

CORABIA DRAGOSTEI
SUSAN JOHNSON

CAPITOLUL 1

Cowes, Anglia August, 86

—Nu, iubito, murmură Kit Braddock. Trebuie să dorm puțin...

Un sărut fierbinte îi reduse protestul la tăcere și câtva timp liniștea fu întreruptă doar de clipocitul slab al valurilor care pătrundea în cameră prin ferestrele deschise. Suspinând, el o îndepărtă cu blândețe pe ispititoarea femeie. După ce o așeză la distanță sigură, se lăsă să cadă înapoi, întinzându-se neglient în așternuturile răscolite, iar pielea arămie a trupului lui înalt și zvelt contrasta puternic cu albul cearșafului.

—Cursa începe devreme, rosti, privind în sus către sirena ce stătea înngenunchiată lângă el, și luna îi luminează zâmbetul slab. Fii înțeleghătoare, o linguși el.

—Echipa lui Wales duce tot greul, îl înfruntă ea pe un ton ușor nerăbdător, și părul ei auriu, ciufulit, îi încadra chipul bosumflat.

—Nu și mâine. Vor avea nevoie de ajutor ținând cont că navighează la concurență cu Meteor. În plus, va trebui să fie politicoși toată ziua cu altele lor regale, și ce vrei tu este al naibii de obositor, adăugă el întinzându-și trupul bine clădit în lumina argintie a razelor de lună care îi poleia mișcarea fluidă a mușchilor.

—N-o să dureze mult. Kit arboră un zâmbet larg.

—Cunosc viteza reacției tale orgasmice... Saskia, dar, iubito, deja e destul de târziu. Însă chiar în acel moment, gura caldă a lui Cleo începu să traseze, alunecând încet o cărare de-a lungul coapsei lui bronzate, cu mușchi tari, în timp ce ținta finală a acestei călătorii reacționează așa cum era de așteptat.

Observând răspunsul lui instantaneu, Saskia zâmbi afectat cu un aer triumfător.

O limbă umedă alunecă languros în susul erecției lui crescând și el gemu ușor când simțurile îi fură inundate de plăcere desăvârșită. Aruncând o privire în jos către femeia cu plele închise la culoare care stătea între picioarele lui și o alta către ceasul de pe peretele lambrizat cu lemn de tek, deliberă rapid între imperioasa dorință carnală și timpul de odihnă care-i mai rămânea.

—Doar o singură dată... toarse ușor Saskia cu ochii pe jumătate închiși, cu sângele pus în mișcare de anticiparea celor ce aveau să urmeze; privirea ei urmărea cum lungimea rigidă a penisului lui Kit aluneca înăuntrul și în afara gurii lui Cleo.

O a treia femeie se apropie rostogolindu-se prin patul imens și-și presă sânii plini de umărul lui Kit. Era micuță și mlădioasă și când se ridică ușor să-i atingă urechea cu buzele, corpul ei cald și mătăsos glisă de-a lungul brațului lui. Vocea ei era doar o șoptă seducătoare în urechea lui, amintindu-i de seara în care învinseseră în cursă, lângă Cipru, iahtul pașei.

— Numai câteva minute... șopti frumoasa ceyloneză. Ochii lui urmăriră voluptuosul trio, aroma pielii lor parfumate îi pătrundea în nări, iar farmecele lor dezgolate, întruchipau esența feminității.

Am participat de mai multe ori la curse fără să dorm, gândi el și decise că familia regală va trebui să se mulțumească cu un musafir mai puțin energetic... peste exact trei ore de acum încolo. Închizând ochii, se mișcă ușor pentru a absorbi puternicul val de plăcere care-i scutură trupul fiindcă educația primită de Cleo în haremul pașei era menită să excite sensibilitatea fiecărui nerv și să suprimă orice preocupare a minții. Cursa dispăru din gândurile sale. Zgomotul valurilor se topi și el... Până când, ceva mai târziu, Cleo își înălță capul.

Ochii lui Kit se deschiseră și admirându-și încântătoarele însoțitoare, spuse zâmbind:

— Acum să vă văd, dragelor... care-i prima?

CAPITOLUL 2

Balul de la „Clubul Iahtului Regal” era mai zgomotos și mai încins ca de obicei, deoarece cutterul Britannia de trei sute de tone aparținând prințului de Wales învinsese modernul iaht Meteorii Kaiserului. Chiar dacă prințul nu l-ar fi urât pe infatuatul lui nepot, câștigul tot ar fi impus o sărbătorire, dar a-l întrece pe cel ce avea reputația de a fi cel mai costisitor iaht din lume era cea mai dulce dintre victorii.

Alteța sa regală sărbătorea încă de pe când linia de sosire apăruse în câmpul vizual și nivelul decibelilor de la „Clubul Iahtului Regal” reflecta mândria și exaltarea englezilor.

Totuși, două persoane evadaseră din acel vacarm și își găsiseră refugiu pe terasa luminată de stele.

Contesa de Grey se lupta să-și mențină calmul în ciuda opresiunii lacrimilor care-i izvorau din ochi. N-ar fi trebuit să vină la Cowes în pofida invitației prințului de Wales; Cowes îi reamintea întotdeauna de Joe. Oare câte veri navigase alături de Joe Manton!? Prea multe, ca să poată uita toate amintirile, și deși înțelesese că Joe fusese nevoit să se căsătorească după ce moștenise titlul, căsătoria lui cu Georgiana, de luna trecută, o făcuse să se simtă dezorientată și lipsită de un prieten foarte drag.

Rezemându-se de balustrada de piatră, Kit Braddock contempla de la distanță solitudinea iahtului său ancorat departe în port. După ce navigase în ziua aceea cu prințul de Wales pe Britannia, și după ce băuse mai mult decât suficient în ultimele ore ca să țină pasul toasturilor sărbătorești, oboseala lui psihică îl făcea să se simtă ademenit de izolarea netulburată a lui Desiree. Inhală adânc, trăgând în piept aerul rece al noții. După căldura din sala de bal, savoarea înțepătoare a brizei era nespus de plăcută. Putea vedea luminile din salon licărind peste întinderea apelor. *Oare ar fi posibil să mă strecur și să plec neobservat?*

Mâine concura cu italienii și francezii și era de așteptat ca iahtul său de curse construit în America să iasă învingător. Zâmbi. Firește că va câștiga; iahtul său putea depăși orice plutea pe mare, dar puțin somn n-ar fi stricat...

La început, când auzi suspinele înăbușite, prima sa reacție fu să le ignore.

Era târziu. Era obosit. Și femeile care plângeau însemnau, invariabil, necazuri.

Apropierea sunetului, însă, îl surprinse, se minună că putuse să-i ignore prezența. *Asta se întâmplă în perioada sezonului londonez, când îți petreci timpul liber trândăvind.* își spuse el. *Îți poți pierde agerimea făcând pe gentlemanul!*

Angela de Grey preferă să nu se pună într-o situație delicată în fața bărbatului care-i făcea curte fiicei celei mai bune prietene a ei, de două săptămâni. Chiar dacă lumina lunii nu i-ar fi dezvăluit cu claritate trăsăturile, Kit Braddock s-ar fi putut face remarcat fie și numai datorită staturii sale impresionante. Charlotte îl descriesese radiind pe bogatul și chipeșul navigator american care vrăjise inima

tinerei sale fete. În seara aceasta, Angela ar fi urmat să facă în mod formal cunoștință cu cavalerul Priscillei, dacă ar fi fost în stare să reziste veseliei zgomotoase din sala balului. *Ce situație penibilă.* Poate că americanul se va preface că nu a auzit nimic și va pleca, ceea ce spera din tot sufletul contesa.

Când un vârtej de aer se-nvolbură de-a curmezișul colțului izolat, Kit fu învăluit de parfumul femeii — o aromă de trandafiri absolut distinctă de cea a crinilor asiatici și a trandafirilor orientali agățători ce cădeau în cascadă pe zidul terasei, și îi stârni o amintire vag familiară în străfundurile indescifrabile ale minții. Apoi auzi un mic suspin.

— Pot să vă fiu de ajutor? întrebă el pe un ton liniștit.

Când contesa își înalță capul, câteva raze de lună străluciră pe buclele blonde ale coafurii foarte moderne, încadrând perfecțiunea chipului ei într-un halou platinat. Kit putu să-și dea perfect de bine seama că Angela de Grey domnea de multă vreme în chip de frumusețe unanim recunoscută din motive perfect întemeiate. Incontestabil, își tăia răsuflarea, chiar și cu ochii adumbriți de tristețe. Ea clătină ușurel din cap și renumitele diamante Lawton li se legănară în urechi.

— E doar un pic de melancolie, murmură Angela și desigur, oboseală, după un sezon atât de plin, iar tot zgomotul dinăuntru...

— Doriți să vă escortez până acasă? întrebă Kit.

— Cum am putea pleca? Bertie mai e încă aici, replică ea suspinând ușor. Nimeni nu poate pleca înaintea unui oaspete regal. Ochii lui Kit scăpărară răutăcios.

— Aș putea să vă las în jos peste balustradă și astfel am evada amândoi.

Gura ei se curbă vag într-o tentativă de zâmbet.

— Sună tentant. Și pe dumneavoastră vă plictisesc festivitățile, domnule Braddock? Trebuia să fim prezentați unul altuia în mod formal astă seară, adăugă ea cu amabilitate. Sunt Angela de Grey, o bună prietenă a mamei lui Priscilla.

— Mă gândeam eu, replică el pe un ton neutru, reflectând că era o dovadă de bună cuviință din partea ei faptul că nu făcea paradă cu celebritatea ei de frumusețe recunoscută. Iar „plictiseală” este un cuvânt de-a dreptul delicat pentru actuala mea stare de spirit. Particip la o cursă mâine dimineață foarte devreme și mai degrabă aș dormi la noapte decât să privesc cum se îmbată din ce în ce mai tare invitații.

— Șampania curge în torente, dar Bertie este mulțumit de victoria lui, mai ales că anul trecut a pierdut în fața nepotului său.

— Willie și-a meritat pedeapsa astăzi. Ar fi trebuit să fie descalificat deoarece aproape că ne-a atins prora când am cotit. Pe moment, însă, mă preocupă numai cum să evaderez de la petrecere. Dacă vreau ca mâine dimineață echipajul meu să fie în formă, atunci trebuie să ne odihnim cu toții.

— Vă așteaptă să vă întoarceți? Priscilla nu știe, așa-i? Deși Kit Braddock se referea la însoțitoarele lui ca la „echipă”, se povestea că la bordul iahtului său

avea un mic harem care să-l distreze pe parcursul călătoriilor sale în jurul lumii.
—E prea tânără ca să știe, răspuse el cu nepăsare, și zvonurile probabil exagerează.

Contesa luă notă de nuanța echivocă a adverbului, dar înțelegând cerințele legate de politețe răspuse prin „Da, sunt sigură” la ambele părți ale afirmației lui.

Trăia într-o lume a bărbaților și, deși imensa ei avere personală îi înlesnise întotdeauna un grad mai mare de libertate decât cea care le era permisă celorlalte femei, câteodată chiar și Angela de Grey trebuia să admită realitatea rigidă a dublului standard.

—Deci? întrebă el, și vocea lui profundă părea c-o tachinează.

—Nu sunt sigură că merită să-mi rup un picior din cauza tristeții mele meditative, replică Angela cu amabilitate, ridicându-se de pe scaun și străbătând mica distanță până la balustradă.

Privind pe deasupra trandafirilor agățători, aprecie rapid distanța până la pământ.

—Sunteți foarte puternic? Sper din tot sufletul, adăugă ea repede, așezându-se pe balustradă și trecându-și liniștită picioarele și fustele dantelate de cealaltă parte a ei. Deși, domnule Braddock, cotinuă ea târăgănând cuvintele într-un mod delicios și zâmbindu-i peste umărul dezgolit, păreți cu siguranță a avea puterea de a ne salva de seara asta plictisitoare. *Oare câți ani avea?* se trezi el întrebându-se. Arăta ca o tânără cum stătea cocoțată pe balustrada terasei cu mâinile întinse ca să-și țină echilibrul. Într-o fracțiune de secundă, el decise că n-avea importanță, iar în momentul următor se trezi răspunzând zâmbetului care vrăjise legiuni întregi de bărbați din clipa în care mica „Angel” Lawton îi zâmbise din leagăn pentru prima dată bunicului ei. În acea clipă, viconte de Lawton se decisese să-l omită din testament pe pungașul său fiu, și să-și lase averea frumoasei lui nepoate.

— Așteptați, zise Kit siderat de atitudinea ei și de alte senzații neliniștitoare provocate de surâsul tentant al contesei. Sări jos în iarba care înconjura rondurile de flori, pași cu abilitate printre tulpinile înalte ale crinilor oprindu-se drept sub ea, întinse brațele, zâmbi și spuse: „Acum”. Fără urmă de ezitare, ea sări, într-un nor de jupoane și de dantelă, și căzu în brațele lui.

Stătura râzând, strâns îmbrățișați, printre crinii care se legănau, ca niște tineri care dejucaseră planurile celor autoritari. Dar tăcură brusc, când susceptibilitatea lor trezită din senin le înăbuși respirația. Ignorând incidentul, trupul lui Kit reacționa la senzația impetuoasă de dorință, în timp ce un val intens de căldură alunecă prin sângele Angelei.

— Vreți să fiți atât de amabil, domnule Braddock, să mă lăsați jos? rosti ea, glasul ei plăcut adoptând un ton neutru. El ezită o zecime de secundă, fiind gata pentru prima oară în viața lui să sfideze cu nepăsare convențiile. Trupul ei voluptuos era strâns lipit de al lui, mai ales de erecția evidentă și el observă în ochii ei licărul fiorului de fierbințeală. Auzise și el toate poveștile. Era o femeie pasională, această contesă Angela, iubita prințului de Wales, și a altora, și mare seducătoare a acelor timpuri!

—Trebuie să mă lăsați jos, domnule Braddock. Priscilla n-ar înțelege.

Menționarea tinerei cu care se văzuse în ultima vreme frână impulsurile neprincipiale ale lui Kit făcându-l să slăbească strânsoarea ceea ce-i permise Angelei să alunece până atinse pământul.

—Sper că va arăta înțelegere față de plecarea mea precipitată, spuse el nepăsător, ingnorând uşoara muștrare care-i fusese administrată și zâmbind. E foarte important, însă, să ies învingător în cursa de mâine.

—Priscilla știe cât de mult le place bărbatilor să învingă, domnule Braddock, zise contesa surâzându-i. E o tânără foarte isteată.

—Dar nu atât de frumoasă ca dumneavoastră, replică el domol, dându-și seama chiar în timp ce spunea aceste cuvinte, că n-ar fi trebuit să le rostească.

—Mă flatați, domnule Braddock. Îndepărtându-se ca să pună o distanță mai mare între ei, ea adăugă:

—Vă urez noapte bună.

—Doriți să vă însoțesc până acasă? întrebă Kit cu o politețe desăvârșită.

—Nu, locuiesc câteva case mai încolo.

—Atunci, noapte bună, contesă. Vise plăcute.

—Nu visez niciodată, domnule Braddock, răspunse ea și se îndepărta printre crinii înalți, somptuoasele flori aungându-i până aproape de umăr, având în vedere statura ei mignonă. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați scăpat de o seară dezolantă. Vă rămân datoare. Întorcându-se, îi zâmbi și-i făcu semn cu mâna, mănua ei mică, albă, părând o pată luminoasă în întunericul nopții.

În timp ce ea se îndepărta pe pajiștea catifelată, Kit se trezi contemplând posibilitatea ispititoare de a încasa într-o bună zi, acea datorie.

Într-o zi când se va afla într-o stare de spirit mai lipsită de diplomație. Sau când se va simți mai puțin binecrescut.

După ce Kit se întoarse pe iahtul său, se surprinse gândindu-se la Angela de Grey de nenumărate ori în timpul nopții. De fiecare dată când realitatea se insinua în reveria sa și privirea i se oprea asupra femeilor din patul lui, cum nici una nu semăna contesei cu păr blond-argintiu, de fiecare dată simțea o împunsătură de regret.

Când ajunse acasă, Angela își dădu seama că nu poate dormi. Cum stătea în balconul budoarului ei, privirea i se opri asupra catargelor deosebite ale iahtului Desiree, care stătea ancorat sub lumina lunii. Spera ca Braddock să iasă mâine învingător în cursă, deși, probabil că urările ei nu erau necesare; toată lumea spunea că Desiree va lua cupa anul acesta. Deodată, zâmbi în noaptea luminată de lună, dându-și seama brusc de-un lucru: era prima oară, după o lună de zile, că nu se simțea copleșită de melancolie. Priscilla își găsisse un tânăr remarcabil.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineată, la ora unsprezece, toți musafirii prințului de Wales erau adunați pentru micul dejun, la bordul iahtului Victoria and Albert, reședința lui preferată de la Cowes. Se aștepta ca iahturile care erau în cursă să treacă de

Needles pe la amiază și să se îndrepte spre linia de sosire. Oaspeții prințului aveau o perspectivă perfectă de pe punțile iahtului; cei aflați la mesele împrăștiate sub umbrarele vârgate trebuia doar să-și ridice ochii. .

Ce noroc că am găsit o masă unde nu ajunge briza asta îngrozitoare, spuse Charlotte Pembroke, contesă de Ansley, făcând dezgustată semn cu mâna spre marea agitată, ce strălucea în soare.

—Cum suntem pe apă, așa ceva e greu de evitat, replică Angela și zâmbi vag observând încercarea lipsită de succes a Charlottei de a îndrepta volanul din *crepe georgette* de la decolteul fiicei ei, deranjat de vântul puternic.

—N-o să stea cum trebuie, maman, și coafura mea se va ciufuli și ea, se plânse Priscilla, aranjându-și o șuviță de păr castaniu care se desprinsese din masa de păr ridicată în vârful capului după ultima modă. Și soarele ăsta îngrozitor care-mi arde pielea, se lamentă ea, de parcă mămica ei ar fi fost în stare să pună sub arest razele strălucitoare.

—Nu va trebui să stăm multă vreme aici, iubito. Iahturile sunt așteptate să apară în curând și apoi ne vom putea retrage sub punte, departe de vremea asta devastatoare. Deși Angela era prietenă cu Charlotte de ani de zile, era întotdeauna amuzată de comportarea ei săcâitoare. Cât despre vreme, dimineața era de-a dreptul perfectă; cerul de deasupra mării scânteietoare era senin, era cald și briza era plăcută.

—De ce nu mergeți jos, dacă v-ați simți mai bine acolo? propuse ea cu amabilitate. Nu trebuie să-mi țineți companie.

—Nu putem să pierdem finișul lui Desiree.

—Kit nu mi-ar ierta-o niciodată, șopti afectat Priscilla.

—Devotamentul lui față de Prissy e încântător. Charlotte avea privirea plină de sine a unei mame care prinsese definitiv în plasa ei un cavaler eligibil.

—Îmi trimite cele mai minunate flori în coșuri imense, dar, în fond, americanii sunt așa de risipitori și el e atât de bogat...

—Patruzeci de milioane pe an, zise Charlotte.

Deși aristocrații considerau banii ca fiind ceva vulgar, care nu merita atenția lor, aceștia constituiau un subiect constant al conversațiilor: cine îi avea, cine nu, cine avea speranțe în privința lor, și cine adunase cu abilitate o avere.

—Și chiar dacă banii lui Kit sunt obținuți din comerț, mine și transport de mărfuri pe mare, rosti Priscilla cu nepăsare, și deși nu are nici un titlu, maman spune că mă pot mărita cu el dacă doresc acest lucru. Cred că o nuntă de Crăciun ar fi divină. Aș putea purta catifea și hermină, cu diamante presărate ca niște fulgi de zăpadă — compania lui Kit transportă și diamante din Africa de Sud, adăugă ea plină de infatuare — și desigur, voalul bunicii din dantelă de Bruxelles pe care l-au purtat toate miresele din familia Pembroke.

—Wynmere este atât de frumos iarna! Lady Ansley pronunță cuvintele cu un dramatism accentuat, ceea ce-o făcu pe Angela să-și ridice privirea de la langusta cu sos de smântână ca să vadă ce va urma după ieșirea asta teatrală.

—Ținutul acela neschimbat de atât amar de vreme, pare un peisaj de basm.

Este absolut perfect pentru tinerii îndrăgostiți.

— Domnul Braddock te-a cerut în căsătorie? Întrebă Angela, întrucât imaginea pe care și-o făcuse ea despre Kit nu se potrivea cu membrii familiei Pembroke.

— Păi... nu chiar. Maman spune, însă, c-o va face cu siguranță pentru că sunt cea mai frumoasă debutantă din acest an și toată lumea e de acord cu asta. Așa încât, când mă voi mărita cu el, papa își va putea lua cai de curse noi și va putea repara grajdurile, iar maman va reface Wynmere și va redecora aripa de est pentru noi. Nici nu vreau să mă gândesc să trăiesc în coloniile acelea îngrozitoare. Crezi că Baby May ar putea fi una dintre fetițele cu flori la nunta mea?

— Sunt sigură că i-ar plăcea foarte mult, răspunse politicoasă Angela în locul fetei ei de doi ani, în timp ce se gândea dacă Kit Braddock își imagina că nunta și viața lui ulterioară erau pe cale de a fi planificate de o puștoaică.

— Oare Fitz va reveni de pe continent pentru nuntă? Întrebă Charlotte. Fiul tău ar fi un cavaler de onoare perfect Sau se va ține la distanță de Anglia și de fata negustorului din Manchester care și l-ar dori de bărbat.

— A scris că va veni acasă luna viitoare, răspunse Angela, și pentru moment e în siguranță, întrucât i-am oferit lui Brook mai mult decât i-a oferit familia Lofton pentru viitorul titlu nobiliar al lui Fitz.

— Dar Brook continuă să joace jocuri de noroc.

— Desigur. Angela făcu o mică grimasă deoarece lipsa de pricepere de care dădea dovadă soțul ei la mesele de joc atrăgea după sine cheltuieli continue din partea ei.

— Deci problema este rezolvată doar temporar.

— Primejdia imediată, ca Fitz să fie vândut fetei lui Lofton pentru un preț egal cu datoriile făcute la joc de Brook, a fost îndepărtată. Cât despre viitor, suspină Angela, pot doar să mă descurc cu crizele pecuniare ale lui Brook atunci când survin. Soțul ei era nu numai crucea vieții ei, ci și un permanent pericol pentru copii și deseori ea se întreba dacă-i va putea proteja în continuare de felul lui de a fi și de lăcomia lui. Ultima pretenție care-l privea pe fiul ei de șaptesprezece ani o îngrozise. Fitz se dusese să-și viziteze bunică de ziua ei de naștere și fusese înștiințat de către tatăl lui cu mult sânge rece că urma să fie logodit în curând. Fugise de la castelul de Grey doar în cămașă, și ajunsese a doua zi la Easton extenuat și zguduit de evenimente. În decurs de câteva ore, ea îl trimisese în străinătate, dorind să-l știe departe, acolo unde tatăl lui nu-l mai putea ajunge, iar când se dusese la Brook să negocieze viitorul fiului său, prețul pe care i-l ceruse ca să anuleze contractul de căsătorie, fusese năucitor.

— Brook a fost mereu o povară pentru tine, iubito, zise Charlotte fără ocolișuri. Cel puțin Arnold al meu nu e mână spartă.

— Pe moștenitoarea familiei Lofton încearcă el s-o evite? Întrebă Priscilla. Cea a cărui tată are douăsprezece fabrici, trei bănci și cea mai bună crescătorie de cai din nord?

— Chiar pe ea, răspuse Angela, surprinsă de cât de exact cunoștea fata posesiunile lui Reginald Lofton. Vă cunoașteți?

— Dumnezeule, nu! E boccie și apoi mai face parte din burghezie. Dar tu ești plină de bani și Fitz nici n-ar avea nevoie să se căsătorească cu ea. Ce păcat că nu există nici un fiu în familia aceea.

— Și dacă, după ce că ar fi burghez, ar mai fi și bocciu? întrebă Angela în zeflema, luată complet pe nepregătite de aprecierea la rece a căsătoriei, făcută de o fată atât de tânără.

— Tot ar fi mai bogat decât Kit.

— Chiar așa? rosti ea încetișor, uluită de acea evaluare financiară atât de prozaică.

— Firește. Fabricile „Lofton“ sunt cele mai mari din Anglia, iar băncile lor sunt angrenate în comerțul mondial și în special în Africa de Sud.

— Priscilla e teribil de fascinată de afaceri, remarcă mama ei foarte mândră. Ea și tatăl ei cunosc până la ultimul penny averea fiecăruia. *Ce gând înfricoșător*, reflectă Angela chibzuind dacă propria ei avere se află în siguranță în străinătate în fața unei cercetări atât de minuțioase și averse.

— Deci domnul Braddock a ajuns în fruntea listei tale pentru că Lofton nu are nici un fiu.

— Nu m-aș putea mărita cu un bărbat care n-ar fi extrem de bogat, sublinie Priscilla în mod succint. La urma urmei, înțelegerea ar fi cât se poate de cinstită întrucât el mă va dobândi pe mine de soție.

— Ar trebui să-l cunoști pe domnul Braddock al lui Prissy. Ce-ar fi să vii săptămâna viitoare la Wynmere să-l vezi pe cavalerul ei? sugeră Charlotte veselă. Cum n-am reușit să te găsim noaptea trecută la bal, ai avea ocazia să vezi cât de încântător poate fi domnul Braddock. Angela descoperise deja cât de agreabil și fermecător putea fi Kit Braddock și, știind acest lucru, se scuza cu multă dibăcie.

— Cred că am promis să merg la Oaks săptămâna viitoare.

— Cu prințul de Wales, presupun, observă cu răutate Charlotte.

— Știi cât de mult îi place compania vechilor prieteni, zise Angela ignorând tonul insinuant al Charlottei.

— Cum te împaci cu Alice Keppel? Amanta prințului de Wales reprezenta o nouă achiziție.

— Joacă bridge mult mai bine ca mine.

— Cel puțin tu te-ai bucurat de prietenia prințului când era suficient de tânăr ca să nu-și dedice timpul exclusiv jocului de bridge, murmură Charlotte cu o ridicare a sprâncenelor cu totul necuviincioasă.

— Bertie este întotdeauna un campion încântător. Sunt sigură că domnișoara Keppel se bucură pe deplin de prietenia lor.

— Joe și Georgiana nu sunt la Cowes, nu-i așa? întrebă Charlotte.

Era binecunoscut faptul că Angela îi făcuse vânt prințului într-un mod scandalos, în favoarea lui Joe Manton.

—Sunt încă în Europa. În răspunsul Angelei se citea o ușoară încordare.

—Ai navigat cu Joe anul trecut, nu? Sau el a concurat cu iahtul tău.

—Am navigat cu iahtul lui.

—Și parcă ați câștigat o cupă. A reginei, mi se pare.

—Da. Aceea din argint care se află pe măsuța chinezească din salonul tău? O mai ai? Întrebă lady Ansley arborând un zâmbet vag care-i curbă colțurile gurii ei generoase, încercând s-o pună în încurcătură.

—N-am știut că ai navigat, exclamă Priscilla cu ochii măriți de uimire. Nu te uzi și nu te bate vântul prea tare? Reprimându-și un zâmbet, Angela zise:

—Nu-ți mai pasă. E atât de distractiv!

—Adevărat? Cred că mie mi-ar păsa chiar foarte mult, dar în fond, tu mergi și la vânătoare, nu-i așa?

—Bunicului meu îi plăcea să navigheze și să vâneze, așa încât am învățat să-mi placă, de tânără, și una și alta.

—Ce ciudat.

—Nu mi s-a părut niciodată a fi ceva neobișnuit, replică ea cu calm, dar am fost foarte izolați la Easton cât timp a trăit bunicul:

—Tu și Kit aveți multe în comun, zise Priscilla. Și el vânează, continuă ea revenind la celălalt subiect favorit al ei, pe lângă cel al propriei persoane. Nici n-ai crede că un american poate fi atât de rafinat. Ce păcat că trebuie să te duci la Oaks săptămâna viitoare.

—Sunt sigură că voi face cunoștință cu el în curând.

Se pare că ai găsit cavalerul perfect, spuse Angela cu amabilitate, recunoscătoare pentru întreruperea interogatoriului Charlottei despre Joe Manton.

—Am putea veni la Easton cealaltă săptămână, rosti? Charlotte zâmbind ironic, dacă ne-ai invita.

—Ce subtil, replică Angela surâzând ușor, dar sunt sigură că domnul Braddock ar prefera să facă altceva. Trăim atât de modest la Easton!

—Sunt convinsă că i-ar place să facă orice aș vrea eu să fac, declară Priscilla cu o umbră de susceptibilitate în glas.

—Înseamnă că l-ai dresat foarte bine.

—Întrucât Priscilla este cea mai frumoasă debutantă din acest sezon, ar fi trebuit să fie un prost să nu se îndrăgostească de ea, afirmă lady Ansley. Deci, iubito, ne inviți, la tine?

—Dacă credeți că nu vă veți plictisi cu programul nostru de trândăveală... consimți Angela cu grație. Easton are doar posibilitatea de distracție ale unei vieți de la țară, dar vin și Millie și Sutherland... poate și Dolly și Carsons.

—Easton este o biuterie, iubito, și nimeni nu-și distrează musafirii mai bine ca tine. Din câte spui, se pare că ai avea o mică petrecere în familie cu surorile tale. Ne-ar face plăcere să ne alăturăm și noi. Easton era reședința de la țară a Angelei, moștenită de la bunicul ei. Cum domeniile soțului ei erau la distanță de ale ei, se vedeau destul de rar, ceea ce nu era cu totul neobișnuit în cercurile aristocratice. Asemeni multor alte căsătorii bazate pe considerente practice și financiare,

uniunea lor se transformase în relații de o politețe încordată și de dispreț rece.

—Atunci s-a aranjat, rosti Angela în timp ce chibzuia cum să dilueze intimitatea nedorită a grupului. Mă întreb, continuă ea, dacă n-ar trebui să invit mai mulți musafiri de vârsta voastră, astfel încât ție și domnului Braddock să nu vi se pară prea plicticoasă vizita. Violetele de mătase de pe pălăria de paie a Priscillei se clătinară și luciră în lumina soarelui când aceasta, scutură viguros din cap.

—N-o să te las s-o inviți pe Harriette Villiers, pe Fanny Frampton sau pe vreuna din celelalte debutante, declară ea cu aprindere, pentru că nu sunt altceva decât niște mici târfe. Toată lumea știe că Fanny folosește farduri, iar mătușa Harriettei spune despre ea că este frivolă. Chiar și Cecily care-și dă aere de inocentă, l-a ademenit pe Kit în seră, la petrecerea lordului Albemarle și practic a trebuit să-l smulg din ghearele ei. Nu le vreau pe curvele alea mici prin preama lui.

—Controlează-ți limbajul, iubito, o avertiză mama ei.

Ce va crede Kit dacă te va auzi vorbind ca o persoană de rând? Kit Braddock nu îi lăsase Angelei impresia că ar fi un om care poate fi șocat așa ușor, dar conștientă de aversiunea Priscillei față de rivalele ei, făcu o propunere.

—Ce-ar fi să-mi trimiți o listă cu câteva prietene pe care ai vrea să le inviți la Easton. Unele care să nu flirteze, adăugă ea zâmbind. Apoi, observând-o pe Desiree ocolind promontoriul Gurnard cu vecele ei elegante ridicate și având o viteză foarte mare, ușor de remarcat chiar și de la distanță, se simți cuprinsă de fiorul binecunoscut pe care-l simțea întotdeauna când vedea un vas excepțional.

—Desiree e în frunte!

—Prințul de Wales îl adoră pe Kit. Priscilla pronunță fiecare cuvânt cu pedanterie și înfumurare, de parcă prietenia dintre Kit Braddock și prinț ar fi fost încă un indiciu al valorii ei.

—Kit se află întotdeauna în compania prințului, adăugă Charlotte cu mândrie.

—Înseamnă că este o persoană amuzantă, concluzionă Angela, în timp ce privirea ei se mută de la iahturile aflate în cursă spre prietenele ei.

Știa că Bertie nu tolera persoanele plicticoase.

—Oh, Kit este întotdeauna atât de amuzant... dragul de el, îl poate face chiar și pe papa să zâmbească. *Asta-i o faptă vitezească de-a dreptul formidabilă.* reflectă Angela. Arnold Pembroke avea un caracter aspru și autoritar și nici cea mai mică urmă de umor.

—Și Kit o ajută pe alteța sa regală să-și mărească numărul de nave de curse, declară Priscilla. Au fost împreună la Newmarket.

—Ai auzit că i-a adus echipei lui Knolton victoria în campionatul de la Hurlingham de săptămâna trecută? adăugă Charlotte.

—Probabil că Charlie a fost foarte mulțumit.

Dar imaginea lui Kit Braddock călărind pe terenul de polo cu o viteză din cauza căreia îți puteai rupe gâtul cu ușurință și senzația aproape palpabilă a unei forțe neînfrânate, o indispuse.

— Te rog să-mi trimiți lista de nume cât de curând posibil, interveni ea repede; O casă plină de oaspeți i-ar oferi mai multă siguranță în fața sentimentelor neprevăzute pe care le încerca.

—Mi-a venit o idee grozavă, exclamă deodată Charlotte. Ce-ar fi să-l aducem pe Kit cu noi în seara asta, când vom veni la Eden House la cină?

—Ce idee extraordinară, maman! Tu dai cele mai minunate dineuri, Angela, la care vine toată lumea bună. Te rog, spune că se poate! În acel moment, toată lumea era deja în picioare lângă balustradă urmărind cum se apropia Desiree de finiș; iahtul francez se afla la o mie de yarzi în urmă, iar italienii nici măcar nu se vedeau. Numai Charlotte și Priscilla păreau imune la emoția gălăgioasă a celor din jur. Privind către iahtul zvelt și grațios care tăia valurile, Angela știa că n-ar fi putut refuza nici dacă ar fi vrut și, pe moment, nici nu era prea sigură că răspunsul ei avea să fie motivat doar de politețe. Din poziția avantajoasă în care se afla, era perfect vizibilă silueta musculoasă a lui Kit care își ajuta echipajul să manevreze velele. Era gol de la brâu în sus, neavând pe el decât o pereche de pantaloni albi de doc și pielea lui umezită din cauza stropilor de apă lucea de parcă ar fi fost dată cu ulei; părea un gladiator aflat în arenă și oferea priveliștea unui fizic uluitor.

—Spune da, Angela, te rog...

—Da, desigur, domnul Braddock este binevenit dacă dorește.

Pielea lui era puternic bronzată, observă ea, privirea ei retrăgându-se în fața expunerii atât de pregnantă a virilității masculine. După aceea observă femeile de pe punte și își aduse aminte de senzaționalele relatări referitoare la haremul lui. Fără îndoială, faptul că făcea față atâtor femei îi menținea trupul în formă.

Kit Braddock era din cale afară de desfrânat.

Chiar și pentru o perioadă care stabilea noi standarde pentru apucăturile libertine în mod sigur, ea avea ceva mai mult bun simț.

După runda obligatorie de felicitări și toasturi sărbătorești, Kit primi invitația Charlottei de a li se alătura la cină. Citi biletul și zâmbi privind mesajul parfumat cu lavandă. *Ce plăcut e să închei această zi victorioasă în compania delicioasei Angela de Grey*. gândi el.

— Spune-i contesei Ansley că voi fi încântat să mă alătur dumneaei și lui lady Priscilla, îi spuse el mesagerului care aștepta, în timp ce împături biletul și-l puse în buzunarul hainei.

Pe când servitorul se îndepărta, Kit trase adânc aer în piept ca să se liniștească. *E doar o invitație la cină*, își spuse el, și nu o invitație în patul contesei Angela, dar acest gând nu-l ajuta cu nimic să-și recapete sângele rece. își trecu rapid degetele prin părul încă umed, după care rămase nemișcat câteva momente, timp în care viziuni ispititoare îi defilau în ritm alert prin minte. își lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului și își scutură degetele de parcă excitația de nestăpânit ce-i zguduia simțurile ar fi trebuit eliberată neapărat. *Calmează-te Braddock se muștră de unul singur, ești prea bătrân pentru fantezii adolescente'*

Relaxează-te. E doar o cină. nimic mai mult. Se întinse apoi încet și rânji. *Pe de*

altă parte...

— Ești foarte bine dispus, remarcă Saskia zâmbind și se întinse pe patul lui Kit, în timp ce el se îmbrăca pentru invitația la cină. Și corectează-mă dacă greșesc, dar simt că buna ta dispoziție este alimentată de ceva în plus pe lângă victoria lui Desiree.

— Am fost prieteni mult prea mult timp, iubito, răspunse Kit înnodându-și cravata albă cu multă îndemânare. Ai început să-mi citești gândurile.

— Probabil că este o persoană interesantă de te intrigă și asta o exclude pe Priscilla Pembroke care este la fel de plictisitoare ca o apă în care ai spălat vasele, murmură Saskia, înălțând întrebător și totodată semnificativ din sprâncene. Spune-mi cum o cheamă.

— Faimoasa contesă Angela și astă seară mă simt ca un adolescent. Ți amintești prima noastră noapte?

— Erai atât de excitat... toarse ea. Ce drăguț.

— Din nefericire nu cred că o interesează așa ceva, zise Kit, arborând o grimasă tristă în timp ce trecea două perii prin părul său lucios.

— Aha, dar, în fond, poate că vei reuși să o faci să se răzgândească...

— Poate da, poate nu... n-am de unde să știu, spuse el lăsând periile cu mâner de argint să cadă pe măsuța de toaletă. E la curent cu toate poveștile.

— Despre noi? El dădu din cap afirmativ și se întinse după vesta așezată pe un scaun din apropiere.

— Face impresia că cei din familia Pembroke sunt dispuși să treacă cu vederea această comportare scandaloasă.

— Bani vorbesc, comentă el laconic, în timp ce-și îmbrăca vesta de mătase albă brodată.

— Și ea nu este interesată de banii tăi?

— Nu toată lumea e așa de calculată ca familia Priscillei. În afară de asta, e foarte bogată.

— I-ai spus că nu suntem decât prietene de-ale tale?

— N-am avut ocazia. Am văzut-o numai o singură dată și atunci destul de puțin și a ținut să-mi precizeze în mod special că ea și mama Priscillei sunt bune prietene.

— Asta seamănă a refuz categoric, iubito.

— Exact, dar spune-i asta libidoului meu. Nu-mi pot lua gândul de la ea.

— Era și clar că te vei simți ispitit de binecunoscuta contesă Angela, o femeie care întotdeauna și-a ales bărbații.

— E adevărat că reputația ei are o atracție tulburătoare.

— Și cum rămâne cu căutarea unei soții și a unui nepot pentru mama ta!?

— Cele două lucruri nu au nici o legătură între ele.

— Asta înseamnă că te-ai decis asupra frumoasei și stupidei Priscilla Pembroke?

— N-am luat nici o decizie, deși, până a nu o fi întâlnit pe contesă, planurile pe care mi le făcusem păreau rezonabile. Ea a scos în evidență toate defectele Priscillei.

—Se pare că nu mi-ai prea dat ascultare în ultimele două săptămâni.

—Iar tu, draga mea, n-ai fost supusă pledoariilor pline de iubire, dar constante, ale mamei mele în ceea ce privește un nepot. Dacă va trebui să mă căsătoresc cu cineva, cel puțin tinerele domnișoare de genul Priscillei înțeleg convențiile obișnuite. Negociază frumusețea sau titlul banilor; în schimb, dau naștere unui număr de copii pentru a le face pe plac soților lor. Totul este un aranjament clar de afaceri, de care sunt foarte interesat.

—Ai luat vreodată în considerare dragostea?

—Uite ce e, dulcețo, amândoi suntem oameni practici.

Când te-am întâlnit în Jawa, voiai să poți pleca de acolo și am fost fericit să te ajut, dar după atâția ani de când ne cunoaștem... și sunt câțiva ani buni...

—S-au împlinit cinci ani.

—În acești cinci ani nu te-am auzit niciodată vorbind de iubire, așa că nu-mi cere mie s-o consider drept un lucru necesar pentru a mă putea căsători. Nici nu m-aș gândi să mă însor dacă mama nu și-ar fi pus în minte că trebuie să iau o soție englezoaică, i-ar plăcea să fie din Devon, de unde e ea, dar i-am atras atenția că obligațiile filiale nu se întind chiar atât de departe. Dacă îi voi face pe plac, va trebui să se mulțumească cu ce se va găsi prin acel comitat.

—Nu prea arăți a bărbat îndrăgostit, murmură Saskia cu malițiozitate.

Prefer viața de celibatar, iubito, după cum bine știi, și nici pe tine nu te văd căutându-ți un soț. Nici n-am nevoie, având în vedere suma considerabilă pe care mi-ai pus-o la dispoziție. Nici una dintre noi nu trebuie să facă așa ceva și asta mulțumită ție. Kit le deschisese conturi foarte generoase la bancă însoțitoarelor lui, așa încât înțelegerea lor era una de interes reciproc și nu o necesitate financiară. Toate ați fost cea mai încântătoare companie posibilă și vă mulțumesc. Acum, spune-mi, crezi că mă va încuraja contesa diseară, sau nu?

—Nu cu Priscilla de față, iubito. Cum ar putea?

—Hmm... Atunci, ce propui? Dă-mi unul dintre sfaturile tale înțelepte.

—Descotorosește-te de încrezuta aia de Priscilla.

—E un sfat perfect rezonabil, dulcețo. Dumnezeuule, trebuie să beau ceva.

Își turnă o jumătate de pahar de bourbon, se lăsă să cadă într-un scaun și își întinse picioarele, apoi ridică paharul în semn de salut și zise zâmbind:

—În cinstea vânturilor prielnice.

—După câteva dintr-astea, Priscilla ar putea să pară chiar interesantă, observă Saskia cu umor.

—Contesa va părea cu siguranță, rosti el moale.

—E limpede că femeia asta ți-a monopolizat toate gândurile.

—Așa este.

—De ce?

—Nu știu. Presupun că din cauza faptului că e foarte frumoasă.

—E înaltă? Știa că el prefera femeile înalte. El clătină din cap.

—Are tendința să flirteze?

—Cu greu s-ar putea spune așa ceva. Mi-a dat papucii.

—Poate că a vrut să te provoace.El ridică din umeri, dar apoi clătină din nou din cap.

—Nu, de data asta nu mai e un joc. Este... doar... altceva, enunță el cu dificultate. E foarte scundă., spuse el ca și când ar fi existat o explicație în cele câteva cuvinte; și blondă... un blond foarte deschis...

Vocea i se stinse și atenția i se diminuează, iar Saskia putu să contemple o nouă dimensiune a aceluși Kit Braddock pe care îl cunoștea de cinci ani. La urma urmei, poate i se va îndeplini dorința referitor la Priscilla îi displăcuse puternic să-l vadă făcându-i curte domnișoarei Pembroke din motive greșite.

—Așadar, astăzi am învins, zise el, ieșind din reverie și trecând în mod deliberat la subiecte mai lesne de discutat Te așteptai la asta?

—Desigur.

—Și eu, zâmbi Kit. Acum avem o zi liberă.Exceptând obligațiile tale mondene față de prințul de Wales.

—După vreo săptămână sau două, poate voi reuși să pot lipsi de la vânătoarea din Scoția.*Ceea ce însemna că s-ar putea ca el să n-o ceară în căsătorie pe Priscilla în cele clin urmă.* gândi ea bucuroasă. Cu două zile în urmă se decisese să rămână și să ia parte la vânătoare.

—Apoi mergem la New York? întrebă ea ca din întâmplare.El dădu afirmativ din cap.*Oare mintea lui respinsese deja planul în legătură cu Priscilla?*reflectă ea înveselită,urmărindu-l cum termina băutura din pahar dintr-o singură înghițitură.

—Nu mai ai timp pentru încă unu, rosti ea citindu-i gândurile. O să întârzii dacă nu termini cu îmbrăcatul.Sculându-se din pat, se duse la dulap și-i scoase haina neagră de seară. Ținându-i-o ca s-o poată îmbrăca, ea îl tachină zâmbind:

—Adu-ți aminte să fii amabil diseară și poartă-te cum trebuie.

—Urăsc complicațiile astea.

—Atunci, las-o în pace pe Angela.

—Problema e că nu vreau, murmură el încet și se îndreptă spre jacheta ținută de Saskia.

—Puteam să jur, declară ea calmă. Mult noroc, prietene!

Zâmbetul ei radia o căldură deosebită pentru acest om care-i salvase viața pe docurile din Surabaa.

—S-ar putea să am nevoie de norocul ăsta diseară, zise strecurându-și mâinile în mânecile hainei. Mă simt de parcă aș avea șaisprezece ani.

—E posibil ca tocmai acest fapt s-o tenteze pe contesă, replică Saskia în trecut, aranjându-i jacheta.întorcându-se, Kit îi atinse ușor bărbia cu un deget.

—În timp ce Priscillei îi plac bărbații maturi.

—Ce păcat. Va trebui să găsească pe altcineva.

—E o idee, nu-i așa?

—Prima idee bună care ți-a venit de când am sosit în Anglia. Și acum du-te, îi ordonă Saskia, împingându-l spre ușă. Contesa ta te așteaptă.

CAPITOLUL 4

Amurgul trimitea razele aurite ale soarelui care apunea în spațioasa cameră a copiilor din Eden House. când Angela și fiica ei, May, așezate în ungherul ferestrei care dădea spre port citeau, pentru a mia oară, povestea preferată a lui May. Iepurașul Peter era pe punctul de a fi prins în grădina domnului McGregor.

—Ugi, ugi! Ugi ulechiatule!

Cu ochii ei albaștri măriți de emoție, May se întinse repede să apuce colțul îndoit ca să dea pagina.

—Crezi c-o să scape? șopti Angela.

—Glăbește-te, mama, exclamă copila, având nevoie de ajutor deoarece foile lucioase îi alunecau din degetele grăsuțe.

—Gata.Următoarea ilustrație apăru la vedere și micuța May chițai de plăcere văzând cum Iepurașul Peter se strecura pe sub poarta grădinii domnului McGregor.

—Iepurașul va ajunge în curând acasă și se va afla în siguranță în pătuțul lui, zise Angela cu blândețe.

—Pătuț verde, ca al meu, declară May radioasă.

—Exact ca al tău, iubito.

—Nu vleau să dolm, spuse aceasta scuturându-și capul, hotărâtă să amâne ora de culcare.

—Nu trebuie, să dormi încă, iubito, dar când o să fii obosită ca Iepurașul Peter, Bergie o să te aute să mergi la culcare.

—Vleau să dolm cu tine.

—Mai târziu, dacă vrei. Mama are oaspeți la cină, și trebuie să mă ocup de ei mai întâi.

—Belgie mă aduce mai tâlziu..

—Bergie o să te aducă mai târziu, se arată Angela de acord, îmbrățișându-și fetița, iar mâine dimineată ne vom duce la apă.

—Aduc și copilașul, zise May ridicându-și păpușa de un picior. îi place să-noate.

Ușa se deschise și o femeie tânără se opri în prag.

—Este ora opt, doamnă, spuse dădaca; mi-ați cerut să vin să vă amintesc.

—Acum mama trebuie Să se ducă să se îmbrace,iubito. Dă-i mamei un pupic de noapte bună și mâine dimineată să mă trezești.

—Devleme, devleme.

—Cât de devreme dorești.După ce-și sărută fiica de noapte bună, Angela se ridică într-o învolburare de dantelă azurie și parfum și trecu prin ușa alăturată în propriul ei dormitor.Camerista doamnei aștepta, rochia asupra căreia se hotărâse mai devreme era întinsă pe pat și biuteriile așezate pe suprafața lustruită ca oglinda, a mesei de toaletă.

—Musafirii dumneavoastră vor sosi peste o jumătate de oră, my, lady, și dacă vom avea necazuri cu părul din cauza umezelii...

—Atunci oaspeții mei vor trebui să aștepte, Nellie. Nu trebuie să fii neliniștită. în fond este vacanța de vară și prințul nu va fi aici, așa încât o să uităm puțin de reguli astă-seară, dacă va fi necesar.

— Dar știți că marchiza de Belton se supără dacă nu mănâncă la timp. Dacă voi întârzia, îi voi spune valetului să aibă griă ca paharul ei să fie mereu plin cu șampanie până când ajung jos. Sarah apreciază în mod deosebit calitatea vinurilor din pivnița mea. .

— Va fi teribil de amețită spre sfârșitul serii.

—Oare nu e așa mereu? replică Angela zâmbind, în timp ce se așeza în fața oglinzii măsuței de toaletă. Până acum, însă, ne-am obișnuit cu toții cu Sarah. Hai să facem ceva deosebit cu părul meu în seara asta, Nellie, continuă ea. N-am nici un chef să am capul plin de ace.

— V-ar plăcea cocul mic cu funde pe care vi l-am făcut de Crăciunul trecut?

— Ar fi perfect. Funde albe sau verzi?

— Verzi, mylady, ca să se asorteze cu eșarfa de la rochie. În timp ce Nellie îi peria părul bogat, Angela încerca să se convingă că cina din seara asta nu se deosebea cu nimic de sutele de astfel de ocazii din trecut. Ocupându-se de May de când se întorsese de la regată, reușise să împiedice imaginea ademenitoare a lui Kit Braddock să-i bântuie mintea. Când aceasta își făcea din nou apariția, scăpa de amintirile nedorite concentrându-se asupra jocului pe care-l jucau împreună, ea și May. În mod clar, domnul Braddock era un bărbat chipeș, dar ea nu-și putea permite să se lase astrasă de el. În seara asta, venea în calitate de însoțitor al Priscillei, de viitor soț al ei, asta în cazul în care cei din familia Priscillei îi interpretaseră corect atențiile, în ciuda fascinantei lui virilități, era inacceptabil.

—Arătați ca un vis în seara asta... zise Nellie suspinând de mulțumire; absolut ca un vis. Angela purta o rochie „Worth“ din șifon de damasc roz, cu broderie și mărgele. Decolteul adânc în formă de V era făcut din șifon drapat și legat pe umeri cu funde care se asortau cu eșarfa verde deschis de tafta din talie. Pielea ei avea o strălucire caldă în contrast cu tonurile pastelate ale rochiei, atât pe brațe și pe piept cât și curba zveltă a gâtului atinsă ușor de roșeață.

Părul ei blond îi încadra fața într-un nor de ondulații lejere și apoi era strâns într-un coc mic, legat cu funde. Singurele biuterii pe care le purta erau cerceii ei cu perle, lucrați în stil baroc. Hotărî să nu-și pună șiragurile de perle ce zăceau pe măsuța de toaletă. Într-o așa o seară atât de plăcută de vară, excesul de bijuterii, care era acum la modă și care era obligatoriu pentru fiecare doamnă ce se voia bine îmbrăcată, părea complet nepotrivit.

— l-am făcut să mă aștepte mult? întrebă Angela răsucindu-se să se uite la micul ceas de bronz-aurit de pe polița șemineului.

— Numai zece minute.

— în acest caz nu trebuie să-mi cer scuze. Când intră în salonul spațios câteva minute mai târziu delicată, feminină și atât de simplu îmbrăcată, fiecare femeie își acuză în tăcere croitoreasa și conversația se întrerupse brusc, când cei prezenți își ținură pentru un moment respirația. Apoi, cele mai invidioase dintre femei li se adresară repede însoțitorilor lor, pretinzând că sunt imune la ireala frumusețe a contesei de Grey. Zumzetul vocilor reîncepu.

Charlotte Pembroke însă, luă notă de privirea rapidă, dar pătrunzătoare, pe care i-o aruncase Kit Braddock contesei înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra fiicei sale și decise că ar trebui să aibă griă ca el și Priscilla să rămână singuri cât de curând posibil ca s-o poată cere în căsătorie.

Mișcându-se prin încăpere, Angela îi făcu semn majordomului să înceapă să anunțe ordinea în care să se îndrepte oaspeții către sufragerie. În calitate de gazdă, intră prima în sală la brațul celui mai important oaspete, vechiul ei prieten Souveral, ambasador al Portugaliei, fiind urmați de ceilalți conform unor reguli bine stabilite care făceau distincție între diferitele titluri.

Mai devreme, când hotărâse ordinea oaspeților la masă împreună cu majordomul, îl plasase în mod deliberat pe Kit Braddock la celălalt capăt al mesei. De asemenea, Charlotte fusese plasată cu câțiva musafiri mai departe pentru a evita orice interogatoriu nedorit din partea ei. Având în vedere actuala ei stare agitată de spirit, Angela prefera să aibă parte de o conversație banală de societate și în acest scop îl așezase pe Souveral la dreapta ei, iar în stânga, pe Violet Lanley.

Privirea ei nu trecea mai departe de vecinii ei de masă și nici Kit nu dădu nici un semn că ar fi conștient de prezența gazdei sale aflată la cinci persoane mai departe, la stânga lui. Camera era plină de zgomotul conversațiilor și de râsete, iar licărul lumânărilor împrumuta o tentă de intimitate mesei decorate cu flori, aruncând lumini și umbre tremurătoare pe bijuterii și pe toaletele uluitoare. Servitori neauziți aduceau numeroasele feluri de mâncare și vinuri cu discreția unui personal foarte bine instruit. Supele urmară după aperitive, gustări, felul întâi și în continuare fripturile, într-o impresionantă varietate. După aceea sosiră mâncărurile ușoare dintre friptură și desert.

Kit observă că Angela mânca foarte puțin. Gustase doar din supă-cremă cu roșii și creveți, refuzase aperitivele, acceptase o porție de știucă la Chambord, dar tăiasse doar două bucăți pe care apoi le dăduse deoparte, iar friptura de vită se alesese cu o ușoară clătinare a capului. Mâncă însă, prepelița, și el își notă în minte să-i ofere așa ceva la masă, dacă se va ivi vreodată ocazia. Când sosiră mâncărurile ușoare, contesa alege o salată de legume servită cu un sos preparat în mod special chiar pe marginea mesei.

Fascinat de această nouă fațetă a personalității ei care i se releva, decise că, cel puțin aparent, moderația și disciplina erau cele care o ajutau să-și mențină minunata ei siluetă. N-ar fi crezut că era capabilă să se înfrâneze, chiar dacă numai jumătate din scandalurile savuroase din viața ei erau adevărate. Mai apoi însă, fără servite deserturile și trebui să-și corecteze părerea lui pripită când o văzu mâncând o tartă cu caise, o înghețată de lămâie și două bucăți de brânză alături de niște cireșe.

Din cât se părea, Souveral îi relata Angelei ultimele bârfe picante, deoarece aceasta râdea cu poftă și Kit își dori s-o vadă râzând așa în compania lui, dar mult mai aproape... de preferință în patul lui.

—Maman spune că n-are rost să cheltuiesc o sută de guinee pentru o rochie. Cea

de pe mine a costat doar cincizeci și eu sunt foarte mulțumită de ea, auzi Kit glasul Priscille. Imediat spuse cu amabilitate:

—E foarte frumoasă, Priscilla.

—Gândește-te câți de mulți bani îți voi economisi, iubitu!

Probabil că Kit arborase o expresie surprinsă, fiindcă ea chicoti și îl bătut pe braț cu eventaiul.

—Nu mă lua în seamă pe prostituța de mine. *Așa voi face, fără cea mai mică îndoială*, reflectă el, dispoziția lui sufletească aflându-se la o distanță astronomică de ideea oricărei legături definitive cu Priscilla Pembroke.

-Spune-mi, draga mea, întrebă bătrânul Congreve, reluând rolul de însoțitor al lui Kit, o preferi pe croitoreasa ta și când e vorba de Doucet? Rochiile lui pentru ceai sunt culmea eleganței. Scăpat de nevoia de a întreține conversația, Kit își întoarse din nou privirile către gazdă. Ca o molie atrasă de flacără...

După cum se dovedi, era o flacără foarte periculoasă, fiindcă imaginea Angelei lingând încet crema de alune de pe o bucată de nuga pe care o înmuiase în desertul din fața ei era chinuitor de provocatoare pentru un bărbat care nu era obișnuit să se stăpânească. Cum limba ei aluneca delicat pe suprafața bucății de nuga, el începu să urmărească absorbit mișcarea lentă, ademenitoare. În momentul în care pe vârful limbii ei roz se acumula un bulgăre minuscul de cremă, aproape că-i simți dulceața. Un fior fierbinte îl străbătu prin tot trupul, mintea îi fu instantaneu copleșită de închipuiri lubrice, și în timp ce-și schimbă ușor poziția pe scaun întrucât erecția sa crescândă îl incomoda, urmări cum limba ei se retrage ușor în gură și cum savurează gustul delicios al cremei, iar când o înghiți, imaginația lui își luă avânt.

Era tentația încarnată, ademenitoare Evă a viselor oricărui bărbat, așa cum stătea scaldată de lumina aurie a lumânărilor, cu brațele și umerii dezgoliți, cu sânii ei grei parțial expuși de decolteul adânc în formă de V și cu trăsăturile delicate ale unei madone... excepție făcând gura ei cu buze pline, senzuale, care, în mod clar, n-avea nimic spiritual în ea.

Oare își dă seama că o urmăresc? întrebă el. *Oare numai eul meu susceptibil percepe poziția ei distinsă ca fiind senzuală? Sau lady Angela joacă un tulburător joc al seducției?*

Ochii ei erau pe jumătate acoperiți de pleoape și genele îi ascundeau privirea, iar mâna fină ținea cu grație nugaua în dreptul gurii. Ceva mai târziu, după ce linsese toată crema de alune, își strecură parțial nugaua în gură și începu să muște cu delicatețe bucăți mici din ea. Kit simți instantaneu amprenta de neșters a dinților ei, de parcă ar fi fost destinată să-i facă lui plăcere, și senzația îi coborî pulsând spre terminațiile nervoase cu atâta intensitate încât, pentru un moment, închise ochii. *Dacă se distra*, gândi el cu respirația tăiată, *manevra jocul cu o remarcabilă ingeniozitate*. Își putea auzi pulsul zvâcnindu-i în urechi, și, dacă până atunci avusese oarecare scrupule legate de etichetă sau bună cuviință în ceea ce privea urmărirea ademenitoare contesei Angel, sângele lui înfierbântat și dorința îndepărtată cu nepăsare aceste obstacole lipsite de însemnătate.

Uită-te la mine, îi comandă el în sinea lui, dorind să vadă, în privirile ei căldura unui răspuns și întrebându-se dacă renumita doamnă avea să fie la fel de languroasă și în pat, sau dacă obișnuia să-și afle plăcerea prin excese. *Privește-mă, minunat mea iubită* o îndemnă el, rememorând încântătoarea senzație pe care o avusese când o ținuse în brațe și zâmbetul ei provocator și fascinant; și fie că mesajul lui ajunsese la ea, fie că se săturase de izolarea reveriei ei, contesa își ridică ochii și îi întâlnește privirea lacomă...

Pentru un moment agitat și plin de freamăt, se simțiră singuri printre arome, sunete și lumini tremurătoare. *Privește în, altă parte*, își ordonă Angela. *E prea îndrăzneț o să ne pună în încurcătură pe amândoi*. Nu reuși însă; ochii lui îi atrăgeau pe ai ei asemenea ochilor verzi ai unui tigr, iar dorința care ardea mocnit în străfundurile lor era atât de palpabilă, încât șira spinării îi fu străbătută de un fior. Părul lui castaniu-roșcat strălucea în lumina lumânărilor și, în acea secundă suspendată în timp, avu impresia că era un bărbat extrem de primedios. Deși nu exista nici o explicație rațională pentru senzația ei de a fi în pericol, se simți lipsită de apărare și vulnerabilă în fața privirii aceleia îndrăznețe.

Își dădu seama că era nerăbdător, de parcă ar fi intrat deja în budoarul ei și se-ndrepta spre ea având în priviri o dorință năvalnică inconfundabilă. N-o privea un cavaler circumspect, ci un mascul senzațional care-o urmărea pătimaș. Își linse buza de jos neliniștită și el zâmbi ușor de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Ea roși în fața presupunerii impertinente care se citea în privirea lui insolentă și zâmbetul lui se accentuă radiind o aroganță imperturbabilă, inclinându-și imperceptibil capul, îi dădu a înțelege că înregistrase reacția ei evidentă. Contesa se crispă la o atare obrăznicie. *Dumnezeule, eu nu sunt o femeie de harem care să ascult docilă de ordinele unui bărbat*.

De la vârsta de cincisprezece ani, ea fusese cea care-i alegea pe bărbați, dar degetele ei se încleștară pe evantaiul din poala ei de parcă autodisciplina ar fi salvat-o de pofta lui necamuflată și fragilul obiect se frânse sub apăsarea puternică. Souveral privi în jos. Kit o mai învălui odată cu privirea, după care se întoarse către tovarășii lui de masă.

—Ce păcat, draga mea, zise Souveral cu amabilitate, observându-i roșeața din obraii. Permite-mi să-ți cumpăr mâine unui nou.

—Nu-i nevoie, Freddy. Mai am foarte multe.

—Cum dorești, draga mea, replică el și se întoarse către un valet care trecea cu un platou de prăjituri din aluat, exprimându-și preferința în timp ce Angela inspiră adânc pentru a se calma. Reacția ei față de Kit Braddock era complet neașteptată, de-a dreptul șocantă prin intensitatea ei. *Lua-l-ar dracu pe el și pe impertinența lui. De ce oare reacționez așa de violent față de un bărbat pe care de abia l-am cunoscut?*

—E atât de neplăcut să joci bridge cu Wales ținând cont că se așteaptă să câștige mereu. Nu ești de acord? o întrebă Violet indispusă pe Angela.

Cum aceasta nu răspunse imediat, Souveral, căruia rareori îi scăpa și o ușoară fluturare a genelor când se afla în societate și care observase și de astă dată tot

ce se petrecuse, comentă liniștit:

—Draga mea Angela, având în vedere că tu rareori joci bridge, trebuie să fii de acord că Violet a suportat mai mult decât ar fi vrut jocul părtinitor al lui Wales.

—Da, trebuie că a fost groaznic pentru tine, Violet, replică Angela, regăsindu-și parțial calmul. Ți promit că nimeni nu va fi nevoit să joace bridge în seara asta.

—Ce bine! În schimb ne vom distra urmărind-o pe Charlotte cum încearcă să-l determine pe tânărul cavaler al Priscillei să se decidă, zise Violet amuzată. E groaznic de insistentă. Dacă voi mai fi silită să ascult fie și numai o singură dată despre cât de bine dansează Priscilla sau relatarea referitoare la obținerea premiului pentru acuarela ei înfățișând farul Lime, jur c-o să pun pe toată lumea într-o situație delicată scoțând un urlet.

—Este extraordinar de bogat, remarcă Souveral. Nu poți s-o blamezi pe Charlotte pentru că încearcă. Cu toții cunoaștem substraturile căsătoriilor.

Violet făcu o grimasă.

—Nu e nevoie să-mi reamintești. Violet trăia de pe urma unui aranjament premarital generos care fusese stabilit cu înțelepciune de familia ei. În același timp, soțul ei — lordul Dudley — toca sistematic restul averii ei. Cât despre marchiz, căsătoriile aristocraților portughezi nu erau niciodată făcute din dragoste.

—Crezi că el are intenții serioase? întrebă Angela, curioasă împotriva voinței ei.

— Care el? întrebă ambasadorul Portugaliei înălțând o sprânceană.

—Domnul Braddock. A petrecut multă vreme în compania prințului.

Fiind un favorit al prințului de Wales, Souveral era întotdeauna inclus în cercul intim al moștenitorului tronului.

—Domnul Braddock nu discută niciodată despre femei.

—Nici despre haremul lui? întrebă Violet cu răsuflarea tăiată.

—Mai ales despre asta nu vorbește, dar a menționat că este hotărât să-și caute o soție, continuă ambasadorul studiind-o pe Angela cu o privire cercetătoare.

—Iar Charlotte o va vinde pe încântătoarea Priscilla, cea cu ochi de căprioară și buze bosumflate, celui care va oferi cel mai mult în acest sezon, completă lady Lanley cu o voce insinuantă.

— Nu mi se pare a fi un om ușor de prins în laț, remarcă marchizul de Souveral plimbându-și un deget cu o manichiură impecabilă de-a lungul piciorului paharului său de vin. Navighează pe mările lumii de cel puțin zece ani, ceea ce indică faptul că este un om independent. În plus, face parte din familia Braddock-Black care manifestă un dispreț boem față de buna-cuviință. Desigur, imensa lor avere este cea care le permite o asemenea nesocotire a decenței.

În mod inexplicabil, vorbele marchizului o înveseliră pe Angela chiar dacă vocea prudentă a rațiunii îi reaminti că un bărbat cum era Kit Braddock nu numai că va lăsa un dezastru în urma lui dar și că Charlotte era ferm hotărâtă să-l aibă drept ginere. Deci, era adjudecat și, dacă asta avea vreo importanță, era și mult prea tânăr. *Ca și când vârsta are vreo importanță*, gândi ea cu patimă o secundă mai târziu, *la fel cu orice altceva legat de arogantul domn Braddock.*

Of. Doamne, pur și simplu nu mă interesează un bărbat care ține un harem.
Punct.

— Pe de altă parte, opină mieros ambasadorul, s-ar putea ca Charlotte să nu fie mai presus de... hm... folosirea anumitor metode lipsite de scupul pentru obținerea unui avantaj.

— Așa cum a procedat Hortense cu fiica ei și Lonsdale. Toată lumea cunoștea povestea tânărului lord ademenit în pat și „surprins” de părinții tinerei fete.

— Personal, zise Violet înălțând din umeri, nu prea cred că așa ceva ar da rezultate cu domnul Braddock. Nu prea pare a fi preocupat în mod excesiv de păstrarea aparențelor.

— Este singurul bărbat pe care-l cunosc ce se fălește cu haremul său, așa încât bănuiesc că ai dreptate, se arată de acord cu mult calm, Souveral. În acest caz, te-ar interesa să pariezi pe o sumă mică posibilitatea ca Priscilla să pună mâna pe el? Eu cred că și-a găsit nașul în persoana Charlottei

—Nu sunt de acord, declară baroana cu emfază și, având în vedere că nu mi-ar strica niște bani ținând cont că Dudley mă fură pe față, pariez pe o mie de guinee că domnul Braddock va reuși să se eschiveze.

—Ai fi dispusă să pariezi? o întrebă ambasadorul pe Angela.

—Nu, câtuși de puțin. Nu mă interesează dacă Priscilla și Charlotte vor izbândi sau nu. Știi cât de mult mă plictisește această frenetică punere la cale a căsătoriilor din fiecare sezon.

—Ți-e ușor să vorbești așa dacă ne gândim că fiul tău are doar șaptesprezece ani și că familia Greville are intenția să-l ducă la altar fără să țină cont de părerea ta. Cât despre May, continuă Violet, poți să-ți permiți să te arăți indiferentă față de piața căsătoriilor încă șaisprezece ani de acum încolo.

—Nu vor fi vânduți la mezat, rosti Angela pronunțând cuvintele atât de domol, încât amândoi interlocutorii ei fură extrem de uimiți că un ton atât de delicat putea fi așa de vehement.

—E vocea experienței, fără îndoială, zise Violet cu blândețe. Fără să-i răspundă, Angela îi făcu semn majordomului și, când acesta își făcu imediat apariția lângă ea, îi spuse:

—Cred că este momentul să fie servite băuturile și ceaiul în salon.

El se înclină și murmură „Prea bine, myladi, iar Angela se ridică în picioare și, zâmbindu-le mesenilor, spuse:

—Ce-ar fi să ne retragem în salon? De pe balcon, panorama este splendidă la ora aceasta a serii.

Când se ridicară ca să-și urmeze gazda ce se îndrepta deja înspre ușile ținute deschise de doi valeți, Violet și Souveral schimbară între ei o privire semnificativă. În timp ce se îndreptau împreună spre salon, Violet zise cu voce oasă:

—Aversiunea față de Brook și întreaga lui familie a devenit aproape o obsesie pentru ea.

—Bărbatul acela este îngrozitor.

—Cel puțin Dudley este doar prost și plictisitor. De Grey poate fi înspăimântător. De-a lungul anilor ea a trebuit să lupte în mod constant să-și protejeze copiii de temperamentul lui sălbatic.

—Dacă ar fi fost o femeie cu un caracter mai slab, ar fi zdrobit-o. Violet zâmbi.

—Fără discuție, nimeni n-ar putea-o caracteriza pe Angela drept slabă de înger.

—A avut un profesor bun în persoana bătrânului lord Lawton.

—Așadar, la ceai, ar trebui să vorbim despre subiecte mai inofensive decât tranzacțiile matrimoniale, spuse încet Violet, mai ales după acest ultim episod cu Fitz.

—Poate ne va distra domnul Braddock cu anecdote despre cursa de astăzi.

—Crezi că ei i-ar plăcea? întrebă domol baroana Lanley în timp ce un zâmbet fugar îi lumina fața.

—Deci, ai observat și tu.

—N-am mai văzut-o roșind până acum. Bărbatul ăsta are o aură de virilitate remarcabilă.

—Ceva în genul lui Joe Manton.

—E cu totul diferit de Joe, rosti Violet și își manifestă dezacordul printr-o ușoară pufnitură ce exprima dezgustul.

—Ce îl face atât de diferit?

—Păi, în primul rând, are un harem, rânji Violet.

—Să lăsăm la o parte această deosebire clară. Amândoi sunt bărbați atletici, amândoi navighează... Nu știu dacă și Kit vânează, dar cum își petrece din când în când timpul și prin vestul sălbatic, presupun că face și așa ceva.

—Astea sunt aspecte pur secundare, replică Violet trăgându-și cuvintele.

—Secundare în raport cu ce?

—Cu farmecul ademenitor al domnului Braddock. Vezi, Angela și Joe au fost înainte de toate buni prieteni. Cel mai mult îi lipsește această prietenie.

—În mod sigur au fost și amanți.

—Desigur, dar au crescut împreună, pe domenii învecinate. Circumstanțele care i-au apropiat sunt total diferite de senzaționala atracție fizică pe care o exercită domnul Braddock. Categorie, o să-l respingă și asta din cauza lui Charlotte.

—Ești atât de sigură că o să-i ceară favorurile? întrebă Souveral cu un zâmbet speculativ.

—E limpede că, având permanent atâtea femei la îndemână, domnul Braddock nu are obiceiul să ceară; cu toate acestea Angela îl va refuza.

—Oare!? Ambasadorul avea propriile lui păreri după schimbul tulburător de priviri la care fusese martor.

—Poți să mă crezi, Freddy. Între timp, va fi distractiv să urmărim felul în care vor progresa lucrurile. Dar oricare ar fi rezultatul asediului insistent al domnului Braddock, e clar că Priscilla n-are să pună mâna pe el și îmi va face plăcere să-ți iau banii.

—Nu uita faptul că el caută o soție.

—Crede doar că o caută, replică Violet aruncându-i o privire atotștiutoare lui

Souveral. De fapt, bărbații de felul domnului Braddock nu fac niciodată ultimul pas. În cele din urmă, o să plece din nou pe mare. Mmm... simți mireasma florilor? mummură ea când intrară în salon. Reședințele Angelei sunt întotdeauna minunat parfumate.

Salonul dădea înspre balconul care avea vedere spre Solent și aerul sărat adus de briza marină ce pătrundea prin glasvand se împletea cu mirosul îmbătător al gardeniilor și trandafirilor din vasele mari de porțelan chinezesc. Angela stătea în pragul ușilor deschise cu privirea îndreptată spre cerul înstelat.

Când îi auzi intrând pe cei doi, se întoarse și spuse:

—Stelele sunt absolut magnifice. E o rușine că stăm toți în casă reluând aceleași bârfe, adăugă ea suspinând. Ce viață îngrozitoare!

—Ai prefera să fii pe mare în seara asta, observă Souveral.

—Ar fi divin, șopti Angela. În schimb, continuă ea cu o mică strâmbătură, vom discuta cu un aer serios o groază de banalități.

—Ei, haide, draga mea, o doeni Violet cu un aer sardonice, Charlotte n-ar fi de acord. Departe de a fi banale, planurile ei de a înhăța toată averea Braddock sunt foarte importante.

—Nu și pentru mine, replică Angela încet. Oh, dragă, sună așa de egoist. Scuză-mă... dar sunt teribil de agitată. Anul acesta sezonul mi s-a părut insuportabil de lung și n-ar fi trebuit să vin la Cowes. Vorbele începură să-i curgă repede din gură, de parcă în interiorul ei ar fi bătut o furtună.

—Oh, Doamne, vor apare în curând cu toții aici. Vrei să-mi faci o favoare Violet, și să servești tu ceaiul astă seară? Pur și simplu nu mă simt în stare.

—Vorbești doar de ceai, sau și de restul? întrebă Violet cu blândețe.

Angela făcu o mică grimasă, și, schițând un gest larg care cuprindea camera somptuos decorată, zise:

—Uită-te la asta... toți avem aceiași decoratori, casele noastre arată la fel, chiar și viețile noastre sunt patetic de identice.

Totuși, a ei se schimbaseră substanțial de când începuse să-și dedice mai mult timp construind și finanțând o școală superioară de agronomie și mai multe școli primare și secundare.

—Sunt sătulă să văd aceleași persoane, să ascult aceleași conversații, m-am săturat de interminabilele dineuri și de eternul plictis.

—Ce-ar fi s-o ștergi astă seară; să dispari, pur și simplu, pentru tot restul serii, propuse baroana cu gentilețe. Souveral și cu mine te vom scuza față de ceilalți și vom avea grijă de invitați. Angela ezită și nehotărârea îi săpă o cută între sprâncene.

—Nu vă deranjează? șopti ea în cele din urmă. Din anumite motive, astă seară societatea lor mi se pare mai supărătoare decât de obicei.

—Cătuși de puțin și pe urmă, ai să-i vezi din nou pe toți mâine seară la Charlotte.

—Ah, am uitat, gemu Angela încetșor.

—Pleacă acum, înainte ca ceilalți să tabere asupra noastră, o îmboldi Violet.

—Ești sigură?

—Convinge-o tu, Freddy. Ești mult mai diplomat decât mine.

—Dacă nu pleci acum, vei fi obligată să asculți iar povestea despre premiul câștigat de Priscilla la desen.

—Este exact îndemnul de care aveam nevoie, dragul meu. Ne vedem mâine, zise ea repede și se întoarse să părăsească încăperea prin ușa care dădea în bibliotecă, reușind să-i evite la milimetru pe Charlotte și lordul Congreve care sosiră primii. Reținuți la masă de Priscilla care le relatase prezentarea ei la curte, Kit, Lady Wolcott și Priscilla fură ultimii care părăsiră sufrageria. După ce așteptase în bibliotecă o vreme, ca să evite oaspeții ce treceau dintr-o cameră într-alta, Angela tocmai se strecura în apartamentul ei de la capătul coridorului și dacă Kit n-ar fi aruncat o privire plictisită prin hol în timp ce Priscilla și Lady Wolcott dezbăteau durata întrevederilor lor cu regina, n-ar fi observat ușoara străfulgerare a părului blond și rochia de șifon roz care dispăreau din vedere.

Când intră în salon, descoperi că gazda lor își părăsise petrecerea.

—Săraca de ea, are o durere de cap îngrozitoare, explică lady Lanley, așa că am insistat să ne lase să ne descurcăm singuri. Angela a promis să fie în formă pentru dineul tău de mâine seară, Charlotte. Acum spuneți-mi, cine dorește ceai? Un interval oarecare de timp, supunându-se normelor cerute de politețe, Kit răspunse la numeroase întrebări legate de cursa lui victorioasă, bău coniac mai degrabă decât ceai, ascultă absent ultimele bârfe, dar ceea ce era mai interesant era să facă speculații asupra posibilității de a o găsi pe contesă singură în apartamentul ei. Tocmai se aranjau mesele pentru cei care doreau să joace bridge, când își aminti că avea o întâlnire la „Jaht Club“ stabilită dinainte.

—I-am promis lui Waring că vom face în astă seară o trecere în revistă a hărților mele maritime, le explică el lui Charlotte și Priscillei.

—Nu poate altcineva să se ocupe de lordul Waring? protestă Priscilla. N-am reușit să te văd toată ziua din cauza cursei aceleia stupide care ți-a luat atâta timp. Egoismul ei îl uimea de fiecare dată, dar fiind în toane bune pentru că avea planuri mai incitante în perspectivă, Kit răspunse cu amabilitate:

—Mi-e teamă că Waring se bazează pe mine ținând cont că am navigat recent pe ruta respectivă, iar el va avea mâine un rival de temut în persoana lui Harcourt.

—Nu poți să mai stai puțin? întrebă Priscilla prefăcându-se bosumflată.

—Ei, dragă, interveni Charlotte, nu trebuie să fii atât de pretențioasă.

Sfatul matern fu însoțit de un zâmbet plin de grație și de senzația neliniștitoare că vorbele „decât după ce veți fi căsătoriți“ formau fireasca și nerostita continuare. Fiind într-o stare de spirit bună, Kit ignoră prefăcătoria voalată, își luă rămas bun de la cei prezenți și plecă. Însuflețit de spiritul de aventură, rămase în holul alăturat salonului și supraveghe ambele direcții. Nu era nici un servitor, nici un zgomot. *Nimic nu stă între mine și ușa de la capătul holului:* observă el bine dispus. Scoțând ceasul din buzunarul de la vestă, se uită să vadă ce oră este.

Doar unsprezece, gândi el și zâmbi. Acum să vedem dacă lady Angela are

nevoie de ceva care să-i aline durerea de cap.

CAPITOLUL 5

Trecând neuzit de-a lungul coridorului a cărui podea era acoperită de covoare, Kit privi la stampele înfățișând peisaje marine ce acopereau pereții și gândi că Angelei i-ar plăcea să admire tabloul de Ruysdael pe care-l avea în salonul iahtului său. Priveliștea mării învolburate de furtună îi amintea întotdeauna de caracterul efemer și plin de neprevăzut al vieții. Era parcă imaginea existenței lui rătăcitoare. *Ce bine*. reflectă el, *că îi plăcea și contesei să navigheze*, ceea ce constituia o preocupare neobișnuită pentru o femeie al cărei farmec și frumusețe făcuseră din ea o favorită a societății, dar, în fond, ea era o persoană cu totul deosebită.

După ce trecu de ultima reproducere înrămată a unui peisaj marin, se opri în fața ușii prin care se făcuse nevăzută Angela.

Fără să-și pună problema bunelor maniere sau a păstrării aparențelor, pentru că aflase că regulile deveneau flexibile când era vorba de budoarul unei doamne, deschise ușa și păși peste prag. Micul salon era ingenios iluminat de lămpi cu abajur de mătase, ornamentate cu auriu și culori pastelate în stil rococo și înfrumusețat de prezența fermecătoarei contese Angela care, îmbrăcată într-o rochie de casă, stătea întinsă pe un șezlong cu părul lăsat liber pe umeri, picioarele ei goale ivindu-se de sub tivul dantelat al neglijelui. Așa îmbrăcată în alb și cu părul ei blond ce strălucea, părea că radiază lumină în obscuritatea micii încăperi.

Totuși, vocea ei avu darul să-l aducă la realitate.

—Nu te-am invitat să intri, zise ea închizând cartea pe care o ținea în poală și aruncându-i o privire provocatoare.

—N-am fost sigur că o să am răbdare să aștept să fiu invitat, răspunse Kit pe un ton agreabil, închizând ușa. Te doare într-adevăr capul? Dacă e așa, îmi pare rău. *Va îndrăzni el să facă mai mult decât să încalce intimitatea izolării ei? Și cum voi reacționa dacă ar încerca? Nu mai sunt o ingenuă timidă și nesigură când mă aflu în compania bărbaților.* își reaminti ea. Ea ridică vag din umeri.

—Nu, nu mă doare capul. Un zâmbet încreți obrajii bronzăți ai lui Kit.

—Ai vrut doar să scapi de mine.

—Presupui prea multe, domnule Braddock. De-abia ne cunoaștem.

—Eventual, am putea să ne cunoaștem mai bine, rosti el pe un ton liniștit, după care se desprinse de ușă și începu să înainteze spre un fotoliu cu husă brodată.

—Nu sunt de aceeași părere, replică ea cu un glas fără inflexiuni, și dacă ai fi un gentleman, ai pleca. Pentru o clipă, el rămase nemișcat urmărind-o cu o privire leneșă.

—Reușește de obicei stratagema asta? murmură el? și, fără să aștepte răspunsul, își relua drumul. Se lăsă să cadă pe perna din brocart de culoarea primulelor a fotoliului adoptând o poziție relaxată și spuse cu blândețe:

—Eu nu sunt un gentleman.

—Uite ce este, domnule Braddock, declară Angela deosebit de calmă, punând cartea pe care o ținea în poală pe măsura de lângă ea, nu voi pretinde că nu ești un bărbat fascinant. Nici unul dintre noi nu este un novice cu gânduri ascunse, dar...

—Ah, periculosul „dar“, o întrerupse el cu un glas potolit. Dă-mi voie, șopti în continuare zâmbind vag și înclinând ușor într-o parte capul, să definesc toate circumstanțele potrivnice. În primul rând, le avem pe Charlotte și pe Priscilla ca piedici majore; apoi, desigur, sentimentele tale de prietenie și simț al datoriei, drept considerații de ordin etic. Să punem la socoteală și faptul că încalc teritoriile prințului de Wales, sau acest lucru nu mai are importanță!? Desigur, nu trebuie să uităm tristețea pe care ți-a produs-o recenta căsătorie a domnului Manton. Presupun că știi că zvonurile au decretat că ești inconsolabilă. Oare am reușit să trec în revistă absolut totul?

—Categoric. Vezi, așadar, că o prietenie ulterioară ar fi imposibilă.

—Întotdeauna ești la fel de impasibilă?

—Sunt sigură că acest lucru nu poate avea importanță pentru un bărbat care călătorește împreună cu un harem, în câteva ore vei uita acest impuls de moment.

—Cu cât cinism vorbești despre bărbați, doamna mea!

—Nu mai am optsprezece ani, domnule Braddock.

—Poate aș reuși să te facă să-ți schimbi părerea.

Pentru prima oară de la începutul întrevederii, Angela zâmbi.

—Domnule Braddock, nu ești câtuși de puțin original.

—Ai auzit fraza asta de prea multe ori?

—Bănuiesc că erai foarte tânăr când am auzit-o pentru prima oară.

—Câți ani ai?

—Treizeci și cinci.

—Erai de abia o fetișcană când te-ai măritat cu de Grey.

Brusc, fața ei păru o mască lipsită de expresie.

—Aveam șaptesprezece ani, spuse ea cu o voce atât de rece, încât el se întrebă oare ce-i făcuse contele. Știa că nu trăiau împreună și asta dura de mulți ani, dar nu-și dăduse seama cât de puternică era aversiunea ei față de propriul soț.

—Îmi pare rău, spuse el de parcă ea i-ar fi împărtășit toate detaliile teribilei sale vieții.

—N-are de ce să-ți pară rău, domnule Braddock, am fost mai norocoasă decât maoritatea femeilor. Cred totuși că poți înțelege de ce prefer să nu fiu amestecată în aventurile dumitale amoroase. Presupun că vei pleca în curând. Priscilla constituie un motiv serios, orice ai spune și, sincer vorbind, nu văd nici un avantaj pentru mine în toată afacerea.

—Ai avea un tovarăș de navigație pentru o perioadă, zise el rânjind.

—Câtă ingeniozitate, domnule Braddock! replică ea cu un surâs neprefăcut.

—Spune-mi Kit.

—De ce aș face asta?

— Iahtul tău nu este la Cowes anul acesta. Am să te iau mâine cu iahtul meu.

— Mmm... văd că știi cum să mă ispitești.

— Am să vin după tine mâine dimineață la ora opt.

Ea se ridică de pe șezlong cu o mișcare rapidă, se duse la fereastră într-un vârtej de muselină și dantelă albă, smuci nervoasă de draperie doar pentru a o lăsa să cadă din nou, după care se întoarse cu fața spre el și îi zise brusc cu o voce joasă:

— Nu pot.

— Nu i-am făcut nici o propunere Priscillei, rosti el cu blândețe; absolut nici una și nici n-am intenția s-o fac în viitorul apropiat. Cât despre prietenia cu Charlotte, adăugă el ridicându-se din fotoliu cu o grație nepăsătoare, îți propun doar o plimbare cu iahtul meu în plină zi. Adu-ți o prietenă pe post de însoțitoare, dacă dorești. Adu oricât de mulți prieteni dorești, murmură el atingând-o ușor pe umăr cu vârful degetelor.

— Te rog, nu face asta, spuse ea, vocea ei nefiind decât o șoaptă.

— Desiree poate să întreacă orice plutește pe mare. Lasă-mă să-ți arăt.

Silită de apropierea lui să se lipească de fereastră și simțind căldura trupului lui, înțelese că nu-i mai vorbea doar despre plimbarea cu iahtul.

— Trebuie să pleci, stăruia ea, ferindu-și chipul de ochi lui înflăcărați.

— Curând, șopti el prinzându-i bărbia în palmă, fortând-o cu o delicată insistență să-și întoarcă fața spre el și totodată ridicându-i-o, astfel încât gura ei să se apropie de a lui. N-o să dureze mult, murmură el și parfumul lui îmbătător, senzual și fierbinte, îi invadează simțurile.

— Trebuie să pleci, gâfâi ea.

— Imediat, răspunse el.

— Acum.

— Chiar în momentul ăsta, șopti el coborându-și gura către a ei, și deodată ei i se păru că așteptase o eternitate chinuitoare să simtă căldura buzelor lui.

El depuse un sărut ușor ca o aripă de fluture pe gura ei, un sărut ca o promisiune agonizantă, ca o dulce ademenire, asemănător celor furate în spatele stranei corului într-o biserică plină de enoriași. Ea scoase un suspin, un sunet mic și îmbătător, dezvăluind plăcerea care îi submina într-un mod dezastruos spiritul de autoconstrângere. El își stăpâni impulsurile sălbatice fiindcă fermecătoarea contesă Angel era încă o pradă nesigură, cu stare de spirit oscilantă și capricioasă. Sporind imperceptibil apăsarea și croindu-și drum cu multă grijă, îi despărți ușor buzele dulci. Ținându-i încă bărbia captivă în mână, îi invadează gura cu limba, și-o împleti cu a ei, apoi pătrunse mai adânc, cerând mai mult și promițând mai mult. Angela începu să respire mai accelerat iar stomacul i se strânse și începu să zvâcnească — o reacție de școlăriță cum nu mai simțise de ani întregi. Nu se așteptase la atâta sensibilitate din partea unui bărbat care intrase în apartamentul ei neinvitat, nu-l crezuse capabil de o atât de profund emoționantă tandrețe. îi făcea plăcere că-l judecase greșit.

Mintea lui Kit înregistra sunetul înăbușit ca pe o exteriorizare a mesajului că era

binevenit. Ereția lui se mări, dorința puternică pe care o resimți brusc îi întunecă rațiunea și mintea îi fu străbătută de gândul năvalnic de a o lua cu el, ca să-i aparțină numai lui. Dar, chiar în momentul în care creierul lui era copleșit de acest impuls fără precedent, el respinse inexplicabila fantezie. Nu resimțea nevoia s-o aibă în proprietatea lui, din contră, după ce dorința temporară se stinse, își dădu seama în mod conștient că prefera modul lui de viață neobișnuit și nelegat de nimic și de nimeni. Revenind pe un teren familiar și cu talentul lui de seducție revigorat, își ridică mâna liberă și își alunecă degetele prin părul auriu al Angelei până când palma lui poposi pe tâmpla ei. Îndepărtându-și buzele la o distanță cât grosimea unui fir de păr de buzele ei, îi șopti:

—Sărută-mă și tu, mon ange.

—N-ar trebui, răspunse ea și nehotărârea făcu să-i tremure buzele.

—Eu, însă, vreau să mă săruți. La fel de mult pe cât dorea să se afunde adânc în ea.

—Și dacă n-am s-o fac!?

—Atunci, va trebui, pur și simplu, să aștept aici până o vei face, zise el neînduplecat, tachinând-o.

Era un bărbat extraordinar, gândi ea încântată de abila lui pasiune. Reacționa întotdeauna prin irascibilitate la manifestările de autoritate ale bărbaților. Ținându-l de mâini, se desprinse ușurel și, dându-se înapoi îndeajuns de mult încât să-i poată vedea chipul, murmură în joacă:

—Cam cât de mult ai fi dispus să aștepti?

—Hmm... Având în vedere că mâine nu trebuie să navighez...

—Nu, nu... ai da naștere la un scandal dacă ai rămâne atât de mult.

Dar zâmbetul ei ademenitor atenuă reproșul.

—O să mă ascund sub patul tău, zise el cu un aer ștrengăresc, și decis totodată.

Gândul de a-l avea pe Kit Braddock atât de... accesibil, îi trimise prin corp un fior tulburător care-i aprinse simțurile, dar fiind mai puțin îndrăzneată decât el, se arătă imediat de acord.

—O să te sărut o dată, dar după aceea trebuie să pleci.

—Bine, rosti el, răspunsul lui fiind într-adins neutru.

Dându-i drumul, el rămase în așteptare cu un zâmbet binevoitor.

—Doar un singur sărut deocamdată, spuse, și vocea ei joasă, ademenitoare, aproape că-l făcu să-și piardă calmul îndelung exersat.

—Unul singur, încuviință el cu o voce adâncă și catifelată.

—Nu pot să ajung la tine, zise ea cu aerul unei fetișcane ce tremura pe marginea prăpastiei și ochii ei albaștri ca un cer de vară străluceau, tachinându-l.

—Dă-mi mâinile. Era mulțumit că ea-și uitase îndeans temerile încât să găsească jocul amuzant. Când ea făcu ce-i ceruse, el i le conduse spre umerii lui și spuse încetișor.

—Acum, dacă te înalți pe vârfuri, poți să mă săruți.

Sub mâinile ei, forța lui ieșea pregnant în evidență; mușchii îi erau puternic reliefați și tari ca oțelul și era uimitor de bine clădit.

Ultimele lui cuvinte îi pătrunseră în creier declanșând o avalanșă de imagini ispititoare. *În mod sigur este și foarte viril*, îi șopti o voce fierbinte, *foarte bine înzestrat*, și timp de o clipă agonizantă și zguduitoare când rațiunea o părăsi, dori să-l simtă înăuntrul ei.

El observă roșeața instantanee care-i coloră obrajii și gâtul, coborând apoi spre marginea încrețită a decolteului rochiei ei de casă. Îi putea simți sânii striviți de pieptul lui și se întrebă dacă roșeața îi cuprinsese și pe ei și dacă îi așteptau mângâierile. Totuși nu se mișcă. Avea destulă experiență ca să nu facă așa ceva.

Ea inspiră adânc încercând să se liniștească. *E doar un sărut*, își spuse ea.

Ridicându-se pe vârfuri, își alunecă palmele pe umerii lui, îi înlănțui gâtul cu brațele și spuse pe un ton modulat cu griă:

—Apleacă-ți capul, domnule Braddock.

—Kit, murmură el.

—Kit, pronunță ea cu dulceață în glas pentru prima oară, nu pot să ajung la tine.

Ai reuși foarte ușor dacă am fi în pat, reflectă el cu nerușinare, dar își reprimă gândurile cu prudență. Trebuia să înainteze doar cu câte un singur pas, treptat, în compania acestei doamne extrem de circumspecte.

Era un joc cu șanse inegale chiar dacă îl jucau două persoane cu experiență, pentru că Thomas Kitredge Braddock avea un avantaj clar. Datorită modului său neconvențional de viață, ajunsese să cunoască în amănunțime diferitele faze de excitare ale femeilor. Acum aștepta sărutul.

Apucând-o de talie ca s-o sprijine întrucât se cam clătina stând pe vârfurile picioarelor, simți alunecarea muselinei diafane pe pielea ei. *Nici un corset sau cămașă de noapte nu-mi limitează accesul la trupului ei voluptos* realiză el înfierbântat. *Doar rochia de casă migălos literată din dantelă, funde și mătase fină*. La început, când îl sărută, buzele ei de abia i le atinseră pe ale lui și el așteptă cu respirația tăiată să vadă dacă va mai urma ceva, dar când îi simți mâinile încordându-se pe ceafa lui, începu să zâmbească.

Al doilea sărut al ei fu mai lung. O atingere ademenitoare, senzuală, lentă, aromată și plină de promisiuni... iar el era încântat s-o accepte pe provocatoarea contesă Angela în condițiile impuse de ea... sau în orice condiții.

—Ești foarte politicos, murmură ea când gura i se ridică din nou, fixându-l cu o privire uimitor de directă de sub pleoapele pe umătate coborâte.

—Te surprinde?

—Da.

—Încerc să mă comport cât se poate de bine.

—Nu faci la fel, de obicei? Cel mai adesea, nu!

—Pe doamnele tale nu le deranjează asta?

—Te interesează cu adevărat răspunsul?

—Un harem este ceva deosebit, și mi-a trezit curiozitatea.

—Nu este un harem, dar dacă ar fi, aș fi tentat să te includ și pe tine în el.

—Din nefericire, sunt prea egoistă ca să împart ceva cu cineva.

—Și de fapt, nimeni nu te vrea în haremul lui, îi reaminti el cu blândețe,

indiferent care ar fi părerea ta.

Auzise și el zvonurile că Joe Manton revenise din luna de miere pe care o petrecea la Paris ca s-o vadă pe Angela, și se întrebă deodată cine pe cine împărțea pe altcineva.

—Ești cumva o autoritate în materie de protocol al haremurilor.

—Nu, dar unul dintre prietenii mei este.

Știa că nu se referea la un bărbat; știa că era vorba de una dintre femeile lui.

—Te place mai mult?

—Ce-ar fi să discutăm despre Joe Manton, sau Bertie sau Lew Archer. Spune-mi, ei te preferă pe tine?

—Cât de bine ești informat, domnule Braddock.

—Kit, murmură el.

—Kit, șopti ea, înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

De data asta el nu mai așteptă să fie sărutat, ci trecu dincolo de limitele bunelor maniere. Ea era extraordinar de frumoasă, era pe jumătate goală în brațele lui și erau singuri. Iar el voia mai mult decât un sărut.

Având un singur gând în minte și cu hotărârea luată deja, îmboldit de o dorință arzătoare, își alunecă mâinile pe spatele ei, îi cuprinse fesele în palme și strângând-o mai aproape, o apăsă de lungimea rigidă a erecției sale.

Ea gemu cu gura lipită de a lui când o fierbințeală extatică explodă înăuntrul ei. Era extraordinar de viril. O senzație, delicioasă o străbătu prin tot corpul și scânci într-un sunet delicat și senzual de așteptare și dorință.

—Iertați-mă că întrerup o scenă atât de încântătoare.

Sarcasmul părea oarecum nepăsător, dar intonația cu care contele de Grey rostise cuvintele, deși era tăragănată și domoală, lovise precis ca un pumnal. Una dintre mâinile lui înmănușate încă se mai spriinea pe zăvorul ușii, iar ochii cenușii, ca de cremene, urmăreau impasibili scena pasionată.

Mâinile Angelei căzură brusc de pe umerii lui Kit și ea se desprinse din îmbrățișarea lui. Rămase nemișcată urmărindu-și soțul cu o privire cercetătoare pe care Kit o mai văzuse doar în încăierările pe viață și pe moarte, și spuse cu răceală:

—Ce te aduce la Cowes?

—Am venit cu Tarlington. El avea nevoie de niște unelte de pescuit, iar eu voiam pușca pe care am lăsat-o aici anul trecut. Violet mi-a spus că te doare capul. Probabil că dumnealui este doctorul tău, murmură sardonice soțul ei, pușca pe care o ținea neglijent într-o mână fiind un auxiliar amenințător al remarcilor lui batjocoritoare.

Fiind pe deplin familiarizată cu răutățile soțului ei, îi ignoră zeflemelile și spuse liniștită:

—Știu că ești nerăbdător să pleci la vânătoria de potârniche, și îți mulțumesc că ai trecut pe aici. Noapte bună.

—Nu ne faci cunoștință, Angela?

—Nu.

—Are nevoie de protecția ta?

—Oricine ar avea nevoie să fie protejat de tine, Brook.

—Eu n-am nevoie, spuse Kit liniștit.

—E foarte viteaz, îi luă peste picior contele de Grey, aranjându-și pușca în îndoitura cotului.

—Te rog, Kit, nu! zise Angela încetișor, punându-și mâna pe brațul lui Kit ca să-l tempereze.

—E un tip zdravăn, dar, în fond, așa-ți place ție, nu-i așa? murmură contele cu insolentă, aruncând o privire scurtă staturii înalte și atletice a lui Kit.

—În general nu-mi plac bărbații mici de statură, încuviință Angela cu calm, dar, desigur, există și femei cărora le plac. Contele, care era de înălțime medie și zvelt, își curbă buzele într-un simulacru de zâmbet.

— Ce noroc!

— Da, sunt sigură că așa este. Toată lumea știa că soțul ei prefera fete foarte tinere.

— Văd că Maimuța Tristă încă îți mai ține companie. Nu te-ai săturat de linguşelile lui Souveral?

— Dacă aş fi avut chef să conversez cu tine despre prietenii mei sau despre orice altceva, n-aş fi locuit la Easton, așa încât te rog, fii amabil și pleacă. Această casă îmi aparține.

— Ar trebui s-o văd pe scumpa mea Baby May înainte de a pleca, sugeră cu onctuozitate contele.

— Doarme, izbucni Angela. Nu vreau s-o deranezi.

—Ce atitudine defensivă ai, draga mea! Nu pot să-mi văd fiica!?

— Nu la ora asta, Brook.

Vocea i se aprinse din cauza mâniei, iar ochii i se umplură deodată de lacrimi.

—Vai, avem aici o adevărată tigroaică ce-și protejează puiul. Ți-am spus că familia Lofton mi-a făcut iar o vizită? adăugă el cu răutate, ca din întâmplare.

—Avem o înțelegere scrisă, zise ea încercând să-și recapete calmul.

Angela avusese griă să fie însoțită de avocatul ei când se dusesse la castelul de Grey. Știa că nu putea avea încredere în Brook.

— Se pare că fiica lor e înnebunită. Au făcut o nouă ofertă.

—Documentul pe care l-ai semnat îți impune niște obligații.

— S-ar putea, spuse el răsucindu-se ușor, astfel încât țeava puștii să fie îndreptată în direcția ei. Kit păși în fața Angelei.

—Tu îl ai pe viteazul Lancelot, rosti Brook trăgănat, pe un ton sardonice.

Kit se întoarse spre Angela.

—Vrei să plece? Vocea lui eraj oasă și blândă.

Ea clătină aproape imperceptibil din cap. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Brook să aibă o scuză pentru a apăsa pe trăgaci.

—Îmi pre rău că a trebuit să fii martor la așa ceva, șopti ea încet.

Îi displăcea ca problemele căsniciei ei să fie expuse în public, iar Brook înarmat constituia o amenințare clară.

—Te rog să mă scuzi, îi zise ea calmă lui Kit, încercând să dezamorseze conflictul. Brusc, m-a apucat o durere de cap.

Fără a-i mai arunca vreo privire soțului ei, plecă din salon închizând ușa de la dormitorul ei cu un zgomot complet lipsit de delicatețe.

Acesta fu urmat de pocnetul sec al zăvorului.

—Întotdeauna a fost greu de stăpânit, murmură contele cu gura contorsionată de un început de zâmbet. Ți se pare amuzantă furia ei? întrebă el liniștit.

—N-am observat să fi fost furioasă.

—Înseamnă că ești nou pe aici. Te avertizez că Angela e o cățea care-ți taie orice poftă. Asta se întâmplă dacă le dai femeilor bani și drepturi de proprietate.

Vocea îi devenise tăioasă și comportarea lui civilizată îi fusese eclipsată de ranchiuna înverșunată. *Omul se luptă pentru o cauză pierdută*, reflectă Kit cu indiferență. Parlamentul ratificase legea asupra drepturilor de proprietate ale femeilor cu ani în urmă. Privind către ușa încuiată dinspre dormitorul Angelei, spuse pe un ton plăcut.

—Întrucât contesa s-a retras, am să plec și eu.

—Nu rămâi s-o implori pe scumpa de Angela să revină!? întrebă contele pe un ton ușor ironic.

—N-are rost, răspunse cu indiferență Kit, îndreptându-se spre ușă.

—S-ar putea să o îmbunezi, rosti soțul ei fără să abandoneze poziția din dreptul ușii.

—S-a făcut târziu.

—Ești american, nu-i așa?

—Da. în plus, mă grăbesc. Brook Greville îl măsură pe bărbatul care-l domina net și reacționează cu prudență în fața violenței abia reprimată a atitudinii lui.

—O să-ți simtă lipsa, îl ironiză Grey, dându-se la o parte.

—Rămâne pe altă dată, zise Kit cu bruschețe, deschise ușa și ieși.

CAPITOLUL 6

Angela fu foarte ocupată pregătindu-și plecarea de La Cowes. După ce o duse pe Baby May din camera copiilor, jos, în dormitorul ei, își petrecu restul nopții scriind mesaje prietenilor ei. Unele erau de scuze pentru invitațiile pe care le acceptase de mai-nainte, altele erau scurte explicații referitoare la schimbarea planurilor ei. Făcuse o greșală să vină la Cowes și tot ce-și dorea acum era să se întoarcă la linișea și calmul de la Easton. Brook rareori venea la Easton, astfel că era oarecum la adăpost de perfidia și ura lui, dar ceea ce era mai important, Baby May era protejată la reședința retrasă din Norfolk de ura contelui. Deși Angela nu recunoștea în mod deschis că fugea din calea tentației, își dăduse seama că a-l vedea în acea seară pe Kit Braddock la dineul de la Charlotte însemna să se lase sufletește la voia întâmplării și nu dorea săși complice viața și mai mult.

Iar Kit Braddock era un bărbat mult prea îndrăzneț.

Când Kit intră în cabina sa luxoasă de pe iaht, la puțin timp după răsăritul

soarelui, spuse doar atât:

—Iertați-mă doamnelor, dar având în vedere proasta dispoziție în care mă aflu, intenționez să dorm toată ziua.

După ce ușa se închise în urma ultimei femei, în liniștea camerei explodează un torent de invective născute din exasperare, de parcă putea să dea în sfârșit frâu liber frustrării. Era în același timp furios și indignat, ranchiunos și ursuz și își ură pentru a mia oară de când începuse s-o facă noaptea trecută, că va șterge zâmbetul acela insolent de pe fața contelui de Grey.

Ridicându-se greoi din scaun, înură din nou pe când își dezbracă haina de seară. Vesta i se alătură hainei pe podea și butonii din diamante ai cămășii sale fură deschiși dintr-o singură smucitură, după care, cămașa fu scoasă și lansată ca un proiectil înspre tabloul Ruysdael aflat deasupra patului. Rămase apoi așa, pe jumătate dezbrăcat, încercând să-și controleze pofta carnală pe care nici o cantitate de coniac nu reușise s-o domolească.

Își încheștă pumnii încercând să se opună furiei puternice și dorinței care îi invadară simultan creierul. Nu fusese niciodată obsedat de vreo femeie, nicicând nu fusese atât de devorat de dorință. Dezbrăcându-se de hainele rămase, se luptă să stăpânească senzația neliniștitoare, găsindu-și o slabă consolare în a expedia verbal lumea, în general, și câteva persoane, în particular, către regiunile subterane, puțin confortabile, ale pământului.

Se aruncă apoi complet gol în pat și adormi imediat.

—Din câte se pare, contesa nu i-a acordat favorurile ei noaptea trecută, comentă Saskia, când doamnele de la bordul lui Desiree se adunară în salon ca să-și bea ciocolata de dimineață.

—Ce contesă? întrebă o superbă nordică blondă.

—Contesa de Grey, o informă Saskia. Noaptea trecută era — ca să-i citez propriile cuvinte — devorat de o pasiune adolescentină pentru ea.

—Nu-i plac bărbații? se interesă o tânără vest-africană, ridicându-și sprâncenele perfecte.

—Probabil că nu, dacă l-a refuzat pe Kit. Cuvintele fură pronunțate cu un accent specific regiunilor din vestul Statelor Unite de către o chinezoaică subțire, pe care Kit o întâlnește în San Francisco.

—Atunci va avea nevoie de noi când se va trezi, rosti zâmbind o roșcată plinuță.

—Și e atât de... minunat de inșafiat după ce a băut toată noaptea, observă una dintre femei. Vom beneficia toate de pe urma refuzului contesei.

Un murmur general de aprobare se auzi în cameră.

—Tot așa de bine putem să-i fim recunoscătoare contesei și pentru subitlul interes al lui Kit față de o altă persoană decât ipocrita de Priscilla, zise Saskia.

—A părăsit-o pe domnișoara Pembroke? Dar i-a promis mamei lui o mireasă englezoaică.

—Contesa e englezoaică, remarcă Saskia.

—Și căsătorită.

—Dacă l-ai fi văzut noaptea trecută, te-ai putea întreba cât de important este

acest lucru.

—Bineînțeles că este important, Saskia, declară irlandeza cu părul roșu ca flacăra. Divorțul este scandalos. În plus, ea nici nu se uită la el, dacă-ți aduci aminte.

—Ce noroc pe noi, șopti Cleo târăgănat.

—Iar Kit nu are înclinație spre romantism, le reaminti africana. Dacă îl interesează contesa, nu e pentru că ar vrea s-o ia de soție.

—E adevărat, zise Saskia cu un scurt oftat, numai că îmi displace atât de mult domnișoara Pembroke...

Mult mai târziu în acea dimineață, Kit fu din nou subiectul unei conversații, dar de data asta la vila închiriată de familia Pembroke, unde Charlotte și Priscilla își luau micul dejun într-o încăpere cu vedere la mare.

După ce fu servit micul lor dejun frugal compus din ceai și brișe cu marmeladă, Charlotte îi spuse fetei care le servise să plece, aruncă o privire spre ușă ca să se asigure că era bine închisă și își puse cu grijă șervetul în poală. Luă o înghițitură de ceai, stătu un moment să contemple peisajul rămânând cu mâna cu care ținea ceașca în aer, apoi, după ce o puse la loc pe farfurioară, zise:

—Nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat domnul Braddock la Angela, seara trecută. Priscilla care tocmai își diseca brișă împărțind-o în patru părți egale, ridică în sus capul către ea cu o privire inocentă și înțelegătoare.

—Nu s-a uitat la ea. Cred că te înșeli.

—Nu sunt chiar așa de sigură că greșesc, murmură mama ei.

—Pentru numele lui Dumnezeu, dar e de vârsta ta. Cum ar fi posibil să fie interesat de ea!?

—Poate că ai dreptate, iubito, se arătă Charlotte de acord politicoasă, știind foarte bine că puterea de seducție a Angelei îl copleșea pe orice bărbat care era încă în stare să respire. Cu toate astea, continuă ea veselă, cred că n-ar strica să-i oferi domnului Braddock ocazia să stea de vorbă între patru ochi cu tine ca să te poată cere în căsătorie. S-ar putea ca astă-seară să fie momentul cel mai potrivit, ținând cont că vin puțini oaspeți la cină.

—Și n-o voi avea oare pe încântătoarea Angela ca rivală? întrebă Priscilla sarcastică.

—Din fericire, nu, răspunse mama ei fără ocolișuri. Ne-a trimis regretele ei. Se reîntoarce la Easton.

—Vezi? rosti Priscilla fluturând o bucată de brișă către mama ei. Dacă el ar fi încurajat-o cu adevărat, ar fi venit disera la cină să flirteze. Mereu ai spus că îi plac bărbații atrăgători, zise ea plină de sine și își aruncă bucata plină de marmeladă în gură.

—Ascultă-mă, draga mea, zise mama ei suspinând, dându-și seama, că o explicație a semnificației privirilor înflăcărate pe care și le aruncaseră cei doi în timpul cinei de seara trecută ar fi mai presus de puterea de înțelegere a naivei sale fiice. Nu ne-a mai rămas prea mult timp. Odată ce s-a încheiat sezonul, s-ar putea ca domnul Braddock să se decidă să plece foarte

repede. Totuși, dacă ar fi stimulat puțin, sunt sigură că te-ar cere în căsătorie, așa că diseară, după cină, propune-i să-i arăți orhideele din seră. În același timp, eu am să aranjez partenerii la mesele de bridge, ținându-i ocupați pe ceilalți musafiri ca să ai răgazul să rămâi singură cu domnul Braddock ca să-l... ăă... încurajezi să te ceară în căsătorie.

—Pot să-l las să mă sărute? întrebă Priscilla cu gura plină cu brioadă.

—Poate, puțin... ai grijă, nimic prea înflăcărat... dar o sărutare amabilă sau două, n-ar fi deloc nepotrivite. După ce înghiți îmbucătura, tânăra o privi gânditoare pe mama ei, apoi arboră un zâmbet profund satisfăcut și zise:

—Va fi nevoit să se însoare cu mine, nu-i așa?

—În general, un gentleman înțelege care este datoria lui față de o tânără bine crescută, dar s-ar putea să fie de folos să porți rochia aceea cu corsajul brodat cu perle.

—Pentru că e îndrăzneată?

—Nu este chiar îndrăzneată, dar îți pune în evidență decolteul tău încântător. Și bărbaților le plac...

—...țâțele mari, încheie Priscilla, amestecându-și zahărul în ceai.

Uluită pentru un moment, Charlotte avu nevoie de încă unul ca să-și recapete glasul.

—Voiam să spun femeile feminine. Oricum, zise ea, de unde ai auzit un asemenea cuvânt vulgar?

—Băieții de la graduri șoptesc mereu asta în spatele meu, mamă. Întotdeauna sunt așa de îndrăzneți... răspunse fiica ei cu un zâmbet vag. Inima lui Charlotte tresări.

— Dacă te prind vreodată aruncând măcar o privire unuia dintre neciopliții ăia, Priscilla Pembroke, rosti ea în timp ce vocea i se ridica din cauza ororii și panicii, voi avea griă să stai încuiată în camera ta o lună întreagă. Ai înțeles?

— Desigur, mamă, replică ea cu calm, ochii ei albaștri nearătând câtuși de puțin tulburați. Nu te alarma. Nu m-am uitat niciodată în mod serios la un bărbat care nu avea grămezi întregi de bani. Chiar a trebuit să-i spun sârmanului lord Everleigh că nu pot să dansez cu el foarte des. l-am spus-o într-un mod foarte politic, dar, mamă, știi la fel de bine ca și mine că este cel mai mic fiu dintr-o familie cu zece copii și, oricât de chipeș ar fi, n-ar putea să-mi dea ce-mi doresc. Contesa Ansley dădu drumul respirației pe care nu-și dăduse seama că și-o reținuse.

— Ești o fată grozavă, declară ea resimțind o mulțumire pornită din inimă pentru pragmatismul fiicei sale. Tatăl tău spune că ai la fel de mult bun simț ca și el.

—Tata și cu mine vrem să refacem grajdurile, mamă, iar tu vrei să renovezi casa. De ce să-mi irotesc frumusețea pentru un bărbat care n-are o lețcaie?

— Ce isteată ești, iubita mea, iar domnul Braddock este departe de a nu avea nici un ban. Este unul dintre acei minunați milionari americani care au atâția bani că nu mai știu pe ce să-i mai irosească.

— Și în fond, de ce să nu-i cheltuiască cu mine? rosti Priscilla veselă.

— Într-adevăr, de ce nu? se arată mama ei de acord.

În seara aceea, Kit sosi bine dispus la familia Pembroke. Dormise aproape toată ziua, fapt care-i mai alinase durerea infernală de cap, iar câteva ore de sex pătimaș cu prietenele lui îi domoliseră în mod plăcut starea agitată de spirit. De asemenea, nu trebuia uitat că speranța lui de a o vedea pe Angela din nou îi temperase irascibilitatea.

Descoperise însă imediat că ea nu era acolo, când îl întrebuse pe majordom de cum intrase în casă, răpunzându-i-se, cu acea aroganță binevoitoare caracteristică servitorilor celei mai privilegiate caste, că doamna contesa se întorsese la Eston.

—Când? întrebă Kit lipsit de tact.

Atunci fu tratat cu o privire inexpressivă care ar fi redus pe cineva mai slab de înger la o simplă pată pe covor și i se comunică pe un ton înghețat, că o astfel de informație nu era de competența servitorilor familiei Ansley.

Veselia lui Kit se evaporă instantaneu; își scoase ceasul să vadă ce oră e și decise că trei ore constituiau intervalul maxim în care aprecia că va putea păstra o atitudine politicoasă și se întrebă cu ceea ce era mai mult decât un interes pasager, unde dracu era Easton.

Nimic din toate acestea nu prevestea nimic bun pentru planurile de căsătorie ale familiei Pembroke.

Din fericire, cina fu binecuvântat de scurtă, fiindcă pentru el, mâncarea n-avu nici un gust. De fiecare dată când orologiul anunța sferturile de oră, el număra în tăcere bătăile, îi era greu să se concentreze asupra conversației, iar când cina luă sfârșit, și Priscilla îl întrebă dacă nu vrea să vadă orhideele de seră, el se declară repede de acord, deoarece îi era teamă să nu fie reținut la una din mesele de bridge din salon.

—Ia loc, zise Priscilla bătând cu palma locul de lângă ea de pe banca ornamentală din seră.

Creierul lui îi înregistrează vorbele cu o oarecare întârziere, deoarece gândurile îi erau în altă parte, așa încât lăsă involuntar impresia că ezita.

Cu instinctele inerente unei femei fatale, Priscilla adăugă o tentă ispititoare atitudinii ei pentru a-i putea capta interesul. Aplecându-se ușor în față, îi oferii cu larghețe priveliștea sânilor ei superbi.

—Iubitule, murmură ea cu dulceață în glas, vino și stai lângă mine.

Când se așeză, aproape fără să-și dea seama, ea decise că era necesară o manifestare mai explicită, așa încât își puse mâna pe coapsa lui și spuse încetișor:

—Așa-i mai bine. N-am apucat să fiu singură cu tine nici un moment toată seara.

Instantaneu, creierul îi fu străbătut de semnale de avertizare. Atenția fiindu-i distrasă de la cele ce se petreceau în imediata apropiere, nu băgase de seamă tabloul ademenitor al sânilor ei care-i fusese prezentat, dar mâna ei așezată pe piciorul lui declanșase o alarmă adânc înrădăcinată. Cunoștea regulile, chiar

dacă, în general, prefera să le ignore și nici o domnișoară virgină nu-și punea mâna pe coapsa unui bărbat fără un motiv întemeiat.

—Acestea sunt orhideele? întrebă el deodată, ridicându-se brusc de pe bancă și apropiindu-se de o cascadă de petale de un verde pal care atârnavă cu autorul unor cârcei fini dintr-o tufă din apropiere. Vorbește-mi despre ele, zise el de la o distanță sigură. Sunt competent ignorant în materie de flori.

— Nici eu nu știu nimic despre ele, spuse Priscilla zâmbind drăgălaș în timp ce se ridica de pe bancă. Voiam să te am numai pentru mine în seara asta, murmură ea îndreptându-se spre el. Crezi oare că sunt mult prea îndrăzneată? continuă pășind pe pardoseala din lespezi de piatră și apropiindu-se până când corsajul ei ornat cu perle îi atinse vesta.

Cursa era atât de evidentă acum încât de-abia se abținu să nu zâmbească, iar estimările lui privitoare la cruzimea tinerei Priscilla cunoscuseră o mișcare ascendentă.

— Ei, ce-ar zice mama ta? întrebă Kit cu blândețe, retrăgându-se cu un pas, văzându-te că nesocotești regulile bunei cuviine. Mama mea mi-ar reaminti să mă comport ca un gentleman.

— Prostii! găfâi Priscilla, urmărindu-l. Mama mă lasă să fac ce vreau.

—Sunt sigur că nu este așa, zise el cu amabilitate apreciind distanța până la ușă, și mai mult ca sigur, tatăl tău n-ar fi de acord. O să ne uităm la flori altă dată, adăugă el, nefiind încă gata să se lase constrâns să contracteze o căsătorie. Vino și cântă-mi la pian, propuse el politicos, retrăgându-se spre ușă. îmi place în mod deosebit cum îl interpretezi pe Liszt.

—Nu vreau să cânt la pian. Vreau să te sărut.

—E prea multă lume în apropiere, rosti el voios când mâna lui apucă mânerul ușii. Vom găsi puțină intimitate ceva mai târziu. Acum, vino și cântă pentru mine. Stând în pragul ușii deschise, era pregătit să-și ia zborul. Indiferent dacă avea să se însoare sau nu cândva cu Priscilla, în mod cert nu era pregătit să ia această decizie importantă în seara asta.

—Te rog, o invită el curtenitor.

—Numai dacă întorci tu paginile, zise ea arțăgoasă.

—Cu plăcere, consimți el observând cu un sentiment de ușurare valetul care stătea pe coridor.

Ea trecu de acesta ascunzându-și privirea indispusă iar Kit o urmă în siguranța pe care i-o oferea salonul. Dar până când reuși să-și ia rămas bun de la toți cei prezenți la familia Pembroke, după încă o oră plictisitoare, îl apucase o durere de cap îngrozitoare, mușchii făcilor îl dureau de cât se chinuise să zâmbească și nutrea un sentiment cu totul nou, de ură, față de Liszt.

Am mare nevoie să beau ceva. decise el și, după ce parcurse pe jos scurta distanță până la „Iaht Club”, comandă o sticlă de coniac primului valet pe care-l întâlni, când intră în încăperile clubului. Era nevoie de mai mult decât un pahar ca să-și clătească din gură dezgustul față de mașinațiile puerile ale Priscillei.

Aruncându-se într-un scaun dintr-un colț retras, își sprijini capul de spătar,

închise ochii și se întrebă dacă avea curjaul să se însoare cu o tânără foarte bine crescută, numai pentru a-i face plăcere mamei lui. Deși ținea foarte mult la mama sa, o căsătorie de conveniență nu-l mai atrăgea la fel de mult cum ar fi făcut-o cu câteva zile mai înainte. Dacă s-ar căsători cu ea, presupunea că ar trebui să stea s-o asculte pe Priscilla flecărind din când în când, să stea la masă față în față cu ea la cină și probabil, și la micul deun. *Dumnezeule, pot oare să suport așa ceva!?*

Totuși, n-ai sta acasă prea mult, îl liniști o voce interioară.

Soția ta va trebui să înțeleagă că în fiecare an tu petreci luni întregi pe mare. Căsătoria n-ar însemna o povară atât de mare pentru el. Cu excepția copiilor, gândi el având senzația că se scufundă. Aș dori să-mi las copiii în grija Priscillei?

Din fericire, sosi coniacul întrerupându-i meditația asupra acestei întrebări atât de neplăcute și, urmându-l îndeaproape pe valetul care-l servise, doi dintre prietenii lui Bertie apărură să-i țină companie.

Conversația se îndreptă către navigație, și temerile lui Kit în legătură cu o viață viitoare alături de Priscilla fură surghiunite la nivelul subconștientului. Imediat după miezul nopții, apărură și Bertie însoțit de Souveral și cercul băutorilor aflați în jurul lui Kit se lărgi.

Prințului de Wales nu-i fuseseră niciodată încredințate îndatoriri regale de către mama lui, regina, care își păzea cu strășnicie prerogativele, astfel încât viața lui era constituită în principal dintr-o înșiruire de distracții mondene și trândăvie. Grupul lui de prieteni îl însoțea la țară de la o reședință la alta, de la Londra la Cowes, la Sandringham, la Biarritz, Monte Carlo, Paris sau Marienbad, în funcție de anotimp. Participa la curse, vâna și flirta cu femeile, bucurându-se de aceleași distracții aristocratice ca orice alt nobil. Singura diferență o constituia nivelul autorității sale. Nimeni nu putea refuza o invitație regală fără a avea un motiv întemeiat și, dacă prințul își exprima dorința de a vizita reședința cuiva, acela era obligat să se supună. Așadar, când ceva mai târziu, în decursul serii îi spuse lui Kit: „Vii la Oaks săptămâna viitoare, nu-i așa?“, întrebarea masca de fapt o poruncă princiară.

—Am promis că mă duc la Wynmere, replică acesta, amintindu-și de înțelegerea de a vizita reședința Priscillei.

—De ce n-ai merge acolo săptămâna cealaltă? propuse Bertie cordial.

—Cred că și ei au niște planuri pentru săptămâna aceea, răspunse Kit. îmi pare rău, dar am promis familiei Pembroke să mă duc.

—Ai de gând să te însori cu fata lor?

—S-ar putea. .

Sprâncenele lui Bertie se ridicară ca urmare a ambiguității răspunsului lui Kit.

—Amână vizita la Wynmere. Spune-le că am insistat.

Observând ezitarea lui Kit, Souveral rosti liniștit:

—Va veni și contesa de Grey, pentru curse.

Prințul trecu cu privirea de la bunul lui prieten, ambasadorul, la Kit.

—Ei bine, Braddock, în cazul ăsta, mi se pare că domnișoara Pembroke mai poate aștepta o săptămână până să te vadă. La naiba, oricum aveam nevoie de tine să mă ajuți în privința cailor mei de curse.. Antrenorul mi-a spus că există șansa ca Winslow să ia premiul „Golden Stakes“. Angela se pricepe la cai mai bine decât majoritatea bărbaților, știai asta?

—Nu.

—E cea mai bună călăreață din Anglia și are unii dintre cei mai buni cai de curse din Anglia. E o femeie deosebită, dar sunt sigur că deja ai observat asta.

—Da.

—Există vreo problemă, Braddock? întrebă prințul luând notă de răspunsurile reticente ale lui Kit.

—Nu, nu e nici o problemă, răspunse acesta încet. Totuși, aș fi recunoscător dacă secretarul dumneavoastră ar trimite un mesaj explicativ familiei Pembroke.

—Strașnic! Consideră-l ca și trimis. Mi-ai purtat mult noroc la curse în acest sezon, Braddock. Am nevoie de tine la Oaks și exact asta le voi spune.

Conversația se transformă apoi în discuții referitoare la cursele de cai. Cum toți bărbații prezenți erau proprietari, de cai de curse, discuțiile în contradictoriu asupra câștigătorilor fură foarte aprinse. Kit își expuse părerile mai rar decât ceilalți deoarece gândurile lui nu erau îndreptate în totalitate asupra conversației. Când ajunsese la bordul iahtului său câteva ore mai târziu, insistă să doarmă singur pentru a doua noapte la rând.

—Avem o cursă mâine și eu sunt mort de oboseală, zise el, nu la fel de ursuz ca în seara precedentă, dar oricum, nu se punea problema să-și schimbe hotărârea.

E complet schimbat, deciseră doamnele de la bordul lui Desiree.

Singurul lucru asupra căruia nu puteau cădea de acord, era motivul care îl făcuse atât de nesociabil. Dacă l-ar fi întrebat, nici el n-ar fi știut ce să le răspundă.

Dacă i-ar fi sugerat că era vorba de o iubire neîmpărtășită, le-ar fi luat peste picior. Iubirea era un sentiment necunoscut pentru Kit Braddock.

La fel era și fidelitatea. Angela de Grey inspira sentimente puternice, ar fi admis el, dar în mod sigur nici unul dintre cele două.

CAPITOLUL 7

Sfârșitul de săptămână de la Oaks beneficia de efectivul complet al grupului lui Bertie de la Marlborough House. Întrucât secretarul personal al prințului, sir Francisc Knollys trimitea de obicei viitoarei gazde o listă a oaspeților preferați de prinț, întotdeauna era asigurată prezența unui grup amuzant de prieteni.

Joe Manton și Georgiana erau și ei prezenți la prima petrecere ce se dădea la reședința lor de la țară de când se întorseseră din luna de miere. Când Angela îi întâlnește la prânzul de vineri, Georgiana fu distantă, dar Joe o întâmpină ca de obicei cu o îmbrățișare și un sărut.

Nimeni dintre cei care observă primirea călduroasă, pe care i-o făcu Joe Angelei, nu se așteptase la mai puțin. Angela și Joe erau prieteni vechi.

—Ți-am simțit lipsa la Cowes, remarcă Angela cu amabilitate. Anul acesta,

învingătorul a trebuit să fie altul.

— Am auzit că un american a luat cupa, spuse Joe.

— Într-adevăr? N-am rămas acolo până la sfârșit.

— Ai vreun cal la cursele de aici? Angela clătină din cap.

— Joe! strigă soția lui din celălalt capăt al încăperii. Povestește-i Oliviei despre noul bistrou din Paris; nu-mi pot aminti acum cum se numește.

— Chemarea datoriei, zâmbi Joe.

— Desigur. Vrei să vii mâine dimineață la antrenamentele cailor? Am putea călări mai devreme, sau să vânăm înainte ca ceilalți să se trezească și să înceapă masacrul.

— Georgianeii nu i-ar face plăcere.

— Ei nu-i plac caii. Dă-mi voie să te văd mâine dimineață. Devreme, adăugă el încetisor. Ea văzu în ochii lui atât de familiara privire aprinsă, o flacără intensă pe care o mai văzuse de atâtea ori mai înainte.

— Ți-am spus cum văd eu lucrurile înainte de a te căsători, și apoi din nou, când te-ai întors de la Paris în timpul lunii voastre de miere, rosti ea liniștit. Am înțeles de ce a trebuit să te căsătorești, dar acum suntem doar prieteni, Joe. Nu vreau să mă amestec în căsnicia ta.

— Dacă aș fi putut, m-aș fi însurat cu tine, știi asta foarte bine.

— Știu, zise ea cu o voce calmă, dar tu te-ai însurat cu Georgiana și eu nu-mi doresc să îndeplinesc rolul lui Jezebel.

— Joe! Georgiana îi făcea semn cu batista.

— La dracu, bombăni el, aruncând o privire rapidă de-a lungul camerei. Greșești, Angela, zise el cu căldură, ochii lui fiind din nou atrași de prezența ei. Ceea ce a fost între noi nu s-a terminat. Nu se va termina niciodată. Vino să mă vezi mâine dimineață și am să-ți demonstrez.

— Soția ta ne aruncă priviri ucigătoare, Joe. Mai bine te-ai duce la ea.

— Te văd mâine dimineață.

E neschimbat reflectă Angela privindu-l cum se ducea să se alăture grupului de femei în care era soția lui: cutezător și preocupat de propriile lui plăceri și totuși, în ciuda tuturor schimbărilor survenite în viața lor, același drag prieten din copilăria ei îndepărtată.

În după-amiaza aceea, Angela se duse să călărească singură, nedorind să se alăture nici doamnelor și bârfelor, și nici bărbaților adunați la padocuri unde caii erau pregătiți pentru cursa de sâmbătă. Bertie insistase în mod expres ca ea să vină la Oaks, așa încât nu putuse refuza, însă distracțiile atât de familiare aveau acum mai puțin farmec decât în trecut. Lumea ei se schimbase treptat în anii din urmă. Nașterea lui May fusese unul dintre motive; pur și simplu dorea să petreacă mai mult timp cu fiica ei. Școlile pe care le fondase îi atrăgeau din ce în ce mai mult interesul, contrastul dintre misiunea educației și goana frivolă după plăceri a prietenilor ei devenind din ce în ce mai evident, pe măsură ce implicarea ei se adâncea. Pajiștile de la țară erau odihnitoare și calul ei favorit era la fel de bucuros ca ea să se afle departe de forfota de la castelul Morton, așa

încât întârziară cam mult pe afară. Când reveni, clopoțelul anunțase deja ora ceaiului.

Fiind un punct de reper tradițional petrecerilor ținute la reședințele de țară, ora ceaiului era deseori prima ocazie de a se întâlni în timpul zilei a femeilor și bărbaților, dacă aceștia din urmă plecaseră din zorii zilei la vânatoare. Oferindu-le, de asemenea, femeilor un alt prilej de a schimba toaletele — etalând în încântătoare creații din dantelă și șifon, care fuseseră concepute sugerând cele mai provocatoare neglijouri, ca și când doamnele de-abia s-ar fi sculat din pat.

După ce se grăbi cu îmbrăcatul, Angela sosi în salon cu respirația tăiată și ferm hotărâtă să-și găsească o scuză de nezduncinat pentru orice altă invitație princiară din viitor.

Totuși, zâmbi cu grație când prințul îi făcu semn să se apropie.

-Ai întârziat, iubito, o dojeni cu blândețe Bertie, care ținea la respectarea cu exactitate a programului, dar cum arăți superb, te vom ierta. Rochia „Doucet” a Angelei, de culoare oliv cu tonuri cenușii, o apoteoză din șifon diafan și dantelă festonată cu panglici, era în același timp vapoasă și senzuală, dar și somptuoasă.

— Peisajul a fost atât de plăcut încât am călărit mai mult decât ar fi trebuit. Cum a alergat Winslow astăzi?

—E într-o formă excepțională, într-o formă absolut extraordinară; e un animal uluitor pe care l-am cumpărat grație sfatului lui Kit. Ți-I amintești pe domnul Braddock, nu-i așa? spuse cu amabilitate prințul de Wales, făcând un semn cu mâna lui plină de inele.

Pentru o fracțiune de secundă Angela își pierdu complet răsuflarea.

—Bună ziua, contesă, zise Kit politico.

—Bună ziua, domnule Braddock.

Cu un oarecare efort reuși să depășească starea de șoc. El trebuia să se afle la Wynmere săptămâna asta, nu să stea în fața ei, teribil de atrăgător în haina neagră de catifea care părea să-i stârnească dorința de-a o atinge.

—Eu am insistat să vină, spuse prințul de Wales fără ocolișuri, de parcă i-ar fi citit Angelei gândurile. Aveam nevoie de ajutorul lui pentru cursa tui Winslow.

—Așadar, mâine va învinge calul alteței voastre? întrebă ea cu simpatie, îndepărtând cu asprime senzațiile tumultuoase provocate de prezența lui Kit. Am auzit că Hartley are un cal de curse care s-ar putea să vă dea ceva bătaie de cap, adăugă ea zâmbind.

—O să avem noi grijă de asta, nu-i așa Kit, declară voios prințul. Winslow ar putea fi cel de-al doilea cal al meu care câștigă derby-ul.

—E rapid și puternic, observă Kit, și îi place să alerge în frunte. Pare promițător.

—Aveți cai de curse? întrebă Angela, când de fapt nu era cazul să arate interes față de nimic din ce făcea Kit Braddock și ar fi trebuit să se ducă să stea de vorbă cu femeile din partea opusă a camerei, nu să se întrebe ce-ar simți dacă i-ar atinge trupul puternic prin catifeaua de mătase.

—Am câțiva cai pur-sânge împreună cu cumnatul și cu nepotul meu, precum și

câțiva ponei pentru jocul de polo.

—Au învins vreodată caii dumneavoastră?

—Destul de des încât afacerea să devină interesantă, zise el încet.

—Și profitabilă, spuse prințul chicotind. Primăvara trecută a câștigat cu calul său la Belmont, o jumătate de milion.

—Pariurile mi-au fost favorabile, recunosc cu modestie.

Ați participat la curse în Anglia? întrebă gazda lor, lordul Morton.

—În ultima vreme, nu.

—Dar anul acesta caii lui au câștigat două curse la Longchamps, se amestecă în vorbă prințul de Wales.

—Nu credeam că animalele de rasă din America sunt chiar așa de grozave.

Vocea lui Joe Manton avea o nuanță provocatoare.

—Din când în când avem noroc, replică afabil Kit. Sper că Winslow să fie mâine la fel de norocos, adăugă el părând că nu dă atenție comentariului insolent și înțelegând că iubitul Angelei probabil că auzise de interesul lui.

—Bine spus! comentă Bertie, zâmbind din spatele norului de turn făcut de țigara sa de foi. Pentru victorie! toastă el, ridicând paharul cu coniac.

O duzină de pahare se ridicară în cinstea viitorului suveran și apoi fură repede golite când clopoțelul anunță o nouă pauză, cea a schimbării toaletelor în vederea mesei de seară.

O oră și umătate mai târziu, pe când oaspeții se adunau în apropierea ușii ce da în sufragerie, Angela descoperi că urma să fie escortată la cină de către Kit.

—Tu ai aranjat asta? îl întrebă ea glacial, vorbind foarte încet.

—Bănuiesc că e opera lui Bertie, zise Kit liniștit.

—Am plecat de la Cowes în mod deliberat, domnule Braddock.

—Știu asta. Sprâncenele ei se ridicară instantaneu.

—Nu ești prima femeie pe care am sărutat-o. Numai că tu ai prea multe scrupule.

—În timp ce tu nu ai nici unul.

—Ai dreptate, consimți el netulburat, și probabil aceasta e cauza pentru care mai sunt încă în viață.

—Ai sărutat vreodată pe cine nu trebuia?

—Te interesează? zâmbi el.

—Bineînțeles că nu. Ah, în fine, murmură ea când perechea din fața lor începu să înainteze. Punându-și ușor mâna pe brațul lui, îi zâmbi și îi spuse cu un aer voit amabil.

—Lady Morton are un bucătar francez extraordinar.

—Exact ca acasă, răspunse el binevoitor, la fel de capabil ca ea să se prefacă.

Cina a fost fastuoasă și a durat mult. Angela își îndreptă în mod deliberat întreaga atenție către celălalt tovarăș de masă al ei, și astfel, Kit conversă în timpul primelor două feluri de mâncare cu lady Hareswood, căreia îi plăcea să discute în special despre câinii ei de vânatoare. Până când în cele din urmă, ea fu astrasă într-o conversație de lordul Gordon aflat la dreapta ei, care se interesă

despre reproducerea și pedigreeul lor, în cele mai mici amănunte. Din acest moment, Kit se mulțumi pur și simplu să stea și să se delecteze privind-o și ascultând-o pe încântătoarea contesă de Grey.

Ea și lordul Villiers își comparau armele de vânătoare și armurierii locali demni de reținut. Îl surprinse că o femeie de talia ei era atât de competentă în domeniile sportive, deși, se muștră că avea asemenea prejudecăți, mama și sora lui, care nici ele nu erau prea înalte dovediseră calități excepționale în multe domenii considerate a fi exclusiv de competența bărbaților. Probabil că de vină era strălucirea blondă a Angelei care-i dădea un aer atât de diafan de parcă ar fi fost o adolescentă fragilă.

Dar astă seară mânca: observă el, și o făcea într-un mod cu totul lipsit de delicatețe. Devoră calcanul de parcă fiecare îmbucătură îi producea o desfătare deplină, potârnichea cu tăiței și pateul de găscă dispăru în scurt timp, în timp ce ai doilea fel, miel cu trufe și mazăre păru a fi una dintre mâncărurile favorite, deoarece se mai servi încă o dată. Fascinat, se întrebă dacă dădea dovadă de același apetit remarcabil și în alte privințe.

Cât timp lordul Villiers fu prins în conversații cu vecinii lui de masă din stânga, Angela mănca în tăcere absorbită de bucata ei de miel. Kit mai mult bău decât mănca, ceea ce servise la ceai fiindu-i mai mult decât suficient pentru masa de seară. Se simțea deosebit de mulțumit, asemenea unui copil care tocmai primise jucăria mult dorită. Era învăluit de parfumul ei, brațul, umărul ei gol și decolteul ispititor se aflau la distanță de numai câțiva milimetri, iar tonul vocii ei îi răsuna plăcut în ureche.

—Văd că nu mănânci, spuse ea întorcându-se să se uite la el în cele din urmă. Îmi dai mie fileul tău de vițel?

—Mănânci tu destul pentru amândoi, și da, poți să-l iei, replică el, apropiindu-și farfuria de a ei. Am crezut că mănânci numai desertul.

Ea îl privi întrebător, fileul rămânând suspendat în aer, la jumătatea drumului spre farfuria ei.

—La Eden House, îi explică el, ai mâncat numai desertul.

—Era cald în seara aceea, spuse ea simplu, punând carnea în farfurie.

—Mănânci carne doar când e rece afară?

—Ești un bărbat curios, domnule Braddock.

—Kit, spuse el, zâmbind la rândul lui. N-am să profit de tine dacă îmi spui pe numele de botez.

—Crezi că mă port copilărește în privința asta? rosti ea în timp ce tăia cu precizie fileul.

—Nu copilărește, ci doar mult prea oficial.

—Ar trebui cumva să adopt felul tău îndrăzneț de a fi?

—Poate nu chiar atât de nechibzuit, răpunse el rânjind. Chiar și eu subscriu la un anumit grad de discreție.

—Într-adevăr!? Mă uimești. Și unde anume dai dovadă de această discreție?

—Oriunde dorești, murmură el încet, în vocea lui împletindu-se în mod plăcut

provocarea și o caldă promisiune.

—Și dacă nu vreau?

—Voi fi dezolat, desigur.

—Oare de ce nu-mi vine să cred așa ceva?

—Fiindcă ești mult prea cinică.

—În timp ce tu ești mult prea fermecător.

—Cum poți fii sigură că așa sunt eu, dacă nu încerci?

Pusese întrebarea pe un ton liniștit, iar expresia lui pierduse brusc orice urmă de amuzament. Angela puse brusc cuțitul și furculița pe farfurie, zăngănitul lor atrase atenția comensurilor și ea deveni ținta mai multor priviri.

—Nu ți-a plăcut vițelul? întrebă Kit netulburat, cu o voce care se auzi clar în încăperea.

—Nu sunt sigură, rosti ea pe un ton neutru, zâmbind înspre acei oaspeți care manifestau un interes deosebit, cum erau Joe Manton și prințul.

—Poate ar fi de folos niște apă proaspătă, propuse Kit și, fără a mai aștepta răspunsul, făcu semn valetului.

—Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule Braddock.

Amândoi erau foarte versați în a face uz de bunele maniere însușite, iar în scurt timp, curioșii se reîntorseseră la conversațiile lor.

—Îmi cer scuze, zise Kit când ceilalți încetară să-i mai privească. Așa se întâmplă când ești sincer.

—E ceva neobișnuit pentru tine? zise Angela cu un glas care redevenise sardonic; nu voia să se arate impresionată de prezența sau sinceritatea lui.

—Nu. Am venit aici numai pentru că voiam să te văd.

—N-aș fi venit dacă aș fi știut că ești aici.

—Dar nu ți-e indiferent; nu poți spune așa ceva.

—Dumnezeule, Kit, murmură Angela încetșor. E imposibil. Trebuie să recunoști acest lucru. Te rog.

—Din cauza lui Joe Manton?

—Nu.

—Ești sigură?

—Da. l-am explicat cât se poate de clar că nu mă voi amesteca în căsătoria lor. El îmi cunoaște sentimentele — dar asta nu e treaba ta.

—Bine, răspunse el concis, ca și cum își puseseră semnătura finală pe un tratat îndelung negociat.

—Nu, nu e bine, ripostă Angela aprinsă. Nimic în legătură cu asta nu este bine. Viața mea este pe deplin satisfăcătoare.

—Așa e dacă zici tu, replică el liniștit.

—Ți-ai pierdut timpul venind aici, domnule Braddock, rosti ea ironică, făcând semn valetului să-i umple paharul cu vin, deși sunt sigură că multe dintre femeile de aici ar fi mai mult decât încântate să-ți facă pe plac.

—Chiar dacă nu se va mai întâmpla nimic altceva, mă voi delecta urmărind cursa, spuse el pe un ton agreabil, ignorând observația ei critică, iar pivnița de

vinuri a vicontelui poate fi considerată o atracție deosebită, adăugă el urmărind-o pe Angela cum trăgea o dușcă de vin într-un mod total necorespunzător pentru o femeie.

—Ești mult prea mios, domnule Braddock.

—Și tu, mult prea decentă, contesă... uneori, adugă el cu blândețe.

—Nu se va mai întâmpla, zise ea înțelegând perfect ce voia el să spună.

—Ai vrea să pariezi o mică sumă pe chestia asta?

—O să pierzi.

—Poate că nu. Să spunem... cinci sute de lire?

—Pentru cât timp? Lui îi făcu plăcere cum suna asta; poate n-avea să spună nu la urma urmei.

—Pentru perioada sfârșitului ăsta de săptămână.

—Sunt sigură că voi rezista farmecului tău atâta timp

—În acest caz vei fi cu cinci sute de lire mai bogată.

—Voi avea bani în plus pentru școala mea, zise ea cu vioiciune. Țin pariul.

—Începem din acest moment, spuse el încet.

După cină, invitații trecură, prin șirul de camere legate între ele, spre bibliotecă, unde vicontele și soția sa pregătiseră activitățile de după cină. Kit o luă pe Angela deoparte ca să-și exprime părerea despre un peisaj marin al lui Turner aflat în salonul din față, după cum îi preciză el politicoasă doamnei cu care vorbea ea și, dacă nu ar fi prins-o strâns de mână, Angela ar fi refuzat.

—Nu va dura decât un minut, adăugă el pe un ton plăcut, adresându-i un zâmbet lui lady Lambeth, văduva care se afla lângă ea, ignorând eforturile ineficiente ale Angelei de a-și elibera mâna.

—Du-te, fetițo, rosti văduva cu o licărire în ochi. Dacă aș fi fost cu cincizeci de ani mai tânără, Braddock, aș fi venit eu înșămi.

—Aș fi onorat să vă însoțesc oricând, lady Lambeth, răspunse Kit rânjiind. Roșcatele m-au atras întotdeauna.

—Ești un ștrengar încântător, zise ea veselă aranjându-și bucelele părului roșu vopsit. Vino să ieși odată ceaiul cu mine în Park Lane și o să avem un schimb de păreri.

—Cu plăcere, promise Kit. Acum, dacă vreți să ne scuzați...întețindu-și strânsoarea, o trase pe Angela prin arcadă în mica încăpere care adăpostea magnificul tablou al lui Turner.

—Ce ai impresia că faci? explodă Angela revoltată, luptându-se fățiș împotriva strânsorii lui, acum, când ceilalți nu-i mai puteau vedea.

—Am nevoie de un sărut care să mă ajute să rezist toată seara, murmură el fără a se opri din mers, trăgând-o în micul alcov unde se afla pictura.

—Ești nebun! Dacă vine cineva? Dacă...Intenționase s-o sărute cu blândețe; voise s-o sărute numai o dată și apoi să-i dea drumul, doar pentru a-i reaminti emoțiile răscolitoare din noaptea aceea de la Cowes, dar în momentul în care buzele lui i le atinseră pe ale ei, slaba influență a reticenței se pierdu o dată cu orice gând rațional și, pentru o fracțiune de secundă, se întrebă dacă ea ar începe

să țipe în cazul când ar duce-o pe brațe în dormitorul lui. Trupul ei voluptuos era strâns lipit de silueta lui înaltă, cu spatele arcuit în îmbrățișarea lui, iar împotrivirea ei inițială fu dominată de forța sărutului său sălbatic.

Îi devoră gura tânjind după gustul ei, dorind să-i simtă toată dulceața și deodată o ridică mai sus, lipind-o mai convenabil de erecția lui agresivă printr-o mișcare deliberată și instinctivă în același timp, ce nu se lăsa intimidată de canoanele discreției. Ea încercă să nu răspundă unui impuls atât de vulgar, dar el era tare ca o stâncă, enorm, neînduplecat și pasiunea lui nestăvilită era extraordinar de excitantă. Fără preliminarii, o lua de acolo de unde o lăsase ultima oară, intenționând să o pătrundă cu, sau fără invitația ei, și ea nu putea pretinde că nu se gândise de mii de ori la el de când plecase de la Cowes; propria ei dorință fusese doar reprimată și nicidecum anihilată. Brusca, șoldurile ei se mișcă din propria lor voință, apăsându-se de penisul lui excitat, lui îi scăpă un geamăt din fundul gâtului, așa încât ea auzi și în aceeași măsură simți sunetul îmbătător, își lăsă să alunece mâna în jos ca s-o apropie și mai mult și s-o țină nemișcată, și hotărî repede că alcovul era tot atât de bun ca și patul lui.

—Nu mișca, murmură el când își ridică gura de pe a ei. O să închid ușa.

—Ar putea veni cineva. Kit, te rog, nu...

Gura lui îi blocă rugămintea cu o nerăbdare crescândă și, în loc să se simtă ofensată, ea se simți străbătută de o fierbințeală delirantă. Se agăță de el, râvnind același lucru, arzând de dorința de a-l simți în ea. înfigându-și degetele în părul lui, strânse între ele șuvițele mătăsoase și dese, și trase.

—Spune-mi că n-am să regret, găfâi ea când el ridică capul și ochii lor se întâlniră.

—N-ai să regreti niciodată, șopti el cu un glas aspru și înăbușit de intensitatea emoției crede-mă.

—Trebuie să fie undeva, se auzi vocea unei femei, sunetul venind dinspre coridor și pătrunzând prin ușile deschise în alcovul unde era tabloul. Kit înjură.

—E Olivia, murmură Angela, stând cu respirația tăiată și corpul încordat în brațele lui. Te urmărește... în cazul... în care n-ai observat. Inspirând adânc, reluă ceva mai calmă:

—Iar eu tocmai am fost salvată de deplorabila neputință de a mă stăpâni de care am dat dovadă.

—Îmi place incapacitatea ta de a te stăpâni. Ochii lui Kit ardeau de dorință.

—Iubitule, îi reproșă Angela îngăduitoare, ție îți place orice femeie.

Aflându-se acum într-o stare de spirit mai temperată, mai distantă, era recunoscătoare că fusese salvată de Olivia.

—Oricum, îți mulțumesc pentru... plăcere. ,

El înțelese brusca ei schimbare de atitudine, dar mai știa și cât de repede reacționa.

—Dă-mi voie să te văd la noapte.

—Aș vrea să pot face asta, suspină Angela.

—Te pot face să te răzgândești.

—Nu prea cred... Olivia! strigă Angela. Suntem în camera roșie și îl admiram pe Turner. Noapte bună, Kit iubitu!e, șopti ea încetișor, desprinzându-se din îmbrățișarea lui. S-ar putea să-ți placă Olivia, adăugă ea zâmbind. Zvonurile spun că e insașiabilă.

—Mulțumesc pentru informație, dar în prezent mă interesează contesa cea blondă.

—Ah... aici erați, zise Olivia Manchester intrând în cameră, l-am spus lui Florence că nu puteați fi prea departe. De când te interesează arta, Angela?

—Domnul Braddock mi-a explicat tehnica lui Turner atât de bine, încât m-a fermecat.

—Contesa este o elevă foarte înzestrată, spuse Kit târăgănat.

—N-ai vrea să-mi explici și mie... câte ceva... din tehnica asta? întrebă încetișor ducesa cea brunetă.

—Poate după ceai în momentul acesta jinduiesc după un coniac.

—Veniți cu noi în salon, și să-i povestiți neapărat domnului Braddock despre experimentele lui Lexford, Olivia. Ducele are o înclinație către agricultură, declară Angela cu dulceață în glas.

—Într-adevăr?

—În timp ce eu am o slăbiciune pentru bărbații fermecători ca dumneata, murmură ducesa de Lexford.

—Vedeți? zise Angela cu o voce numai miere, deja ați găsit că aveți ceva în comun.

—Doriți și dumneavoastră un coniac? le întrebă Kit cu amabilitate pe cele două doamne care stăteau în pragul ușii având aerul că poartă o discuție prozaică despre vreme. Permiteți-mi să vă însoțesc, spuse el și, fără a mai aștepta un răspuns, se îndreptă spre coridor înjurând în gând apariția lipitoarei de Olivia.

Aproape imediat după ce intrară în salon, în jurul Angelei se strânse un grup de bărbați. Ea prezidă adunarea flirtând degajat, râzând, tachinându-i pe rând, interpretând cu ușurință rolul atât de familiar. încuraja în mod deliberat adulația bărbaților, hotărâtă să se ferească de orice moment ulterior de intimitate cu Kit.

Neresimțind nici o dorință de a-și aduce omagiile față de contesă într-o atare aglomerație, nici de a se alătura jucătorilor împătimiți de bridge aflați la mesele de lângă foc și nefiind sedus de ducesa de Lexford, după un timp Kit se scuză politicos față de cei prezenți și se retrase într-un colț liniștit unde să poată bea în tihnă. Nu luase însă în considerare postura sa de cavalier eligibil și nici fascinația pe care o exercita asupra oaspeților de sex feminin. Acestea discutaseră pe larg despre el la ceai, insistând asupra accesibilității, farmecului său de necontestat și a poveștilor captivante ale aventurilor sale sexuale, așa că în curând el se găsi în centrul atenției unui grup de femei frumoase.

Conversația lor era plină de insinuări și de întrebări lipsite de subtilitate în legătură cu echipajul său format din femei. Răspunse la toate acestea cu o politețe încântătoare, eschivându-se cu abilitate, ferm hotărât să se țină la distanță de aluziile lor transparente. Era edificat asupra faptului că la petrecerile

ținute la reședințele de țară, întâlnirile amoroase erau foarte răspândite și precaut, evită avansurile lor provocatoare. *Contesa de Grey* reflectă, privind către ea cum stătea în milocul curtezanilor lingușitori, *singura femeie din castelul Morton care îi stârnea un interes carnal*.

—Vino cu trăsura noastră, mâine la curse, se alintă tânăra marchiză de Berwick, cu o voce ademenitoare.

—Ba nu, vino cu noi, propuse Olivia Manchester. Lexford e atât de plictisitor și va adormi înainte de a ieși de pe aleea castelului. Mesajul ei era mai mult decât evident, deși Kit se întrebă dacă bătrânul ei soț care sforăia n-ar fi fost o prezență frustrantă în cazul unui intermezzo amoros.

—Regret, dar am promis că voi merge cu grupul lui Bertie. Se pare că acest sfârșit de săptămână sunt pe post de antrenor profesionist al lui Winslow.

—Sau de seducător profesionist... rosti torcând simpatica lady MacLeish.

—Clarissa! Ce-o să gândească domnul Braddock!

—Sper că la noapte se va gândi în primul rând la mine, draga mea, murmură Clarissa făcându-i provocatoare un semn cu ochiul lui Kit.

Jocul avansurilor și retragerilor amoroase continuă în același stil pe tot parcursul serii, constituind o distracție deosebit de plăcută pentru tinerele doamne care n-aveau nimic altceva de făcut. Subiectul dorințelor lor îl percepu mai mult ca pe o manevră evazivă care cerea în aceeași măsură diplomație, farmec și finețe, dar coniacul lui Morton estompă contururile precise ale realității, așa că toată lumea fu mulțumită.

În noaptea aceea, Kit își încuie ușa dormitorului împotriva oricărei invazii a doamnelor care-l urmăreau, fapt care constituia un lucru de neconceput privit în lumina obiceiurilor pe care le avusese anterior, când vizitase alte reședințe de la țară.

c.

CAPITOLUL 8

Ziua curselor începu devreme și trásurile traseră la scară imediat după micul de Jun. După o scurtă perioadă de haos scăpat de sub control, toți oaspeții fură instalați în vehiculele proprii. Urmă o călătorie de o oră prin ținuturile bucolice, răcoroase și înverzite, care se conturau clar sub cerul albastru fără nori și aunseră la mica pistă de țară, ale cărei tribune aveau vedere spre terenul plat de întreceri înconjurat de dealuri line. Grupului prințului de Wales îi fusese oferită singura lor existentă, o mică suprafață care se umplu repede cu invitații lui, servitori și câteva cunoștințe dintre oficialitățile locale.

După ce magistrații și membrii consiliului local au ținut scurte și uneori stângace discursuri de bun venit, prințul și aristocrații lui oaspeți se lăsară în voia conversațiilor de grup și a plăcerilor obișnuite ale curselor. În timpul întrecerii din acea zi, Angela și Kit s-au aflat deseori aproape unul de celălalt, fie stând alături și urmărind cursele, fie la prânz unde toată lumea stătea înghesuită delectându-se cu mâncărurile picnicului îmbelșugat oferit de viconte Morton, fie, aflându-se ocazional în același grup care discuta. Angela purta o rochie din

muselină brodată cu primule, deoarece în august vremea era caldă, iar lui Kit i se păru și mai frumoasă în rochia simplă, adolescentină. Până acum o văzuse doar în rochii de seară sau în neglijeele ei somptuos, făcute la case de modă cunoscute. Astăzi însă, pălăria ei de pai cu borul lat și rochia lipsită de ornamente, păreau făcute de un croitor de provincie.

În contrast, celelalte doamne păreau de-a dreptul împopoțonate în rochiile lor de mătase. Kit descoperi că Angelei îi plăceau cu adevărat cursele de cai și avea un ochi bine antrenat pentru exemplarele de primă calitate, pariind zdravăn. Deși n-ar fi trebuit, acest lucru îl surprinse la început și se hotărî să mai reflecteze asupra lui. Manifesta o încredere în sine lipsită de orice constrângere, fiind cu totul diferită de convenționalismul femeilor din clasa ei socială. Probabil această deosebire îl atrăgea mai mult decât orice la ea.

Din avalanșa informațiilor vehiculate în conversațiile invitaților la petrecere, care împărțeau spațiul limitat din loja rezervată, Angela află și ea mai multe despre Kit. Împlinise doar de puțin timp treizeci de ani și scopul venirii lui în Anglia era într-adevăr acela de a-și căuta o soție — dar el precizase că își asumase această sarcină numai pentru a-i face plăcere mamei sale; dacă se hotărâse sau nu, constituia în continuare un subiect controversat. Moștenise de la tatăl său o avere fabuloasă și în ultima vreme schimbase cinci veliere; unele fuseseră înlocuite cu altele mai rapide și mai bine proiectate, altele fuseseră achiziționate când le pierduse pe cele dinainte în timpul unor furtuni puternice.

Când vorbea despre apele pe care le prefera, cum erau cele din apropierea mării Chinei de Sud, plasticitatea exprimării lui era cuceritoare. Angela se trezi dorindu-și să navigheze și ea prin părțile acelea, dar mai ales îl ascultă pe Kit povestind despre călătoriile sale, fiindcă viața ei era, prin comparație, extrem de monotonă, șirul petrecerilor la care lua parte în timpul ei liber evidențiindu-se doar prin enervanta lor inutilitate.

Indiferent dacă se găsea aproape de el sau la o oarecare distanță, magnetismul lui i se părea la fel de fascinant ca și frumusețea lui provocatoare. Mișcările lui emanau o forță latentă amăgitoare, de parcă energia lui vulcanică fusese înnobilitată de grația lui animalică intrinsecă și sub costumul bine croit de tweed cu dungulițe diagonale, răzbătea prezența inconfundabilă a unui pirat al vremurilor moderne. Chiar când stătea pe loc, radia o forță abia ținută în frâu și Angela se trezi deseori contemplând în gând imaginea magnifică a unui Kit Braddock lipsit de constrângeri de orice fel. *Gândul nu e nimic altceva decât o speculație abstractă.* Își reaminti ea era la fel cum ai admira modul magistral în care Rembrandt folosea lumina, sau frumusețea pură a unei furtuni. Totuși, ori de câte ori îi zâmbea el, un fior cald i se strecura prin vene, și deși se reținea în mod deliberat să răspundă zâmbetului său cu tentă personală, nu îi putea nega efectul magic. Câteva ore mai târziu, după ce se servise șampanie rece care să contracareze căldura verii și o stare de bună dispoziție însuflețise ambianța grupului prințului de Wales, Angela o auzi pe Olivia spunându-i lui Kit pe un ton de fals reproș, cochetând cu el:

—Dragule, ușa dormitorului tău a fost zăvorâtă în noaptea trecută. Cine a fost norocoasa? Deși nu a putut auzi răspunsul lui scurt și înăbușit, Angela resimți un pulseu neașteptat de gelozie, urmat imediat de imaginea mentală a lui Kit făcând dragoste cu o altă femeie, imagine pe care nu putu s-o reprime.

Nu gândi ea înfierbântată, zguduită de un curios sentiment de posesie, noaptea trecută, *el ar fi trebuit să-mi aparțină mie*. Dar, câteva secunde mai târziu, judecata sănătoasă preluă controlul și, îndepărtând imaginile clare din creierul ei, își reaminti că, deși Kit Braddock avea impactul unei lovituri de ciocan asupra libidoului ei, era total nepotrivit. În afara numeroaselor și evidentelor obstacole care făceau imposibilă o relație între ei, nu era de acord cu numărul impresionant de femei din viața lui. Seara trecută, nu făcuse nici ea excepție, chiar dacă aparent nu Olivia fusese cea care îi captivase atenția lui Kit. Se treziră singuri pentru câteva momente, după ce lady Morton fusese atrasă într-o conversație însuflețită despre o tânără actriță care se căsătorise recent cu un nobil, Kit se comportă manierat și la locul său.

—Și pe tine te-a deranjat la fel de tare lovitura pe care a dat-o Belle Bixtin?

—Nigel a fost norocos să găsească o soție atât de încântătoare, răspunse Angela. Găsesc absolut prostească senzația doamnelor de a fi fost ofensate. Mulți nobili au strămoși care au ucat odată pe scenă.

—Ai idealuri democratice?

—Găsești acest lucru chiar atât de ciudat?

—În anturajul respectiv, da.

—Totuși, asta-i adevărul. Crezi că Donegan va ieși învingător în cursa următoare?

—Nu.

—Nu? Ești atât de sigur? Observând evidenta lipsă de interes a contesei de a discuta care este politica ei, continuară să discute numai despre cursele următoare. Cum amândoi erau capabili să afișeze o curtoazie desăvârșită, dezbătură politicoși șansele lui Morton și ale lui Joe de a obține un premiu și căzură de acord că era posibil ca Winslow să câștige derby-ul, aducându-i lui Bertie cel de-al doilea premiu în tot atâția ani. Conversația era impersonală și în mod curios, detașată, ca și când ar fi vorbit la persoana a treia sau printr-un perete de sticlă, până când Kit zise:

—Ai dormit bine noaptea trecută? Angela privi iute împrejur, fiindcă intimitatea din vocea lui era la fel de izbitoare ca și privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncase.

—N-a auzit nimeni, rosti el liniștit. Nimeni nu se uită la noi. Răspunde-mi.

Îi luă mult prea mult timp să-i răspundă:

—Da, am dormit foarte bine. Privirea lui se abătu pentru o clipă asupra ei evaluându-i răspunsul, dar când vorbi, nu exista nici urmă de provocare în glasul lui. Cu voce joasă și liniștită spuse doar atât:

—Eu n-am dormit deloc. Am stat și m-am gândit la tine.

—Îmi închipui că spui asta fiecărei doamne impresionabile.

—Ești impresionabilă? întrebă el cu blândețe, ignorându-i mustrarea.

—Ai venit cu mulți ani prea târziu, zise ea, dar vocea îi tremură când pronunță ultimele cuvinte pentru că el se apropiase cu un pas.

—Vino în camera mea la noapte, sau vin eu la tine, zise el de parcă vorbele ei n-ar fi avut importanță. N-o să știe nimeni. Îți dau cuvântul meu.

—Și eu trebuie să spun da, la o propunere atât de directă? El ridică ușor din umeri, dar ochii lui stăruiau.

—Mi-ar plăcea să spui da.

—Așa a făcut și doamna din noaptea trecută?

O undă de surpriză apără în privirea lui.

—N-ar trebui să întreb așa ceva?

—Nu, bineînțeles că nu, zise el dar nu-i răspunse la întrebare.

—Am auzit-o pe Olivia. Sunt programată să fiu distracția ta de sâmbătă noaptea? O ușoară undă de sarcasm îi făcu vorbele să pară extrem de reci.

—Ești geloasă?

—Nu sunt geloasă pe nici una dintre femeile de aici, te asigur.

—Nici chiar pe frumoasa și naiva marchiză de Berwick?

Ce perspicace gândi ea cu ranchiună, încât să înțeleagă invidia pe care o poate genera o tânără atât de frumoasă.

—Nu, nici măcar pe ea, minți Angela, pe un ton glacial.

—Personal, găsesc obositoare atâta dulceață nediluată, rosti Kit. Prefer o femeie enigmatică și dificilă ca tine.

—Cât de flatant, murmură Angela cu sarcasm, dar numi-ai răspuns la întrebare.

—Am dormit singur, zise el, fără a se preface că nu înțelege. N-am știut că-ți pasă.

—Poate că nu-mi pasă.

—Și poate că răspunsul ăsta echivoc a meritat să fac călătoria asta la castelul Morton, șopti el. Pentru un moment se simți de parcă ar fi atins-o într-un mod intim de față cu toată lumea, și când un val de căldură i se urcă pulsând prin corp, ea spuse cu un efort evident și cu vocea încordată de emoție.

—Nu știu ce să mă fac... cu tine și cu... atracția asta irațională. Cu...

—Oare de ce nu mă aștept la o invitație, o întrerupse el cu blândețe.

—Eu nu... uite ce este, suspină ea ușor, nu va exista nici o invitație.

—Oricum, am s-o aștept.

—N-ar trebui.

—Ți-am spus că am dormit singur de când ai plecat de la Cowes?

—Te rog, îi reproșă ea fără menajamente. Tu ești un bărbat care are un harem, iar eu nu sunt o fată neștiutoare.

—Cu toate acestea, e adevărat.

—Acest celibat original este din cauza mea? întrebă ea neîncrezătoare.

—Mi-ar conveni să pot spune nu, suspină el. Crede-mă că nu înțeleg nimic din toate astea. Nu știu nici măcar ce caut aici, dar n-am putut să stau departe de tine. Iar povestea cu celibatul este o adevărată enigmă și pentru mine, așa încât

nu-mi mai pune întrebări dificile. Crezi c-ar observa cineva dacă te-aș arunca pe umăr și m-aș îndrepta către cea mai apropiată trăsură? întrebă el etalând un zâmbet îndrăzneț și lasciv.

—Schimbăm deja subiectul?

—Categoric.

—Bine; dacă aș putea ignora restul lumii și să trăiesc bazându-mă doar pe sentimente, răspuse ea întorcându-i zâmbetul, atunci ai fi binevenit să încerci.

—E o perspectivă foarte plăcută, contesă. Preferi să stau deasupra sau dedesubt?

—Mă șochezi.

—Adevărat?

—Orice e în legătură cu tine îmi provoacă neliniște.

—Ești al naibii de rafinată! Iubito, de când ne-am întâlnit, viața mea a fost dată peste cap de ceva mult mai puternic decât o neliniște, zise el făcând o grimasă tristă, și nu sunt foarte sigur că pot flecări despre asta. Totuși, având în vedere că suntem în public și că oficialitățile astea locale sunt mai ușor de șocat decât grupul cosmopolit al lui Bertie, presupun că ar fi mai bine să mă port cuviincios. Ce-ar fi să vii să privești cursele împreună cu mine și o să văd ce pot face să-ți îndepărtez temerile și să-mi ușurez sentimentul de frustrare?

—Și dacă nu poți?

Atunci o să le facem față în pat. gândi el, dar în loc de asta, spuse:

—Poate luăm lucrurile prea în serios. Ce poate fi rău în a ne bucura unul de prezența celuilalt?

—Știi că lumea o să vorbească.

—Despre mine? N-aș mai îndrăzni să ies în lume dacă mi-aș face griji în privința asta și știi, în mod sigur contesă, că s-a vorbit despre tine cea mai mare parte a vieții tale.

—Deci exagerez din cale-afară toată povestea?

—Exact.

—Dar tu ești doar un invitat oarecare al lui Bertie.

—Vezi ce ușor este?

—Și nu trebuie să-mi fac griji pentru reputația mea din cauza ta?

—Sunt obligat să răspund?Ea zâmbi.

—Cel puțin, ești sincer.El rânji.

—Iar tu îmi trezești curiozitatea al naibii de mult, contesă Angel. Hai, fă-mă fericit și vino să urmărești cursele împreună cu mine.Cum ar fi putut refuza un zâmbet atât de cuceritor?Petrecură restul după-amiezii departe de tribune, urmărind cursele de pe marginea pistei,sprijiniți de gardul care-o înconjura într-o atmosferă de camaraderie, discutând valoarea diferiților cai pur-sânge, aclamând caili și jocheii favoriți, pariind ocazional și câștigând.

Discutară despre navigație și vânătoare și despre creșterea cailor de rasă, iar Kit vorbi despre iahtul său cu o însuflețire plină de pasiune. Când Angela pomeni odată despre May, el spuse:

—Îmi plac copiii. Sora mea îmi spune de ani întregi că ar trebui să am și eu

câțiva.

—Deci în sezonul ăsta ai examinat cu atenție piața căsătoriilor din Londra.

El mișcă stânjenit din umeri și se sprijini de balustradă.

—E de-a dreptul dezgustător.

—Și diferit de modul tău libertin de viață. Angela schimbă apoi subiectul, propriile ei sentimente în privința căsătoriei fiind prea rănite și sensibilizate, menționând un tânăr proiectant de nave din Plymouth despre care auzise de curând și, nu peste mult timp, începu o altă cursă.

Plăcerea pe care o găsi fiecare în compania celuilalt nu trecu neobservată în după-masa aceea. Mai mulți spectatori aflați în loja prințului de Wales îi urmăriră aproape continuu.

—S-o ia dracu bombăni Olivia privind împreună cu Clarissa cele două siluete care aclamau sprintul elegant al lui Winslow către linia de sosire. Parcă n-ar avea deja destui bărbați.

—În plus, el e prea tânăr pentru ea, observă Clarissa revoltată, strângându-și gura într-o linie subțire.

—Aparent, ea nu este de aceeași părere cu tine și, după cum se vede, nici el.

La o mică distanță de cele două observatoare atente, Georgiana și Joe Manton urmăreau cum Winslow se detașa clar ca învingător în cursa sa.

—Iubitule, uită-te la Angela și americanul acela, i se adresă Georgiana soțului, glasul ei jubilând necruțător. S-au îmbrățișat după victoria lui Winslow. Cred că s-a amoretat de el.

—Într-adevăr? N-am observat, replică Joe cu indiferență. În mod sigur Wales are motiv să sărbătorească diseară. Calul său i-a întrecut pe ceilalți cu șase lungimi.

Deși urmărise perechea care stătea la marginea pistei, Joe Manton n-avea nici o intenție să vorbească despre Angela cu soția sa, dar îl ofensaseră atențiile lui Kit Braddock față de femeia pe care o considera încă proprietatea sa și pe măsură ce trecea ziua, aerul său amenințător se accentua.

—Deci, Souveral, o s-o câștige americanul nostru pe zâna cea blondă? pronunță încet și târăganat prințul de wales ceva mai târziu, după ce acceptase felicitările pentru victoria lui Winslow și începuse de-a curtea următoare.

—Pare hotărât să se țină după ea, replică ambasadorul, cu ochii încă ațintiți asupra celor doi, și totuși mi s-a spus că Angela s-a săturat de distracțiile amoroase. Poate că, în cele din urmă, Priscilia o să-l obțină, zise el ridicând din umeri.

—Domnișoara Pembroke nu poate să-l oprească să-i facă curte încântătoarei noastre Angela.

—Ați vorbit ca un adevărat patrician, înălțimea Voastră, dar cum contesa noastră a devenit o elevă asiduă a lui W.T. Stead, e posibil ca părerile ei despre plăceri să se fi schimbat.

—Nu-mi mai vorbi despre instigatorul ăla radical, Freddy. Vorbăria lui despre democrație o să ducă țara asta de râpă. Este consilierul Angelei numai în ceea ce privește școala ei pentru fete; nimic altceva.

—Ah, da, desigur, școala ei, încuviință Souveral cu diplomație, uitasem.

Dacă regina și fiul ei preferau să nu bage în seamă puterea mereu crescândă a clasei muncitoare, cu siguranță că nu el avea să le deschidă ochii asupra realităților în schimbare din lume. Totuși, fiind vorba de un american, s-ar putea ca idealurile democratice ale lui Kit să o atragă pe Angela, dacă farmecul lui nu va reuși să o subjuge.

—La dracu' cu politica, Freddy. Ține minte vorbele mele: o să o aibă, declară prințul cu emfază. Nici o femeie n-o refuzase pe alteța sa regală, în ciuda faptului că era mic de statură și rotofei și, deși era atent cu toate partenerile lui de plăceri, nu pretindea că ar fi adeptul egalității dintre sexe. Prefera femeile drăguțe și voluptuoase care înțelegeau că unicul lor rol era să seducă.

—Deci... singura întrebare care mai rămâne este... când? murmură încet Souveral.

—Pariez pe cincizeci de guinee că o va avea la noapte, rosti prințul.

—Vai, înălțimea Voastră, doar ne este prietenă.

—Nu-i nevoie să fii ipocrit, Freddy. O să fim discreți și... tot tacâmul. La urma urmei va fi o chestiune care va rămâne între noi. Haide, haide!

—Dacă insiști, Bertie, pariez pe cincizeci de guinee că nu va reuși.

Ambasadorul o cunoștea pe Angela mai bine decât prințul, care nu vedea nimic mai mult la o femeie, decât frumusețea și abilitatea ei de a fi amuzantă.

—Pariez pe încă cincizeci de guinee, că el va părăsi castelul Morton cât se poate de posac.

—N-o să se întâmple așa ceva, Freddy, declară prințul cu un zâmbet larg; uită-te numai la ei! După ce trăsurile reveniseră la castelul Morton, iar Kit și Angela petrecuseră cea mai mare parte a drumului de întoarcere din ce în ce mai atrași unul de celălalt, în ciuda prezenței Oliviei și a lui Lexford cu a căror trăsură se întorseseră, după ce doamnele și majoritatea bărbaților se strânseseră în castel, cei rămași îl însoțiră pe prinț la padocuri să se asigure că toți caii erau adăpostiți cum se cuvine pentru noapte.

În agitația produsă de aducerea cailor în curtea din spatele gradurilor, Kit și Souveral stăteau retrași, departe de învălmășeala formată din cai, posesorii lor, antrenori rânđași și ochei.

—Îi place să câștige, remarcă Souveral starea jovială de spirit a prințului, care vorbea cu antrenorul cailor săi ieșind în evidență.

—Oare nu ne place tuturor!?

—Cuvintele târăgănite ale lui Kit fură spuse cu o undă de îndârjire care-l făcură pe ambasador să spună cu blândețe:

—E foarte diferită de persoana care era acum un an.

—Ce vreți să spuneți cu asta? Nu era nevoie să-l întrebe pe Souveral despre cine vorbea.

—Își pune întrebări în legătură cu identitatea ei, cu clasa din care face parte și cu toate distracțiile care i-au plăcut în trecut.

—Asta explică șovăielile și autoconstrângerea ei. Se pare că nu mi-am

cronometrat bine sosirea.

—Nu lua lucrurile prea în serios. Probabil că noua ei percepere iconoclastă a realităților l-a determinat pe Joe Manton să se căsătorească în cele din urmă.

—L-a respins?

—Probabil că pe plan spiritual, răspuse Souveral liniștit.

—El a fost afectat? întrebă Kit cu o nepăsare pur masculină față de subtilitățile filozofice.

—E o femeie foarte independentă.

—Dar extrem de ispititoare în ciuda acestui defect, zise Kit rânjind.

—Faptul că te preocupă persoana ei este evident.

—Și?

—Eu aș fi prudent în ceea ce-l privește pe Joe Manton, deși soției lui i-a mers la inimă atitudinea Angelei față de tine. Nu cred că Joe a apreciat braconajul tău pe teritoriul lui.

—Teritoriul lui? Omul ăsta e lacom.

—E doar o avertizare prietenească. E foarte gelos.

—Englezii sunt mai puțin predispuși să accepte divorțul decât americanii.

—În cazul ăsta va trebui să se obișnuiască să-și împartă bunurile.

—Deci, Bertie avea în fond dreptate. Era sigur că vei reuși.

—Încă nu, Souveral, rosti Kit pe un ton liniștit, dar obțin întotdeauna ceea ce vreau.

—Și Anglia la fel, răspuse Souveral încetișor. În ciuda avertismentului lui Souveral, Kit nu se așteptase să fie provocat de Joe Manton așa de curând, mai degrabă, să nu fie. Faptul îl luă prin surprindere.

Bărbații care întârziaseră în curtea din spatele grajdurilor se întorceau la castel prin semiobscuritatea aurită de soarele care apunea, procesiunea care mergea încet înșirându-se în grupuri adunate la întâmplare de-a lungul cărării sinuoase care traversa parcul castelului. Vocile lor se pierdeau în vastul spațiu deschis, frânturi de vorbe și conversații împrăștiindu-se în liniștea amurgului, iar pacea naturii era copleșitoare.

Cei aflați în frunte tocmai începeau să urce pajiștea ușor înclinată care conducea la podul mobil, când o voce înfierbântată, venind din spatele lui Kit, spuse înăbușit:

—Stai departe de ea! încetinindu-și pașii, Kit privi peste umăr și, când Joe Manton ajunsese în dreptul lui, răspuse liniștit: Nu era nici o îndoială în a celui care vorbise.

—Ai renunțat la drepturi când te-ai însurat.

—Te înșeli.

—Nu asta mi s-a dat de înțeles, dar am s-o întreb pe doamnă din nou.

—Nu-mi pasă de ce zice ea. Îți spun să te ții la distanță.

—Și dacă nu voi face așa? Vocile lor nu erau decât un murmur slab. Mergeau către portalul castelului, nici unul dintre cei doi bărbați puternici, de aceeași

înălțime, neavând obiceiul să dea înapoi.

—Dacă o atingi, ai să-mi dai socoteală. Sprâncenele negre ale lui Joe Manton formau două umbre amenințătoare deasupra ochilor săi.

—Dacă am s-o ating, o voi face la cererea ei.

—N-o vei putea avea.

—Nu, tu vei fi acela care n-o va putea avea. Aparent, recenta ta căsătorie ți-a modificat statutul, zise Kit îngăduitor, dar îți înțeleg posesiunea. E o femeie extraordinară.

—Nu-ți este de ajuns haremul? mârâi Joe.

—Nu-ți este de ajuns soția? ripostă Kit cu amabilitate. Ah, uite-o, rosti el văzând-o pe Georgiana care făcea semn cu mâna de la poarta glisantă, te așteaptă; dar în fond de abia v-ați căsătorit, adăugă Kit cu un zâmbet binevoitor. Știind că soțul Georgianeii o lăsase la Paris în timpul lunii de miere ca să facă o călătorie rapidă înapoi la Angela, Kit presupunea că aceasta avea să-l țină din scurt pe durata șederii lor la castel. Răspunzând semnului făcut de soția sa cu o scurtă ridicare a mâinii Joe mormăi: „Ține-te la distanță de Angela“ și, grăbind pasul, trecu de Kit.

Va fi o seară interesantă, reflectă Kit urmărind-o pe Georgiana care alerga spre soțul ei. Un amant încăpățânat hotărât să păstreze favorurile Angelei, o proaspătă soție, posesivă și vigilentă și, în plus făcând parte din același grup intim — legendara contesă.

CAPITOLUL 9

Chiar dacă n-a putut fi catalogată drept interesantă, seara s-a dovedit a fi încărcată de emoții, care nu erau neapărat de natură pozitivă, afară de cazul în care cineva ar fi considerat veselia Oliviei drept relevantă.

În timpul intervalului de dinaintea cinei, Angela rememorează toate argumentele dictate de rațiune împotriva unei legături cu Kit și îl evită cu grijă. El dădu calificative maxime talentului ei de a evita persoanele nedorite, dar Joe stătu lângă ea, și, în plus, avea o practică considerabilă datorită hoardelor de bărbați care o urmăreau cu asiduitate.

Acesta era un gând liniștitor, decise el trândăvind după cină în salon, ascultând glumele de societate, urmărind-o pe Angela de la distanță, bând mai mult ca de obicei și răspunzând celor ce i se adresau prin propoziții scurte sau monosilabice. Simțindu-se din ce în ce mai frustrat pe măsură ce golea sticla de coniac, le urmărea pe femeile din apropierea sa și se întreba de ce nu le găsea mai atrăgătoare, acest gând având darul să-l enerveze și mai tare. Își umplu din nou paharul, blestemând în gând farmecul cu totul deosebit al contesei de Grey. În seara aceea, Angela se scuză devreme față de ceilalți oaspeți, deoarece efortul de a se arăta indiferentă, câtă vreme prezența lui Kit Braddock îi biciuia simțurile, își cerea drepturile. Capul îi bubuia, mușchii feței o dureau de cât se chinuise să zâmbească și, dacă mai avea să fie nevoită să facă vreo remarcă spirituală, simțea că n-o să mai poată găsi cuvintele necesare în afara bărbatului

pe care nu-l putea avea, n-o mai interesa nici o altă persoană din încăperea și, după ce-și petrecuse toată viața în compania acestor oameni lipsiți de substanță, nu mai avea răbdare să le asculte bârfele.

Când Angela părăsi camera, Olivia se sprijini relaxată de pernele din damasc auriu ale canapelei bogat sculptate. Singura ei rivală importantă părăsise câmpul de bătaie. Vârșnicul ei soț, care întotdeauna se retrăgea devreme, probabil că adormise buștean până acum, în timp ce Kit, arătând prost dispus și puțin sociabil, tolănit într-un fotoliu în stil iacobin de proporții suficient de mari ca să-i suporte statura masivă, continua să-și bea mințile.

Cât de delicios de perfect era totul. reflectă ea, hotărâtă să descopere furtunile arzătoare din spatele acelei tristeți profunde. Prefera sexul asociat cu violență și se gândi că, în cazul în care Kit va continua să bea în același stil, s-ar putea să-i cedeze. Foarte târziu în noaptea aceea, bătu în ușa dormitorului lui. Deși nu era prima femeie care se apropiase de camera lui în seara aceea, era singura purtătoare a unui mesaj care să-i garanteze accesul.

—Sunt eu, Angela, zise ea. Când cheia se răsuci în broască și ușa se deschise, ea spuse încetișor:

—Angela n-o să vină, așa încât tot atât de bine ai putea să mă f... pe mine.

—Deja mă distrez foarte bine, rosti el ridicând paharul cu coniac pe care-l ținea în mână, cu asta...

—Eu sunt cu mult mai bună, șopti Olivia. Kit era încă îmbrăcat în hainele de seară, deși își lărgise nodul de la cravată și-și deschisese gulerul de la cămașă; acum o studia pe femeia brunetă și înfierbântată, îmbrăcată într-un neglige de culoarea caisei. Trecu o secundă, apoi două.

—O să-ți placă, șopti Olivia trăgând de singura fundă cu care era încheiat la gât. Sunt foarte inventivă. Scuturându-și mătasea fină de pe umeri, se uită în sus spre el, în timp ce diafana rochie de casă cădea pe parchet!

Privirea strecurată pe sub pleoapele lăsate ale lui Kit o studie încet, de la ochii întunecați care ardeau mocnit, în jos, cu o expresie leneșă, de apreciere. Sâni ei grei căpătaseră o culoare trandafirie din cauza excitației, talia îi era atât de subțire încât o putea cuprinde cu palmele iar șoldurile ei pline îi aminteau de sexualitatea țipătoare a sculpturilor orientale. Inhală adânc, dar trăsăturile lui atrăgătoare rămăseră lipsite de expresie și stătu nemișcat, încordat și indecis, în liniștea holului. Apoi, expiră încet și adânc și spuse:

—De ce nu? *Fir-ar a dracului* înură el traversând holul cu pas grăbit, mult timp mai târziu. *N-ar fi trebuit să-i dau drumul în cameră și dacă n-aș fi fost pe jumătate beat nici n-aș fi făcut-o. Dumnezeu, nu-mi place câtuși de puțin sexul făcut cu cruzime și sălbăticie.*

Merse mile întregi de-a latul pajiștilor perfect întreținute din parcul castelului, încercând să scape de dezgustul provocat de aventura cu Olivia. Frustrat și mândros, cu mintea străbătută de reproșuri și ciudă și, în lipsa oricărei logici calme care să explice sau să-i calmeze zbuciumul, se trezi învinovățind-o pe Angela de a-i fi distrus liniștea traiului său libertin. După aceea însă, dorința lui

nepotolită se făcea din nou simțită și înjurăturile lui răsunau în aerul rece al nopții sau, ceea ce era și mai rău, amintirea Oliviei prevenea, și se mira de lipsa lui de judecată, indiferent dacă fusese beat sau nu. Caruselul emoțiilor se rotea și se legăna, se înălța și se rostogolea, până când se decise că trebuia să dea dovadă de puțin bun simț și să nu-i permită unei femei să-i transforme într-un mod atât de radical existența — o femeie care, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i acordase decât un blestemat de sărut. Sfinte Dumnezeule, doar nu mai avea cincisprezece ani! Probabil că era pe cale să-și piardă mințile.

S-o ia dracu gândi el pășind prin iarba umedă, în timp ce lumina trandafirică a zorilor începea să se ridice deasupra orizontului. *Pur și simplu, s-o ia dracu*

Angela stătea agitată la fereastra din dormitorul ei după o noapte nedormită, când deodată îl observă pe Kit în depărtare venind dinspre mlaștini. În lumina soarelui, părul lui avea străluciri roșcate.

După o noapte tulburată de dorință fierbinte, îl urmărea apropiindu-se de castel cu privirea scrutătoare a unei iubite geloase. *Unde fusese?* se întrebă ea. *Și cu cine? S-ar putea să fi petrecut noaptea singur. Pot să-i cred pretenția exagerată de-a fi dus în ultima vreme o existență de pustnic? Îmi pot permite să-mi pese?* În mintea ei se ciocneau emoții contradictorii — suspiciune, neliniște, speranță, toate aflate într-o derută clocotitoare.

Când se apropie, văzu dezordinea în care i se aflau hainele, observă că nu avea ciorapi în picioare și își dădu seama că dărele de pe piepții cămășii sale albe erau de sânge. *Desigur, Olivia era de vină.* realiză ea, recunoscând amprentele bătătoare la ochi ale stilului acesteia de a face dragoste, și o furie de neînțeles explodă înăuntrul ei.

E un mincinos, se dezlănțui ea, simțindu-se ca o fetișcană credulă care avusese de-a face cu primul iubit: trădată, decepționată, sedusă de farmecul lui desăvârșit. *Să-l ia naiba,* gândi ea cu amărăciune și lacrimile îi înțepară ochii; *și s-o ia naiba și pe Olivia pentru că prinsese de veste că era accesibil.*

-El dispăru brusc din vedere în umbra zidurilor masive, iar ea rămase cu obrazul lipit de geamul rece, simțindu-se trădată într-un chip monstruos, nefericită și absolut vulnerabilă în fața dorinței ei care se încăpățâna într-un mod pervers să continue să existe.

Micul deun va fi o grea încercare. Olivia avea să se împăuneze, iar ea va fi obligată să-i privească stând împreună, aruncându-și priviri marcate de intimitatea ce-o împărțiseră, vorbindu-și în codul secret al amantilor, făcând planuri de a se întâlni mai târziu sub aparența unei conversații de salon. Totuși, o confruntare cu grupul incestuos de la castelul Morton era inevitabilă, dacă nu la micul deun, atunci la prânz, ceai sau cină, așa încât ar putea la fel de bine să se întărească sufletește ca să coboare în salon și să facă față giugiulelilor și gângurelilor acum. La urma urmei, era ultima zi de stat la castel; putea să supraviețuiască.

Când coborî, Kit se afla deja în sufrageria unde se lua micul dejun, dar ea nu manifestă nici un semn că ar fi luat notă de prezența lui. De-a lungul a doi pereți,

se înșirau mese cu gustări, suprafețele lor lustruite fiind acoperite cu o etalare extravagantă de mâncăruri calde și reci, aranjate pe faimoasele platouri de aur Morton. Se hotărî să-și pună doar o porție mică, să se așeze la o masă mai retrasă unde să mănânce cât mai repede posibil, după care să se întoarcă imediat în camera ei. Exista posibilitatea să treacă neobservată în învâlmășeala oaspeților care se treziseră de dimineață ca să ia micul dejun în compania prințului, înainte ca acesta să meargă la biserică — un obicei la care gazda nu renunța niciodată.

Planul ei ar fi reușit, dacă n-ar fi fost Bertie care să intervină, dar prințul o chemă la masa lui cu o voce atât de puternică, încât nu putut să pretindă că nu era atentă. El îi făcu loc lângă el cu mult tapaj, silind-o pe Alice să-și mute scaunul și chemând un valet să aducă ceai proaspăt. Când, în cele din urmă, Angela se așeză la masă, îi mai luă ceva timp să salute celelalte persoane prezente acolo. Cei doi Morton arătau ca niște oameni de la țară sănătoși tun, Alice Keppel era ca întotdeauna impecabil îmbrăcată și zâmbitoare și, când Angela privi peste masă la ultima persoană din micul grup, Kit se uită la ea și o salută cu o voce lipsită de expresie. Ochii lui aveau cearcăne datorate oboselii, două dăre ușor cicatrizate îi brăzdau obrazul și pe gât se observau urme vizibile de dinți. Stomacul ei se strânse la vederea amprentelor de neconfundat lăsate de Olivia. Dacă mai avusese vreo îndoială, acum era edificată; arăta pur și simplu marcat de noaptea pierdută și un nou val de furie o copleși.

—Vii cu noi la biserică? Întrebă prințul.

Cu un efort considerabil, își forță mintea să înregistreze întrebarea, s-o clasifice și să formuleze un răspuns potrivit, de parcă aceasta fusese deosebit de complicată, iar nu una dintre cele mai simple.

—În dimineața asta, nu, răspunse în cele din urmă, și se opri, incapabilă să găsească o scuză plauzibilă.

—Angela nu s-a simțit prea bine noaptea trecută, Bertie. Sunt sigură că mai degrabă ar prefera să se odihnească, interveni cu amabilitate Alice Keppel.

—Ești bolnavă, draga mea? Întrebă prințul, în vocea lui citindu-se îngrijorarea.

—Nu e nimic serios, răspunse ea. M-am simțit obosită încă de când a început sezonul.

—Întotdeauna te agiți prea mult, o dojeni Bertie.

—E puterea obișnuinței, după toți aniiăștia, prelinse Angela. O să mă odihnesc la Easton, săptămâna care vine.

—Așa să faci. Nu vrem să te simți fără chef când în curând se apropie vacanța din Scoția.

—O să fiu în formă, zise ea, făcând un efort ca să surâdă.

Apoi Alice îi distrase cu grație atenția lui Bertie, întrebându-l cum se prezenta Winslow în dimineața aceea, încurajat, Bertie se apucă să povestească din nou, plin de mândrie, despre victoria lui Winslow din ziua precedentă. Cum nu se cerea de la ea decât să pară atentă, Angela se sili să mănânce, pentru ca mai apoi să se poată scuza repede și să plece. Era mult mai greu decât își închipuisese să

stea în fața lui Kit, încercând să ignore cele întâmplare în noaptea trecută, când pe fața lui erau marcate clar urmele dezmățului.

El aproape că nu se mișcă din poziția aceea indolentă. Cum stătea cu capul rezemat de spătarul scaunului și cu ochii închiși pe jumătate, părea că moțăie. În plus nu mânca, deși din când în când bea apă rece sau răspundea concis când era îmboldit de prinț să lămurească, vreun aspect referitor la cursă. Cei doi Morton aproape că nu scoteau nici un cuvânt, dar Bertie era obișnuit să prezideze o adunare, și nu-i trebuia decât un auditoriu.

Tocmai când prințul își încheia relatarea despre cursă, Olivia irupse în sufragerie, stătu un moment lângă ușă, arătând aproape indecentă în rochia ei purpurie și apoi se îndreptă direct spre masa prințului. În drum, se opri exagerat de aproape de scaunul lui Kit, cu șoldul lipit de brațul lui și atingându-i cu blândețe obrazul brăzdat, îi spuse încet:

—Săracul de tine, ești rănit.

—Sunt într-o dispoziție de-a dreptul infernală în dimineața asta, Olivia, murmură el mutându-și scaunul astfel ca ea să nu-l mai atingă.

—Dar tot ești frumos ca păcatul, îi șopti Olivia cu o evidentă familiaritate. Vii cu noi la biserică?

—Nu, mormăi Kit, și ridicându-se brusc, îi făcu vânt scaunului în spate cu un scrâșnet strident care-i pătrunse ca lama unui cuțit în capul care-i zvăcnea.

Cripsându-se de durere, rosti cu un mic oftat:

—Vă rog să mă scuzați, și se înclină către toți cei prezenți la masă cu un vădit aer de falsitate. Trebuie să mă ocup de niște probleme.

—Ce bărbat remarcabil, proclamă Olivia cu entuziasm, lăsându-se să cadă în scaunul lui Kit într-un nor de parfum dulceag. N-aveți impresia că americanii au o extraordinară energie animalică?

Obrajii vicontesei Morton căpătară o inconfundabilă tentă roșiatică, în timp ce soțul ei, nervos, își dresе glasul. Sexualitatea debordantă a Oliviei era socotită de prost gust de mica nobilime de la țară care trăia departe de scandalurile și strălucirea grupului de la Marlborough House.

—Olivia, poartă-te cuviincios, o dojeni Alice Keppel. Nu suntem în Mayfair.

—Vă rog să mă scuzați, murmură Olivia luând un aer de pretinsă inocență, deschizând larg ochii. Am spus din întâmplare ceva indecent? E din cauza faptului că sunt extraordinar de bine dispusă, gânguri ea. A dormit toată lumea bine? Exaltarea gratuită a Oliviei nu necesita nici un răspuns și nimeni nu se aventură să ceară lămuriri în legătură cu starea ei de bună dispoziție.

Prințul îl întrebă pe viconte dacă pescuitul era bun în râul din apropiere. Vicontele reacționează recunoscător la abordarea unui subiect care nu îi crea dificultăți, iar Angela continuă să numere minutele până în momentul când avea să scape de prezența lăudăroasei Olivia.

Kit părăsi castelul înaintea prânzului, scuizându-se față de prinț și gazde pentru plecarea lui intempestivă. Olivia rămase îmbufnată tot restul zilei.

Angela găsi o scuiză pentru a pleca seara cu trenul și când aunse la Easton în ziua

următoare, găsi în corespondența primită o scrisoare de la Kit, trimisă de la Londra. Când despături unica foaie de hârtie crem, o bancnotă de cinci sute de lire căzu pe covor. „*Ai câștigat, contesă. Cele mai bune urări pentru elevele tale.*” Nici măcar nu semnase scrisoarea.

CAPITOLUL 10

Kit n-avea nici cea mai mică intenție să meargă la Easton în săptămâna următoare și îi comunică acest lucru Priscillei când îi aminti de vizita planificată.

—Mi-e teamă că voi fi ocupat, zise el. Veniseră amândoi la Londra și, în decursul unui prânz luat la „Ritz“, pe care Priscilla îl determinase prin lingușiri să-l accepte, făcea tot ce-i stătea în putință să-l convingă pe derutantul ei pretendent să li se alăture la Easton.

—Mama spune c-ai putea aunge acolo navigând. Angela își ține iahtul ancorat pe domeniul ei. Kit privi către mama Priscillei care conversa cu însuflețire cu o prietenă, patru mese mai încolo. N-ar fi trebuit să accepte să vină, deși dăduse curs invitației la prânz a lui Charlotte într-un moment de slăbiciune, dintr-o dimineată când era mai mahmur ca de obicei — lucru ce se întâmpla destul de des în ultima vreme.

—Aș fi vrut să pot, minți el, dar am întâlniri de afaceri cu bancheri din City care mă vor ține ocupat.

—Ai putea veni sâmbătă, insistă Priscilla. Bancherii nu lucrează sâmbăta.

—S-ar putea..

—Ah, știam c-ai să vii! O să petrecem grozav. Casa Angelei respiră istorie, ca să nu mai amintesc de mănăstirea medievală pe care a restaurat-o și coliviile pentru păsări. Are chiar și păsările iubirii, care gânguresc tot timpul, adăugă Priscilla cu subânteles.

—Ți-am spus că am văzut în dimineața asta o bijuterie mică la „Asprey“, care ți s-ar potrivi perfect? rosti Kit intenționând să-i distragă atenția de la discuții ulterioare legate de Easton. Dacă mama ta are timp liber după masă, mi-ar plăcea să-i aflu părerea despre ea.

—Pentru mine? exclamă Priscilla, toate gândurile despre Easton fiind instantaneu date uitării. Spune-mi ce este.

—Managerul mi-a spus că a fost de mult în posesia unei mahrani. Este o brățară mică și simplă, dar perlele sunt superbe.

Priscilla știa tot atât de bine ca și Kit că darurile pentru tinerele domnișoare trebuia să se limiteze la brelocuri puțin costisitoare, dar perlele erau destul de tinerești și o brățară avea un caracter mai puțin intim decât orice altă bijuterie. Iar faptul că aparținuse unei mahrani; denota că este o piesă costisitoare — toate elementele fiind luate în considerare de Kit în mod special pentru a face cadoul atât acceptabil cât și dezirabil. Alegerea lui fusese deliberată. Îl considerase drept un cadou de rămas bun. Desiree fusese pregătită să ridice ancora încă de la

începutul săptămânii.

Din câte știa Angela, doamnele din familia Pembroke și Kit erau programați să-și facă apariția; nu auzise altceva de la Charlotte, care sperase ca acesta să accepte în ultimul minut. Așdar Angela își alcătuisese lista în consecință, decisă să-și umple casa cu oameni, astfel încât să nu se prezinte nici o ocazie să rămână singură cu Kit, deși, dacă ultima lor întâlnire de la castelul Morton putea oferi vreo indicație, el își pierduse deja interesul.

Sora ei vitregă, Millie, și cumnatul ei, ducele de Sutherland, sosiră primii joi dimineată, urmați la puțin timp de cealaltă soră vitregă a ei, Dolly, cu soțul ei, Carsons. Toți erau într-o dispoziție sărbătorească și, după ce obișnuita revărsare de bagaje, cu care călătoreau de obicei surorile ei fu aranjată în camerele lor, micul grup de familie se strânse să mănânce de prânz.

În momentul în care Angela menționează numărul oaspeților pe care îi invitase, Millie zise surprinsă:

—Crezusem că ai terminat cu petrecerile mari. După ultima, dată în cinstea lui Bertie, ai jurat că nu vei mai aduce atâta lume plicticoasă.

—Vreau să mă apăr de Charlotte, Priscilla și de curtezanul Priscillei. După sezonul ăsta fără sfârșit, n-am nici o înclinație să fac pe doamna de companie și cu atâta lume împreună nu va mai fi necesar.

Millie se opri cu furculița pentru salată în aer.

—Charlotte încă nu l-a dus pe acel tânăr bogat la altar?

—Din câte am auzit ultima oară, nu, replică Angela gândindu-se la urmele unghiilor Oliviei.

—Fiica lui Charlotte era cu un bărbat superb la „Ritz“, acum câteva zile, spuse Dolly. Oare acela era viitorul mire?

—Din câte spui, se pare că era domnul Braddock.

Deci Kit încă se mai vede cu Priscilla. gândi Angela. De ce oare sunt surprinsă? E un bărbat practic și îi trebuie o soție. Și ca majoritatea bărbaților, consideră activitățile amoroase ca pe ceva complet separat de căutarea unei soții.

—Dacă el era pretendentul, nu era prea atent cu ea.

—Pentru numele lui Dumnezeu, Dolly, o combătu soțul ei. De ce ar fi trebuit să fie mai atent la masa de prânz, la „Ritz“?

—Dacă ar fi fost cu adevărat îndrăgostit de ea, așa s-ar fi comportat, îl contrazise soția sa.

—Se pare că domnul Braddock își alege o soție ca să-i facă pe plac mamei lui, preciză Angela, și nu din dragoste.? Mama lui așteaptă cu nerăbdare să aibă nepoți.

—Atunci, îi doresc noroc lui Charlotte, rosti ducele chicotind în timp ce-și rupea pâinea în două. Probabil că el are un grajd plin de iepe debutante din care să aleagă. Nu contați pe mine să fac pe doamna de companie pentru tânăra domnișoară. Voi, doamnele, puteți să-i protejați virginitatea. Presupun că ăsta e principalul articol de vânzare în acest aranjament.

—Edward, îl admonestă soția sa. Nu trebuie să fii atât de explicit.

—Suntem în familie, iubito. Promit să nu menționez acest lucru la cină.

Totuși, când sosiră joi după-masa, Charlotte și Priscilla erau singure.

—Domnul Braddock are treburi la Londra ce nu pot fi amânate, declară înțepată Charlotte, de îndată ce coborî din trăsura de la Easton care le adusese de la gara personală a Angelei.

N-aș fi avut nevoie să invit încă douăzeci de musafiri, se gândi Angela imediat.

—Îmi trebuie o baie fierbinte, zise Priscilla arțăgoasă când coborî din trăsura în urma mamei ei. Trenul era complet negru de funinginea aia înfiorătoare; chiar și în compartimentul nostru personal. Mâine dimineață, primul lucru pe care-l va face mama va fi să trimită o plângere la compania căilor ferate.

Angela căută din ochi, pe elegantul costum de călătorie al Priscillei făcut din mătase turcoaz, vreo urmă de murdărie.

—Ce neplăcut pentru voi, rosti ea cu amabilitate, făcând pe gazda cu un calm imperturbabil, în ciuda faptului că nu observase nici o pată. Voi avea grijă să vă fie adusă apa imediat.

—Ai o mulțime de oameni aici, spuse Charlotte cu surprindere, stând pe aleea cu pietriș, observând mulțimea de invitați aflați pe terenul de crichet.

—Doar câțiva prieteni, draga mea. M-am gândit că tu și cu Priscilla ați vrea să vă distrați. Freddy a venit special să te vadă, Charlotte, și Sutherland a cerut în mod special să stea lângă tine la cină, zise Angela surâzând.

—Oh, Sutherland e atât de drăguț. Deja mă simt mai înviorată. Vino, Priscilla, trebuie să ne ocupăm de toaletele noastre.

Cina a fost sărbătorească. Angela iubea Eastonul și, fără constrângerile emoționale impuse de prezența lui Kit, se bucură pe deplin în seara aceea de rolul ei de gazdă. Era în primul rând o petrecere de familie, numărul rudelor ei apropiate fiind majorat de tot atâția veri, dacă nu mai mulți, plus Freddy Souveral care îi fusese prieten dinainte de Bertie.

Bucătarul ei pregătise nenumărate feluri de mâncare favorite, care se serveau la Easton de zeci de ani, fiecare amintind de reuniuni în familie din trecut și, după cum se obișnuia la ocaziile neceremonioase, la ordinea zilei erau toasturile caraghioase inițiate de Sutherland cu un poem improvizat în cinstea tucanului favorit al Angelei. El dădu tonul unei bune dispoziții generale și fiecare toast care urmă, spori veselia zgomotoasă a petrecerii. Înainte însă ca zarva să se transforme în debandadă generală, Millie temperă pentru un scurt răstimp voioșia gălăgioasă, propunând un toast pentru mult iubitul lor bunic, care mărise Eastonul și-i adusese îmbunătățiri, trecându-l apoi, unei alte generații.

În timpul scurtului moment de acalmie însuflețit de amintirile picante ale fiecărei rude despre bătrânul conte, valetul Angelei se apropie de ea cu un mesaj.

—Un bărbat așteaptă în bibliotecă să vă vadă și nu vrea să-și dea numele. Spune că este un prieten, my lady, murmură Ridgely.

—Este cineva din vecinătate? întrebă ea ridicându-se de pe scaun.

—Nu l-am recunoscut, my lady.

—Foarte bine, continuă să servești. Mă întorc imediat.

În biroul ei lămpile cu gaz fuseseră aprinse, totuși colțurile îndepărtate rămaseră în umbră încât, examinând din prag încăpera spațioasă, nu văzu nici un bărbat, dar când intră în cameră, o siluetă înaltă se ridică dintr-un scaun de lângă fereastră și păși în cercul de lumină.

Angela își înăbuși un țipăt și se opri nevenindu-i să-și creadă ochilor — Kit era îmbrăcat în haine de călărie înmuiate de ploaie, cizmele îi erau stropite cu noroi, iar părul lui căpătase o nuanță închisă din pricina umezelii.

—Am încercat să mă țin la distanță, zise el.

—Nu spune asta, șopti Angela iar inima îi bătea atât de tare încât zgomotul îi răsuna în urechi. Priscilla și mama ei sunt în sufragerie, adăugă ea îngrozită.

—N-or să mă vadă. Stau la „Golden Hart“, în Easton Vale.

—Nu poți să stai aici, îl respinse ea. Casa e plină de oaspeți. E lume peste tot.

—Voi aștepta până ce pleacă.

—Oh, Doamne, murmură Angela întinzând mâna către scaunul din apropiere ca să se sprijine. Din doi pași repezi, Kit fu lângă ea, o cuprinse în brațe și o susținu cu blândețe.

—N-ar fi trebuit să te iau prin surprindere.

—Urmele Oliviei aproape au dispărut, șopti Angela cu totul deplasat, când de fapt ar fi trebuit să-i spună să plece, când ar fi trebuit să i se smulgă din îmbrățișare, când ar fi trebuit să simtă bucurie doar văzându-l.

—O să fac penitență pentru noaptea aceea. M-am simțit îngrozitor de prost.

—Simt că-mi pierd mințile, șopti ea ridicând mâinile ca să-i atingă obrajii umezi și reci.

—Eu mi le-am pierdut de săptămâni întregi, spuse el cu duioșie, strângând-o mai aproape. Știi ce tare plouă afară?

—Îți trebuie haine uscate, murmură ea.

—Sau deloc, zise el încet.

—Ce-am să mă fac? . .

—Nu pe mine trebuie să mă întrebi, fiindcă răspunsul meu nu s-a schimbat din acea primă noapte de la Cowes.

—În timp ce eu am spus nu.

—Ceea ce mi s-a părut a fi o perioadă lungă de timp, zise el cu blândețe.

—Am umplut casa de oaspeți care să mă apere de tine.

—Ți-aș fi putut spune că n-are să meargă.

—Nu pot să te dau afară, pe furtuna asta.

—Grozav.

—N-ai de gând să mă ajuți să rezist, nu-i așa?

—N-aș prea crede. Sunt cinci mile până la Easton Vale și drumurile sunt mizerabile vorbesc serios.

—Cum rămâne cu Priscilla?

—Nu mă voi căsători cu ea. Ar fi putut să-l întrebe: „Ești sigur?“, dar nu voia să știe răspunsul.

—Sunt sigur, rosti el ca și când i-ar fi citit gândurile. Acum ești fericită?

Ea îi zâmbi triumfătoare și radioasă.

—Nu-mi aduc amintea să fi fost vreodată atât de fericită.

—Presupun că le spui asta tuturor bărbaților.

—N-am fost niciodată fericită înainte, nu în felul acesta, spuse ea liniștită. Doar alături de copiii mei, dar aceea e cu totul altceva.

—Te păstrez pe tine, declară el cu un zâmbet care-i tăie răsuflarea.

—Am să-ți dau voie, răspunse ea, deschizându-și inima cu curaj.

Acești doi oameni care făcuseră, văzuseră și auziseră atât de multe, erau acum ca doi copii candidi prinși în bucuria lor. Posibilitatea ca să mai existe și alte experiențe noi, fusese mai presus de imaginația lor, dar aceasta era cu totul nouă și strălucitoare. Cum ar fi să-ți înflorească iar în suflet speranța.

Sau să-ți săruți adevărata iubire pentru prima dată.

Sau să găsești fericirea într-o lume a vieților irosite.

—Spune-mi ce să fac, șopti ea agățându-se de el, cu privirea înălțată ca să-i poată citi în ochi, în timp ce sunetele petrecerii din sufragerie se auzeau distinct. Cina e pe sfârșite. Trebuie să mă întorc la ei.

—O să aștept până duminică.

—Eu nu pot aștepta.

—Atunci te văd mai târziu în seara asta, răspunse el încet, imprimând vocii lui o nunață calmă pe care n-o resimțea în ființa lui; o dorea de mult prea mult timp.

—Nu aici. Stătea încordată în brațele lui și în voce i se simțea o umbră de teamă.

—Spune-mi unde. Oriunde. În ochii ei se aprinse o scânteie de împotrivire.

—Întotdeauna ești atât de înțelegător?

—Nu sunt niciodată înțelegător. Am călătorit de dimineață ca să ajung până aici, sunt ud până la piele și n-ai nici cel mai mic motiv să fii geloasă.

—N-ar trebui să te cred.

—Ba ar trebui. Acum, spune-mi unde să te aștept și voi fi acolo.

După atâtea temeri, cu toată existența unor legiuni de femei în viața lui, în ciuda prezenței Priscillei și Charlotte și a deciziei de a se apăra de el prin convocarea a nenumărați invitați în casa ei, îi răspunse cu emoție în glas:

—Așteaptă-mă la Stone House.

—Spune-le că un prieten al administratorului tău a trecut pe aici, spuse el când ea-și mută cu nervozitate privirea spre ceasul aflat pe polița șemineului, iar problema cu drumul spre Easton Vale va fi rezolvată mâine dimineață,

Ea îl fixă cu privirea câteva momente, având o expresie nedefinită, întrebătoare.

—Am avut timp să găsesc o scuză pentru tine, câtă vreme am așteptat.

Brusc se simți invadată din nou de toate vechile îndoieli era atât de alunecos și necredincios.

—N-am mai călărit prin ploaie niciodată pentru o femeie, murmură el încet.

—Sunt chiar atât de transparentă?

—Mi-ai rezistat mult prea mult, observă el cu blândețe, Am început să recunosc

semnele, și n-am să plec de la Easton acum, când te-am găsit.

Zâmbetul lui era înduioșător de cast pentru un bărbat cu o reputație ca a sa.

—Sunt atât de bucuroasă că ai venit, murmură ea.

Zâmbetul lui apăru ca un fulger alb pe chipul bronzat.

—N-ai fi putut să mă ții la distanță.

CAPITOLUL 11

Restul serii trecu ca prin ceață, deși Angela răspunse când i se vorbea, turnă ceaiul și ascultă conversațiile cu o atenție prefăcută. Dansă cu Freddy și cumnații ei când Dolly se hotărî să interpreteze la pian valsurile ei preferate și se surprinse privind fix la Priscilla de nenumărate ori, ca și când ar fi vrut să înțeleagă ce-a putut vedea Kit la o creatură atât de lipsită de suflet. Reuși chiar să reziste pe parcursul a două runde de bridge, jucând cu verii ei din Sussex fără a face greșeli prea mari, dar când petrecerea se sparse curând după miezul nopții și Angela stătu în hol urându-i fiecăruia noapte bună, se întrebă cum reușise să aungă la sfârșitul celor trei ore, fără să-și amintească nimic din cele ce făcuse.

Acum tremura de-a binelea, urmărind cum ultimii invitați urcau scările, numărând inconștient pașii până când siluetele îndepărtate dispărură pe coridor. Apoi se răsuci și traversă cu pași iuți spațiosul hol de la intrare către ușa din față. —Spune-i lui Nellie că în noaptea asta stau la Stone House îi spuse ea ușierului, care era la postul său lângă intrare; și dacă nu te superi, am să iau cu împrumut umbrela dumată, adăugă ea.

—Cred că v-ar trebui o haină, zise bătrânul servitor cu familiaritate. Rafalele de ploaie sunt puternice.

—Nu-i nevoie, îi replică ea vechiului slubaș, care servise la Easton toată viața. Nu e frig.

— Cum spuneți dumneavoastră, my lady, rosti el apropiindu-se de ușă ca s-o deschidă, știind că ea petrecea deseori noaptea în refugiul ei, dar mergeți pe partea de răsărit a fagilor aceia bătrâni și veți fi mai protejată de vânt.

—Promit, zise Angela zâmbind, deschizând umbrela cea mare.

Pășind în noapte, se simți străbătută de un fior, nu din cauza frigului, ci datorită valului de emoție care o invadă.

Pe când alerga de-a lungul cărării ce ducea la Stone House, rafalele de ploaie o loveau și se înfășurau împrejurul ei, furtuna sălbatică fiind la fel de vijelioasă ca pasiunea ce ardea în ea. Ținându-și umbrela ca pe un scut împotriva vântului, se grăbea să ajungă la bărbatul care-i torturase și-i ispitise imaginația de săptămâni întregi. Rochia ei argintie se târa în urma ei ca un șuvoi umed și mătăsos; fusta înmuiată de ploaie i se lipea de picioare, iar bălțile prin care trecea îi udaseră pantofii de seară din satin argintiu. Ea însă, de abia observa umezeala, atât de înfierbântate fi erau simțurile; se gândea doar la destinația ei și la bărbatul care aștepta acolo.

Fagii plantați de-a lungul cărării ușor curtate de cine știe v ce strămoș îndepărtat se înălțau deasupra ei și ramurile lor bătrâne scârțâiau în bătaia vântului nemilos,

frunzele se mișcau și foșneau, copacii părând niște santinele care-i păzeau trecerea grăbită. Înfruntând aplecată rafalele puternice, se întrebă dacă se va afla Kit acolo cu adevărat, sau dacă numai își imaginase prezența lui la Easton House. Surprinzătoarea lui apariție i se păru dintr-o dată ireală; reale erau distracțiile inofensive de după cină, chipurile familiare ale musafirilor și nu bărbatul îndrăzneț ce stătuse în biroul ei.

Apoi văzu luminile în depărtare și începu să zambească în milocul întunericului și al ploii. El era acolo și o aștepta. Fericirea avea acum un nume.

Probabil că îi pândise sosirea, fiindcă ușa se deschise când se apropie de porțița oasă a grădinii. Strălucirea lămpilor se răspândi în noapte, luminând aleea pietruită și Kit trecu prin portal traversând pridvorul din doi pași mari. Cum purta pantaloni de călărie, o cămașă deschisă la gât și era în picioarele goale, părea a fi un arendaș de-al ei și ea se gândi ce plăcut ar fi dacă el ar trăi ia Easton și i-ar aparține ei. Numai că el nu îi arată considerația obișnuită din partea unui angajat al ei; sări peste scări, alergă să-i iasă în întâmpinare, îi luă umbrela și o ridică în brațe.

—Nu știu dacă aș mai fi putut aștepta mult, murmură el mergând spre casă. Spune-mi că mi-ai dus dorul, adăugă zâmbindu-i, fără să se sinchisească de ploaie. Am înnebunit înășteptându-te; eram pe cale să vin să te caut. S-a dus în cele din urmă toată lumea la culcare?

—În sfârșit, zise ea zâmbind fericită și da, ți-am dus dorul teribil de mult. Seara părea fără sfârșit.

—Ești obosită? întrebă el când ajunse la adăpostul acoperișului pridvorului, cu o voce schimbată, marcată de îngrijorare.

Ea clătină din cap zâmbind, simțindu-se cuprinsă de sentimente imposibil de descris; săptămânile de anticipare și dorință fierbinte, de neliniște oscilantă și nervi fură înlăturate fără nici o strângere de inimă.

—Poate că ar trebui să te odihnești, propuse el galant, ca și cum reacția ei n-ar fi fost suficient de intensă pentru a-l convinge. Vino și stai lângă foc, adăugă el când intrară în casă.

Privind prin arcadă în micul salon, Angela văzu un foc strălucitor în vatră, cizmele și jacheta lui Kit care se uscau lângă șemineu și un buchet de trandafiri pe masa de lângă sofa.

—Ai cules trandafiri, spuse ea uitându-se la el cu încântare în ochi.

— Am avut la dispoziție trei ore, șaptesprezece minute și douăzeci și două de secunde, spuse el rânjind, după ce-și plecase repede capul ca să se uite la ceasul simplu de mână cu curea de piele, pe care-l purta întotdeauna. Acum, ce-ar fi să te așezi lângă foc, iar eu am să caut un prosop să te șterg.

—Nu vreau.

Privirea lui se întoarse întrebătoare spre ea.

—Nu vreau să stau jos, îl lămurii ea încetișor.

—Nu eram sigur ce vrei să spui, zise el. După cum vezi, încerc să mă port cum trebuie.

—Acum, că ești aici, vrei să spui, murmură ea cu dulceață în glas.

—Și probabil numai în parte, chiar și acum, rosti el coborându-și pleoapele astfel încât ajunse s-o privească pe sub franjurile întunecate ale genelor. Mai este un foc la etaj.

—Aș vrea să merg sus, șopti Angela simplu.

Punând umbrela pe o consolă bogat sculptată, Kit privi câteva clipe scările care se așterneau în fața lor, de parcă analiza în tăcere posibilitatea de a le urca. Apoi, întorcându-și privirile către ea spuse calm:

—Nu mi s-a mai întâmpnat așa ceva. Cred că am devenit susceptibil.

—Te referi la sentimente? El încuviință.

—Regulile par diferite.

—Poate în noaptea asta suntem niște începători. El clătină din cap.

—Mă simt gelos pe fiecare bărbat care s-a uitat vreodată la tine.

—Și eu sunt geloasă pe femeile din viața ta.

—O să le alung. Cu o lună în urmă, o astfel de promisiune i-ar fi părut de neconceput.

—Atunci, nu, vor mai exista alți bărbați, răspunse Angela implusivă, ea care înflorea sub privirile admirative ale bărbaților. Vino să-mi vezi patul.

Când Kit se îndreptă spre scări, ea îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor.

—Nu e nevoie să mă duci în brațe.

—Am descoperit că-mi face plăcere, rosti el cu un surâs ștregăresc. Mă simt ca un mire.

—N-ar fi plăcut? murmură Angela găsinde gândul atât de atrăgător încât începu să-și pună la îndoială sănătatea mintală.

—Teribil de plăcut, se pronunță Kit ridicând ușor din sprâncene.

—Câtă nesiguranță! Ar trebui să mă simt ofensată?

—Nu, fiindcă cel puțin sunt foarte sigur de un lucru.

—Da, răspunse ea încetișor, știind că dacă lumea s-ar dărâma împrejurul ei, ea tot l-ar mai dori. El urcă repede scara îngustă, ca și cum greutatea ei ar fi fost nesemnificativă. Ce încântător de bine clădit este reflectă Angela străbătută de un fior de dorință fierbinte.

—Vorbește-mi despre picturile de pe patul tău, spuse Kit într-o manieră afectată și curtenitoare, mergând de-a lungul coridorului întunecos.

—Ce detașat și calm ești, murmură Angela, deoarece senzualitatea lui izbitoare contrasta puternic cu comportarea politicoasă. Și dacă eu mă grăbesc? El zâmbi.

—Discutăm despre asta după ce-mi vei arăta patul.

Oprindu-se în fața ușii dormitorului ei, o deschise lovind-o cu piciorul. Lumina se revărsă în hol, dând la iveală expresia perplexă a Angelei.

—Vorbești serios!

—Îmi place să te privesc, zise el punând-o jos după ce păși peste prag. Nu plec nicăieri. (Își rezemă umerii largi de canatul ușii și își încrucișă brațele cu o mișcare leneșă). Ține-mi o lecție de istorie.

Nonșalanța lui o intrigă ca și afirmația lui calmă că avea intenția să rămână în

viața ei.

—Arată ca niște picturi în tempera, observă el făcând semn cu capul în direcția patului pictat din abundență, de parcă ar fi îndemnat un elev reticent să-și înceapă expunerea. Uităndu-se în sus, ea îi aruncă o privire cercetătoare.

—O să dureze mult chestia asta?

—Nu e neapărată nevoie. Ți-am văzut patul când am venit sus să aprind focul, și am observat că e bogat ornamentat. Aș îndrăzni să zic, continuă el zâmbind, că e strălucitor. M-am gândit că ți se potrivește. Apropo, picturile sunt superbe. Îmi place în mod deosebit scena din livadă.

—Ești foarte ciudat.

—Pentru că n-am făcut dragoste cu tine din prima clipă?

—Nu, fiindcă chiar ești interesat de picturi.

—Sunt neobișnuite. Stilul acesta de pictură caracteristic cărților, aflat pe un pat, este ceva unic. Și, adăugă e cu un rânjel plin de veselie, mi-ar plăcea să știu câte ceva despre confreria acestor călugări harnici pictați aici, având în vedere că ne vor privi toată noaptea.

—Chiar vor face asta!?

—Dacă ai sta complet goală în fața mea, crede-mă, și eu aș face la fel, spuse el și în ochi i se citea că se amuza copios. Sunt din secolul al paisprezecelea?

Ea clătină din cap.

—Secolul al doisprezecelea. E un miracol că patul a supraviețuit și încă într-o stare atât de bună.

—Probabil că o fi fost folositor din cauza cărții orelor.

—Sau din cauza calendarului lunilor cu toate obiceiurile locale ale anotimpului reprezentat, adăugă ea. Acelea s-ar putea să fie din secolul al paisprezecelea, deci ai un ochi foarte bine educat.

—Știu. Ochii lui verzi coborâra de-a lungul formelor voluptuoase ale trupului ei, ce se reliefau clar sub rochia udă — doar o peliculă delicată așternută pe carnea ei.

—Dacă ești foarte bun, s-ar putea să te las să te întinzi în el, propuse ea în joacă.

—Întrucât sunt cu adevărat foarte bun, răspunse Kit cu un rânjel diavolesc, aș fi de-a dreptul fericit să-ți fac pe plac.

—Ești un individ nerușinat.

—După ce-o să te scot din hainele astea ude, vei putea aprecia singură.

—O să se întâmple în curând?

—Cred că da. Lecțiile de istorie mă excită.

—Ce drăguț. O să-ți povestesc despre călugării dominicani care au construit Stone House cât timp îmi vei desfăce rochia asta îmbibată de apă, spuse ea întorcându-i spatele și zâmbindu-i peste umăr. Sper să nu te superi că joci rolul de cameristă.

—O să fac o excepție în seara asta.

—Faci vreodată ceva pentru tine însuși?

—Ce vrea să însemne „ceva“? întrebă el precaut, cu o notă de nemulțumire în

glas.

—Vreau să spun din punct de vedere sexual, zise ea explicit.

El ezită pentru că nenumăratele replici care-i veneau în minte nu păreau a fi de natură să-i calmeze furia.

—Există vreun răspuns corect la întrebarea asta? întrebă el liniștit.

— Doar răspunde-mi!

— Am spus că am să le trimit acasă. Vocea lui adâncă avea un ton blând.

Ținuta ei rigidă se relaxă și zâmbi jalnic, mânia dispărându-i din ochi.

—Iartă-mă, n-ar trebui să aibă atâta importanță, dar are.

—Te înțeleg, răspunse el liniștit, pentru că aș vrea să-mi aparții și intențiile mele nu sunt amabile sau binevoitoare, ci de-a dreptul barbare.

—Știu. Mă gândeam ce plăcut ar fi, dacă ai fi vasalul meu, la Easton.

Un zâmbet vag îi încreți obrazul pârlit de soare,

—Dreptul ăsta de proprietate poate fi o problemă.

—Știi totul despre dreptul de proprietate, nu-i așa? Vocea ei căpătase din nou o nuanță de înverșunare.

—Ele sunt prietenele mele. Nu te înfură iar, rosti el atingându-i ușor vârful degetelor. Am să le spun să plece.

—E ceva foarte neobișnuit pentru mine, suspină Angela. Cer prea multe.

—Nu, nu e adevărat, spuse el luând-o de mână.

Mica încăpere de sub acoperiș avea o ambianță de izolare, oferind un refugiu cald ferit de furtuna de-afară, o locuință de pustnic departe de înalta societate mondenă și de toate obstacolele pe care lumea le putea ridica în calea lor.

—E posibil să afli că e foarte greu să scapi de mine, murmură Kit, trăgând-o pe Angela mai aproape.

—Ce grozav, șopti ea ridicând privirea spre el, pentru că îmi place ideea de a te avea la Easton.

—Ca armăsar permanent?

—Desigur că pentru asta, se arătă ea de acord alunecându-și un deget pe curba senzuală a buzei lui inferioare, dar și pentru că ai adus multă bucurie în viața mea.

—Va trebui să învăț munca de fermier? o tachină el.

—Aș putea să te țin la Easton ca secretarul meu personal, răspunse ea în glumă.

—În cazul ăsta, accept sluba, drăguța și mica mea contesă, spuse el și, aplecându-și capul, o sărută cu blândețe și cu o atitudine de-a dreptul castă, în semn de: încheiere a târgului. Acum, my lady, zise el cu falsă deferență, mi-aș neglia îndatoririle dacă n-aș insista să scoți rochia asta udă. O să ți se facă frig.

—Bine, dar pentru așa ceva te am pe tine.

—Exact, așa că întoarce-te cu spatele și am să fac începutul plăcutei noastre asocieri. Nu se grăbea de loc și ocazional, se oprea să-i sărute ceafa parfumată, obrazul sau umărul, în timp ce ea scotea acele din părul ciufulit și le lăsa să cadă pe podea. Mișcările lor aveau un aer de intimitate leneșă, familiară, ca și cum rolurile le erau cunoscute și ar mai fi făcut toate astea de sute de ori până acum.

Când rochia fu desfăcută, el desprinse țesătura mătăsoasă de pe umerii ei, îi scoase veșmântul ud și-l atârână pe spătarul unui scaun.

—Mulțumesc, Braddock, rosti ea și, alunecându-și mâinile în sus pe pieptul lui, se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută.

—Plăcerea a fost de partea mea, my lady, răspuse el cu modestie, stând liniștit și nemișcat, iar privirea lui rămase neutră.

—Te plătesc destul de bine, Braddock? întrebă în joacă Angela cu aerul unei stăpâne, trasând cu degetul o cărare în josul gâtului lui încordat.

—Oh, da, răspuse el cu glas răgușit. Tot personalul dumneavoastră mă invidiază.

—Ai ceva împotriva atențiilor mele mult prea personale?

—Nu, doamnă.

—Oare cameristele duc lipsa... ăă... companiei tale acum, că te-am luat la mine? Am auzit că erai foarte căutat în încăperile de sub scară.

—N-aș putea să vă răspund, my lady.

—Ce modest ești, Braddock.

—Da, doamnă. Tremurați, doamnă, din cauza jupoanelor ude.

—Nu vrei să vorbim despre cameristele mele, Braddock?

—Nu, doamnă. Dacă veniți mai aproape de foc, am să vă scot lucrurile astea ude și, fără să mai aștepte răspunsul ei, o împinge mai aproape de vatră unde îi dezlegă repede jupoanele cu o evidentă îndemânare.

—Pari a fi foarte competent, observă Angela, scăpată de jupoane și încălzită de foc și de apropierea lui Kit.

—Am fost foarte bine instruit, my lady.

—Ce noroc pe mine. Sărută-mă, Braddock, ca să pot aprecia acest fapt.

—Unde, my lady întrebă el indolent.

—Ești un tânăr neobrăzat.

—Unele doamne au anumite preferințe, my lady.

—Te rog să fii amabil și să păstrezi amănuntele astea pentru tine, Braddock!

—Da, doamnă. Amanții dumneavoastră din aristocrație vă ascultă și ei ordinele?

—Ești impertinent, izbucni ea.

—Cu toate astea, vrei s-o ai în tine, spuse el liniștit deși sângele începuse să-i fiarbă la gândul dorinței ei pasionate și al tuturor bărbaților care o iubiseră.

Ochii ei albaștri îl străfulgerară cu privirea.

—Te-aș putea alunga.

—Dar n-o vei face, zise el. Acum vino aici, ordonă el cu blândețe, să-ți sărut gura aia trufașă.

—Arogant blestemat de...

—armăsar?

Ca și când cuvântul ar fi apăsât pe nervii ei optici privirea îi căzu pe dovada incontestabilă a erecției sale care se reliefa sub pielea pantalonilor strâmți de călărie.

—Ce părere ai contesă? întrebă el încet, trăgându-și cuvintele. Crezi că va fi

întâmpinată cu bunăvoință?

Privindu-l, ea simți că trupul ei se lichefiază; enorma lui erecție întindea pielea pantalonilor de la îmbinarea picioarelor și până în talie.

—Vino mai aproape, iubito. Atinge-o.

—Ești de-a dreptul nerușinat, murmură ea, dar își puse mâna într-a lui care stătea întinsă și când el îi așeză palma pe sexul care pulsa, se cutremură.

Nu mai văzuse niciodată o lungime și o grosime atât de formidabile, nici nu mai atinsese vreuna atât de tare. Agitată, întinse mâinile spre curea.

—My lady, probabil că mai întâi ar trebui să ne cunoaștem mai bine, rosti Kit cu un rânjel răutăcios, oprindu-i mâinile cu blândețe.

—Nu va fi necesar.Trăgându-se înapoi, ea se zbatu să se elibereze din strânsoarea lui.

—Ești sigură!/? murmură el, ținând-o fără efort. N-ai vrea să stăm de vorbă?

—Sunt sigură, spuse ea, și un val de dorință dădu o nuanță trandafirie pielii ei. Nu vreau să aștept.

—Atunci ar trebui să scoatem asta, murmură Kit eliberându-i mâinile și plimbând un deget leneș de-a lungul balenelor rigide care-i comprimau talia strâns încorsetată.

—Nu-mi pasă dacă rămâne pe mine sau nu, șopti ea, trupul tremurându-i din cauza poftii nestăvilite.

—Ce nerăbdătoare seducătoare, zise el șoptit, încercuindu-i cu mâinile talia fină. Ce-ar fi să te fac să aștepi?Palmele lui alunecară în sus pe corsetul de satin și dantelă, continuându-și mișcarea ca să mângâie rotunjimile pale ale sânilor ei plini ce se legănau și fremătau în jumătățile de cupă din dantelă, întinse la refuz de greutatea lor.

—Nu poți, gâfâi ea cu ochii pe jumătate închiși ca urmare a senzației sublime pe care i-o dădeau mâinile lui aflate pe sânii ei.

—Ai vrea să termini fără mine?

—Mai degrabă aș renunța.

—Asta sună ca un răspuns afirmativ. Ce repede te exciți, contesă, spuse el încet, ciupind-i ușor sfârcurile tari ca niște nestemate prin dantela diafană de culoare albastră.

— A trecut mult timp.Vocea de-abia i se auzea,atât de pronunțat și tulburător era zvâcnetul dintre picioarele ei; apăsarea insistentă a degetelor lui cobora parcă în spirală spre miezul trupului ei care pulsa.

—Cât timp?O undă nouă de autoritate nuanță blândețea întrebării sale și degetele își întăriră brusc strânsoarea. încetase să mai joace după regulile ei.

-Săptămâni, șopti ea aproape leșinând de plăcerea dată de senzația delicioasă și pătrunzătoare,

-Câte săptămâni? întrebă el cu o voce aspră, mânat de gelozie.

Ochii ei erau pe jumătate închiși, gâfâia încetișor, iar lumea era complet eclipsată de senzațiile dogoritoare.

—Câte săptămâni? repetă el neînduplecat, copleșit de demonii pe care nu-i putea

stăpâni, încheștându-și degetele cu cruzime.

—De... dinainte de Cowes, reuși ea să răspundă, ultimele cuvinte pierzându-se într-un scâncet șuierător.

—Atunci n-ar mai trebui să te fac să aștepti, șopti el cu tandrețe, asprimea dispărându-i brusc din voce; degetele îi eliberară sfârcurile care-o usturau, și palmele lui i se rotunjiră pe umeri cu blândețe.

O întoarse ca să poată ajunge la șireturile din spate ale corsetului, deznodă cu îndemânare șnururile de mătase și le desfăcu, în timp ce ea stătea invadată de dorință. Când îi scoase veșmântul de dantelă ea se răsuci și se lipi de trupul lui și mâinile îi tremurau când începu să-i deschidă nasturii de la cămașă.

—Așteaptă, îi porunci el vorbind domol și îi îndepărtă mâinile, punându-i-le cu un gest hotărât de-a lungul trupului. Stai liniștită.

Ea îl ascultă tremurând și arzând de dorință, în timp ce el descheie nasturii minusculi făcuți din perle ai cămășuței scurte și i-o scoase; apoi dezlegă fundele albastre de mătase ale pantalonașilor și, ținându-le cu degetele lui lungi bronzate, trase de ele doar atât cât această ultimă piesă de lenerie să se țină la locul ei.

—Asta pare a fi o ocazie specială, murmură el încet, privind cum cea mai fermecătoare femeie din Anglia fremăta de dorință, cu corpul pe jumătate dezbrăcat, așteptând atingerea lui.

—Sper că n-ai petrecut o zi întreagă călătorind, doar ca să ții un discurs, șopti ea cu privirea arzându-i ca flacăra.

—Doar unul scurt. Vocea lui era liniștită de parcă n-ar fi fost răscolit de dorință, dar pantalonii lu de călărie strânși pe corp nu lăsau nici o îndoială asupra reacției sale fizice și, tulburată de privelișea care-o hipnotiza, Angela întinse nerăbdătoare o mână ca să atingă pielea catifelată întinsă de erecția lui.

—Mărită-te cu mine, zise el lăsând fundele să-i alunece printre degete, urmărind pantalonașii fini care-i alunecau pe picioare și goliciunea ei ce părea pudrată cu mici paiete sclipitoare în lumina aurie a focului.

—Poate că o voi face, șopti Angela alunecându-și delicat vârful unui deget pe lungimea ostentativă a sexului lui, dacă vei ști să mă mulțumești.

—Mmm... asta mă stimulează, murmură el, ridicând-o din învălmășeala de muselină și dantelă ce-i zăcea la picioare și punând-o din nou jos alături. Va trebui să mă gândesc la ceva care să te satisfacă.

—Asta va fi suficient de satisfăcător, zise ea torcând, alunecându-și palma de-a lungul membrului rigid.

—Desfă-mi cureaua, decretă el încet, desfăcând butonul unei mâneci, silit de căldura mâinii ei.

Când ea reacționează în grabă și cu îndemânare, se simți rănit pe moment de dibăcia ei, dar se îndrepta rapid spre punctul în care manifestarea resentimentelor lăsa loc unor implusuri cu adevărat fundamentale și cum era hotărât să se cufunde în fermecătoarea contesă Angela, se dispensă de obiceiurile lipsite de importanță. își desfăcu nasturii cămășii dintr-o singură

smucitură violentă și o scoase de pe ei. Apoi îi dădu mâinile la o parte și își desfăcu repede pantalonii de piele. Auzi un mic „Oh“ șuierat când își alunecă pantalonii strâmți în josul șoldurilor și mai apoi, în jos pe picioare.

—Acesta este un răspuns afirmativ la cererea mea în căsătorie? murmură el cu un aer poznaș, stând drept, familiarizat cu acea reacție inițială a femeilor.

—Un da categoric, murmură Angela cu dulceață în glas, atingând vârful gros care pulsa și zvâcnetul violent dintre picioarele ei se acordă cu ritmul pulsului din venele puternic reliefate ale penisului lui.

Mângâindu-i erecția cu o mișcare leneșă, simți cum trupul i se deschide spre a-l primi cu bucurie, de parcă degetele ar fi fost agenții de evaluare ai creierului ei.

—Crezi că ne potrivim? întrebă el în șoaptă, strecurându-și mâna între coapsele ei. Crezi că poți să-l primești... pe tot? întrebă el încet, strecurându-și un deget în crăpătura ei care palpita.

—O să încerc, răspunse ea gâfâind, de-abia articulând cuvintele când el își mai strecură un deget înăuntru.

Atingând-o cu blândețe, el măsură, tatonă, forțând încet intrarea, adânc, și mai adânc, până când respirația ei se schimbă și ea se atâră de el, copleșită de o dorință toridă.

—Ești gata acum? Degetele lui umezite ofereau un răspuns suficient, dar el voia s-o determine pe ea să-i spună.

—O vreau, răspunse ea în cele din urmă inspirând scurt și atingând erecția magnifică a lui Kit. Aplecându-se, îi linse ușor cu limba vârful umflat.

El își retrase degetele din corpul ei.

—E a ta, șopti el, urmărind-o cum îi atinge lungimea mătăsoasă ca și cum cântărea cât poate să absoarbă și în același timp adăugând o nouă dimensiune erecției lui.

—Ah, Doamne, rosti ea admirând fascinată cum penisul lui rigid creștea în mâinile ei.

—Suntem topiți după tine, rosti Kit cu zâmbet.

—Iubitule, cred că am să te închid în chilia unui călugărițe să-l păstrez numai pentru mine.

—S-ar putea să te las s-o faci, replică el leneș.

—Va fi greu să te stăpânesc?

—Cred că va fi imposibil.

—Atunci va trebui să profit de tine cât timp am posibilitatea s-o fac, murmură ea cu o figură poznașă, prevenind la o comportare care-i era familiară și, aplecându-și capul, îl luă în gură.

Nu știa la ce se așteptase, dar senzația era atât de șocant de desăvârșită, încât își dădu seama că impresia i se va fixa în minte pentru totdeauna și se întrebă dacă asta se datora faptului că așteptase atât de mult femeia pe care o dorea.

Întinse mâinile și-i luă cu blândețe capul în căușul lor și sexul lui alunecă mai adânc, iar când ea supse cu o pricepere și o energie paralizante, pleoapele lui se închiseră pentru o clipă, un geamăt ușor îi porni din adâncul gâtului și rămase

complet nemișcat, lipsit de apărare în fața plăcerii de nesuportat. După o vreme, ea se mișcă ținându-l strâns în mâinile ei, și atunci, pentru o secundă suspendată în timp, el se cufundă și mai mult în adâncul gâtului ei; apoi, retrăgându-se, ea îi dădu parțial drumul și carnea lui netedă se ivi umezită de gura ei. Aplecându-se din nou înainte, ea îl primi din nou în gură, mișcându-se în cele din urmă într-un ritm amețitor, presiunea gurii, a limbii ei calde și a degetelor fiind atât de intensă și pătrunzătoare încât i se păru că toată ființa lui era concentrată în mâinile ei. *foarte, foarte iscusită* gândi el vag cu minusculul fragment de creier care încă nu era copleșit de extatica senzație ce îl cutremura până în adâncul sufletului.

Câteva momente mai târziu, tremurând în pragul orgasmului, Kit se eliberă brusc, o ridică pe Angela în picioare și, prinzând-o de mână, o trase grăbit spre pat. Se trânti pe spate, o făcu să se aplece brusc în față și o prinse cu ușurință, când ea căzu. O întinse încetișor deasupra lui și în sfârșit, după săptămâni de refuzuri, se întâlniră, carne lipită de carne, inimă lângă inimă, uniți de aceeași dorință aprigă, de nestăvilit.

Pentru o fracțiune de secundă ea rămase întinsă pe trupul lui cu mușchi tari ca piatra, corpul ei părând și mai mic în comparație cu statura lui. Pielea ei părea și mai palidă în contrast cu a lui, care era arsă de soare, iar șuvițele părului ei blond erau împrăștiate într-o dezordine mătăsoasă pe brațele și umerii lui. Apoi, împins de o pornire sălbatică, el o rostogoli cu repeziciune sub el.

—În sfârșit, oftă Angela. N-am nevoie acum de maniere alese.

—N-ar trebui să spui asta, zise el inspirând adânc.

—Te-am dorit din acea primă noapte la Cowes, șopti ea.

—Nu vreau să-ți fac rău, șopti el.

—N-o să-mi faci, îl asigură ea. El se ridicase deasupra, gata să-i ofere tot ce aștepta cu înfrigurare, iar ea, arzând înnebunită de dorință, umedă toată, cu coapsele desfăcute ca să-l întâmpine, nerăbdătoare și lacomă, aștepta cu febrilitate să-l simtă înăuntrul ei.

—Ești sigură?

—Da, da. Încleștându-și mâinile pe umerii lui puternici ea trase de el ca să-l aducă mai aproape. Nu putea să refuze, nici un bărbat n-ar fi putut, și când se mișcă, ea îi simți sexul pătrunzând în carnea ei încinsă care zvâcnea.

Asta declanșă un val brusc de teroare acută, cauzată de amintirile îngropate adânc în subconștientul ei.

—Așteaptă! strigă Angela cuprinsă de panică. Stai, stai! Împingându-l pe Kit cu disperare, se rostogoli departe de el.

—Nu-mi pot permite să rămân însărcinată, zise ea vorbind întretăiat, retrăgându-se lângă căpătâiul pictat al patului. Am uitat, spuse ea ambiguu, tremurând.

Trântit pe spate și buimăcit de surpriză, Kit o privi consternat. *O să mor.* se gândi el încleștându-și pumnii pentru a contracara violența explozivă a sentimentelor care-l încercau. Trase adânc aer în piept încercând să se stăpânească și să-și stabilizeze simțurile răzvrătite și, în timp ce libidoul lui conceptualiza pentru prima oară în viața lui ideea de viol, își stăpâni pe cât putea

vocea, având în vedere viteza maximă cu care funcționa creierul lui, și spuse întretăiat:

—N-am să... mă vărs în tine.

—Și... dacă totuși ai s-o faci? șopti Angela înfricoșată. S-ar putea, și atunci... oh. Doamne, gemu ea copleșită. Am uitat, eu nu uit niciodată, repetă ea neîncrezătoare, ținându-și mâinile apăsate pe coapse ca să le stăpânească tremurul, spinarea dreaptă și încordată, agitația ei interioară manifestându-se vizibil. Așteaptă puțin... îl rugă ea încet, vocea nemaifiindu-i decât un șir de sunete slabe înăbușite. Alunecă din pat, fugi până la dulap, deschise grăbită ușile și, trăgând un sertar, începu să cotrobăiască frenetic prin el.

Cămăși de noapte și articole de lenerie căzură în dezordine pe podea pe măsură ce ea căuta agitată prin sertare aruncându-le sistematic conținutul pe jos. Pe când ajunsese la al treilea sertar, respirația lui Kit revenise aproape de normal, bătăile inimii lui scăzuseră la un ritm mult mai constant și iminența orgasmului său se redusese la un nivel care putea fi controlat. Cum mintea nu-i mai era complet inundată de avalanșa poftelor carnale, era în stare să aprecieze perspectiva captivantă care i se oferea. La o mică distanță și exact la nivelul ochilor lui, așa cum zăcea trântit pe pat, se afla priveliștea ispititoare a feselor trandafirii ale Angelei, delicios expuse în frumusețea lor nudă cum stătea aplecată asupra sertarelor.

—Pot să te ajut cu ceva? murmură el, cu privirea fixată pe buzele tumefiate ale vaginului ei.

—Caut un „capișon olandez“, replică Angela exasperată. Ar trebui să fie unul pe aici, pe undeva; la naiba, ar trebui să fie mai multe. Ai apărut așa, dintr-o dată, încât nici nu mi-a trecut prin minte... vreau să spun că „asta“ mi-a trecut prin minte, desigur, dar problemele practice, nu, și știu că am câteva pe aici. Presupun că nu ești nerăbdător să devii tată în noaptea asta, adăugă ea și trăgând un sertar negolit încă, îl deșertă pe covorul brodat cu acul.

Firește că folosește anticoncepționale, realizează el, ar fi inconștientă să n-o facă. Însă motive extrem de personale și egoiste îl determinau să nu fie de acord cu senzualitatea binevoitoare a Angelei de Grey și cu faptul că păstra la îndemână o provizie de bonete olandeze în această căsuță izolată. *Nu una, ci mai multe, reflectă el prost dispus. Pentru numete lui Dumnezeu, cât de multe îi trebuiau?* Întrebă el, simțind dintr-o dată senzația prezenței a nenumărați alți bărbați în încăperea luminată de foc.

Nu se așteptase să fie virgină și totuși, în ciuda tuturor considerentelor, acum stătea și medita posomorât și într-un fel pervers și lipsit de orice logică, lucru neobișnuit pentru un om cu o reputație libertină ca a lui, că ar fi vrut să fie singurul bărbat din viața ei, nu numai în noaptea asta ci și în noaptea trecută, luna trecută și anul trecut.

—Slavă Domnului! exclamă încet Angela extrăgând o pungă mică de piele verde din conținutul plin de mătăsuri al unui sertar de lenerie. N-o să dureze mult, murmură ea, Ștrebuie doar să găsesc niște... ah, uite-o, spuse ea scoțând un

mic recipient de sticlă din pungă. Și acum, dacă vrei să mă scuzi un moment...

—Lasă-mă s-o fac eu. Toate femeile de pe Desiree folosesc bonete olandeze.

Brusc, ea rămase împietrită, zâmbetu ei dispăru și ochii îi căpătară străluciri de gheață.

—F.-.-ți, zise ea încet.

—Sper că foarte curând, articolă ei leneș. Spune-mi, câți bărbați au dormit în patul ăsta?

—Dacă e vorba de recorduri, domnule Braddock, sunt sigură că aș pierde. În general, mie îmi place să am bărbații, pe rând, câte unul.

—În general? Întrebă el subliniind cuvintele cu un mârâit perfect audibil.

—Aproape întotdeauna, replică ea cu dulceață în voce, nedorind să-i satisfacă instinctele posesive prin recunoașterea adevărului banal. Așa încât dacă vrei o virgină, cauți unde nu trebuie. În plus nu eu am fost cea care a călătorit o zi întreagă pentru un f... adăugă ea înălțând ușor din sprâncene.

—Cred c-ai început să mă plictisești.

—Ce păcat, murmură Angela, când eu sunt încă fascinată de erecția ta impresionantă. O tăcere absolută se așternu în micul dormitor și chiar și troznetul focului în vatră se domoli, de parcă tensiunea brusc apărută atenuase proprietățile fizice ale flăcărilor.

Kit zăcea pe deplin nemișcat și ochii lui verzi o măsurau cu răceală.

—Sunt cinci mile de mers prin ploaie până la „Golden Hart“, rosti Angela cu blândețe.

—Aș putea să stau aici fără să te f...

—E o provocare? S-ar putea să pierzi.

—N-am să pierd.

—Ar fi tare păcat, într-adevăr! zise Angela zâmbind. Ai cea mai magnifică erecție posibilă, deși, presupun că auzi remarca asta tot timpul.

—Ești prima, iubito, care mă complimentează așa, direct, dar îți mulțumesc, spuse el surâzând. Și te rog să-mi ierți privirea. Nu m-am mai purtat ca un adolescent ursuz de foarte multă vreme.

—Fiul meu de șaptesprezece ani afișează aceeași îmbufnare, ori de câte ori lucrurile nu merg cum vrea el.

Lui îi trebui un moment ca să digere remarca ei întâmplătoare. În mintea lui, ea nu era o mamă, era Salomeea, Dalila, Venus; era ținta poftelor lui aprige.

—N-ar trebui să ai un fiu de șaptesprezece ani, observă el încet.

—Totuși, asta e realitatea. În încăpere se lăsă o nouă tăcere, destrămând intimitatea abia regăsită. Kit își schimbă brusc poziția leneșă, de parcă luase o decizie.

—Dă-mi mie asta, zise el întinzând mâna după punga de piele verde pe care o ținea ea.

—Ești sigur? El se uită la ea cum stătea goală și ademenitoare pe covorul roz, așteptându-i răspunsul. *Rațiunea n-are ce căuta în ecuație*, reflectă el cântărind răspunsul. Angela de Grey era la antipodul a tot ceea ce venise el să caute în

Anglia; nu era nici virgină, nici tânără, nici necăsătorită. Era o femeie pasională, care nu ducea lipsă de amatori înflăcărați; era mama a doi copii; era soția altui bărbat.

—Sunt sigur, rosti el liniștit.

CAPITOLUL 12

—Nu trebuie să faci tu asta, comentă ea evaziv, apropiindu-se de pat.

—Nu mă deranjează.

—Procedura poate fi jenantă.

—Așa poate fi și graviditatea.

—Ce amabil ești, domnule Braddock, zise ea așezându-se pe pat. Cred că farmecul ăsta deosebit al tău explică parțial existența atâtor femei în viața ta.

—Asta e nouă, spuse el ignorându-i remarca și scoțând din pungă micul capișon cervical de cauciuc.

—Te surprinde? Se apropiase de locul unde stătea el sprijinit într-un cot, examinând obiectul.

—Mulțumit, și nu mă întreba de ce, pentru că nu știu.

—Eu știu că vreau să te simt în mine.

—E un început. Putem să ne punem de acord mai târziu asupra problemelor mai puțin importante. Acum, mor. ange. dacă-ți vei pune trupul tău dulce pe pernele astea, o să văd ce pot face ca să accelerez acest proces.

Luă capișonul de cauciuc din cutie, deșurubă capacul micului recipient, își scufundă degetul în unguent și scoase un bulgăraș de spermicid după care începu să întindă crema albă în interiorul bonetei olandeze.

—Ce îndemânat ești!

—Bertie nu face așa ceva? replică el pe un ton neutru, controlându-și furia.

—Nu cu atâta dibăcie, răspunse ea sarcastică.

—Probabil că eu am mai multă practică, zise Kit domol. Dar... e cazul să comparăm performanțele? adăugă el ridicând din umeri cu ironie.

—Nu știu ce naiba caut aici, murmură Angela arțăgoasă.

—Vrei să spui că n-ai chef să admiți ce cauți aici, iubito. Amândoi ne găsim aici cu același scop. Punând la loc capacul borcănașului, îi făcu vânt în punga de piele și o puse deoparte. Puse cu grijă boneta olandeză unsă pe stomacul Angelei, îi ordonă: „Nu te mișca” și, rostogolindu-se prin pat, se întinse să-și culeagă cămașa de pe podea ca să-și șteargă degetele.

Când luă cămașa, observă o mică sferă aurie care fusese sub ea. *A căzut probabil din sertarul pe care l-a, deșertat Angela și s-a rostogolit sub cămașă* reflectă el și, în ciuda unui ordin de interdicție instantaneu și prevestitor, mânia i se aprinse iar. Își închise degetele în jurul sferei aurii, se rostogoli înapoi și se așeză în capul oaselor după care, ținând delicat sfera sclipitoare între degetul mare și arătător, întrebă cu un aer sardonice:

—Ți-ar plăcea să folosești asta?

—Nu cred că vom avea nevoie de ea, răspunse Angela glacial.

—Ai dreptate. Probabil că o folosești cu bărbați mai puțin înzestrați.

—N-am de gând să stau să discut despre asta.

—Arată-mi cum se pune.

—Nu, spuse ea, dar gândul o excită.

—Ar trebui să mai fie încă una. S-o caut?

—Nu, repetă ea, fiindcă el era deja destul de supărat și dacă ar fi căutat, ar fi găsit și alte lucruri, nu numai o altă bilă aurie.

—Ce mai e acolo? murmură el de parcă-i citise gândurile.

—Nimic, minți ea întrucât i se părea că statura lui formidabilă căpătase proporții amenințătoare.

—Călugării ăștia au văzut fără-ndoială lucruri interesante, spuse el alene, în timp ce privirea i se plimbă peste căpătașul pictat al patului, înainte de a se opri pe chipul ei. Te-au inhibat vreodată?

—N-ai vrea să schimbăm subiectul?

—Câtuși de puțin, din contră... Aștept cu nerăbdare să iau contact cu diversitatea preocupărilor tale. (Aplecându-se deasupra ei, îi desfăcu picioarele cu blândețe și împinse sfera aurie între buzele umezite ale vaginului ei.) O să începem cu asta, rosti el atingând cu delicatețe labiile ușor tumefiate astfel încât ea să simtă forma dură a sferei precar așezate. Stai liniștită acum, ori ai să pierzi senzațiile și, în plus, și pe asta, adăugă el atingând boneta olandeză ce zăcea pe stomacul ei.

—Ar trebui să spun nu, șopti ea în timp ce metalul se încălzea în corpul ei și mici furnicături alergau de-a lungul fibrelor nervoase ca efect al atingerii lui.

—Dar nu poți, observă el cu exactitate. Acum așteaptă-mă tu pe mine, murmură el încet, știind că ea va aștepta și mai știind că n-ar lăsa-o să plece nici dacă ar vrea.

—Câtă înfumurare!

—Deloc. Ești atât de excitabilă, iubito, încât până și Bertie, stângaci cum este, te-a putut aduce la climax.

—Ești extrem de arogant.

—L-am văzut pe exhibiționistul moștenitor al tronului în plină acțiune, în bordeluri. E doar o observație, dar ai să-ți dai seama că eu sunt mult mai satisfăcător, declară el cu un zâmbet la fel de îndrăzneț ca și erecția lui considerabilă. Patul se adânci sub greutatea lui și Angela se trezi că privește pentru prima oară figurile călugărilor pictați, aproape așteptându-se ca privirile lor să se îndrepte în direcția ei, pentru că în materie de impertinență și nerușinare, era sigură că domnul Braddock era nu numai desăvârșit, dar și inspirat.

—Ia să te văd, spuse el pe un ton de conversație întinzându-se lângă ea. Hai să vedem ce se poate face ca să punem capăt lungii tale perioade de inactivitate carnală. Nu trebuia să aștepti atâtea săptămâni, murmură el plimbându-și un deget pe clavicula ei și ea începu să tremure sub atingerea lui, cu simțurile înfierbântate, corpul ei fiind cuprins de o senzație de excitare chinuitoare. Ești aproape înnebunită, rosti el cu o voce leneșă și joasă.

Degetele lui prelungi începură să traseze o cărare în jos pe rotunjimea unui sân, oprindu-se să mângâie cu blândețe sfârcul dea întărit.

Ea se cutremură sub atingerea lui, fiind atât de aproape de orgasm după erotica joacă sexuală, încât avea impresia că-i simte cuvintele prelingându-se pe carnea ei.

—O să păstrăm asta pentru mai târziu, rosti el luând capișonul uns de pe abdomenul ei și întinzându-se peste ea ca să-l pună pe măsuta aflată lângă pat. Ești fierbinte, șopti el, trântindu-se din nou lângă ea, fiindcă pielea ei era mult mai caldă decât a lui.

Aplecându-și capul, îi linse sfârcul și ea percepu răcoarea umezelii doar un moment, până când buzele i se închiseră asupra mugurelui umflat și când gura lui o apăsă ușor, iar ea simți căldura desfătătoare răspândindu-se în jos prin ea, degetele lui se strecurară înăuntrul ei și împinseră sfera aurie în sus, dincolo de faldurile catifelate și țesuturile alunecoase, împlântând-o atât de adânc încât ea țipă străbătută de o plăcere desăvârșită. Și chiar în momentul în care țipătul ei înfierbântat se stinse într-un sunet șovăitor; el apăsă încă puțin în sus în adâncurile fremătătoare și lacome ale trupului ei și ea resimți începutul orgasmului.

—Nu... scânci ea, dorindu-l pe el, vrând să simtă acea, senzație extremă, de neasemuit.

—N-ai cum să-l oprești, iubito, șopti el schimbându-și poziția și respirația lui se așternu caldă pe obrazul ei. Sărută-mă acum, ca să-l pot simți și eu.

Și când extazul amețitor explodează înăuntrul ei, îi simți gura pe gura lui, ușoară, liniștitoare și nespuns de dulce.

Ceva mai târziu, când ochii i se deschiseră și întâlneau privirea pătrunzătoare a lui Kit, îi șopti:

—Te voiam pe tine.

—Corpul tău era nerăbdător, rosti el domol, stând trântit lângă ea, sprijinit într-un cot.

—Ești foarte atrăgător, îi surâse ea îmbujorată.

—Ești foarte mică, spuse el cu duioșie, trecându-și palma peste fesele ei.

Greutatea mâinii lui declanșă un frison de căldură unduitoare și, întinzându-se după el, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, trăgându-i capul în jos ca să-l sărute.

—Încă nici nu te-am simțit în mine și mă simt minunat, zise ea torcând și-l sărută, cuprinsă de-o fericire de nedescris. Va trebui să rămâi, murmură ea dezlipindu-și buzele de pe gura lui și ochii îi străluceau de pasiune Mult timp

—Foarte mult timp, încuviință el cu blândețe.

—N-am simțit niciodată furnicăturile astea în degete; tremur fiindcă te doresc atât de mult... privește, zise ea languroasă și ademenitoare.

Se ridică brusc în capul oaselor și întinse spre el mâinile ei mici.

Arăta foarte tânără în lumina focului, cu părul ei blond ca un nimb de bucle ciufulite, cu obraii îmbuorați și ochii cu gene lungi larg deschise și ispititori.

—Îmi place să te văd tremurând pentru mine, șopti Kit, atingându-i ușor mâinile.

—Nu mă mai face să aștept, îl rugă ea.

Propriile lui emoții încercate în casa asta izolată, aflată la multe mile distanță de locul unde ar fi trebuit să fie, erau unice și, deși nu putea nega dorința lui pur carnală pentru ea, contesa Angela îi stârnea și alte simțăminte la fel de intense.

—N-o să te fac niciodată să aștepti, murmură el sărutându-i degetele.

Părăsindu-și poziția indolentă se întinse după boneta olandeză.

—Nu pot să mă uit, șopti ea închizând ochii.

—Cât ești de pudică, râse Kit. Până și călugării au început să roșească.

Ochii ei se deschiseră brusc și scrutară cele mai apropiate scene pictate.

—De fapt, nu-i deranjează, iubito, spuse Kit zâmbind, balansând micul **capșon** de cauciuc între degete și simțindu-se în largul său, ca și cum era obișnuit să se afle dezbrăcat în dormitorul ei, gata să i se pună la dispoziție.

—N-ar trebui să fiu așa de sfioasă.

—Cel puțin, nu cu mine, rosti el cu blândețe, fermecat de fetița timidă ce se ascundea în spatele celebrei seducătoare.

—O să încerc să nu mai fiu.

—Ai putea să-ți ții ochii deschiși, o tachină el.

—Trebuie? întrebă ea strâmbându-se.

—Încearcă, spuse el încetișor.

—Ești încântător, știi? murmură ea și buzele i se curbară într-un zâmbet fermecător. Sunt absolut hotărâtă să te păstrez.

—Atunci am să pretind o mărire a recompensei, rânji Kit.

—Orice, replică ea exuberantă. Atâta timp cât pot să am asta.

—Ce drăguț, murmură el abia auzit, și privirea lui o urmă pe a ei spre erecția care pulsa. Suntem din nou de acord.

—Crezi că musafirii mei îmi vor simți lipsa câteva zile? șopti ea cu atenția captivată de sexul lui magnific.

—Nu-ți poți permite un scandal, iubito, observă el atent, având sentimentul ciudat că trebuie s-o protejeze, de parcă devenise prea vulnerabilă, așa cuprinsă de pasiune cum era și, culmea ironiei, tocmai el, un bărbat cu înclinație spre desfrâu, era purtătorul de cuvânt al rațiunii. În tot cazul, nu-ți vor duce lipsa în noaptea asta, o liniști el. Acum, ridică-te puțin, zise el, și-ți voi pune perna asta sub fund.

Ea simți cum se declanșează în adâncul corpului zvâcnetul binecunoscut, ca și când ordinul dat cu un ton îngăduitor deschisese ușa unor impulsuri erotice, iar când simți perna alunecând sub ea, și-l auzi murmurând „Ce fetiță cuminte”, și-ar fi alungat de bună voie oaspeții din casă pentru ca el să aducă la îndeplinire promisiunea ce i se citea în voce.

O ajută să se așeze confortabil pe perna ornamentată cu dantelă, îi îndepărtă coapsele cu palma lui caldă și îi aranjă picioarele astfel încât ea i se oferi în toată splendoarea. Degetele lui extrasera cu delicatețe bila aurie din vaginul ei.

—O s-o găsec și pe cealaltă și-ntr-o zi o să te pun să le ții în tine la ceai, zise el liniștit, punând sfera acoperită de secrețiile ei pe măsuta de lângă pat; apoi o să te urmăresc cum juizezi în timp ce ne bem ceaiul.

—După aceea o să te pot avea pe tine? șopti ea cu timbrul glasului schimbat.

—Bineînțeles, de asta mă și aflu aici, la Easton: ca să am griă să te afli tot timpul în pragul orgasmului și adâncurile tale să fie mereu umplute cu spermă. în acest scop e nevoie ca asta să se afle înăuntru, spuse el ridicând boneta olandeză. Privește, acum am s-o pun în tine. (Aplecându-se spre ea, îi îndepărtă cu delicatețe labiile.) Vezi?

Cum sta trântită pe o mare de perne și dantele, asemenea unei frumuseți răsfățate dintr-un harem, i se părea că se află într-o lume fantastică de senzații voluptuoase, sublime, pure și atât de acute încât reuși să-i răspundă la întrebare doar cu o înclinare a capului.

—Se pare că ești pregătită pentru dragoste, murmură el privind-și degetele acoperite de fluidul sidelfiu.

—Te rog, pune capișonul înăuntru, rosti ea în șoaptă, fiindcă toate senzațiile erau îndreptate spre miezul corpului ei care pulsa.

—Chiar în timp ce privești?Ea dădu repede din cap, înnebunită de dorință.

—Și apoi ce să mai fac, my lady întrebă el încet, privind un strop de lichid alburiu, translucid, care-i aluneca pe deget.

—Fă dragoste cu mine. Grăbește-te, te rog, sau dă-mi capișonul mie și o să mi-l pun eu.

—O fac eu. Ești așa de nerăbdătoare, încât s-ar putea să nu-l pui cum trebuie și ai putea rămâne însărcinată cu copilul meu. (Vocea lui scăzu până la un murmur răgușit.) Și nu vrem să se întâmple asta, nu-i așa?

Fu străbătută de un fior atât de fierbinte și de o dorință atât de pătimașă și mistuitoare, încât se cutremură.

—N-aș rămâne, șopti ea și toate sentimentele i se citeau în ochii albaștri strălucitori.

—N-ai de unde să știi.

—Nu... șopti ea agonizant. Kit, mor, îl imploră Angela și șoldurile i se mișcau împinse de pofta febrilă, de nestăpânit.

M-ar accepta fără protecția oferită de boneta olandeză. se întrebă el, nesocotința punând stăpânire pentru scurtă vreme pe mintea lui. E oare atât de înfierbântată încât să, accepte de bună voie orice risc? Pentru moment nevoia lui de a o posedea total îi întunecă rațiunea complet și înțelese de ce era de-a dreptul idolatrizată de atâția bărbați. Nici el nu făcea excepție, nerezistând atracției răscolitoare pe care o radia, așa cum zăcea în fața lui, cu coapsele desfăcute, cu sexul ei dulce care i se oferea deschis și umed, cu silueta ei delicată care, în mod curios, îl stârnea atât de plăcut, cu spuma părului ei platinat ce, în splendoarea lui mătăsoasă, apărea părul unei păpuși și cu chipul ei de fetiță care ar fi satisfăcut până și gustul celui mai blazat desfrânat. Dar sânii ei plini și talia subțire, precum și curbele dulci ale șoldurilor și coapselor erau în

mod vădit ale unei femei, împrumutând chipului de copilă o senzualitate evidentă, ca și cum Meissen crease o versiune lascivă a prețioaselor lui păstorite. Iar el nu-i putea rezista vestitei contese Angela, după cum nici un bărbat nu-i putea întoarce spatele unei asemenea senzualități pârguite, abundente, aflate în perioada împerecherii. Dar nici nu avea să riște să devină tată din cauza unui instinct animalic.

Așa încât, cu rapiditatea și îndemânarea date de o practică îndelungată, făcu să alunece capșonul olandez prin pasajul neted și alunecos, îl așeză cu degetul milociu și, încercuindu-i marginea, îi ajustă poziția până când aceasta se suprapuse perfect peste cervix.

Apoi, îi trase perna de sub șolduri, se așeză între picioarele ei cu o mișcare fluidă și abilitatea conferită de obișnuință și, ghidându-și capul erecției, o pătrunse încet, atent la dimensiunile ei mici. Avansă până ce o auzi icnind.

Rămase nemișcat înăuntrul ei, numai pe jumătate intrat, în timp ce ea se agățase strâns de umerii lui, tremurând între plăcere și durere.

Atunci el o sărută cu blândețe, cu sărutări adolescente, liniștitoare, calde și reținute, până când simți că țesuturile care opuneau rezistență cedează și se topesc împrejurul lui. Când el mai înaintă puțin, ea suspină dulce, predându-se încântătoare voluptăți cu un geamăt mângâietor și delicios. Cu prudență și infinită grijă, el se mișcă înăuntru și-apoi, la fel de blând în afară, ca o mișcare atentă și repetată de flux și reflux, întinzând, uneori apăsând lateral, insinuându-și treptat lungimea enormă în sexul ei strâmt, până când, în cele din urmă, fu incastrat complet în ea. Atunci, delicios încordată, torturată și copleșită, ea se cutremură sub mâinile lui.

—Te doare? șopti el stând nemișcat, afundat până la refuz în ea.

În loc de răspuns, mâinile ei se strânsură împrejurul lui și el îndrăzni să se miște, retrăgându-se încet și apoi la fel de încet, împlântându-și toată lungimea în ea.

Ea scânci. El se retrase în grabă.

—Nu, nu, șopti ea, înălțându-și șoldurile și trăgându-l înapoi cu toată puterea brațelor. Așa, ah, așa, șopti ea când el se cufundă din nou în ea.

O simțea umedă și extrem de fierbinte împrejurul lui, și totuși atât de încordată, încât continuă să se miște încet, nepermițându-și să se-mpingă în ea cu forță. Găsi că această reținere era ciudat de erotică, ca și cum fragilitatea ei accentua puterea intimă a erecției lui, ca și cum ea se afla într-o sclavie carnală față de el. Și, pentru prima oară în viața ei, cea mai slăvită și dorită frumusețe a acelor vremi, cedă total împlânzită unui bărbat, subjugată de delicioasa senzație de încântare ce-i încălzea trupul, încât i se părea că va lua foc. Aproape leșinată de delirul agonizant, servea de bună voie drept spectacol pentru sexul magnific al lui Kit Braddock.

—Mai vreau, îl rugă ea cu unghiile adânc înfipite în spatele lui, cu trupul atât de fierbinte, încât nu mai putea distinge senzațiile separate de copleșitoarea nevoie a consumării actului. Te rog, te rog...

Trecu încă o secundă, apoi încă una, timp în care el încercă să tempereze

libidoul ei exacerbat.

—Kit... se tângui ea.

Poate că se abținuse prea multă vreme de la relațiile sexuale sau poate, cine știe, nu dusesse niciodată suficient de mult o viață de ascet. își încordă repede picioarele, inspiră scurt, dar zadarnic, încercând să se stăpânească, apoi prinzând-o de umeri și șoptind „iartă-mă“, plonjă nebunește înainte.

Țipătul ei sălbatic răsună în cameră dar, prins în plasa propriilor impulsuri sălbatice, el se mișca acum ghidat doar de instinct, nemaiauzind nimic, împingând iar și iar, penetrând-o fără grijă sau reținere, fiecare mișcare fiind făcută cu toată forța șalelor lui.

—Vai, Doamne, scânci ea când plăcerea ucigătoare îi cotropi într-un iureș simțurile și orgasmul îi explodează în creier, în fiecare nerv și în centrul fierbinte al corpului ei care tremura. Ah, Doamne Dumnezeule...

încântătoarea agonie frenetică se extinse, se desfășură și se transformă într-un extaz tulburător.

Un mic zâmbet trecu peste chipul lui Kit când plonă din nou adânc în ea, când propriul lui extaz sălbatic îi copleși simțurile. Închizând ochii, ignoră zgârieturile dureroase ale unghiilor Angelei pe spatele lui, nu dădu atenție țipetelor întretăiate care-i răsunau în urechi, ci, venind în întâmpinarea climaxului ei violent, ejaculă convulsiv șuvoaie de spermă, găsimd în cele din urmă o desăvârșită împlinire în trupul ademenitor al contesei de Grey.

Câteva momente mai târziu, încă agitat și cu respirația la fel de tumultoasă ca și emoțiile sale, Kit atinse ușor buzele Angelei într-un sărut plin de tandrețe și ridicându-se, se întinse cu fața în jos lângă ea.

—Oh, Dumnezeule, șopti ea îngrozită la vederea sângelui de pe spatele lui. Sângerezi. Auzindu-i exclamația, el deschise ochii și, ridicându-și capul doar atât cât s-o poată privi, îi zâmbi ca s-o liniștească.

—Nu face nimic. Ea încercă să se miște.

—O să aduc niște apă să te șterg... Cu o mișcare fulgerătoare, el o opri apăsând-o cu palma pe pântec.

—Mă simt... bine, murmură el cu respirația întretăiată.

Nu sunt cu nimic deosebită față de Olivia, gândi Angela cuprinsă de remușcări.

—Îmi pare rău, rosti ea și regretul i se citea clar în voce. Mă simt de-a dreptul îngrozitor.

—Eu nu mă... simt îngrozitor, replică el încetișor.

Sub mâna lui, carnea ei satinată și înfierbântată, îi declanșa emoții neliniștitoare, iar dorința lui pentru ea era departe de a se fi potolit. Mâna îi alunecă în jos peste cârlionții blonzi mătăsoși și mai departe, până când palma lui cuprinse în căuș labiile ude de spermă.

—Ești... delicioasă. Ochii ei se închiseră de parcă ar fi vrut să izoleze senzațiile desăvârșite de restul lumii și gemu când presiunea fermă a palmei lui trimise în sus prin corpul ei valuri leneșe de plăcere covârșitoare.

—Mă dorești încă? șopti el plimbându-și delicat mâna peste carnea ei

sensibilizată.

—Mereu, răspunse ea la fel de încet, neînțelegând simțământul de supunere totală ce-o încerca, percepând numai vraja fierbinte.

Degetele lui se insinuară înăuntrul ei și o făcură să se cutremure, când corpul îi fu invadat de un extaz intens, insuportabil. Era prea devreme, carnea ei era încă îndurerată, dar mai apoi, o binecuvântare fără margini i se răspândi în simțuri și tremurând, uită orice altceva în afară de extatica încântare.

Era senzualitatea încarnată, gândi el, și o dori din nou, cu o poftă nedomolită, de parcă n-ar fi ajuns la climax doar cu câteva momente mai înainte, de parcă pasajul lubrefiat și neted în care-și strecurase degetele ar fi acționat ca un magnet asupra dorinței lui nepotolite. Își retrase degetele cu blândețe, le plimbă umede în sus pe corpul ei, îi atinse ușor gura ca s-o facă să deschidă ochii, și-i spuse încet:

—Am să intru în tine.

—N-aș putea spune nu.

—N-ai voie să spui nu, murmură el și ochii lui ardeau ca două flăcări verzi.

Se mută repede între picioarele ei și erecția lui era atât de rigidă și puternică încât se întrebă dacă nu cumva în ademenirea ei nu era și ceva magic;.

Intră în ea fără preliminarii. De data asta țipătul ei fu de durere neprefăcută.

—Cum de pot să te mai doresc... chiar și acum? spuse ea șoptit privind în sus spre el și corpul ei palpita neținând seama de limitele cărnii ei sensibile și umflate.

—Nu poți... spuse el cu blândețe, întinzându-se s-o sărute cu gingășie. N-o să te las. Se rostogoli pe spate simțind doar o trecătoare înțepătură de durere și o luă în brațe.

—Sunt aici pentru mai mult decât o singură noapte, murmură el, așezând-o confortabil lipită de el.

—Spune-i asta pasiunii mele neînfrânate. Am devenit dependentă de tine.

—O să-ți satisfac dependența mai târziu, iubito. Crezi că vreau să te doară?

Adăpostită în curbura brațului lui, lângă corpul cald și reconfortant, voia să-i spună: „Lasă-mă să stau aici pentru totdeauna”, sentiment extraordinar și fără precedent pentru o femeie care ținea la independența ei mai mult ca la orice altceva și această emoție rară era atât de intensă, încât era aproape de a izbucni în lacrimi. Mușcându-și buza de jos încercă să reprime lacrimile ce-i izvorau din ochi, gândindu-se cât de stingherită s-ar simți, gândindu-se la efemeritatea aventurilor amoroase, și la toate existențele ei risipite în van, de care știa, dar mulțumirea pe care o simțea în brațele acestui bărbat, notoriu pentru numărul de femei din viața lui, le dădu frâu liber, ca și absurditatea sentimentelor ei care păreau a fi ale unei fetișcane ce tânjește după dragoste. Nu mai putea rămâne cu el, tot așa cum nu putea să zboare până la lună. Încăpera luminată de foc se încețoșă în fața ochilor ei. Și prima lacrimă alunecă pe obraz.

El înregistră imediat umezeala care se simțea răcoroasă pe pielea lui și, modificându-i poziția astfel încât să-i vadă chipul, dar fără a-i da drumul din

brațe, o întrebă îngriorat:

—Cât de rău te doare? Știam eu că asta o să se întâmple. Trebuia să mă-mpingi, trebuia să mă oprești...Ea îi netezi sprâncenele încruntate.

—Nu voiam să te oprești, rosti ea cu tandrețe. Nu plâng din cauza asta.El încremeni.

—Ce-am făcut?

—N-ai făcut nimic altceva decât să mă faci să simt o plăcere cu mult mai mare decât am simțit vreodată.Privirea lui întunecată arăta că era nedumerit.

—De-asta plângi?Ea încuviință și brusc lacrimile începură să-i curgă rău pe obraji.El i le șterse cu blândețe cu un colț de cearșaf.

—Nu ești tristă?Ea negă din cap și începu să plângă și mai tare.

Ridicând-o în brațe, el se sculă repede din pat, luă cuvertura care atârna pe jumătate pe podea și se duse spre un scaun ce stătea aproape de foc. Așezându-se, o înveli cu faldurile ei astfel încât să stea înfășurată; îi șterse iar lacrimile și spuse:

—Dacă-mi povestești, am să rezolv eu cu problema care te face să plângi.

—Nu... poți, șopti ea printre suspine.

El își coborî capul și ea-i putu citi hotărârea din ochi.

—Pot să fac orice.

—Nu poți schimba... lumea.

—Pot să schimb foarte mult din ea.

Ea ridică din umeri, cu un mic gest de zădărnicie și ștergându-și ochii cu degetele, afirmă categoric:

—Mă simt mai bine. Bărbaților le displac femeile care plâng. Scuză-mă.

Ar fi putut fi actriță. reflectă el, într-atât de rapidă îi fusese transformarea, dar sub afirmația făcută cu nonșalanță detectă o abilitate ascunsă de redresare, ca și când fetița din ea își amintea de dojenile din copilărie legate de asumarea responsabilității și buna educație.

—Plângeai și-n prima seară când te-am întâlnit, îi reaminti el.

—Ce stânjenitor trebuie să fi fost pentru tine.

—Doar la început.

—Vezi?

—Dar acum e cu totul altceva.

—Totuși, nu este, zise ea și, în ciuda celor mai severe muștrări pe care și le adresă, nu putu să-și împiedice tremurul buzei.

—Ba este, rosti el înțeleghător. Chiar dacă la început m-ai evitat, cu toate urmările acestui fapt.

—Nu vor exista nici un fel de urmări.

—Și totuși vor fi. Nu am obiceiul să le cer întâmplător femeilor să se mărite cu mine.

—Te rog, Kit, nu mă face să plâng iar.

—Așadar știi că asta nu este doar o legătură... fierbinte.

—Ba exact asta este, zise ea cu hotărâre. Ce altceva ar putea fi?

—Nu-mi pasă că ești măritată.

—Poate că mie îmi pasă.

—Atunci, o să te fac să te răzgândești. Ea suspină.

—Ce frumos ar fi să fie atât de simplu.

—Lasă pe mine, zise el simplu și zâmbi. *Zâmbetul lui putea umbri strălucirea întregii lumi.* Gândi ea. Aproape c-o făcea să creadă că el are dreptate.

—Hai să discutăm altă dată această imposibilitate spuse ea încercând să zâmbească, testându-și sângele rece regăsit și dorind să evite o situație fără ieșire, și cum suntem angrenați pe moment într-o legătură fierbinte, aș prefera să vorbim mai degrabă despre asta.

—Ce anume ai vrea să discutăm? rosti el amabil vrând să-i înlesnească schimbarea subiectului. Acum nu ești pe de-a-ntregul în stare de nimic fierbinte, iubito.

—Probabil că „nu pe de-a-ntregul“ este expresia potrivită, domnule Braddock, replică ea insinuată.

—Ah... te gândești la o alternativă mai puțin incomodă.

—Te-ar deranja? Am devenit teribil de dependentă de atingerea ta, de corpul tău, de desăvârșita ta competență și în ciuda șuvoaielor de lacrimi, dorințele mele carnale n-au fost stinse.

—Se pare că va trebui realmente să stau foarte aproape de tine, contesă, ținând cont de dorințele tale nepotolite și de faptul că ești a naibii de geloasă, rosti el pe un ton leneș, târăgănând cuvintele.

—Toate sunt numai din cauza ta.

—Scuză-mă, spuse el extrem de politicos, dar mă îndoiesc foarte tare.

—Nu mă crezi?

—Hai să spunem că ți-ai construit o reputație solidă și nu pentru broderie.

—Pe atunci, nimeni n-avea importanță.

—Mulțumesc, spuse el încet și cel puțin atunci, își dorea nespuse de mult s-o creadă. În curând, Angela își potoli o parte a dorinței ei insatiabile pentru Kit Braddock zăcând pe pat și bucurându-se de talentul și ingeniozitate guri, limbii și degetelor lui pe care le exersa asupra acelei părți a anatomiei ei care era umflată și sensibilizată de energica activitate anterioară. Ajungea doar să-l privească și focul pasiunii o mistuia și în plus, tulburătoarea priveliște a erecției sale aflată în permanentă stare de excitare și îndemânarea lui bine antrenată, o aduseră de două ori la climax înainte de a-i spune:

—Ce lipsit de egoism ești! Acum lasă-mă pe mine. Soarele începea să lumineze cerul dimineții când el termină pentru ultima oară în gura ei, după care, trăgându-o la pieptul lui, îi sărută buzele ude și-i spuse blând:

—Vino cu mine.

—Și dacă aș veni?

—O să te fac fericită. O s-o fac și pe Baby May fericită.

—Te rog, nu deveni prea serios.

—Atunci, n-am să-ți mai spun când vorbesc serios. Ea zâmbi jalnic.

—Poate așa voi supraviețui faptului de a te cunoaște, zise ea încet.

Înainte ca ea să plece, Kit o spălă, asemenea unei cameriste perfecte sau a unui îndrăgostit desăvârșit, atent față de părțile ei sensibile, o șterse cu blândețe și o ajută să se îmbrace cu o rochie nouă. Când veni rândul pieptănatului, își recunosc incompetența în materie de coafuri și îi întinse politicos acele ca să-și prindă părul.

—Nu mă deranjează să-mi aranjez singură coafura, dacă tu faci restul, îl tachină când stătu lângă ea în fața oglinzii.

—Plăcerea va fi de partea mea, doamnă, adăugă el cu un zâmbet amețitor. Vino repede înapoi.

O însoți până la marginea parcului și stătu cu ea la capătul aleii de fagi pe când soarele se ridica într-o splendoare maiestuoasă. O sărută de rămas bun sub coroana copacilor bătrâni; un sărut leneș, blând, care nu avea nimic din pasiunea toridă a nopții trecute.

—Trebuie să pleci, șopti el în cele din urmă.

—Trebuie să plec. Dar nici unul nu se mișcă.

El se desprinse primul din îmbrățișare, o îndepărtă de el și o întoarse cu fața spre casă.

—Du-te, zise el, înainte să te țin aici pentru totdeauna.

—O să vin înapoi, cât de curând am să pot, promise ea privindu-l peste umăr.

El stătea cu picioarele goale în iarba udă de rouă, pe jumătate îmbrăcat cum fusese noaptea trecută, având o frumusețe plină de eleganță și atât de profund masculină, încât ea înțelese de ce era iubit de legiuni de femei.

—Voi fi aici.

CAPITOLUL 13

Strecurându-se înăuntru printr-o ușă de la terasă, Angela se duse în camera ei, se dezbracă, își puse o cămașă de noapte și dormi puțin până când veni fiica ei ca să ia micul dejun. Când May plecă cu Bergie la graduri pentru plimbarea de dimineață cu poneiul, Angela îi spuse lui Nellie:

—Spune-i lui Millie că am să dorm până mai târziu, dar am să cobor pentru gustare. Trezește-mă la unsprezece, adăugă ea. O să fac baie și o să mă îmbrac atunci. Cred că rochia de organza de culoarea piersicii cu corsajul plisat, va fi potrivită pentru azi. Nu e o dimineață superbă, Nellie?

—Este o zi foarte frumoasă, my lady dar la Easton este întotdeauna frumos.

—Nu-i așa? zise Angela suspinând mulțumită.

—Acum, odihniți-vă, my lady. Nu e cazul să aveți cearcăne sub ochi, nu-i așa? Nellie era camerista personală a Angelei de când fusese adolescentă și o trata cu familiaritatea unui vechi servitor al familiei.

—Sunt cu adevărat fericită, Nellie, declară Angela veselă, aruncându-și halatul pe un scaun. E o senzație minunată.

—Așa e, my lady încuviință Nellie cu căldură, mulțumită să-și vadă stăpâna atât de bine dispusă.

Tot personalul casei dorea s-o vadă mai veselă, căsătoria ei nefericită fiind deseori subiectul discuțiilor dintre servitori, mai ales în ocaziile în care contele de Grey își făcea apariția provocând un adevărat dezastru.

—Acum închideți ochii, iar eu o să trag perdelele și o să am grijă să nu vă deranjeze nimeni până la unsprezece.

În timp ce Angela dormea, Kit se întorcea deja de la hanul din Easton Vale, unde se dusesese călare imediat după plecarea Angelei. Printre altele, voia să facă o baie și să-și schimbe hainele și oricum, i-ar fi fost imposibil să doarmă. Drumul făcut călare la ora aceea matinală fusese înviorător, aerul parfumat mirosea a fân proaspăt cosit și între dealurile acelea adăpostite, se menținea o răcoare plăcută.

E un ținut minunat, gândi el, admirând priveliștea bucolică a fermelor care se întindeau până în depărtare. Totul arăta liniștit și neatins de trecerea timpului care, aici, părea că stătuse în loc.

După ce-și adăposti calul în grajdul restaurat cu meticulozitate, trecu prin grădina din fața bucătăriei și pătrunse în casă prin spate. Deși bucătăria era pustie, descoperi o pâine aburindă pe masă, lângă ea un ceainic cu ceai acoperit cu o învelitoare brodată și o cană de gresie plină cu gem de căpșuni în care-și băgă degetul ca să-l guste. Găsise deja înainte de plecare camera bine aprovizionată, nefiind sigur dacă n-ar trebui să mănânce la han. Din câte se părea, exista un personal foarte discret care se ocupa cu gospodăria la Stone House.

În salon fusese făcut focul de curând, observă el trecând prin camerele de la primul etaj în drum spre dormitor ca să-și lase geanta de călătorie. Umbrela dispăruse de pe consola din hol, locul ei fiind luat de un buchet de nemțisor și crini, iar când deschise ușa dormitorului, văzu că în locul dezordinii pe care-o lăsase în cameră cu câteva ore mai înainte, acum domnea o ordine desăvârșită.

Se întrebă atunci ce se întâmplase cu bila aurie de pe noptieră,

Lăsându-și geanta pe scaunul de lângă ușă, se duse lângă patul proaspăt primenit ale cărui cearșafuri degajau o aromă de lavandă; fețele de pernă ornamentate cu dantelă erau curate și neșifonate, iar cuvertura care-l acoperea avea brodate pe ea margarete.

Mânat de curiozitate, începu să tragă sertarele dulapului căutând sfera aurie. O găsi în cel de-al doilea sertar din dreapta împreună cu perechea pierdută, amândouă strălucind de curățenie și gata pentru a fi folosite. Continuând să caute prin sertare, mai găsi o droaie de accesorii sexuale, fiecare fiind înfășurat cu grijă în mătase albă și, ca o expresie a nemulțumirii pe care o simțea și pe care nu și-o putea explica în chip mulțumitor, le scoase pe toate afară și le alinie pe măsuta de toaletă.

Gu siguranță, Angela de Grey nu era tipul obișnuit de soție din epoca victoriană, plină de inhibiții.

După ce se trezi la ora unsprezece, Angela se retrase întâi în budoarul ei ca să-și scoată capișonul olandez. Descoperi alarmată că fusese parțial dislocată și simți o senzație de leșin în stomac. Kit era prea mare, ea era prea mică și brusc, fu

asaltată de un sentiment de panică pentru că știa că vrea să facă dragoste cu el nu numai acum, ci în fiecare minut în care mai stătea la Easton, amplexarea dorinței ei fiind mult mai mare decât o simțise până acum.

Mai presus de rațiune și prudență, era atotstăpânitoare.

Ca o alternativă, ar putea folosi prezervative, dar ea nu avea nici unul; contraceptul folosit de ea era capișonul cervical, deoarece preferase să fie ea însăși cea care-și controla viitorul. Nu putea nici să-și trimită vreunul dintre servitori la farmacistul satului după prezervative, în cazul când acesta ar fi avut așa ceva. *La dracu.* Intrând în camera de baie alăturată, unde Nellie o aștepta cu cada umplută cu apă caldă, analiză alternativele pe care le avea la dispoziție la acel sfârșit de săptămână. Nu avea să-l vadă pe Kit până noaptea, deci seara asta era pierdută. Kit ar putea să se ducă la farmacist sâmbătă, dar dacă va reuși să găsească prezervative într-un sat mic și amorțit sau nu, era un subiect discutabil care nu se afla printre domeniile ei de competență. Cufundându-se în apa liniștitoare, închise ochii și încercă să alunge gândul, dar gravitatea consecințelor continuă să-i tortureze mintea. Nu putea să riște să rămână însărcinată. Brook fusese primedios de susceptibil în legătură cu ultima ei sarcină și, dacă n-ar fi știut în mod sigur că era al lui — după cum bine știa întrucât împrejurările concepției lui May fuseseră îngrozitoare — ea s-ar fi aflat în mare pericol. Era obsedat de puritatea descendenței familiale, moștenirea Greville constituind pentru el un punct de onoare. Lucrul era de-a dreptul ciudat, el fiind total lipsit de onoare. Dar, de fapt, după cum aflase prea târziu, nu era complet sănătos la minte. Măritată la șaptesprezece ani cu un bărbat pe care mama și tatăl ei vitreg i-l aleseseră ca soț, rămăsese însărcinată la o lună după căsătorie și descoperise în apropierea primului ei Crăciun de femeie măritată, când era deja îngreunată de sarcină, că soțul ei avea o predispoziție spre cruzime la care tatăl ei vitreg se referea cu nepăsare ca la „înclinația nefericită” a lui Brook.

În apropierea aceluia Crăciun de demult, sosind acasă cu o zi mai devreme de la Londra, unde fusese să probeze niște rochii, îl găsisse biciuind o tânără cameristă, țipetele care veneau din dormitorul lui fiind mult prea puternice pentru a fi ignorate. Când deschisese ușa, leșinase la vederea scenei din fața ochilor ei și, când își împachetase lucrurile și plecase chiar în acea noapte, nici familia ei și nici a lui, nu se arătaseră surprinse de reacția ei.

În momentul în care amenințase să divorțeze de el, descoperise că n-avea suficiente motive. Îl putea da în judecată numai pe bază de bigamie sau cruzime deosebită.

-În schimb, conform codului precumpănitor al dublului standard, dacă Brook se hotăra să divorțeze, ea risca să nu-și mai vadă niciodată copilul. Avocatul ei îi explicase, de asemenea, că legea îi permitea soțului ei s-o întemnițeze dacă dorea, ca s-o forțeze să coabiteze cu el. Fiind măritată, devenise stăpâna propriei averi și fu șocată să afle cât de limitată era libertatea unei soții. În cele din urmă averea ei o protejase și pe ea, și contractul de căsătorie, care era ceva obișnuit pentru căsătoriile din rândul aristocrației, ca și faptul că drepturile femeilor de a

deține proprietăți fuseseră recent aprobate de parlamentul britanic. Așa încât își asigurase libertatea contra unei sume substanțiale plătite anual familiei Greville.

Dar nu sunt niciodată în siguranță în ceea ce-l privește pe Brook. Așa încât

acum era extrem de îngriorată de o eventuală sarcină, după cum, de fapt, fusese întotdeauna. Gustarea fu servită pe terasă; vremea era perfectă, ultimele zile însorite și liniștite de august fiind urmarea firească a arșiței verii. Masa servită în aer liber etala coloritul unui decor dintr-un spectacol: femei minunate îmbrăcate în toate nuanțele curcubeului, aranjamente îmbietoare de mâncăruri și flori înșirate pe masa lungă drapată în linou, conversație plină de veselie și vin scânteietor. Și în capătul mesei gazda care eclipsa soarele.

—Folosește ruj și farduri, mamă? întrebă Priscilla susceptibilă, privind chipul radios al Angelei, căreia toaleta de organza de culoarea piersicii îi accentua paloarea părului blond și trandafiriul tenului îmbuorat.

—E din cauza croielii rochiei, iubito, comentă Charlotte.

Are simplitatea rochiei unei școlărițe și materialele de la „Worth“ sunt complet deosebite și fac pielea să arate strălucitoare.

La adăpostul explicației date cu un aer indiferent Charlotte examinează înfățișarea uluitoare a gazdei lor, care era mai senină și mai plăcută ca de obicei.

—Angelei i-a priit odihna, remarcă Millie către sora ei care stătea lângă ea, la capătul opus al mesei aranjate neceremonios.

—Întotdeauna s-a simțit bine la Easton, zise Dolly.

—Și în siguranță, în ceea ce-l privește pe Brook.

—Cel puțin aici e mai apărută, suspină Dolly. E un bărbat atât de crud!

—S-ar putea crede că va sfârși într-un mod violent, ținând cont de comportamentul lui imoral. Dolly se aplecă spre sora ei.

—Carsons mi-a spus că a fost găsit într-un bordel încercând să cumpere o fată tânără, șopti ea cu ochii măriți de dezgust. Imaginează-ți! Cineva a chemat un polițist, a fost un scandal teribil, avocatul lui a venit să-l ia acasă și totul a fost mușamalizat ca de obicei.

—Sutherland crede că Angela ar trebui să forțeze soluția unui divorț, dar i-am spus că e în pericol din cauza lui Brook. Desigur, el nu înțelege, dar în fond, el nu-l cunoaște cu adevărat pe Brook.

—Îmi fac atâtea griji pentru ea!

—După câte se pare, azi nu ai de ce, îi spuse Millie. Astăzi e strălucitoare.

După gustare, petrecerea continuă cu diferite activități și jocuri: crichet, tenis de câmp, călărie, bridge, și Angela plecă să stea câtva timp cu May.

—Să melgem cu balca, insistă May când Angela intră în camera copiilor, micul lac de la Easton fiind unul dintre locurile de distracție preferate ale fetei. Melge și Petei Uabbit. Așa încât porniră, ținându-se de mână, pe cărarea ce cobora către lac, discutând despre cine avea să vâslească.

—Eu, eu! insistă May, cu vocea ei mică și pițigăiată, plină de entuziasm. Tu lasă pe mine!

—Să nu facem cu rândul?

—Nu, eu! Mama stă cu Petei Uabbit.

—O să te ajut dacă obosești.

—Eu nu obosită niciodată.

—Atunci eu o să stau să mă odihnesc, zise Angela surâzând.

—Tu dolmi. Eu vâslesc. Și astfel, totul fu stabilit.

Lacul era liniștit ca o oglindă și mica barcă îi făcu o plăcere imensă lui May, care vâsli mândră în cercuri aproape de mal. Când fețișoara ei deveni roșie de efort, Angela o convinse prin lingușiri să lase vâslele și reuși să-i distragă atenția pentru un scurt interval. Procedura fu repetată de mai multe ori până când May obosi de atâtea exerciții și Angela vâsli până la mal.

Când mica barcă alunecă pe malul îmbrăcat cu iarbă, May sări afară din ea, Angela își ridică privirea să-și urmărească fiica urcând malul și îl văzu pe Kit stând liniștit sub coroana impresionantă a unui chiparos.

Era îmbrăcat în haine albe de parcă tocmai venise de pe pajiștea din fața casei și ei i se păru extraordinar de chipeș.

Nu se mișcă până când ea nu-i făcu semn să se apropie și, ieșind din umbra răcoroasă, îi spuse:

—Mă mulțumeam să te privesc doar.

—În timp ce eu aș fi mulțumită doar dacă te-aș putea mânca de viu, șopti ea și-i atinse mâna ușor, în loc să i se arunce în brațe.

—Mai târziu, murmură el zâmbind, după care aruncă o privire înspre May.

Aceasta săpa cu un băț o groapă într-o mică depresiune noroioasă, pe malul lacului. Întorcându-se din nou spre Angela, o întrebă repede:

—Îți place cum m-am deghizat?

—Arăți excelent pentru o petrecere la iarbă verde. Te armonizezi perfect cu decorul.

—Am venit pregătit.

—Ți-au dat să mănânci?

—N-am văzut pe nimeni, dar găsisem deja cămara, iar pâinea proaspătă și ceaiul au apărut ca prin minune. Cel mai potrivit epitet pentru ei este „discreți”.

—Nu-mi place să mi se încurce printre picioare.

—Îmi imaginez, rosti el moale. Am găsit toate jucăriile spălate frumos și puse la loc.

—Te rog, Kit, nu începe iar. Nu ești stăpân pe trecutul meu.

Pentru un moment, el își lăsă privirile să cutreiere peste lac, de parcă în undele lui liniștite s-ar fi aflat o explicație pentru resentimentele și ciuda sa.

—Ai dreptate, spuse el oftând ușor. Văd că ți-ai pus altă

rochie de la „Worth”, adăugă el amabil. Eleganța lor este de neconfundat.

—Rămânem prieteni? șopti ea atingându-i ușor vârful degetelor.

—Bineînțeles. Acum, îmi faci cunoștință cu May? Angela îl prezentă pe Kit drept un prieten și în câteva minute el se și alăturase jocului fetiței, ajutând-o să sape un canal în pământul moale și umed prin care să poată pătrunde apa din lac. Apoi lucrară amândoi la construcția unui zăgaz pentru micul lac, discutând cu

seriozitate cea mai bună metodă de a-l ridica, în timp ce Angela stătea în apropiere, exprimându-și părerile în legătură cu ideile lor.

—Știe foarte multe, Mama, exclamă May, bătând viguros cu mâna pământul moale. Desple contlucții. Ești glozav, adăugă ea, adresându-i un surâs lui Kit.

—Știe, nu-i așa? se arată Angela de acord, vrăjită de fermecătoarea scenă de joacă din fața ei. Brook nu s-ar fi gândit niciodată să se j cu copii și nici vreunul dintre bărbații din aristocrație pe care-i cunoștea și, cuprinsă de un mic fior de melancolie, își dădu seama cât de mult îi lipsiseră bucuriile simple în lumea ei în care domnea bogăția.

—Vino să ne ajuți, Mama, o linguși Kit vesel. O să te lăsăm să ne ajuți la ultima porțiune de dig, nu-i așa? declară el uitându-se la May pentru aprobare.

—Aici, Mama, zise May indicând locul cu mâna murdară de noroi. E foarte distactiv. Când Angela li se alătură, se trezi transportată în altă lume, atingerea pământului răcoros și umed i se părea minunată, jocul extrem de plăcut și sentimentul rar de a fi împreună cu familia ei, complet diferit de obișnuita rutină a vieții ei; iar când își pierdu echilibrul încercând să consolideze porțiunea de dig pe care o construiseră și se rezemă accidental de Kit, o căldură imensă îi umplu sufletul.

—Fii atentă, Mama, murmură el sprijinind-o iar inflexiunile glasului lui când pronunță apelativul erau nunațate de un substrat senzual.

—Nu cred că pot să fiu, șopti ea simțind un val brusc de dorință care-i topea oasele.

—Trebuie, zise el încet, dând-o cu grijă mai încolo. Cred că suntem gata să punem niște bărci pe lacul ăsta, adăugă el pe un ton de conversație. Ai construit vreodată o barcă, May? întrebă el rupând în două o crenguță.

—Alată-mi, alată-mi! Atenția ei fu imediat îndreptată spre ceea ce făcea Kit și stătu foarte liniștită urmărindu-l cum leagă un catarg cu un fir lung de iarbă. După ce și-au clătit mâinile în lac, fapt care constitui o distracție în sine pentru Baby May, dădură drumul pe apa micului lac unor bărci minuscule construite din rămurele, cu pânze făcute din frunze, ocupația amuzându-i pe toți atât de mult timp, încât Bergie apărură să-și preia îndatoririle. Kit o văzu când apărură pe colina dintre casă și lac.

—Ar trebui să plec, spuse el.

—Nu e nevoie, răspunse Angela punându-și mâna pe brațul lui ca să-l împiedice să se ridice.

—Altă servitoare discretă?

—Toți sunt așa. Ai tăi nu sunt la fel?

El se strâmbă. *Desigur că și ai mei sunt, pentru toate motivele evidente care se presupunea că nu sunt valabile și în cazul femeilor*, medită el posac, gândind prin prisma atât de convenabilei prejudecăți masculine.

—Credeam că asta se presupune a fi o lume a bărbaților.

—Este, în cea mai mare parte.

—Din câte se pare, nu suficient de mult, mârâi el.

—Ador gelozia asta a ta.
—Eu o urăsc, mormăi el.
—Belgie! țipă Baby May, observând-o pe dădaca sa. Ridicându-se în picioare, o luă la fugă spre tânăra femeie.
—Vino să vezi, vino să vezi! Eu am distlație.
—Exact ca tine, spuse Kit zâmbind în timp ce-o privea pe micuța care fugea cu pași mici, clătinându-se, să-și întâmpine plină de entuziasm dădaca.
—Sunt ca ea atunci când am motiv să fiu. Tu ești unul dintre puținele mele motive.
—Cât de mult trebuie să mai aștept? întrebă el cu o voce stăpânită.
Angela privi înspre deal unde Bergie o ridica pe May în brațe.
—Probabil până la noapte.
—Îmi place acest „probabil”.
—Ar trebui să mă întorc la invitații mei.
—Dar... murmură Kit cu vocea răgușită.
—Aproape că era să vin la tine înainte de prânz. Următoarele trei zile vor fi... foarte grele, spuse ea inspirând adânc pentru a se liniști.
—Se pare că ai nevoie de odihnă în după-masa asta, rosti Kit încetișor.
—N-ar trebui, șopti Angela în timp ce privirea îi cobora de la pieptul lui la îmbinarea coapselor.
—Rămâne la alegerea ta, spuse el cu vocea moale ca o catifea. Acum, iată-le că vine, Mama, adăugă el liniștit, tonul vocii lui sugerând toate dulcile sentimente ale maternității. Respiră adânc.
Următoarele câteva minute trecură fără cea mai vagă exteriorizare a intimității existente între Angela și Kit, mulțumită în mare parte bunelor maniere ale lui Kit. O ajută pe May să-i arate lui Bergie cum navigau bărcile și apoi îi vorbi tinerei cameriste în suedeza ei maternă, întrebând-o cum ajunsese la Easton. La început, tânăra se înroși și se bâlbâi, dar Kit o făcu repede să se simtă în largul ei și, când ceva mai târziu ea plecă cu May, îi făcu timidă cu mâna lui Kit și-i spuse „adjo”, la revedere.
—Cum se face că știi limba suedeză? întrebă Angela intrigată de fluentă cu care vorbise, după ce May și dădaca ei plecaseră.
—Am petrecut câtva timp la Stockholm.
—E un loc neobișnuit pentru o ședere mai lungă, zise ea cu o umbră de neîncredere.
—Am avut un prieten acolo.
—O prietenă, fără îndoială.
—Nu. Așa e mai bine? El nu menționează că Uma de pe Desiree îl ajutase să-și îmbunătățească accentul.
—Vorbește-mi despre el.
—Văd că n-ai încredere în mine. Rânjetul lui era vesel și lipsit de rușine.
—Nici măcar o secundă. Povestește-mi.
—L-am întâlnit pe Harald în Tahiti; scria un articol despre ultimele lucrări ale

lui Gauguin pentru o publicație din Paris. Cum era pe punctul de a se îmbarca pe o navă care să-l ducă acasă la Stockholom, a venit cu mine. Mă duceam acolo ca să înființez o mică firmă comercială. E suficient, my lady încheie el cu un rânjel diavolesc.

—Vrei să spui că, de fapt, lucrezi?

—Sunt proprietarul unei linii maritime medii.

—Așa a spus și Charlotte, dar asta nu înseamnă implicit că și iei parte la afacerile propriu-zise. Mai ai și alte birouri comerciale?

—Câteva, spuse el cu modestie. La ultima numărătoare ieșiseră douăzeci și două; primul fusese în Macao, dar acum era mutat mai în interiorul țării, la piața mai profitabilă din Canton.

—Mă uimești.

—Pentru că muncesc?

—Pentru că nu dai impresia că muncești.

—Lunile pe care le petrec pe mare nu sunt exclusiv pentru plăcere; piața din Orient, în special, este schimbătoare. Petrec foarte mult timp în Asia, iar piața care de-abia se dezvoltă în Africa este, și ea, extrem de profitabilă.

—Vorbești limba chineză?

—Cinci dialecte, nu suficient de bine, dar managerul meu de la Pearl River, este un lingvist excelent; mă bazez pe el să-mi traducă subtilitățile.

—Sunt uluită. Îl cunoști pe Cecil Rhodes? Este un foarte drag prieten al meu. Anul trecut mi-am petrecut vacanța din Scoția cu el.

—Facem afaceri împreună din când în când. Ca american, având trecutul nostru de colonie britanică, manifest, desigur, o oarecare neîncredere față de beneficiile dominației coloniale dar, în mod categoric, el a făcut incursiuni profitabile în Africa de Sud.

—A devenit foarte bogat.

—Suficient de bogat ca să fie prietenul lui Bertie, rosti Kit cu un zâmbet usturător. Prințul de Wales admitea în cercul său câțiva oameni de afaceri de elită, milionari, în ciuda reproșurilor de modă veche ale reginei în legătură cu trecutul obscur al acestora. Bertie era de părere că disponibilitatea rapidă a resurselor lor financiare cântărea mai greu decât obârșia lor umilă.

—La fel ca și tine.

—Așa este, dar eu nu i-am dat nici un ban și nici n-am de gând. Are destui pentru o persoană care nu face altceva decât să respire.

—Găsești dezgustătoare viața de trândăveală?

—Numai dacă este luată în serios. Cred că trebuie să muncești pentru a-ți câștiga existența.

—E destul să conduci un domeniu? întrebă ea pe un ton provocator.

—Da, dacă este o treabă bine făcută, răspunse el succint.

—Bunicul meu m-a învățat să am griă ca Eastonul să prospere.

—Din câte se pare, cu bune rezultate.

—Am două școli și un mic așezământ unde tinerele fete învață să coasă.

Colegiul meu de agronomie pentru bărbați cât și pentru femei își va deschide porțile în curând.

—Mi-a spus Bertie.

—Crede că-s nebună.

—Bertie nu înțelege schimbările sociale.

—L-am făcut să vorbească cu prietenul meu W.T. Stead despre scopurile socialismului, dar Bertie a fost doar politicos. Presupun că și-a bătut joc de noi.

—Păi... haide să spunem că Bertie consideră că femeile sunt bune doar pentru... distracție.

—Iar tu, nu?

—Uneori, nu întotdeauna. În cazul tău, răspunsul este categoric nu.

Tonul vocii lui îi trimise un fior prin tot trupul ca și finalitatea vorbelor lui — perspectiva unui viitor la care ea nu îndrăznea să se gândească.

—Te rog, sărută-mă, șopti ea, vrând să șteargă teroarea provocată de necunoscut și de viitorul pe care legătura lor nu-l putea avea, de faptul că-l putea avea chiar în acel moment, dar restul era prea trist ca să se gândească la el.

—Ar putea să ne vadă cineva.

Ea privi împrejur și apoi, întinzându-se spre el, îi atinse gura cu buzele ei.

—Ești cam imprudentă, murmură el strecurându-și mâinile sub brațele ei. Probabil că din cauza asta te iubesc, adăugă Kit.

—Mai spune-mi o dată. Spune-mi că mă iubești. Vocea ei era ușor tremurată, ca vocea unei fetițe. Nu râvnise niciodată la iubirea vreunui bărbat, dar acum dorea cu o disperare irațională. Pentru o fracțiune de secundă se așternu o liniște deplină pe malul lacului, încât i se păru că poate auzi iarba crescând și dori să-și poată retrage cuvintele nesocotite.

—Te iubesc, răspunse Kit liniștit, fără vreo inflexiune în voce, simplu și clar.

N-am mai spus asta niciodată, adăugă el încet.

—Nici eu.

—Atunci trebuie să-mi spui și tu. Așa e cinstit.

—Nu știu dacă pot.

—Nu știi dacă mă iubești?

—Nu știu dacă pot s-o spun.

—De Grey a distrus o mulțime de lucruri, așa e?

—Da, șopti ea.

—O să-mi spui mai târziu că mă iubești, rosti el cu blândețe. Știu că este așa.

Ea încuviință, iar ochii îi erau plini de lacrimi, și ele îl făcură să vrea să-l omoare pe de Grey pentru toate câte i le făcuse.

Luând-o cu o mână de sub genunchi, o ridică în brațe și o strânse la piept.

—La dracu cu toți musafirii, murmură. Vii cu mine.

CAPITOLUL 14

Pe drumul spre Stone House, el îi vorbi despre May, ce isteată era, ce bine vorbea pentru un copil de doi ani, cât era de drăguță și vioaie întocmai ca mama

ei. îi povesti și despre drumul pe care-l făcuse de la Londra până acolo și despre persoanele pe care le vizitase în zilele de după vizita la castelul Morton, iar vocea lui era mângâietoare, atitudinea reconfortantă; nu cerea și nu aștepta răspunsuri, monologul fiind destinat să-i distragă atenția de la gândurile ei triste. Mult mai târziu, pe când o ducea în brațe prin livada de la Stone House, laudele lui față de proiectul ei de restaurare îi încălziră inima și Angela își înălță capul de pe umărul lui și-l sărută pe obraz.

—Mulțumesc, zise ea; întotdeauna faci lucrurile să pară mai frumoase.

—Ține minte, iubito, replică el zâmbind, aplecându-și capul ca să treacă pe sub o ramură mai joasă. Pot aranja orice.

—Chiar și viața mea? întrebă ea și mâhnirea îi vibra în glas.

—Mai ales viața ta, iubito, preciză el și, oprindu-se sub un măr încărcat de roade, o sărută. Nu știi că pentru asta mă aflu aici? Să te fac fericită, murmură el când își ridică gura de pe buzele ei.

—Și reușești extraordinar de bine, zise ea încetișor.

—Încerc, declară el cu modestie. Câteva secunde mai târziu, deschise ușa de la bucătărie și intrară în liniștea și răcoarea casei.

—Așa, spuse el domol. Aici e mai bine decât la petrecerea ta. Nimeni nu trebuie distrat; cu excepția mea, desigur, adăugă el cu un mic rânjet, iar eu sunt foarte ușor de mulțumit. Dă-mi voie să-ți fac o ceașcă de ceai, îi propuse așezând-o cu grijă pe un scaun masiv, lângă masă, gândind că starea ei de spirit avea nevoie să fie revigorată.

—Știi cum să-l faci?

—Tu nu?

—Nu m-a învățat nimeni. Pentru cineva care devenise moștenitoare încă de când se afla în leagăn, bucătăria constituia o lume necunoscută.

—Atunci fii atentă, dulcețo. În scurt timp, puse două cești de ceai pe masă și se așeză în fața ei, de parcă ar fi fost la el acasă în această bucătărie.

—Mă uimești, zise Angela, și simpla plăcere de a-l privi pe Kit era destul ca să-i alunge mâhnirea.

—Nu-i mai bine aici decât în salonul tău?

—Infinit mai bine, pentru că aici ești tu, afirmă ea cuprinsă de mulțumire. Ce-o să mă fac când ai să pleci?

—O să vii cu mine, firește.

—Ești un bărbat complet lipsit de spirit practic.

—Iar tu ai trăit prea mult timp în lumea asta retrasă, dulcețo. Acum, bea-ți ceaiul și după aceea am să-ți dau un cadou. Ochii ei se luminară ca două stele.

—Mor după cadouri.

—Se presupune că ar trebui să-ți manifestezi dezaprobarea sau, cel puțin, să spui ceva agreabil.

—Unde este?

—Nu este chiar ce-ar propune cărțile de bune maniere, îi comunică el rânjind și gândindu-se că era cu mult mai fermecătoare decât toate Priscillele lumii ei, care

în timp ce se prefac că refuză, îți smulg bijuteriile din mână.

—Uite, mi-am băut ceaiul, anunță ea, punând nerăbdătoare ceașca jos.

—Dumnezeule, n-am știut că ești așa lacomă.

—Adevărat? zise ea tachinându-l și o undă de căldură i se strecură în glas.

—Păi, mă refeream la cadouri. Închide ochii, ordonă el oferindu-i mâna pe deasupra mesei vechi de lemn. Ea se execută imediat, ca un copil, și întinse mâna, iar el zâmbi încântat ca întotdeauna de franchețea spiritului ei.

Îl urmă, ținându-l de mână, prin câteva din camerele de a parter și când el îi spuse: „Poți să deschizi ochii”, se trezi în camera pe care o folosea ca birou pentru problemele legate de administrarea moșiei.

—Acolo, zise el, indicând un plic aflat pe o masă lângă fereastră.

Se așteptase la bijuterii sau la un bibelou, darurile pe care le făceau de obicei bărbații femeilor. Pe când se apropia, micul plic i se păru misterios, așa cum zăcea pe masa ei de scris. Pe el scria simplu „Angela”, fără alintări sau înflorituri. Înainte de a-l lua, se uită la el gândind că expresia lui îi va oferi cheia misterului, dar el zâmbi doar vag și o îndemnă să-l deschidă.

Scoase o carte mică de vizită ce avea pe față numele întreg al lui Kit gravat cu litere simple: „Thomas Kitredge Braddock”.

I se potrivește, gândi ea, trecându-și degetul peste reliefurile literelor, *sună eminamente masculin*. Ridicând aripioara plicului, citi mesajul lui:

Un mic dar pentru compania ta atât de plăcută—reconstrucția lui Shark după proiectul lui Hertry Watson. Cu dragoste. .Kit"

—E minunat, zise ea cu blândețe, plimbându-și degetul peste cuvântul „dragoste”; însă nu pot să-l accept, adăugă clătinând ușor din cap. E prea mult.

Prețul ca să-l angajeze pe tânărul proiectant de nave din Plymouth să-i refacă iahtul era, probabil, scandalos.

—Consideră-l un cadou de logodnă, rosti Kit nonșalant. Și eu vreau s-o refac pe Desiree. I-am spus că ne vom duce să vorbim cu el în maximum două săptămâni.

—Când i-ai spus asta?

—M-am decis azi dimineață, l-am telegrafiat; el mi-a răspuns, eu i-am telegrafiat din nou și tot așa, deși aproape că plecasem să vorbesc cu el după ce-am fost la castelul Morton. Lucrurile au fost puse de minune în mișcare la gara din Easton Vale, în dimineața asta.

—Ești mult prea extravagant.

—Am putea să ne luăm la întrecere amândoi când vor fi terminate iahturile. Ai fost vreodată în apele din largul portului Brisbane? Ea puse cartea de vizită pe masă.

—Kit, trebuie să privim toate astea în mod rațional. Nu pot să accept un cadou atât de costisitor, chiar dacă ador grija de care dai dovadă și nu pot să mă iau la întrecere cu tine pe mărire îndepărtate ale lumii. Pur și simplu, nu pot și nici nu există vreo logodnă, oricât m-ai tachina tu.

—Shark o să navigheze mai repede cu cinci noduri când va fi refăcut, spuse el ca și când ea n-ar fi menționat nici un obstacol major pentru planurile lui, dar un

bărbat care avea douăzeci și două de depozite comerciale în țări din toată lumea, nu considera un divorț a fi o piedică, nici un soț.

—Tu nu mă ascuți.

—Ba te ascult, iubito. Gândește-te doar la angajarea lui Henry Watson. Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Stai cu el de vorbă când vom merge să-l vedem în legătură cu Desiree.

—Îmi ceri prea mult, spuse ea liniștit. Eu vreau doar să fac dragoste cu tine; nu-mi pot schimba toată viața.

—Grozav, zise el calm, ridicând de-abia perceptibil din umeri după cum îi era obiceiul. Unde ai vrea să facem dragoste?

—Ești supărat?

—Nu, desigur că nu. Știu că-ți cer prea mult, ținând cont de tradițiile familiilor aristocratice, de convențiile sociale...

—... și de faptul că sunt măritată.

—Uite ce e, iubito. Nu vreau să te supăr, dar ceea ce ai tu nu poate fi numită căsnicie.

—Kit! gemu ea. El ridică mâinile în semn de predare.

—Hai să nu mai vorbim despre asta. Vino încoace, o ademni el cu vocea joasă și răgușită. Nu te-am ținut în brațe de zece minute și am început să... ăă... bat în retragere..

—O să fii rezonabil, acum? îl întrebă ea privindu-l cu ochii îngustați.

—Nu de tot, replică el amuzat, imun la pedeapsa ei. M-am gândit să te pun să-mi arăți cum se folosesc unele dintre jucăriile de la etaj.

—Și dacă eu nu vreau?

—Cât timp avem la dispoziție? întrebă el ignorându-i replica.

—Trebuie să mă întorc pentru ceai.

—Cât durează?

—Probabil o oră. Vai, Doamne, exclamă ea istovită. De ce este totul atât de complicat?

—Zâmbește, iubito, o îndemnă el. lei lucrurile prea în serios.

—Iar tu ești aici ca să-mi amintești că nu sunt serioase.

—E doar un joc, iubito. Unul pe care avea intenția să-l câștige, dar cunoștea avantajele unei retrageri strategice.

—Un joc amoros, zâmbi ea.

—Așa e, zise el întorcându-i zâmbetul și întinzând mâna.

O sărută în birou, apoi ceva mai des pe când străbăteau culoarul, cu o oarecare dificultate pe scări, deși era un tip descurcăreț și când, în cele din urmă ajunseră în ușa dormitorului cu răsufierea tăiată și încălzită de dorință, n-o lăsă să-și deschieie corsajul rochiei.

—Nu, o opri el prinzându-i amândouă mâinile cu una de-a lui. Las-o pe tine. Nu avem suficient timp.

—Mi-ai promis, șopti ea cu trupul încins de dorință.

—Am să mă țin de cuvânt.

—Dar nu poți ejacula în mine.

—N-am s-o fac.

—Nu plănuisem să ne întâlnim în după-masa asta. N-am nici un capișon olandez.

—Știu.

—Te duci azi în sat după prezervative? îi explicase printre sărutări, pe când urcau scara, importanța problemei ei.

—Mă voi duce imediat după asta.

—Vorbesc prea mult?

—Câtuși de puțin, rosti el rânjind. Nu mă las distras așa de ușor.

Privirea ei căzu pe erecția lui care întindea cutele pantalonilor albi de linou.

—Pot s-o am acum? șopti ea atingându-l.

—Curând, răspunse el. Mai întâi uită-te la astea. Conducând-o lângă măsuța de toaletă, făcu un semn către grămada de obiecte răspândite pe mătasea albă și-i spuse:

—Ia unul dintre ele.

—Nu vreau.

—O să aleg eu atunci, zise el calm, de parcă refuzul ei ar fi fost lipsit de importanță și, întinzându-se, alese un mic falus făcut din carapace de broască țestoasă pe care și-l strecură în buzunarul de la pantaloni.

—Toate astea sunt lucruri din trecut, îi explică ea, nefiind sigură în ce toane era.

—Știu, dar fă-mi pe plac și apoi vor avea și cameristele un subiect despre care să discute mâine dimineață.

—Ele nu bârfesc.

—Oho, ba da, și-ncă cum!

—Cum ai devenit așa o autoritate în materie?

—Nu ți-ar plăcea să afli.

—Presupun că e vorba de ceva nerușinat.

—Democratic, aș spune. Acum stai aici, Angela, spuse el indicând un loc în fața oglinzii basculante, nefiind înclinat să discute despre experiențele avute cu diverse cameriste și stăpânele acestora.

—În mod sigur ai fermecat-o pe Bergie, îi comunică ea suspicioasă, fiind constant iritată de trecutul lui marcat de lipsă de discernământ în goana după femei.

—N-am de gând să vorbesc despre asta, rosti el calm, împingând-o cu o ușoare apăsare pe braț după ce o postă în fața oglinzii. Acum, ridică-ți fustele.

Ea ezită, chiar dacă ordinul îi stârnea simțurile. Vocea lui era ușor nepoliticoasă, poruncind fără a ridica inutil tonul, iar ochii îi erau pe jumătate închiși de parcă ar fi fost un participant accidental.

—Nu prea mai ai mult timp, murmură el, dacă vrei să fii satisfăcută, și își întoarse ușor mâna să se uite la ceas.

—O să vină și rândul meu să dau ordine? întrebă ea ridicându-și bărbia, pusă pe hartă.

—Nu, răspuse el refractar, în ciuda emoțiilor contradictorii. Nu cu mine. Nimeni n-are o colecție ca asta fără s-o folosească, și gândul la acest fapt îl făcu să-și iasă din fire. Acum, ridică-ți fustele sau va trebui să aștepți până diseară.

—Poate nu-mi pasă.

—Sau poate te preocupă *mult prea mult sexul*, spuse el cu răceală, atingându-i sfârcurile proeminente, vizibile prin delicata mătase de culoarea piersicii a rochiei ei, sau poate că astea indică indiferența, murmură el, masându-i ușor vârfulurile tensionate cu mișcări ușoare ale degetelor.

—Îmi pare rău dacă sunt așa de excitabilă, spuse ea, și fiorul dat de atingerea lui-i se împrăștie prin tot corpul, de parcă i-ar fi mângâiat fiecare celulă înfierbântată în parte.

—Uneori îmi pare și mie rău. Dar nu și în momentul acesta. Vino, iubito, porunci el domol, indicându-i cu o mișcare a mâinii să-și ridice fustele.

Ea se supuse fiindcă îl dorea, așa cum îl dorise și de dimineață, chiar după ce-l părăsise, sau când dormise, făcuse baie sau ascultase trăncăneala nepăsătoare a musafirilor ei la masă; așa cum îl dorise pe malul lacului sau acum, cu atâta disperare, încât ar fi făcut mai mult decât să-și ridice fustele, numai ca să-l poată avea.

—Stai liniștită ca să-ți scot pantalonașii, zise el calm de parcă n-ar fi sesizat că ritmul respirației ei se schimbă, iar ea își ținu fusta și jupoanele strânse în talie, pradă unei dorințe năvalnice a cărei intensitate șocantă nu putea fi explicată în mod rațional.

Se întrebă, înfuriindu-se într-un mod complet irațional la acest gând neplăcut, dacă toate femeile pe care le cunoștea, reacționau în același fel.

Îi simțea degetele reci desfăcând funda pantalonilor ei, de parcă simțămintele lui erau lipsite de pasiune, în timp ce pielea ei era fierbinte, din cauza dorinței febrile. Când funda fu desfăcută, el îi lăsă pantalonașii să alunece în jos și, lăsându-se într-un genunchi, îi ridică pe rând picioarele ca să le elibereze de lenjeria dantelată. Ciorapii albi de mătase erau prinși cu jartiere dantelate de culoarea piersicii, și deasupra marginii lor se vedea o porțiune tentantă a coapselor îmbietoare; mai sus se aflau cărlionții blonzi și mătăsoși și curba delicioasă a șoldurilor și pântecului.

—Privește-te, îi ordonă el pe un ton potolit, atingându-i ușor părul pubian. Uită-te ce frumoasă ești, murmură el și, aplecându-se, îi sărută bucelele moi și lucioase.

Erotica imagine din oglindă era, în mod clar, cea a unui bărbat primitiv, seducător, care știa ce vrea și își urmărea prada cu hotărâre. Părul castaniu al lui Kit contrasta cu carnea ei dezvelită, iar umerii lați și corpul athletic radiau atâta forță, încât îi dădeau un aer barbar. Minte ei fu copleșită de o poftă nestăvilită și o flacără de dorință se prelinse în corpul ei venind de la atingerea arzătoare a gurii lui. Când limba i se strecură în despicătura care pulsa, valul de plăcere făcu să i se-nmoaie genunchii. Mâinile lui se înălțară grăbite s-o susțină, prinzându-i coapsele cu palmele mari și puternice și, în timp ce-o ținea nemișcată, îi linse

ușor clitorisul cu o iscusință și un rafinament desăvârșit. În acel moment îl crezu capabil să-i pătrundă, ca prin minune, până în adâncul sufletului.

—Așa, spuse el îndepărtându-se și ridicându-se câteva momente mai târziu, după ce ea ajunsese ca prin vis la climax în căldura gurii sale. E mai bine?

—Da, suspină ea ușor. El râse văzând ingenuitatea și sinceritatea ei.

—Cât de ușor poți fi satisfăcută, observă el.

—Și ce bine o faci tu, murmură ea slăbită, în timp ce o oboseală plăcută îi încălzea simțurile.

—Acum poți să mă mulțumești tu pe mine, spuse el cu blândețe sărutând-o pe obraz și putu să-l urmărească în oglindă cum se apleca cu grație să ajungă la ea.

—Orice, îi șopti.

—Asta este foarte mic, zise el scoțând falusul din buzunar. Nci n-ai să-l bagi în seamă, murmură introducând parțial capul lustruit în ea. Îl simți?

Mușchii ei vaginali se contractară, aticiparea celor ce aveau să urmeze excitând-o instantaneu, și cuvântul „penetrare” îi înfierbântă sângele de parcă mintea ei juca rolul unei proxenete abile pentru simțurile ei.

—Răspunde-mi, iubito, murmură el, împingând obiectul rece încă puțin înăuntru. Spune-mi ce simți. Îi luă câteva secunde ce păreau abia a se târî, ca să răspundă, mintea ei fiind concentrată asupra unor senzații ce nu se puteau exprima prin cuvinte. În cele din urmă, reuși totuși să articuleze „Minunat”, cu un mic sunet delicios, gândindu-se ce bine mirosea el, ca o pădure udată de o ploaie de vară. Undeva, o mică porțiune deconectată a minții ei, îl plăcea într-un fel cu totul diferit de dragostea carnală pe care o simțea.

—Atunci, ești gata? Întrebă el inutil când șoldurile ei se mișcară ca o reacție instinctivă și înfierbântată la falusul introdus doar în parte, iar el îl alunecă în pasajul neted împingându-l atât de adânc în ea, încât micul obiect comos dispăru complet. Ea își strânse coapsele ca să identifice senzația tulburătoare de plăcere.

—Lasă-mă pe mine, șopti Kit, vârându-și mâna între picioarele ei și strecurându-și degetele înăuntru suficient de mult ca să apese falusul. Ai nevoie de mine să te ajut, nu-i așa?

—Da, rosti ea șoptit, dar sunetul se pierdu fiindcă el știa cum să miște micul obiect în cel mai ademenitor ritm și știa exact unde erau punctele cele mai sensibile, și ea ajunsese la orgasm din nou, foarte repede, ca și cum n-ar fi fost decât un trup docil subjugat de priceperea lui, la fel de supusă ca și femeile haremului său, pe care se prefăcea că le disprețuise, la fel de înrobite și dependentă de atingerea lui.

După aceea îl îmbrățișă cu o afecțiune lipsită de inhibiții "Și trăgându-i fața spre ea o presără cu sărutări dulci și fierbinți. Îi producea o încântare plină de beatitudine, era "extrem de îngăduitor și ei nu-i mai păsa de nimic altceva decât de neasemuita fericire pe care i-o aducea.

În scurt timp, sărutările ei recunoscătoare se transformară în sărutări seducătoare, legănarea șoldurilor ei căpătă un ritm ademenitor și șoaptele deveniră insistente.

—Vreau să te simt, iubitul meu Kit. Mi-ai promis...îl sărută îndelung, suspină ușor plină de dorință și mâna ei i-o atrase pe-a lui spre sân.

—Te rog, te rog, îl imploră ea.

—În curând, îi promise mângâindu-i sânul plin, vrând să se bucure de completul ei abandon. Mai întâi, hai să ne plimbăm în grădină. O să-ți placă să-l simți când mergi, spuse el, și-i apăsă ușor mâna între picioare.

Voia s-o vadă în milocul florilor, sub soarele cald, în "ținută de vizită, știind că sub costisitoarea rochie de la „Worth“ și lenjeria cusută de mână, adâncit în ea, se afla "micul falus pe care îl pusese acolo și că ea era în fiecare moment aproape de orgasm.

—Nu, protestă ea, nu acum, altă dată, și, apucându-l de mână, începu să-l tragă spre pat.

—Ei, dacă ai fi mai mare ca mine, ai putea spune nu,observă el în treacăt, ridicând-o în brațe.Ea inspiră scurt, cuprinsă de o plăcere pătrunzătoare când falusul alunecă în profunzime, brațul puternic al lui Kit presându-i fesele.

—Te simți mai bine? murmură el, apăsându-i sexul inflammat.

Pentru un moment ea nu putu răspunde nimic, fierbințeala îmbătătoare răspândindu-i-se în tot trupul, însă când plăcerea acută se domoli, transformându-se într-o pulsație ce nu-i mai tăia respirația, îi linse lobul urechii și-l întrebă încet:

—O să te-ntinzi cu mine în iarbă?

—Plăcerea va fi de partea mea, șopti el sărutându-i vârful nasului în timp ce travesa holul.

—Pentru că rămâi, murmură ea dulce, logica fiind surghiunită la mari depărtări când era în brațele lui.

—Pentru că rămân, consimți el coborând scările.Ea îi înconjură strâns gâtul cu brațele; picioarele ei purtau acum doar ciorapi și jartiere, iar fustele îi erau ridicate până deasupra buricului. Toate acestea, laolaltă cu sărutul lor înfierbântat erau impudic etalate în fața ochilor uluiți ai lui Violet, care sătea în fața ușii principale cu geamuri.

—Angela, strigă ea.Kit îngheță, Angela gemu, iar Violet țipă cu o voce periculos de puternică:

—Vă văd foarte clar, dragilor, așa încât ați putea foarte bine să mă lăsați înăuntru. Lăsând-o pe Angela jos cu griă, Kit îi netezi fustele rapid și cu îndemânare.

—Te simți bine? întrebă el cu blândețe, pentru că obrajii ei erau încă îmbujorați din cauza excitării, iar când ea nu răspunse imediat, ci îl strânse doar de mână ca să-și facă curaj el adăugă repede: O să-i spun să plece.

—Îi spun eu.

—Lasă-mă pe mine.

—Nu. Violet poate fi tenace ca un bulldog.El o atinse ușor pe spate, ca s-o încuraJeze.

—Nu mă atinge, spuse în șoptă Angela când un fior de dorință provocat de

atingerea ușoară a degetelor lui îi străbătu tot corpul. Te doresc prea mult, îi explică ea așa de încet încât trebui să-și încordeze auzul ca să-i distingă cuvintele.

—O să te descurci? o întrebă Kit cu blândețe.

—Da, spuse Angela, inspirând repede ca să se liniștească. Cel puțin așa cred.Își scutură rochia ușor ca s-o netezească și porni către ușă. După doi pași mici se opri.

—Nu pot, rosti ea cu răsuflarea tăiată, ajunsă în pragul orgasmului, subjugată de frecarea falusului de țesutul congestionat.

—Nu mișca, spuse el îndreptându-se către ușă.

—Te rog, Kit. Vorbesc eu cu ea. Bărbatul își întoarse repede privirea către ea, având deja mâna pe clanța ușii. Ochiul lor se priviră preț de o secundă.

—În fond, e musafirul tău, rosti el încet.

—Ce prudenți sunteți! exclamă Violet, năvălind pe ușă într-o învolburare de batist fin având un imprimeu cu primule. Bună, domnule Braddock. Draga mea, pari cam roșie la față, declară ea cu o indiscreție prietenească; probabil e din cauza zăpușelii.

—Sper că ai un motiv foarte bun ca să vii aici, vorbi Angela calmă, dar cu atenția distrasă de zvâcnetul din pânțele ei.

—Firește că am, dragă. Te-am salvat de Priscilla, care era pe punctul de a aduce mai mulți dintre oaspeții tăi să-ți admire grădina de trandafiri, l-am spus că, având în vedere că deseori după-amiază te odihnești în Stone House, ar fi indicat să vin eu întâi, să verific dacă nu te deranjăm. După cum văd, asta am fi făcut. Ai putea să-mi mulțumești.

—Mulțumesc. Acum pleacă.

—Nu vreți să vă alăturați petrecerii noastre, domnule Braddock? întrebă Violet cu dulceață în glas, îndreptându-și atenția spre Kit care o urmărea atent pe Angela. Îi luă o fracțiune de secundă ca să răspundă și, când privirea lui se opri asupra lui Violet, ea încetă să se mai mire de ce era Angela atât de îmbujorată; în ochii lui verzi strălucea o febră sexuală incandescentă.

—Prezența mea ar fi stânjenitoare pentru reprezentantele familiei Ansley, răspunse el scurt.

—Am auzit că te întorci în America.

—Nu sunt sigur.

—Înțeleg, murmură Violet încet. O să-i dai voie Angelei să vină la ceai? întrebă ea binevoitoare.

—Du-te Violet, mormăi Angela. Doar... pleacă.

—Petrecere frumoasă, dragilor, zise Violet veselă, comportarea misterioasă a Angelei neavând nici o influență asupra buneii ei dispoziții.

Plimbarea asta de după-masă îi adusesese un câștig considerabil. De-abia aștepta să-i spună lui Souveral.Imediat ce ușa se închise în spatele lui Violet, Angela spuse aproape leșinând de dorință:

—Dacă mă mai faci să aștept, fie și numai o secundă, n-am să-ți mai vorbesc

niciodată.

—O să fac tot ce-mi stă în puteri, contesă, spuse el zâmbitor.

Îi trebuiră două secunde să zăvorască ușa și încă două secunde să tragă perdelele la ferestrele ce dădeau spre curte. Apoi o duse pe sus în salon ca să nu fie nevoită să meargă, pășind cu grijă ca să nu miște falusul din ea, inutil.

Atunci când o puse cu fața în jos pe cea mai apropiată masă, ea se cutremură ușor, mânată de dorința arzătoare. Așeză lampa pe podea, îi ridică fustele și, cu genunchiul, îi depărta picioarele în timp ce-și desfăcea repede nasturii de la pantaloni. Extrase cu îndemânare falusul și privi pentru o fracțiune de secundă la încântătoarea priveliște oferită de fesele ei rotunde și sexul înrouat de umezeală, întrebându-se în treacăt, cine de cine avea mai mult nevoie în această legătură înfierbântată, iar gândul de a se împlânta la nesfârșit, până la a-și pierde mințile, în acest trup dulce și parfumat, îi apărea ca o foarte reală posibilitate.

—Kit...Implorarea ce răzbătea din micul sunet neprefăcut, era de-a dreptul înduioșătoare.O pătrunse imediat, alunecând în ea cu mai puțină greutate decât în noaptea trecută, carnea ei maleabilă fiind calibrată de întâlnirea lor precedentă. Întâmpinând doar un minimum de rezistență, plonă în adânc și se cufundă în ea până la refuz.

Ea era extrem de dornică; șoldurile și fesele ei zvâcneau înapoi, nerăbdătoare să-i iasă în întâmpinare, agitându-se neîncetat când el se retrăgea și scâncetele ei exprimau mulțumire, când el o penetra iar. Mai apoi, se agăță de marginile mesei când delirul se intensifică pe măsură ce el intra și ieșea din ea cu mișcări în care-și concentra toată forța.

Auzi primul ei mic țipăt, îi simți contracțiile orgasmice și o văzu suspinând și prăbușindu-se sub el în rapida și febrila abandonare pe care începuse s-o recunoască.

Dacă va rămâne, cugetă Angela cu o automulțumire hedonistă, *îl voi putea avea în mine oricând voi dori. ziuă sau noaptea, înaintea micului dejun sau în timpul lui*, mai reflectă ea bine dispusă, pe când unde de voluptate îi contractau vaginul sațiat.Kit simți slaba vibrație de parcă ar fi fost conectat la cele mai intime dorințe ale ei, și se mișcă în ea, pătrunzând încă și mai adânc.

Geamătul Angelei se auzi ca un răspuns desăvârșit. Corpul ei era deja dependent de vraja lui senzuală și se simțea satisfăcută cu mult mai mult decât fusese vreodată în trecut.

—Să nu pleci niciodată, șopti ea.

—Îmi place aici, mumură Kit cuprinzându-i strâns mijlocul și fluida lui penetrare și retragere îi fermeca simțurile. O să rămân.

Și în după-amiaza aceea o satisfăcu de parcă era armăsarul ei personal, dorind să-i ofere plăcere, atent la nuanțele gradului ei de excitare, expert în a-i provoca cele mai violente senzații.

Cum era complet îmbrăcat, excepție făcând erecția lui semeață, care devenea ritmic vizibilă când se retrăgea dacă ar fi intrat cineva în salon, l-ar fi putut lua drept un oaspete care examina un bibelou aflat pe masă. La o mai atentă

cercetare, însă, bibeloul s-ar fi dovedit a fi frumoasa gazdă de la Easton cu fustele ridicate deasupra feselor de culoarea fildeşului, a cărei senzualitate exacerbată se afla în pragul cataclismului.

Când inevitabilele convulsii scuturară corpul Angelei, strânsoarea lui Kit se înteeți și se îngropă adânc în ea cu o precizie încântătoare.

Câteva minute mai târziu, un alt climax strălucitor îi cutremură trupul cu o intensitate covârșitoare și ultra sensibilizată; după atâtea orgasme violente, se simți slăbită din cauza excesului.

În acel punct, Kit decise că doamna era, cel puțin pe moment, satisfăcută și își permise să se elibereze, după cum promisese... afară din ea.

După câteva momente, privi către ceas, șterse cu o batistă sperma de pe porțiunea de jos a spatelui ei și îi întoarse cu blândețe fustele în jos, în timp ce ea zăcea în prostrație pe tăblia mesei. Cu gesturi de o desăvârșită curtoazie, o ajută să stea în picioare.

Sprrijinindu-și cu grijă mâinile pe masă ca să se susțină, se rezemă de mobila solidă cu respirația tăiată, roșie la față și deplin satisfăcută.

—Ți-ai amintit, spuse ea moale, ușurată.

—În timp ce tu ai uitat, replică el zâmbind ușor, "încheindu-și pantalonii.

—Sunt total absentă când sunt cu tine. Mă vrăjești.

—Vino înapoi la noapte, rosti Kit calm, și te voi vrăji și mai mult.

—Găsesc că înrobirea și devotamentul meu față de tine sunt mișcă... enervante.

—Nu te gânde că n-au intervenit și în viața mea niște schimbări, iubito, zise el cu blândețe. Amândoi suntem subjuțați de pasiunile noastre, deși eu am o libertate mai mare de acțiune, continuă el rânjind. Ți-a plăcut f... ăsta rațional? Nici un fir de păr n-a fost deranjat, nici un nasture și nici o fundă n-au fost desfăcute și cu greu se poate observa vreo cută pe rochia ta.

—Mai ai și alte moduri la fel de interesante?

—Vino să mă vezi la noapte, o îmbie Kit seducător. O să-ți arăt repertoriul meu.

—Se poate muri din cauza extazului?

—Nu cred, zâmbi el vag, dar putem încerca.

CAPITOLUL 15

Violet o pândi după ceai. Angela nici nu s-ar fi așteptat la altceva, după ce timp de o oră parase aluziile și privirile ei șirete, în vreme ce musafirii ei discutau despre activitățile lor recreative de după-amiază.

—Nu e adorabil să știi ceva despre care micuța Priscilla habar n-are? spuse Violet alăturându-i-se Angelei pe când părăseau salonul scaldat de soare. E o tânără atât de enervantă.

—Întrebările tale n-au dat dovadă de prea multă subtilitate, comentă Angela. Charlotte n-a prea apreciat investigațiile tale indiscrete în legătură cu planurile de căsătorie ale fiicei ei.

—Eram curioasă. Credeam că și tu vei fi, având în vedere că domnul Braddock al tău avea șanse să câștige partida de bancher pentru Wynmere.

—Nu este domnul Braddock al meu, o corectă Angela,deși aluzia la posesiune din frază îi sună în mod plăcut în minte.

—În după-amiaza asta, se părea că este; sau cel puțin se află temporar prins în plasa ta, adăugă Violet arcuindu-și cu grație o sprânceană. Trebuie să-mi povestești totul. Este cel mai impresionant mascul pe care l-am văzut vreodată, așa încât vreau să știi toate detaliile savuroase. O s-o expediem pe Nellie și vom avea o mică discuție agreabilă până la cină.

—E extraordinar de plăcut, rosti Angela cu grijă pentru prima oară în lunga lor prietenie, nu era sigură că vrea să-i facă confidențe lui Violet.

—Precis că e vorba de dragoste, iubito, declară Violet fixând-o cu o privire atotcunoscătoare. Ce minunat trebuie să fie pentru tine.

—Nu mă tachina de data asta, Violet, suspină Angela. N-aș suporta.

—Draga mea, zise prietena ei încet, atingându-i ușor brațul, nici n-aș îndrăzni, dacă ți-ar păsa cu adevărat Dumnezeule, dacă cineva are dreptul la fericire după atâția ani îngrozitori de căsătorie, aceea ești tu.

—Care căsătorie constituie, desigur, problema.

—Are intenții serioase!? Kit Braddock nu pare să aibă nici un pic de seriozitate în el.

—Nu știu. El zice că da.

—Bunule Dumnezeu, dar cum rămâne cu haremul lui? Scuză-mă, n-ar fi trebuit să întreb, se scuză ea imediat, dar nu este ceea ce s-ar putea numi un stâlp al virtuții. îl crezi?

—Probabil că nu, zise Angela cu un zâmbet alnic. Sprâncenele lui Violet se ridicară la maximum, semn că era de acord.

—Totuși, mi-ar plăcea să-l cred. Mă face fericită într-un fel de-a dreptul fermecător. Ajunseseră la apartamentul Angelei și, chiar înainte de a intra, Violet spuse:

—Dacă nu te superi, am să-i fac vânt lui Nellie. O să se îngrijoreze dacă va crede că ești pe cale de a-ți pierde complet mințile.

—Crezi c-am ajuns atât de departe? zâmbi Angela.

—Sunt sigură că e ceva temporar, iubito, dar nu te-am mai văzut până acum aproape plângând din cauza unu bărbat.

După ce Nellie plecă, Violet spuse:

—Stai jos și ascultă în timp ce am să încerc să te fac să-ți aduni mințile.

—Nu sunt sigură că vreau să te ascult, replică Angela așezându-se pe un scaun aurit. N-am fost niciodată atât de fericită.

—O să-ți zdrobească inima, afirmă Violet așezându-se cu o unduire grațioasă a rochiei ei de mătase de culoarea lavandei. Individul ăsta e legendar în privința aventurilor lui. Chiar în timp ce se presupunea că îi face curte Priscillei,el mai degrabă trecea în revistă lista femeilor măritate din Londra care obișnuiesc să cocheteze și,din câte mi s-a spus,le satisfăcea complet. Asta ca să nu mai menționăm îndatoririle pe care le are față de haremul său. De ce tocmai el, iubito, dintre atâția bărbați?

—Înțeleg toate problemele care sunt mai mult decât evidente, Violet, spuse Angela schimbând fără încetare poziția unei cărți de pe măsuta de lângă scaun. Mi-am ținut nenumărate discursuri în legătură cu el în ultimele săptămâni și, până aseară când a apărut în timpul cinei, am crezut că-l scosesem definitiv din viața mea.

—Cel care te-a întrerupt nu era administratorul în legătură cu o problemă legată de starea drumului?

—Nu.

—Și tu i-ai căzut în brațe.

—Da, spuse ea liniștită.

—Cred că-ți dai seama că ai fost o provocare pentru el, nu-i așa? Nu e obișnuit să fie refuzat de femei.

—Probabil că așa a fost. Nu-l cunosc suficient de bine ca să pot judeca asta.

—Sper că n-ai de gând să faci nici o prostie.

—Nu cred.

—E o exprimare care sună foarte echivoc.

—Așa și este, admise Angela domol. Emoțiile mele sunt într-o stare de învălmășeală cumplită.

—Cel puțin sper că vei fi foarte atentă, o preveni Violet. Cu Brook te poți înțelege din ce în ce mai greu. Zvonurile despre viciile lui sunt din ce în ce mai dese și știi cum a reacționat acum câțiva ani la bârfele despre tine și Joe Manton.

—Cum aș putea uita? N-avea să uite niciodată — Baby May era rezultatul cruntelor violențe la care o supusese.

—Ar trebui să fie închis.

—Familia lui n-ar fi de acord, nu va fi niciodată.

—Te-ai gândit vreodată la starea mintală a părinților noștri când ne-au măritat? Întrebă Violet curioasă, și o ușoară încruntătură deranjă curba lină a sprâncenelor ei.

—Cred că au considerat totul drept o problemă de afaceri, replică Angela, care-și pusese aceeași întrebare de nenumărate ori de-a lungul anilor. Prioritatea tatălui meu vitreg a fost să dea câți mai puțini bani ca zestre celor din familia Greville. Mama a văzut doar strălucirea titlului nobiliar al familiei Greville, iar eu m-am simțit ușurată că nu trebuia să mă mărit cu fiul hemofilic al reginei. Ea era foarte hotărâtă să ne căsătorească.

—Și eu care mă gândeam că Dudley avea un zâmbet plăcut...

Angela ridică din umeri.

—Ce știe cineva la șaptesprezece ani?

—În tot cazul nu ceea ce știm noi acum, draga mea, așa că nu te lăsa trasă pe sfoară de un alt zâmbet atrăgător. Știi că-ți doresc din tot sufletul să fii fericită

—Dar, iubito, nu Kit Braddock va fi acela care să-ți ofere așa ceva. Asta-i tot ce am de spus. Nu vreau să fii rănită de un afemeiat cu reputație proastă.

—Știu, zise calmă Angela, m-am gândit și eu la toate astea îndelung. Nu-ți fă grii inutil. N-o să-mi dau inima ca o fetișcană naivă.

—În cazul ăsta, iubito, bucură-te de plăcere, o sfătui Violet cu un zâmbet poznaș. Sunt sigură că este un amant desăvârșit. Numai nu-l lăsa să te includă în haremul lui.

—N-o să-l las.

—Bănuiesc că la noapte o să te țină trează, murmură Violet pe un ton șiret și insinuant.

—Sper și eu, zâmbi Angela.

—O să fii foarte obosită mâine, draga mea, și, în plus, cu o casă plină de oaspeți pe capul tău. Ce-ar fi să te lași doborâtă de o răceală ușoară, de vară? propuse ea. Nimic serios, desigur — doar ceva care să-ți permită să te odihnești în timpul zilei.

—O să văd, Violet. încă o zi, și toată lumea va pleca.

—Cel puțin, micuța și răutăcioasa Priscilila n-a reușit să pună gheara pe el.

—Mă bucur pentru el, spuse Angela domol. Nu l-ar fi făcut fericit.

—N-o să facă pe nimeni fericit, dacă acela nu va dori să vorbească exclusiv despre ea, rochiile ei...

—..și talentul ei artistic excepțional, murmură Angela cu un aer comic. Deși s-ar putea ca nici ei căsătoria să nu-i ofere ceea ce-și dorește, continuă ea. Nici tu, nici eu, n-am știut destul la vârsta asta ca să ținem piept familiilor noastre.

—Ca și cum ne-ar fi folosit la ceva! Te-ar fi închis până ce ai fi consimțit.

—Cunoști pe cineva care să fie cu adevărat fericită? întrebă Angela liniștită.

—Cum de-am ajuns la subiectul ăsta trist? Desigur că nu cunosc pe nimeni și nici tu nu cunoști.

—Așa încât mă voi bucura pe deplin de el, Violet, atâta timp cât voi putea.

—Și bine ai face! Kit Braddock nu-mi face impresia unui bărbat care staționează prea mult într-un loc.

—N-am să cobor la micul deun.

—Iar eu o să-i țin pe musafiri departe de Stone House. Le-ai spus surorilor tale?

—Nu. Dacă Kit se va decide să stea ceva mai mult, am să le spun, dar cine poate ști? Ridică din umerii îmbrăcați în mătase astfel încât floarea din mărgelă, executată în mod artistic de talentata mână a domnului Worth, străluci în lumina soarelui.

—Reputația lui exclude noțiunea de permanență.

—Iată o abordare realistă a subiectului, iubito.

—N-am dat eu dovadă de realism când a fost vorba de viața mea?

De la destrămarea șocantă a tuturor viselor ei de fată, survenită la scurt timp după căsătoria cu Brook, rezolvase problemele astfel încât se evite traumatismele sufletești pe cât de mult posibil. Nu era întotdeauna ușor, având în vedere asalturile periodice ale lui Brook asupra existenței ei, dar în general privea lumea prin prisma rațiunii. Ca atâtea alte semene ale ei, ale căror căsătorii nu fuseseră făcute din dragoste, înțelegea îndatoririle familiale și, încă și mai mult, amenințarea pe care o constituia mintea lipsită de rațiune a soțului ei.

—Cu excepția unor lapsusuri ocazionale, de genul domnului Braddock, sugeră

Violet.

—Da, încuviință Angela, cu un zâmbet fugar plin de încântare. În mod categoric toată povestea denotă un gol în judecata mea, dar e atât de desăvârșit, încât poți uita că farmecul lui este rezultatul unei practici îndelungate.

—Ei bine, între timp distrează-te cât poți.

—Asta e și intenția mea, răpunse ea dulce.

În timp ce Angela îi servi pe musafirii ei cu ceai și apoi dezbătu cu Violet sinceritatea intențiilor lui Kit, acesta plecase ascultător, cu misiunea de a achiziționa prezervative și era pe cale de a intra în magazinul singurului farmacist din Easton. Două doamne în vârstă îl examină îndeaproape când trecu pe lângă ele la ușă și, după ce ieșiră din magazin, se întoarseră ca să-l studieze cu și mai multă atenție. Când le făcu semn cu mâna prin fereastră, se îndepărtară rapid și el își dădu seama cât de expus era bârfelor într-un sat atât de mic. Așteptă ca farmacistul să termine de cântărit arsenic pentru un bărbat care părea, după înfățișare, să aparțină micii nobilimi. Hainele lui din tweed erau bine croite, dar demodate, iar favoriții încărunțiți nu mai erau la modă de vreo douăzeci de ani.

—Cârțițele astea blestemate îmi mănâncă toți bulbii, să mă ia naiba dacă nu, Jeffreys. Am să mă iau de ele, înainte ca să-mi facă grădina praf.

—Asta ar trebui să rezolve problema, domnule Capshaw, spuse farmacistul, ambalând praful într-un cornet de hârtie. Am auzit de la doamnele de la clubul de grădinărit că dă rezultate.

Spunând acestea, puse pachetul pe teghea cu o mișcare largă a brațului.

—Poți să-l servești pe domnul care așteaptă, Jeffreys. Cred că-mi mai trebuie câte ceva, dar mai întâi trebuie să-mi găsesc lista de cumpărături.

Vârșnicul gentleman începu să se plesnească peste buzunare, de parcă foșnetul unei hârtii ar fi fost singurul miloc prin care își putea descoperi lista.

—Cu ce să vă servesc, sir? îl întrebă farmacistul pe Kit, ștergându-și mâinile pe șorțul de pânză și examinând costumul de călărie al acestuia cu privirea curioasă a unui bărbat care se ducea în fiecare seară la soția lui cu o nouă provizie de bârfe locale.

—Aș dori niște prezervative, zise Kit. Orice fel aveți. Plesnitul buzunarelor încetă brusc, farmacistul îl analiză pe Kit cu și mai multă atenție, ca și când ar fi vrut să memoreze mai multe detalii pentru soția sa.

—Vă gândiți la o marcă anume? întrebă el încet.

—Arătați-mi ce aveți, replică neglient Kit, departe de a fi intimidat de ceva atât de inofensiv cum era curiozitatea localnicilor.

—Sunteți în vizită pe aici? întrebă celălalt client venind lângă teghea ca să observe tranzacția mai de aproape.

Kit se întoarse spre el cu o privire inexpresivă.

—Sunt în trecere.

—Grozav cal aveți afară, comentă omul. Pare a fi unul dintre cailor contesei.

Kit își dădu atunci seama că se afla într-unul din acele colțuri liniștite ale

Angliei, unde orice străin este observat imediat pentru că foarte puține persoane care nu erau de prin partea locului aveau vreun motiv să treacă pe aici.

—Trebuie să fiți unul dintre invitații la petrecere. Deseori vine și prințul pe aici, știți? Sunteți american, nu-i așa?

—Folosesc doar unul dintre caii ei, zise el evaziv, pentru o zi sau două. Am vânat împreună cu gentlemanii din Quorn, adăugă el, întrucât vânătoarea era, în general, un punct de interes pentru nobilimea de la țară.

Prefera să nu discute despre petrecerea organizată de ea.

—Sunt cei mai buni vânători din Anglia, din câte se spune, zise domnul Capshaw, dar contesa poate ține pasul cu oricare din ei.

—Călărește foarte bine, spuse el pe un ton neutru.

—Se spune că este cea mai bună călăreață din Anglia, declară farmacistul cu respect. Am citit chiar eu în World, sub fotografia în care era lângă armăsarii pur sânge pe care i-a cumpărat de undeva de prin Arabia.

—Ați mai fost pe aici? întrebă domnul Capshaw privind la inelul gravat de pe mâna stângă a lui Kit, caracterele chinezești tăiate în piatra verde reflectând lumina ce venea de la geam.

—Nu.

—Rămâneți prin împrejurimi?

—Poate, nu sunt sigur.

—Unde locuiți în America?

—În San Francisco. Mă cam grăbesc. îmi arătați prezervativele? propuse el, dorind să pună capăt interogatoriului. Spre deosebire de majoritatea împrejurărilor unde doar reputația sa putea fi în pericol, și putea fi oricât de nepoliticos dorea, aici, un pas greșit putea atrage asupra Angelei zvonuri care-i puteau face rău.

—Am numai câteva, zise farmacistul dar, când scotoci printr-un sertar din apropiere, găsi un pumn întreg.

—E grozav, declară Kit scoțând un mănunchi de bancnote din buzunar.

—Pe care-l doriți?

—Le iau pe toate.

—Păi, știți... ăăă... trebuie să calculez întrucât au prețuri diferite, se bâlbâi farmacistul.

—Nu e necesar, răspunse Kit punând o bancnotă de valoare mare pe teghea și adunând pachetelele cu cealaltă mână. Păstrați restul, rosti el cordial, înfundând captura în buzunar și, salutându-i din cap pe cei doi bărbați, ieși din magazin cu provizia de prezervative a satului Easton.

—Probabil că e un tip foarte ocupat, zise Capshaw făcându-i cu ochiul lui Jeffreys. Și în plus, unul extrem de bogat, spuse farmacistul fluturând hârtia de cincizeci de lire.

—E de așteptat ca unul care călărește un pur-sânge al contesei să fie plin de bani. Sora ei vitregă s-a măritat cu un duce, iar ea și cu prințul sunt prieteni apropiați. Dar un american!/? Mă întreb dacă n-o fi unul dintre milionarii aceia

care vrea să-și cumpere un domeniu la țară prin părțile astea.

—O s-o rog pe doamna Jeffrey s-o întrebe pe soția nepotului ei, care are o verișoară ce lucrează ca fată în casă la Easton. Un bărbat ca ăsta... o să-și aducă aminte de el.

CAPITOLUL 16

Când seara deveni mult prea plictisitoare pentru a mai putea fi suportată și cum era nerăbdătoare să plece înainte ca ultimul musafir să meargă la culcare, Angela își însuși propunerea lui Violet și se plânse că a răcit. Se retrase în mod ostentativ mai devreme, numai pentru a coborî câteva minute mai târziu pe scara din spate și a părăsi casa pe una dintre ușile folosite de servitori.

O luă la fugă asemenea unui copil dornic de joacă și, simțindu-se la fel de veselă și lipsită de griji, traversă pajiștea întunecată cu pași repezi. Rochia ei de tul brodat cu paiete strălucea în lumina argintie a lunii. Aleea de fagi licărea sub razele astrului ca o cărare sclipitoare care ducea către bărbatul pe care-l iubea și atât de exuberantă era starea ei de spirit, încât râse cristalin în liniștea inconcurătoare. Era binecuvântat de liberă pentru tot restul nopții, Kit o așteptase, iar mâine când se va trezi, aveau să mai rămână doar douăzeci și patru de ore până la plecarea musafirilor ei. După care îl va avea numai pentru ea.

—Pari veselă, murmură Kit venind din spate și ridicând-o în brațe.

Ea țipă speriată de brusca lui apariție, apoi râse iar și-și aruncă brațele în jurul gâtului lui.

—Sunt amețitor de îndrăgostită, declară Angela veselă, și tu ești extraordinar de priceput în a pândi doamnele noaptea, continuă ea tachinându-l și sărutându-l ușor pe obraz.

—Doar o singură doamnă, o corectă el, mergând fără efort cu ea în brațe de-a lungul cărării pietruite. De ce ți-a luat atât de mult timp?

- Lumea e încă absorbită de jocul de cărți, bea, sau cântă la pian. Știai că Priscilla cântă îngrozitor la pian? îl întreabă ea bine dispusă.

—Am avut neșansa s-o ascult într-o seară. N-am să mai fiu în stare niciodată să suport vreo piesă de Liszt.

—Mmm, ești atât de dulce, murmură ea trasându-i o linie de sărutări ușoare pe obraz. Știai că ești un dulce? îl întreabă, lingându-i lobul urechii.

I se mai spusese asta de o mie de ori, dar răspunse „Nu, niciodată”, cu o expresie extrem de serioasă.

—Cum e să faci dragoste cu o femeie amețitor de îndrăgostită?

—Întreabă-mă mai târziu — acum habar n-am — dar cred că „exces” este cuvântul cheie. Ai fost f... vreodată până să-ți ieși din minți? Oricum, mă bucur că m-am odihnit mai devreme, afirmă Kit, având o expresie de impertinență perversă în zâmbet.

—Fără-ndoială vei avea nevoie de toată rezistența de care poți face dovadă, recunosc eu ea vioaie. Crezi că e lună plină? îl întreabă aruncând o scurtă privire către cerul strălucitor. Ard de dorință.

—Nu cred, pentru că am resimțit aceleași senzații și de dimineață și în timpul după-amiezii...

—..la prânz, la cină, știu. Sper că, cel puțin pentru o bucată de timp, nu mai ai alte planuri în afară de Easton.

—Mi-am anulat tot programul.

—Deci ești complet la dispoziția mea.

—Absolut.

—Ce cuvânt drăguț când îl spui cu tonul ăsta.

—Iar după ce pleacă musafirii tăi duminică, consideră-te tu la dispoziția mea, rosti el domol.

—Cu excepția lui Baby May, interveni ea repede.

—Cu excepția ei.O duse în căsuță, apoi pe scări și în micul dormitor de sub streășină. Când o așeză pe patul călugărului, ea văzu prezervativele împrăștiate pe cuvertură și zise cu cel mai dulce zâmbet posibil:

—Ți-ai amintit!

—Eu mi-aduc întotdeauna aminte. Alege-l tu pe primul. Personal, îl prefer pe cel care are portretul reginei pe el, adăugă apoi rânjind. E foarte patriotic!

—Nu crezi c-ar părea puțin ciudat... să faci dragoste cu regina?

—Nu spune „cu“ regina, iubito. Numai gândul la așa ceva este suficient să-l facă pe un bărbat să ia în considerare trecerea la abținere.

—Chiar dacă eu aș sta întinsă aici așteptându-te? îl tachină Angela.

—Ar trebui să mă concentrez foarte tare. Cei din casa de Hanovra nu prea sunt considerați arătoși.

—În timp ce membrii familiei Braddock arată splendid.

—Mulțumesc, spuse el cu modestie, arătând teribil de chipeș așa cum stătea rezemat de placa de la picioarele patului, purtând cizme, pantaloni de călărie și cămașă, zvelt și puternic totodată, cu silueta perfect structurată.

—Arborele genealogic al familiei Lawton a dat cele mai frumoase femei din lume.Auzise toate aceste superlative de mai multe ori până acum, dar când Kit rosti frumoasele cuvinte, acestea începură brusc să capete importanță.

—Suntem foarte norocoși, spuse ea și fericirea îi inundă sufletul.

—Suntem, într-adevăr, se arătă el de acord aplecându-se deasupra Angelei care stătea turcește în pat, ca să-i depună un sărut ușor pe buze. Acum alege unul, sau o să fac dragoste cu tine fără nici o protecție. Sunt nerăbdător. Au trecut dea cinci ore.

—Cinci și umătate, îl corectă ea meticuloasă cu un zâmbet slab și ademenitor.

—Am sentimentul că astea n-or să ne ajungă prea multă vreme, rosti Kit domol, privind la ea cu ochii pe jumătate închiși.

—Nu poți să faci rost de mai multe?

—Nu în Easton; am cumpărat întreaga provizie și în decursul achiziționării lor, a trebuit să evit o groază de întrebări. Un domn mai în vârstă a recunoscut calul.

—Bănuiesc că Jeffreys a fost tare curios.

—Foarte.

—Ei, poftim! Apoi însă, mintea ei trecu de la posibilele complicații ale curiozității lui Jeffreys la consecințele mult mai serioase ale cantității insuficiente de prezervative.

—Asta-i tot ce avem?

—Nu e o problemă.

—Poate pentru tine nu este.

—Odată ce se vor termina astea, n-o să mai eaculez în tine, crede-mă.

Angela se uită în sus la el, pe sub gene.

—Incontestabil, asta trebuie să fie cea mai nesăbuită și des folosită propoziție din istoria bărbaților.

—În cazul meu poate fi crezută, însă procedează cum crezi de cuviință, rosti el calm. Pot să mă duc călare la Easton Vale, mâine sau poimâine, să mai cumpăr altele.

—Magazinele sunt închise duminica.

—Iubito, zise el cu blândețe așezându-se alături de ea, ai început să vorbești de parcă asta ar fi prima oară pentru tine. Dă-mi voie să te asigur că, deși m-am culcat cu multe femei de-a lungul anilor, în mod intenționat n-am avut nici un copil. Probabil că sunt mai atent decât tine. Nu putem încheia această discuție?

—Nu poți fii chiar atât de sigur.

—Ba da.

—Ar trebui să te cred, zise ea nervoasă.

—Te rog, fă-o.

—Pentru o femeie e mai greu să fie nepăsătoare față de consecințe.

—Dar nu se compară cu situația în care ai avea o duzină de copii. Fiind o femeie care susține că rămâne însărcinată doar dacă e privită de un bărbat, trebuie să fi găsit o soluție.

—Dar capișonul cervical nu este potrivit în cazul tău și al meu... știi că s-a deplasat... of, la dracu'! exclamă ea. Urăsc toate astea.

Lăsându-se să cadă pe spate între perne, Kit își strecură brațele sub cap și închise ochii.

—Trezește-mă când problema ăsta va fi rezolvată în chip mulțumitor pentru tine, spuse el zâmbind ușor.

—Să nu îndrăznești să mă ignori, protestă ea cu fervoare, aruncându-se peste el și încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui, tocmai când sunt înnebunită, nervoasă și îngriorată pentru mersul vieții mele și, în plus, teribil de îndrăgostită. O să mor, șopti ea. La început el întinse mâinile s-o îmbrățișeze, dar apoi, deschise ochii și când vorbi, vocea îi era ciudat de liniștită.

—Ce vrei să spui prin „îngriorată pentru viața ta“?

—Nimic.

—Nu te neliniștește atât de mult o sarcină în sine, cât ceea ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne însărcinată, așa este? Vorbește-mi despre asta.

—Dacă vrei să știi, Brook s-a comportat foarte urât când am rămas însărcinată cu May, zise ea, fiindcă privirea lui era mult prea serioasă și știa că nu-i putea

distrage atenția cu un răspuns frivol.

—E copilul lui!?

—Da.

—Dar el nu te-a crezut.

—La început, nu.

—Ce-a făcut la început? întrebă el calm.

Angela nu răspunse, dar Kit observă licărul de teamă din ochii ei.

—Te-a bătut, nu-i așa?

—Da.

—Ai avut noroc că bebelușul n-a pățit nimic, rosti el cu blândețe, gândindu-se că Brook Greville merita să fie bătut și el.

—Sunt recunoscătoare că nu i s-a întâmplat nimic.

—E adorabilă. Ești de-a dreptul norocoasă.

—Vai, Kit, nu mă face să plâng, șopti ea; buzele îi tremurau, iar ochii îi erau plini de lacrimi. La ce folosește să vorbim despre toate astea?

—Iartă-mă, Angela, murmură el îmbrățișând-o mai tare, dezmierdând-o ușor, oferindu-i alinare și mângâiere. Promit că n-am să mai aduc vorba despre asta, rosti el afectuos. Și ai cuvântul meu că n-ai să rămâi însărcinată.

—Mulțumesc, spuse ea, cu un suspin mic și trist. Acum, te iubesc și mai mult.

—Cu cât mai mult? întrebă Kit pe un ton frivol, și zâmbetul lui avea o nuanță profund senzuală. Cât toți munții, toate balenele și tot ceaiul din China.

Acum, ea zâmbea din nou.

—Eu te iubesc mai mult decât o iubesc pe Desiree și chiar mai mult decât îmi iubesc mama, spuse el în joacă.

—Nu m-ar plăcea, zise Angela, gândindu-se cât de nepotrivită ar părea ea pentru o mamă iubitoare, care dorea ca fiul ei să facă o căsătorie avantajoasă.

—Te-ar iubi pentru că te iubesc eu. E foarte inteligentă și nu-i pasă de tiparele sociale. Și asta atât în legătură cu viața mea, cât și cu a ei. Cu puțini ani în urmă mi-a spus că n-a fost căsătorită cu tatăl meu. El era deja căsătorit, ca și tine. S-au întâlnit la operă. Mama spunea că tata nu aprecia muzica, iar ea era o pianistă concertantă. Dar, oricum, s-au îndrăgostit unul de altul... și el a murit înainte ca eu să mă fi născut.

—Îmi pare rău, spuse Angela încet, gândindu-se ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru mama lui.

—Mă simt de parcă l-aș cunoaște, zise Kit. Mama vorbea întotdeauna de el de parcă ar mai fi trăit. Are un temperament artistic, e ușor înclinată spre misticism și are tendința să devină excesiv de protectoare:

—Cred că asta nu i-a folosit cine știe ce în privința ta, presupuse Angela zâmbind, știind că el trăise ani întreg pe muchie de cuțit.

—O să-ți placă, afirmă el simplu. Toată lumea o place. Dar cum vor reacționa prietenii tăi față de mine, o întrebă leneș. Ce-a zis Violet?

Angela se trase puțin în sus, se spriini cu brațele pe pieptul lui și îl privi șăgalnic.

—Să mă feresc de farmecul tău ademenitor.
—Dar tu n-ai ascultat-o.
—O să am timp destul pentru asta când ai să mă părăsești, răpsunse ea pe un ton nepăsător. Kit se încruntă. . . .
—Ești extraordinar de greu de convins. N-ai întâlnit bărbați sinceri?
—Scuză-mă dacă nu te încadrez în categoria asta.
—Oamenii se schimbă.
—În cazul ăsta, acum cunosc un bărbat sincer.
—Cât de cinică ești, iubito.
—Înveți cu timpul, iubitele, spuse ea accentuând delicat cuvintele. Aveam cincisprezece ani când am fost examinată în vederea unei posibile căsătorii. Disraeli, care era foarte bătrân, dar era încă un prieten drag al reginei, m-a invitat la teatru. Mă simțeam onorată și extrem de agitată, dar el m-a făcut, cu farmecul lui impresionant, să mă simt în largul meu. Mulți ani mai târziu am aflat că în seara aceea fusesem testată ca o posibilă consoartă a prințului Leopold și de atunci am avut de mai multe ori ocazia să constat că rareori bărbații sunt sinceri cu femeile frumoase, întotdeauna interesul manifestat de ei ascunde un motiv. Faptul acesta nu mă deranjează în mod special; sunt doar conștientă de el.
—O să te fac să-ți schimbi părerea.
—Aștept cu nerăbdare să asist la desfășurarea acestui proces. Bravura ta sexuală face parte din metodologie?
—Nu.
—Eu aș prefera să facă parte.
—Foarte bine.
—Ah, ești foarte înțeleghător, murmură ea.
—Cred că mi-a mai spus cineva asta, surâse Kit.
—Nu cred că ți-a spus nimeni niciodată asta.
Privirea pătrunzătoare a Angelei devenise rece.
—Ai dreptate, răspunse el imediat, arătându-și acordul cu o voce dulce. Probabil că m-am gândit la cu totul altceva. Spune-mi ce dorești.
—Vreau ceva din repertoriul tău amoros.
—Ceva romantic?
—Nu, ceva pur carnal și sălbatic, îi ceru ea.
—Ești o mică desfrânată lacomă, rânji el.
—Numai alături de tine, afirmă Angela în șoaptă.
—Îmi place sum sună chestia asta, spuse el și cuvintele îi erau sincere ca și ochii lui verzi și limpezi. Poți rămâne toată noaptea, nu-i așa?
—Ore-n șir.
—Mai e și colecția ta de jucării, îi aminti Kit vorbind tăgănat.
—Nu, absolut nu, refuză ea cu aprindere. Te superi întotdeauna, devii ranchiunos și ursuz, iar eu nu-mi pot schimba trecutul. Măine am să le arunc pe toate.

—Am făcut-o deja, declară el liniștit, urmărindu-i reacția cu atenție.

—Bine, zise ea simplu. M-ai scutit de-o grijă. Acum scoate-ți hainele, comandă ea deodată, ridicându-și rochia de tul albastru închis și brodată cu paiete, astfel încât să-l poată încăleca de-a curmezișul șoldurilor și începând să-i descheie cămașa. Vorbești prea mult.

El zâmbi auzind cererea ei încântătoare și observând revenirea veselei ei nerușinari. Îi displăcea s-o vadă nefericită.

—Tu mă dezbraci pe mine, eu o să te dezbrac pe tine, după care ne vom gândi la ceva plăcut cu care să ne trecem vremea, zise el încet. Ți-ar plăcea să admiri grădina de trandafiri în lumina lunii? În noaptea aceea, făcură dragoste la început în patul călugărului, pentru că nici unul dintre ei nu avusese suficientă răbdare ca să coboare în grădina cu trandafiri și folosiră prezervativul care avea imprimat pe el chipul reginei, între religiozitatea intrinsecă a patului călugărului și prezența resemnată a reginei Victoria plutind în aer, actului îi fusese conferită o aparență înșelătoare de credință și patriotism.

—Mă simt al naibii de imoral, murmură Kit epuizat după aceea, scoțându-și prezervativul, în timp ce zăcea gâfâind lângă Angela. Este un sentiment nou și decadent pentru mine.

—Te rog, aruncă nenorocitul ăla de portret, șopti Angela cu respirația întretăiată.

—Atunci n-o să ți-l mai arăt pe următorul, râse Kit.

—Te rog, nu. Incită prea mult imaginația.

Un pachet având imprimat pe hârtia argintie un dragon ciudat servi în continuare scopurilor lor în grădina cu trandafiri, dar Angela refuză să se uite la el. Aerul era răcoros în noaptea aceea, dar trupurile lor erau atât de înfierbântate încât ar fi topit zăpada de la poli. Ceva mai târziu, pe când zăcea în iarba umedă de rouă având-o pe Angela deasupra, străpunsă de erecția sa, Kit spuse:

—Domnul Jeffreys a zis că ești cea mai bună călăreață din Anglia. (Zâmbi când ea se ridică încet ca să poată simți complet splendoarea virilității lui și apoi alunecă în jos cu infinită grijă, mișcându-se ușor în cele din urmă, ca să-l poată absorbi complet.) Eu aș spune că ești cea mai bună de pe întreg continentul, cel puțin, adăugă el tachinând-o în șoaptă, pentru că senzualitatea ei netulburată de nimic era de-a dreptul fermecătoare.

Angela încercă să-l lovească, dar Kit fu mai rapid și îi prinse cu ușurință mâinile într-ale sale și când ea bombăni ceva despre toate femeile cu care se culcase el și cum de îndrăznea s-o compare cu ele, îi fixă mâinile pe șolduri și o ținu nemișcată pe erecția lui, în timp ce-i spuse că doar o tachina, că o voia numai pe ea, avea nevoie doar de ea și o adora numai și numai pe ea. Fiecare cuvânt era punctat de o mișcare delicată care îl accentua și care contribui foarte mult la a o face să înțeleagă.

Câtva timp mai târziu, după ce ea se topi într-un extaz desăvârșit, el o întrebă

—Acum mă crezi?

—Sunt convinsă. După o vreme se îndreptară spre graduri, deoarece caii începuseră să necheze auzind zgomotele din grădină și după ce hrăniră cu mere

din livadă cei trei cai pe care-i ținea Angela la Stone House, făcură dragoste în fânul cu "miros dulce. Pe drumul spre casă, își scoaseră unul altuia firele de fân din păr, se sărutară, chicotiră și se gândiră fiecare în sinea lui și apoi împărtășindu-și gândurile, cât de minunată era dragostea. Pentru doi oameni care doar jucaseră jocul acesta, revelația era uluitoare și sentimentul care pusese cu încetul stăpânire pe ei, în timpul zilelor și săptămânilor trecute, li se înfățișă în acea noapte pe deplin, în toată splendoarea măreției lui.

—Nu știi cum s-a întâmplat, șopti Angela către ziuă, zăcând în brațele lui, în fața focului, dar sunt bucuroasă că te iubesc.

—Eu sunt și mai bucuros. Spune-mi, câte ore au mai rămas?

Ea privi către ceasul de pe polița șemineului.

—Douăzeci și opt de ore până când casa se va goli de oaspeți.

—Și după aceea?

—După aceea, pot să fac dragoste cu tine oricând doresc.

—Sau oricând doresc eu.

—Da, șopti ea. Mai ales atunci.

La răsăritul soarelui, o conduse până la ușa terasei, pe când ea scruta nervoasă ferestrele strălucitoare ale reședinței după eventuale chipuri curioase.

—Liniștește-te, iubito. Nici unul dintre oaspeții tăi n-ar lua în considerare ideea de a se trezi atât de dimineată. Iar eu voi pleca în câteva minute.

—Nu vreau să plec, spuse ea în mod irațional, iritată de acest gând și lunga zi de politețuri pe care o avea în față:

—Rămân dacă vrei, dar ai avea de furcă cu cele două Ansley. Mie puțin îmi pasă, dar tu ai mai multe scrupule, Vrei să rămân? Ea spuspină.

—Nu; nu cu acea partea rațională a creierului meu care de-abia mai funcționează. Spune-mi numai că o să mai supraviețuiesc încă o zi.

—O să rezisti, afirmă el blând, aplecându-se s-o sărute ușor pe obraz când ajunseră la ușa cu geamuri. Ce-ar fi s-o aduci pe Baby May în vizită după-masă, dacă poți să te sustragi îndatoririlor, propuse el. Putem să-i arătăm pisicuțele din grad.

—I-ar plăcea foarte mult așa ceva. Te găsim acolo?

—Toată ziua, toată noaptea, oricând vei veni.

—Nu m-am gândit niciodată că iubirea poate fi atât de teribilă, spuse Angela în șoaptă.

—E înfricoșător, nu-i așa? Dar sunt bucuros că te-am întâlnit în seara aceea la „Iaht Club”.

—Îmi pare c-au trecut secole de atunci.

—De când aveam amândoi existențe complet diferite. Ți-e frig, zise el subit și o luă în brațe când fu scuturată de un frison.

Ea simțise o teroare bruscă la gândul vieților lor disparate, imposibil de conciliat. *Ce voi face când totul se va termina? Cum voi reuși să supraviețuiesc tristeții?*

—Ești obosită, Angela, o liniști Kit, încălzindu-i corpul cu al lui și forța pe care

o radia era reconfortantă. N-ai prea dormit în ultima vreme. Astăzi odihnește-te, dacă poți, și o să te aștept la noapte. Ea clătină din cap.

—Te găesc acolo după-masă?

—La orice oră. Ea-i zâmbi, asigurarea pe care i-o făcuse fiind ca un balsam care-i alina temerile.

—May și cu mine vom veni să te vedem.

—Perfect, spuse el și o sărută cu blândețe, de parcă ar fi știut că starea ei de spirit era deosebit de fragilă în această dimineață; și se îndepărtă.

Îl urmări traversând grădina și parcul, nevrând să-l piardă din vedere. Stătu rezemată de ușa terasei, cu lacrimile curgându-i pe față, întrebându-se de ce era viața atât de nedreaptă, de ce nu merita să-l aibă numai pentru ea. Apoi silueta lui dispăru în spatele gardului viu care marca hotarul de la Stone House și nu-l mai văzu. Simți răceala geamului sub palmă și tremură în aerul rece al dimineții, copleșită de autocompătimitate și tristețe. *Am treizeci și cinci de ani. gândi ea, și nici măcar acum nu-mi este permis să fiu fericită, fiind prizoniera propriei mele clase, ca și cel mai umil țăran. Brook nu-mi va permite să divorțez.*

N-o amenințase numai pe ea și pe copii, dar chiar și pe Bertie, iar mama ei fusese întotdeauna împotriva, aducându-i aminte că scandalul s-ar întinde până la curte. Prințul de Wales de-abia supraviețuise scandalului Mordaunt când fusese obligat să se prezinte la tribunal ca martor, iar dezonoarea de atunci fusese umilitoare și rușinoasă pentru familia regală. După aceea îl huiduieră în plină stradă. *Așadar nu există nici o speranță pentru mine. pur și simplu îmi e imposibil să-mi schimb viața.*

Câteva momente mai târziu, însă, se certă, așa cum făcuse deseori de-a lungul anilor când trebuia să se achite de obligații și îndatoriri și, ștergându-și lacrimile cu dosul palmelor, își îndreptă umerii, vocea mamei ei răsunându-i în urechi: „Viața este o îndatorire. Oamenii depind de tine“.

îndemnată de obligațiile dictate de politețe, intră în casă deoarece mai trebuia să-și distreze invitații încă o zi. Dormi câteva ore în dimineața aceea și supraviețui flecărerilor și veseliei frivole a prânzului, numai fiindcă știa că va putea pleca în curând cu May. Când ajunseră, Kit era în curtea de lângă graduri cu pisicuțele și dacă cineva ar fi dorit s-o încante pe May n-ar fi putut inventa ceva mai amuzant. Se extazie la vederea lor și bătu din palme. Kit făcuse câteva jucării pentru pisici din sfori și fire de paie și, peste puțin timp, May și pisicuțele pufoase se jucau pe gazonul din apropiere sub ochii atenți ai pisicii-mame, ai Angelei și ai lui Kit.

—Uite! Uite! striga May periodic, când vreo pisicuță înhăța jucăria pe care o ținea de sfoară și țipa încântată de lupta care urma, atât pisicuța, cât și fetița fiind vrăjite de joc.

Când în cele din urmă pisicuțele se plictisiră de joacă, Kit le invită înăuntru la ceai și le servi cu obișnuita lui eficiență și competență.

—Nu-mi spune că tu le-ai făcut, îl tachină Angela indicând platoul cu prăituri cu frișcă, dintre care una era devorată de fetița ei, chiar sub ochii lor.

—M-am dus la Easton Vale azi dimineață. Brutarul ți-a recunoscut și el calul. Nu există anonim prin părțile astea.

—Easton Vale? murmură ea și ochii li se întâlniră pe deasupra capului blond al fetei.

-N-au avut ce ai vrut tu, rosti el domol. Așa încât m-am expus interogatoriului fără folos. îmi pare rău, însă brutăria a fost grozavă. Astfel că drumul până acolo n-a fost complet inutil.

—Vai de mine.

—Va trebui să te bizui pe mine.

—E o dilemă, murmură ea.

—Numai pentru tine.

—Mama, vreau alta, ciripi May făcând semn către platoul cu prăjituri. Mi-e foame. Până când Angela îi dădu fiicei ei o altă prăjitură, conversația luă forma unor întrebări și răsunsuri despre pisicuțe: „Va mai putea să se joace cu ele? De ce nu vrea mama ei să le lase să se joace mai curând? Dacă va aștepta mult, mult timp, se vor mai juca oare cu ea?“

În loc de joacă, se deciseră să meargă călare până la docul unde era ancorat Shark, fiindcă lui May îi plăcea barca cea mare a lui mami. May călări pe calul lui Kit, continuând să sporovăiască într-una de la Stone House; de-a lungul pajiștilor de țară, până la vasul aflat în estuarul de lângă mare.

Se întâmplă să stea acolo mai mult decât planificaseră, pentru că May își găsi în cabina ei cutia cu jucării, în timp ce Kit era intrigat de stilul instalațiilor de oțel de la bordul lui Shark și de instrumentele de navigație pe care Angela le achiziționase de curând. îi arătă noul sextant și busola și cum funcționau. Intenționând să-și cumpere și el unele, testă alinierea pentru mai multe reglări pe sextant și operă câteva abateri pe busolă la câteva puncte de reper. Vorbiră despre rutele pe care navigaseră și cele mai bune perioade ale anului pentru a naviga pe lângă promontoriul și prin strâmtoarea Gibraltar și în Atlanticul de Nord. Căzură de acord asupra stilului de velatură pe care îl preferau, asupra splendorii mărilor pe timpul nopții și că întrecerile pe mare erau probabil cel mai excitant lucru de pe lume. Armonia dintre spiritele și firile lor era clară și reală, iar conversația lor devenea atât de animată uneori, încât fericirea care plutea în aer era aproape palpabilă.

Privind în sus pe neașteptate, Angela văzu că soarele începe să apună dincolo de ținutul mlăștinos și zise repede:

—Dumnezeule, trebuie să plec.

—Scuză-mă, zise Kit care, absorbit de conversația agreabilă, nu dăduse nici el atenție trecerii timpului. E vina mea că te-am reținut. Crezi c-au dat alarma?

Nu, dar mă voi duce direct acasă cu May.

—O să te văd la noapte.

—Mi-e teamă că foarte târziu. Trebuie să-mi îndeplinesc obligațiile în seara asta.

—Înțeleg. Când May fu în cele din urmă convinsă să lase jucăriile: insistă să-l îmbrățișeze pe Kit înainte de a fi urcată în șa.

—Vleau să te pup și eu, țipă ea și depuse un sărut umed pe obrazul lui Kit.

Apoi, când el le făcu cu mâna la plecare. May strigă din poala mamei ei:

—Te văd mâine. Să nu uiți.

—N-am să uit, răspuse Kit și zâmbetul lui era numai farmec și frumusețe.

—Mulțumesc, rosti Angela privind lung la el. Mulțumesc pentru toate.

Când Angela sosi la Stone House după miezul nopții, Kit spuse:

—Am făcut focul în salon și am șampanie rece ca gheața. Hai mai întâi să bem un pahar. Ea adormi în brațele lui în câteva minute, după cum anticipase, ultimele zile fiind extenuante. Constituția ei delicată nu reușise să țină piept la atâtea nopți nedormite. El era mult mai obișnuit cu chefurile în existența lui libertină, zilele întregi petrecute fără somn fiind ceva obișnuit. Mișcându-se cu griă ca să n-o trezească, o înfășură într-o cuvertură să-i țină cald, trase mai aproape sticla de șampanie și se așază confortabil pe sofa. Bău șampania în tihnă, urmărind-o cum doarme, încântat de frumusețea ei vulnerabilă, fascinat de dragostea nemărginită pe care i-o inspira și profund mișcat de nevoia de a o avea cu el pe care o resimțea.

Ce repede mi s-a schimbat viața, reflectă el.

Momentul în care o văzuse prima oară în noaptea aceea la Cowes îi pecetluise soarta pentru totdeauna. După ce cutreierase toată lumea gustând din cupa plăcerilor nepăsător și îngăduitor cu sine, disprețuind dragostea și legăturile permanente, apăruse ea deodată și fusese vrăit.

La început dăduse alte interpretări acestui fapt, fiind de prea multă vreme un bărbat cu un trecut de desfrâu, ca să recunoască dragostea cu ușurință. Sau poate, știuse de la început și trebuia doar, în cele din urmă, să recunoască în mod cinstit acest adevăr. Zâmbi către tăciunii aprinși. Avusese dreptate Saskia.

În salonul întunecat de la Stone House, începu să planifice viitorul lor, aranjând cu griă în minte toate detaliile necesare, începând cu avocații. Avea nevoie de cei mai buni ca să o elibereze pe Angela din ghearele brutei instabile psihic care era soțul ei, ținând mai ales seama de starea curentă a legii divorțului în Anglia. Mai era și fiul ei, plecat în vacanță în Europa, din câte spusese ea. *Cum va, reacționa la modificarea situației familiei lui?* Bifă mental toate problemele, una câte una, adaptând toți pașii în funcție de avertismentele pe care avea să le primească de la avocații și bancherii lui. Dar nu-i păsa cât îl va costa, le-o va spune clar; voia să o elibereze de cei din familia Greville.

Dorea să fie liberă ca să se mărite cu el.

Când soarele se înalță deasupra orizontului, își întinse leneș mușchii înțepenți și o trezi cu o sărutare.

—Oaspeții tăi pleacă în dimineța asta, îi șopti el.

Ea se trezi cu o tresărire, murmură „Ce vești bune“ și închise ochii din nou.

—Va trebui să-ți iei rămas bun de la ei, iubito, zise Kit încet și zâmbi văzând aerul ei adormit, sau vrei să le transmit eu cele convenite la plecare?

N-o mai văzuse până acum trezindu-se; îi amintea de un copil somnoros.

Ea sări brusc în capul oaselor, se uită împreună după haine, și apoi îi comunică

zâmbind ademenitor:

—Mă gândeam că m-ai putea ajuta, iubitele, dar nu în felul acesta.

—Oare prezența mea la ceremonialul de despărțire ar fi considerată drept o gafă în cercurile tale? o tachină el.

—De fapt, mi-e teamă că s-ar putea ca Priscilla să se arunce în trăsură și s-o șteargă cu tine.

—Asta nu se va putea întâmpla atâta vreme cât va mai exista o fărâmə de viață în mine.

—Te-ai fi căsătorit cu ea?

—La vremea aceea părea o alegere rațională.

—Ce calculat sună cuvintele astea!

—Nu-mi vorbi mie de căsătoriile de conveniență, dulcețo, rosti el cu blândețe, ori va trebui să comparăm gradul de atașare și sânge rece cu care au fost făcute alte calcule.

—Primește scuzele mele, spuse ea imediat. Ai dreptate—întotdeauna ai dreptate, afirmă Angela și ochii îi sclipiră ghiduși. După-masă am să te despăgubesc. Crezi că va fi o penitență convenabilă?

—Căința, sub orice formă ar fi ea, venind de la o doamnă care are temperamentul tău, să zicem, pretențios, îți zăpăcește mințile. (Zâmbetul lui strâmb se potrivea perfect cu părul ciufulit.) Sunt decis să aștept după-masa aceasta ca să descopăr care-mi va fi recompensa.

—N-ai făcut dragoste cu mine noaptea trecută.

—Ai dormit.

—Ar fi trebuit să mă trezești.

—Avem destul timp înaintea noastră.

—Ce perspectivă magnifică, murmură ea veselă.

—Ar fi cazul să pleci acum.

—Mai întâi, sărută-mă.

—Pleacă chiar acum, rosti el cu fermitate, ridicând-o din poala lui. Altfel nu vei mai ajunge acasă să-ți expediezi musafirii, adăugă leneș, ridicându-se și retrăgându-se la o distanță sigură.

Nefiind o persoană care să-și înfrâneze impulsurile carnale, nu era sigur că era în stare doar să o sărute. Era caldă, somnoroasă și îmbietoare, ceea ce nu constituia exact combinația care să-i tempereze ardoarea.

—Nu mă săruți?

—Nu. Este ceva nou pentru mine, iubito... virtutea asta lipsită de egoism. Mai degrabă n-aș face-o.

—Trebuie să aștept până după-masă?

—Asta ar fi propunerea mea.

—O să te gândești la mine? toarse ea pe un ton frivol. Kit o privi cu ochii îngustați.

—Ieși naibii odată de aici, mârâi el, nefiind obișnuit să-și manifeste prea des altruismul. Ea rânji și-i trimise-n zbor o sărutare, înainte de a pleca în fugă din

cameră.

... Ceva mai târziu, el făcu o baie rece, care-i folosi doar într-o foarte mică măsură.

CAPITOLUL 17

Duminică după-amiaza începu o fermecătoare idilă cu speranțe deșarte, fericire strălucitoare și dragoste eliberată de constrângeri. Angela veni la ora unu, cu Baby May și Peter Rabbit și se întoarseră împreună la Easton. Toți servitorii așteptau pe alee, de parcă însuși stăpânul venise acasă și îl primiră cu plecăciuni și zâmbete, așa cum dorise ea; Kit nu avea nici o îndoială în privința asta. Se plimbară prin parcul reședinței și Angela îi arătă donmeniile bine "administrate, mândrindu-se cu realizările ei. Văzu colegiul de agricultură având mai multe clădiri aproape terminate, școlile primară și secundară ale satului pe care ea le susținea financiar și școala de broderie pe care o înființase pentru tinerele fete care erau prea firave pentru a munci pământul împreună cu familiile lor, motiv pentru care fusese acuzată de presa conservatoare că-și răzgâia arendașii. "Făcu, de asemenea, cunoștință cu fermierii arendași împreună cu soțiile și copiii lor și toți se agitară împreună cu Jurul lui Baby May.

May hotărâse că el trebuia s-o țină în brațe în această expediție, și i se cuibări la piept cu aceeași perfectă naturalețe. ca mama ei. în după-masa aceea parcurseră mile întregi împrejurul domeniului, oprindu-se pentru ceai la căsuța administratotrului, unde bărbații discutară multă vreme despre treierători de parcă ar fi fost prieteni de-o viață.

—Ți-a plăcut? îl întrebă Angela pe când se întorceau acasă, Baby May fiind deja adormită în brațele lui Kit.

—Este o proprietate model. N-am văzut niciodată alta mai bine întreținută, dar tu știi asta, nu-i așa? replică el zâmbindu-i. O contesă care se ocupă de ferme. Sunt impresionat.

—O să-ți arăt mâine restul, dar va trebui să mergem călare.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Am și eu niște plantații în Java. O să ți le arăt într-o bună zi. Ea îi atinse brațul în semn de răspuns și-i zâmbi cald.

—Mi se pare că ai fost din totdeauna aici.

—Încerc să mă obișnuiesc, zise el. Am de gând să rămân. Izolați la Easton, trăiră într-o lume de vis în următoarele două săptămâni, făcând dragoste, manifestându-și iubirea vorbind despre dragoste, obsedați de splendoarea neobișnuită, romantic, impetuoasă și devastatoare a sentimentelor lor.

Se trezeau devreme pentru că așa obișnuia Baby May, iar lui Kit îi plăcuseră întotdeauna mai mult diminețile, fără a pune la socoteală faptul că în trecut, deseori întâmpinase diminețile îmbrăcat în haine de seară. Apoi se mulțumeau cu ritmul simplu al unei zile petrecute la țară. Dădeau ajutor la strânsul fânului și al ovăzului, și Kit îi surprinse pe fermieri muncind cu sârg și determinând-o pe Angela să ajute și ea. în plus, treceau zilnic pe la tâmplarii care munceau la colegiul de agricultură și fiecare nouă realizare o încânta nespus pe Angela.

Deseori, serile, după ce May se ducea la culcare, călăreau pe drumul de pe marginea lacului și priveau luna răsărind deasupra mlaștinilor încețoșate, sentimentul de solitudine fiind deopotrivă grandios și sublim și nimic din lumea exterioară nu le deranja mulțumirea.

Navigau frecvent cu Shark folosind un minim de echipaj în susul coastei de est și înapoi, iar într-o zi cu vânt puternic, Angela făcu pe viteaza, navigând cu toată velatura întinsă și țipând când trecură în viteză pe la sud de Dover.

Într-o noapte, îi povesti despre tatăl ei pe care nu-l cunoscuse: un bărbat înalt cu păr castaniu ce fusese colonel în marină, încăpățânat, voluntar, cunoscut pentru calitățile sale atletice și călăreț desăvârșit. Nu fusese niciodată în relații prea bune cu propriul său tată și murise când ea avea trei ani.

—M-am asemănat întotdeauna cu el, spuse Angela pe când zăceau în dormitorul ei de la Easton, poate pentru că mama mea și cu mine suntem atât de diferite una de alta; și surorile mele sunt diferite, deși le iubesc foarte mult. Surorile mele erau niște ființe adorabile cu ochi albaștri, sfioase și cuminiți, în timp ce eu eram întotdeauna aspru pedepsită pentru escapadele mele.

—Cred că am recunoscut dulcea ta impulsivitate din acea primă seară de la „Iaht Club“, murmură Kit, tolănit în pat lângă ea. Cine altcineva ar fi abandonat nava cu atâta promptitudine? (întoarse leneș capul spre ea, și-i zâmbi.) Am știut din prima clipă că vreau să gust ființa aceea neîmblânzită, în pat.

—Iar eu, fiind îngăduitoare cu mine însămi, am acceptat. Surorile mele ar fi continuat să-ți refuze avansurile.

—Am fost norocos că n-ai putut rezista, declară Kit cu un aer obraznic, zâmbind suav.

—Eu am fost norocoasă că nu te-ai dat în lături să călărești până la Easton prin ploaie.

—Iar ție ți-a fost milă de mine că eram ud până la piele.

—Ce-am simțit eu pentru tine, iubitele, admise ea netulburată, bine dispusă și superbă în goliciunea ei, n-avea nimic de-a face cu mila.

—Știu. Kit rânji apoi, rostogolindu-se cu repeziciune, o acoperi cu trupul lui, spriinindu-și ușor greutatea pe coate.

—Mă gândeam, murmură el, gura aflându-i-se aproape lipită de a ei, că având în vedere că au trecut... cam zece minute, sau așa ceva, de când n-am mai făcut dragoste... poate c-ar fi posibil... eventual... să fii interesată să reînnoim această incredibilă legătură sexuală.

—Credeam că n-ai să mai propui, rosti ea impertinentă și delicioasă, dar cum am profitat de tine în majoritatea serii... încercam să fiu mai puțin insistentă.

El râse.

—Nu-ți face grii. Știu cum să spun nu.

—Ești sigur?

—Sunt sigur că, teoretic, pot.

—Dar de fapt n-ai spus niciodată, îl provocă Angela cu tandrețe.

El se opri pentru o clipă, gândindu-se la un răspuns plin de tact.

—Fii sincer.

—Bineînțeles că am spus, minți el.

Surâsul ei uimitor avea o notă de veselie în el.

—Asta-i răspunsul corect.El zâmbi auzind replica glumeață.

—Acum răspunde-mi tu la o întrebare, zise el lingându-i cu gingășie conturul buzei de jos. Cât de adânc o vrei?

Două zile mai târziu, pe la apus, Angela și Kit erau pe terasă, cufundați în două scaune de răchită și o urmăreau pe May care plimba păpușa în cărucior cu mare viteză pe dalele de ardezie. Deodată, un bărbat apăru în capătul aleii. Observară că ducea o valiză, deși chiar din punctul lor avantajos de observație, le era greu să-i distingă trăsăturile.Apoi ieși din umbra teilor bătrâni și soarele se reflectă în părul său blond.

—Fitz, strigă Angela recunoscându-și fiul. Se sculă de pe scaun dintr-o săritură și coborî scările în fugă ca să-l întâmpine.

—Fitz e flatele meu, zise May, oprindu-se în fața scaunului lui Kit. Mă place, mai declară ea cu importanță.

—Fratele tău a fost în vacanță, nu-i așa? întrebă Kit.

—El s-a întors acum. El aduce mie cadou.Și în timp ce așteptau pe terasă, May vorbi în continuare pe larg despre cadourile pe care i le promisese fratele ei, în ultima lui scrisoare.Angela se întoarse radiind, braț la braț cu un tânăr, înalt și zvelt.

—El e fiul meu, Gordon Fitzroy, îi spuse ea lui Kit care stătea în picioare în capătul scării, alături de May. Fitz, un prieten al meu din America — stă cu noi. Salută-l pe domnul Braddock.Bărbații își strânseseră mâinile și zâmbetul tânărului semăna izbitor cu cel al mamei lui.

—Ați câștigat „Cupa Reginei”, nu-i așa? spuse Fitz.

Ronnie Lennox a spus că iahtul dumneavoastră de curse este grozav.

—L-am angajat pe Watson din Plymouth să-i adauge o nouă aripioară chilei iahtului meu. Când va fi gata, e garantează că voi avea cel mai rapid vas de pe glob. Va trebui să vii să-l vezi.

—Mulțumesc, domnule, mi-ar plăcea foarte mult.Fitz avea o ținută mândră, iar ochii lui ajungeau aproape la același nivel cu ai lui Kit.

—Sper că ai adus cadoul lui May, interveni Angela încercând s-o țină pe fetița care trăgea de valiza fratelui său.

—Câte cadouri vrei? întrebă tânărul întorcându-se să-i zâmbească surorii lui mai mici.

—Multe, multe! ciripi May, ținându-l de un picior pe altul astfel că buclele ei săltau în sus și-n jos.

—Atunci vino să te uiți, gărgăriți, spuse el răvășindu-i părul.

Puse geamantanul jos și îngenunchie să-l descuie.

Distribuirea cadourilor fu însoțită de râsetele și țipetele de încântare ale lui May, iar Angela acceptă prima ediție a scrisorilor lui Racine mulțumindu-i cu drag fiului ei.

—Le-am găsit la „Galantaris” — știi, magazinul acela din Paris, maman, unde te duceai să cumperi de toate. Pere Fornay și-a amintit de tine și a spus că le voiai pe astea.

—Așa e, rosti ea atingând pielea uzată și moale. E perfect. În timpul cinei îl ascultară povestind despre călătoriile făcute în Germania și Franța, despre glumele tovarășilor lui de călătorie și despre prietenii din ambele țări pe care le vizitase.

—Mătușa Vickie ți-a trimis un cadou, însă e în bagajele lăsate la gară, îi spuse el Angelei, referindu-se la împărăteasa văduvă a Germaniei în termeni familiari.

Mai relată că ambasadorul Angliei la Paris îl prezentase mai multor tinere domnișoare și dansase cu toate la un bal dat de ducele de Gramont. .

—Din păcate, nu le place prea mult să navigheze, adăugă el, de parcă acesta ar fi fost criteriul lui de acceptare.

Așa încât ziua următoare merseră să navigheze cu Shark, petrecând de minune, fiindcă marea era pentru toți o sursă nepuizabilă de plăceri. Când se întoarseră, foarte târziu, lumina lunii era extrem de strălucitoare, iar mlaștinile păreau un brocart argintiu ce se întindea până la orizont. Fitz o transportă pe surioara lui adormită până acasă, reluându-și rolul obișnuit. Ajută să fie băgată în pat, glumind cu Bergie și tachinând-o ca pe o rudă, interesându-se despre familia ei, întrebând-o de petrecerea dată cu ocazia zilei de naștere a nepoatei ei și ținându-i isonul la un cântec de leagăn suedez, în timp ce May adormea din nou. Apoi, se retraseră toți trei la parter pentru ceai și băuturi și, mai târziu, când Fitz îi ură mamei sale noapte bună, îi făcu aceeași urare lui Kit pe un ton plin de căldură, ca o gazdă binevoitoare.

Pare mai matur pentru anii lui. reflectă Kit, privindu-l pe tânărul care urca scările, înstrăinarea soților de Grey fiind fără îndoială cauza maturității timpurii a lui Fitz. *Dar are mai puțin de nu an până la majorat.* își reaminti Kit, *deci până la urma urmei poate că nu e prea tânăr. La dracu; la vârsta asta eu făceam prima călătorie în China.*

În dimineața următoare, la micul dejun, după ce Angela și May dispărură în bibliotecă să caute o carte care descria mica biserică medievală, unde se afla mormântul unui cavaler, pe care urmau s-o viziteze în acea zi, Fitz își puse cu grijă cuțitul și furculița pe masă, își dresе glasul și spuse privind peste masă la Kit:

—Nu vă supărați, dar mă întrebam, domnule... ăăă... care sunt intențiile dumneavoastră în privința mamei mele?

Chipul lui se-mbujorase ușor și mâinile, care le ținea pe masă încleștate una de alta, erau extrem de încordate.

Își protejează mama, realiză Kit ușor amuzat.

—Adică... vedeți, maman n-a avut pe nimeni care să stea cu ea... continuă Fitz jenat.

—..vreme îndelungată, interveni Kit prietenos.

Tânărul încuviință din cap și îi susținu privirea cu ochi sinceri și limpezi.

—I-am cerut mamei tale să se mărite cu mine, rosti Kit, dar mi-a răspuns evaziv, invocând motive de ordin social și familial. Dacă aş putea, m-aş căsători cu ea și mâine. Fitz dădu drumul unui suspin exploziv:

—Astea-s vești bune, declară el impetuos și apoi zâmbi cu o bună dispoziție tinerească. Pot să afirm că vă place.

—Da, cred că ai dreptate, răspunse Kit cu un zâmbet discret. Va trebui să mă ajuți să o convingem să facă niște schimbări în viața ei.

—Vă referiți la de Grey. Kit dădu din cap aprobator, neștiind cât de sincer putea să fie cu propriul fiu al contelui.

—Nu-mi place de el, domnule. N-o merită pe mama.

—Sunt de acord, zise Kit primind răspunsul la întrebarea sa.

—În realitate, nu-mi prea urmează sfaturile, deși mă ascultă întotdeauna, accentuă repede Fitz demonstrându-și loialitatea.

—Mamelor le este greu să creadă că progeniturile lor cresc cu adevărat. Mama mea m-a trimis în Anglia să-mi caut o soție. Având în vedere că sunt mult mai în vârstă decât tine, e surprinzător că n-am fost în stare s-o refuz.

—Pe cine n-ai putut să refuzi? întrebă Angela, revenind în cameră împreună cu May, care ținea cartea în mână.

—Pe mama și dorința ei de-a avea un nepot.

O ușoară roșeață coloră tenul palid al Angelei.

—Despre ce vorbiți voi doi?

—Despre mame, în general, și despre cât de adorabile ni se par; nu-i așa Fitz? spuse Kit cu un zâmbet larg, făcându-i cu ochiul.

—Da, domnule, replică tânărul și ochii i se luminară cu o strălucire poznașă, camaraderească.

—Deci, când plecăm să vedem mormântul? întrebă Kit voios. Povestește-ne despre el. Călătoriră prin peisajul autumnal de provincie până la o mică biserică la Capul Green. Vremea însorită și blândă de toamnă și trăsura deschisă le permise să se bucure de căldura soarelui pe tot parcursul excursiei. Când ajunseră la clădirea simplă de piatră, construită de un cavaler nomand la un deceniu de la prima lor debarcare la Hastings, admirară vitraliile vechi și efigiile din marmură ale cavalerului și soției sale, ale căror forme grațioase zăceau în odihnă veșnică deasupra mormintelor lor. Lui Fitz, cel mai mult îi plăcură scenele de luptă înfățișate pe fereastra dinspre vest, iar May crezu că florile din mâinile încrucișate pe piept ale doamnei erau reale și le atinse de mai multe ori, convinsă fiind că erau adevărate.

Kit se simți mișcat de sentimentele de tandră afecțiune și atașament puse în evidență de inscripțiile de pe cavouri. Cavalerul și soția lui trăiseră mult pentru vremurile acelea, doamna murind înaintea soțului ei cu ceva mai puțin de un an, după cum indicau datele de pe monumente. Sub sinuoasa draperie ce atârna deasupra cavoului ei ornamentat, pe mormânt fusese dăltuită inscripția: „Preaiubita noastră, suntem mâhniți de pierderea suferită.”

Inițialele îngemănate ale celor doi erau formate din ghirlande de trandafiri

sălbatici sculptați cu măiestrie în marmura translucidă.

Cavalerul nu mai fusese tânăr când murise. Avusese cu doisprezece ani mai mult decât soția sa și probabil că o iubise foarte mult, fiindcă își săpase pe sarcofagul lui "Cuvintele: „Voi fi fericit să te reîntâlnesc."

Kit o ținu strâns un moment pe Angela, în interiorul răcoros, gândindu-se cât de trecătoare era viața și cât de puțin timp îi era destinat fiecăruia în marea trecere a neamului omenesc înainte ca speranțele și visele să nu mai aibă nici o importanță.

—S-au iubit mult, nu-i așa? murmură Angela.

—Ca noi, șopti el, cuprinzând-o și mai strâns de talie

Și dacă vom trăi la fel de mult, te voi putea iubi mai mulți zeci de ani.

—Sunt fericită numai cu tine.

În acel moment, în mica biserică înălțată cu atâta vreme în urmă, scăldați în lumina limpede a ferestrelor colorate, stând lângă vechile morminte, se simțiră asemănători cavalerului și soției lui, la fel de profund îndrăgostiți, plini de speranțe și bucurie, recunoscători de a se fi găsit unul pe celălalt.

Deodată, May veni în fugă, strigând emoționată ceva despre un șoim sculptat pe o piatră de mormânt, și brusc, realitatea își făcu simțită prezența;

—E un copil atât de liniștit, o tachină Kit, cu privirea fixată pe silueta mică a lui May care deja fugea înapoi, afară.

—Când va crește, îmi doresc să găsească pe cineva ca tine.

—Îmi plac femeile care-și dau aere de mironosițe. Sprâncenele Angelei se ridicară.

—Adevărat!?

—Oare am precizat că doar de la distanță?

—Mulțumesc, rosti ea zâmbind sardonice. Ești de-a dreptul încântător.

—Fac orice ca să fii fericită, iubito. Zâmbetul lui era strălucitor ca lumina soarelui. Petrecură câțva timp în cimitir, admirând mai întâi șoimul, apoi celelalte sculpturi care ornamentau pietrele de pe morminte, citind inscripțiile și aflând istoria familiilor din mica parohie, desfășurată de-a lungul anilor. Mai târziu, se duseră să ia prânzul în cel mai apropiat sat și stătură la o masă în aer liber pe o terasă umbrită de un uriaș stejar bătrân.

Fata care-i servi era vorbăreț și vioaie și le povesti multe despre istoria locurilor în timp ce le servea un prânz ușor compus din pui rece, friptură de vită, plăcintă cu rinichi și mere proaspete din livada din spatele hanului. Mâncară de asemenea, tarte cu mere cu smântână proaspătă și băură căni cu bere fabricată prin partea locului, iar când statură să se odihnească după prânz, le aduse copiilor cornete cu caramelle. Pentru o clipă, Fițz nu fu sigur dacă nu era prea mare ca să accepte dulciurile pentru copii, dar fata cea drăguță spuse cu un zâmbet fermecător:

—Ei, haideti, tinere stăpân. Dulciurile sunt pentru cei atrăgători.

Atunci el le luă cu plăcere și îi dădu un sovereign de aur pentru zâmbetul ei, așa încât fata rămase pentru un timp înveselindu-i cu povești despre celebrul cavalier

și soția sa.

—Se spune că soția cavalerului era blondă, ca soarele strălucitor. Cum sunt doamna și copiii dumneavoastră, adăugă ea, privind la Kit. Sunteți depășit ca număr de persoanele bălane, continuă ea surâzând.

—Poate că următorul va avea coloritul meu, zise Kit cu un rânJet adresat Angelei.Ea se făcu roșie ca focul.Fitz privi repede la mama lui și la Kit, iar May spuse:

—Mai vleau calamele, punând astfel capăt unei situații potențial stânjenitoare. Mai târziu, în seara aceea însă, când Kit se duse la etaj să satisfacă a cincea cerere a lui May de a bea apă, Fitz îi spuse mamei lui pe când stăteau în micul salon ce dădea spre pajiștea dinspre est:

—Ar trebui să te gândești să divorțezi de Brook.

Pe moment, Angela rămase uluită de comentariu fiului ei.

—Nu e atât de simplu, rosti ea ambiguu.N-avea nici un rost să-l alarmeze pe Fitz care n-avea puterea de a schimba comportarea tatălui său.

—Unii oameni divorțează.

—Este o posibilitate, răspunse ea evaziv.Brook îi amenințase pe copii, pe ea și pe Bertie, dacă ea ar fi cerut divorțul, deci o astfel de abordare constituia în mintea ei o modalitate cu șanse foarte mici de reușită. Trebuia să apere prea multă lume de violența soțului ei și dorința lui de răzbunare.

—Dacă ai face-o., n-am mai fi nevoiți să-l vedem niciodată, declară Fitz.

—Ce gând plăcut, nu-i așa? zise Angela.

—Îți place Kit, așa este?

—Foarte mult.

—Știu că și el te place pe tine.

—Te ocupi de pețit? îl tachină Angela.

—Nu te-ar răni ca de Grey.Un scurt moment de tăcere cuprinse camera pe când amândoi rememora amintirile chinuitoare.

—Nu, nu mi-ar face niciodată așa ceva, răspunse Angela cu blândețe, deși sufletul îi fu cuprins de o undă de melancolie când se gândi la durerea pe care ar trebui s-o suporte dacă ar părăsi-o vreodată Kit, după cum, probabil, se va întâmpla. Nu putea rămâne în Anglia la infinit.

Și nici ea nu putea divorța așa ușor, în ciuda speranțelor fiului ei.

În următoarele zile, gândurile neplăcute fură lăsate deoparte și micul grup își continuă existența fericită la Easton. Kit aranjă să-i fie trimiși de la Londra poneii și echipamentul de polo și, împreună cu Fitz, petrecea diminețile antrenându-se pe pășunea de lângă Stone House.

Kit îl iniție pe Fitz în tacticile de bază și improvizară un teren cu porți, astfel încât acesta să poată învăța care era relația dintre spațiu și viteza necesară, mărimea forței ce trebuia aplicată crosei ca să poată trimite mingea de-a platul câmpului, precum și întoarcerile bruște care, pentru un jucător, constituiau o condiție a obținerii succesului.

Rând pe rând, traversară pajiștea în sus și-n jos, uneori încet, de parcă executau

niște mișcări leneșe de balet oprindu-se și analizând fiecare mișcare, alteori galopând în forță chiuind și strigând cuprinși de o bună dispoziție debordantă.

Era un răstimp de adâncă mulțumire pentru Angela, care îl privea pe fiul ei bucurându-se de prietenia bărbatului pe care-l iubea, și deseori stătea împreună cu May pe veranda de la Stone House urmărind activitatea de pe terenul de polo. Cei doi bărbați li se alăturau pentru masa de prânz și după aceea li se dădea liber servitorilor și rămâneau singuri în casuță.

Kit prefera să mănânce în bucătărie așa încât May să le poată pregăti ceaiul, o ocupație care-o făcea nespus de mândră. Număra cu grijă lingurițele de ceai punându-le în ceașcă și accepta ajutorul celor mari numai când trebuia ridicat ceainicul cu apă fierbinte. Știa exact să citească pe ceas durata de cinci minute, radia când turna ceai în ceașca fiecăruia, și nimeni nu întreba: „Apte sau ămâie?” cu mai mult farmec ca ea.

De asemenea, Fitz deveni mai sigur pe sine sub îndrumarea caldă a lui Kit, viața lui de până atunci fiind lipsită de prezența unui model masculin. Zâmbea și râdea mai mult și putea chiar să glumească despre logodna pe care abia o evitase cu o veselie care era complet diferită de panica pe care o resimțise când părăsise Anglia în iulie.

—Obişnuiește-te, îl tachină Kit. Vei avea de evitat o mulțime de femei care te vor urmări, până când o vei găsi în cele din urmă pe cea pe care o vei iubi.

Și îi zâmbi Angelei cu atâta afecțiune, încât ea îl iertă pentru toate femeile din trecutul său.

—Cu femeile mă pot descurca, spuse Fitz cu un zâmbet slab. De Grey este cel care mă îngrozește. Sprâncenele lui se apropiară — o reacție obișnuită la auzul numelui tatălui său.

—Mama ta și cu mine ne vom ocupa de el, spuse Kit calm. Ești mult prea tânăr pentru căsătorie. Băiatul se relaxă vizibil, prezența lui Kit dându-i un sentiment puternic de siguranță.

După masa de prânz, Angela și May se duseră la etaj pentru somnul de după-amiază al fetiței și, în timp ce mâncară ce mai rămăsese din desert, discutară despre anul școlar care avea să înceapă curând, făcură schimb de anecdote despre colegi și profesori și despre farsele copilărești, care nu difereau prea mult de cele ale generației lui Kit. Acesta întrebă:

—Ai suficienți bani de cheltuială? Din câte mi-aduc aminte ai mei se terminau cu mult înaintea sfârșitului trimestrului.

—Maman e generoasă, răspunse Fitz. Administratorii îmi realimentează contul când suma scade prea mult.

—Mama mea credea că e mai bine să mă învăț cu un mod de trai frugal. (El zâmbi și adăugă.) Atunci am învățat să joc cărți,

—Puteți să-mi arătați cum să amestec cărțile în felul în care ați făcut-o noaptea trecută?

—E nevoie de ceva practică. O să-ți arăt și cum să urmărești cărțile oponentului. Asta e și mai folositor. M-a învățat un vechi jucător din Rio.

—Ați fost peste tot, nu-i așa? întrebă Fitz suspinând melancolic.

—Aproape... deși sunt locuri pe care nu le-aș recomanda să fie vizitate a doua oară. Cum stătea întins în scaunul său, Kit semăna cu un nobil de țară, în haina de tweed și pantaloni de călărie, care nu avea nimic în comun cu locurile periculoase de care își amintise pe moment.

—Luați-mă cu dumneavoastră câteodată, îl rugă Fitz cu ochii luminați de speranță.

—O să vă iau pe toți cu mine, imediat ce mama voastră se va hotărî să ignore regulile sociale care-o țin prizonieră.

—O dată l-am văzut bătând-o pe mama, zise Fitz liniștit, afirmația lui fiind în discordanță cu tonul cu care o spusese, însă nevoia de a-și exprima sentimentele se simțea în tremurul vocii lui. A ridicat-o și a aruncat-o prin cameră, într-un minut era în picioare și-n următorul era trântită pe podea. Maman mi-a zis să plec. Ar fi trebuit să rămân s-o ajut, adăugă el cu chipul contorsionat de durere.

—Nu te învinovăți singur, murmură Kit întinzându-se peste masă ca să atingă mâna cu încheieturile albite a lui Fitz, apăsată pe fața de masă. Vina este doar a lui de Grey, a nimănui altcuiva.

—Ar fi trebuit să-i sar în ajutor, repetă în șoaptă băiatul privind în jos.

—Erai doar un copil, rosti Kit cu blândețe. Mama ta nu voia să fii și tu lovit.

—Îl urăsc, șopti Fitz.

—Noi doi o putem proteja pe mama ta acum. O să fie în siguranță.

Fitz își ridică privirea și întâlnește ochii limpezi ai lui Kit.

—Mă bucur că sunteți aici.

Fitz mai rămase o săptămână înainte de a pleca să-și întâlnească niște prieteni pentru a face o excursie pe jos în Lake Country. o ultimă mică escapadă înainte de începerea anului școlar.

—I-a plăcut de tine, zise Angela după ce plecă el. A afirmat că ești exact ce-mi trebuie.

—E un copil receptiv, murmură Kit, zâmbindu-i peste masa pe care era așezat micul dejun. Seamănă foarte mult cu tine, adăugă el, așa încât, firește că mi-a plăcut de el.

—Are înfățișarea celor din familia Lawton, nu crezi?

—Absolut. E chipeș, bine crescut și ce-i mai important, e un marinăr priceput, spuse Kit rânjind. L-ai educat bine, maman.

—Mulți ani el a fost tot ce-am avut, spuse Angela liniștit.

—Acum mă ai și pe mine, susținu Kit cu acea caldă sinceritate care-o făcea să înflorească. Și fiindcă vorbim de acest atașament plin de iubire, mi-ar plăcea să vii la Londra cu mine. Am două întâlniri pe care nu le pot evita.

—Nu știu, se eschivă ea. S-ar putea să nu fie un lucru înțelept. Ar putea să ne vadă cineva.

—Stai în apartamentul meu. Acolo vei fi în siguranță. Trebuie să-mi întâlnesc bancherul în legătură cu niște transporturi care vin din China. Durează o zi, poate două, și apoi ne vom reîntoarce la Easton.

—M-aș putea opri pe la magazinul meu din Bond Street să văd dacă managerului îi mai trebuie lucruri noi de la școala de brodat din Easton.

Magazinul Angelei era specializat în trusouri și, având în vedere multiplele ei cunoștințe din cercul aristocrației, îndemânarea fetelor de la școala de brodat era foarte mult apreciată și solicitată. Ca și în cazul colegiului de agricultură, fusese criticată că inițiasse o afacere. Comerțul era considerat de prietenii ei ca având un statut inferior poziției lor sociale, dar cum Angela era o fire practică, considera șansa de a oferi de lucru arendașilor ei mai importantă decât restricțiile sociale.

—Atunci, rămâne stabilit. Putem pleca mâine?

—Numai pentru două zile. Nu vreau s-o las prea mult singură pe May.

—Două zile, promise el.

CAPITOLUL 18

Când sosită în apartamentul lui Kit din St. James în ziua următoare, valetul îi întâmpină cu o reverență neobișnuită. Pentru o clipă, Kit se întrebă dacă nu cumva Whitfield a devenit brusc pios și avea obiecții în legătură cu prezența Angelei dar, luând în considerare că el avusese grijă de locuința din Londra a stăpânului său de mulți ani într-o atmosferă de conduită complet contrară regulilor, Kit se îndoia de acest lucru. Tocmai voia să-l întrebe care era motivul comportării lui ciudate, când Whitfield murmură în timp ce-l ajuta să-și scoată haina:

—Domnișoara Saskia e aici, sir. Kit ezită la aflarea noutăților neașteptate.

Crezuse că toate femeile plecaseră cu mult timp în urmă.

—Vazele astea sunt asemănătoare cu cele din sufrageria de la Easton, tocmai spunea Angela, admirând vasele Ming de pe masa din vestibul.

—Ia-le și pe astea când plecăm, propuse Kit, însă mintea lui raționa rapid, întrucât un potențial conflict era iminent.

Poate chiar exploziv, reflectă el neliniștit, auzind clar sunetul unor tocuri înalte pocnind pe parchet.

—Whitfield, nu pot găsi registrul acela în biroul lui Kit. îi trebuie lui Johnson pentru... Uimită și dezamăgită, Saskia se opri brusc la vederea lui Kit și a Angelei. Ultimul lucru pe care-l auzise fusese intenția lui Kit de a sta la Easton câtva timp.

—Tocmai m-am întors după registrul Pearl River, preciză ea cu o voce șovăitoare și încordată. Managerul depozitului... are nevoie de el. Whitfield, adu-mi pelerina.

—Nu-i nevoie, Whitfield, murmură Kit.

Prietenia lui cu Saskia dura de multă vreme și timiditatea ei îl deranja.

—Angela, rosti el aducând-o în față și sperând ca ea să fie într-o stare de spirit înțeleghătoare, permite-mi să ți-o prezint pe Saskia Vanderwall. Saskia, ea este Angela de Grey. *Ce mică e.* gândi Saskia privind-o pe femeia minionă de lângă Kit.

—Încântată de cunoștință, contesă, zise ea cu ușurință, simțindu-se deodată

foarte înaltă și în plus. Scuzați-mă de deranj.

—Bună ziua, domnișoară Vanderwall, replică Angela cordială, surprinsă de grația femeii, dar nu și de frumusețea ei. Nu deranjați cătuși de puțin. Sunt sigură că și pe Kit îl interesează registrul. N-ai venit în oraș ca să-ți supraveghezi afacerile? adăugă ea, zâmbindu-i.

—Da, mulțumesc, spuse el. încet, simțindu-se ușurat de reacția amicală a Angelei. Whitfield, vom servi ceaiul și băuturile în birou. Veniți, doamnelor, continuă el, luând-o pe Angela de mână și zâmbindu-i Saskiei.

Apartamentul era mare, cu camere înalte, decorate după gustul unui celibatar în tonuri palide de albastru, cafeniu și verde, cu scaune și sofale tapițate cu catifea și piele. Pe pereți atârnav stampe și picturi cu peisaje marine.

Trecură prin camerele de primire și apoi, traversând holul, ajunseră într-un birou spațios aflat în partea din spate a casei care dădea spre o grădină însuflețită de culorile crizantemelor de toamnă.

După ce o instalează pe Angela, Kit trecu să-i arate Saskiei volumul legat în piele, așezat cu grijă într-un sertar de jos al biroului, și imediat se cufundă într-o discuție îndelungată despre marfa ce trebuia descărcată la depozitul din Chelsea.

E uluitoare, gândi Angela, studiind-o pe Saskia în timp ce aceasta îi arăta lui Kit diverse articole din paginile registrului: înaltă, zveltă, cu ochi imenși de culoare închisă și osatură splendidă. Rochia ei de lână de culoarea afinelor era în mod evident de la o casă de modă, iar părul auriu îi era coafat după ultimul stil. Saskia era la fel de elegantă pe cât de bine se pricepea la transportul naval de mărfuri, din câte reieșea din conversația lor. Rapida trecere în revistă a prețurilor, cantităților de marfă și a taxelor vamale era, în aceeași măsură, esoterică și făcută cu profesionalism.

De câtă vreme îl cunoștea oare? se întrebă Angela, legătura dintre ei fiind în mod vădit, armonioasă. Când începea să spună ceva, Kit termina fraza. Dacă el aborda un subiect, ea dădea din cap în semn de aprobare de-a lungul întregii lui expuneri. Odată, Kit râse, iar Saskia zâmbi și spuse ceva într-o limbă pe care Angela nu o recunoscuse; chineză, probabil.

Câteva momente mai târziu, însă, când majordomul aduse tava cu ceai, Kit întrerupse imediat discuția și veni să se așeze lângă Angela pe mica sofă tapițată cu piele verde, cuprinzând-o pe după umeri cu brațul în fața servitorului și a Saskiei.

—Iartă-ne iubito, spuse el zâmbindu-i de parcă ar fi descoperit din nou c-o iubește. Eram îngrijorat de transportul ăsta, dar totul este în regulă.

— Mulțumită lui Johnson, observă Saskia, întinzându-se într-un fotoliu masiv cu lipsa de formalitate a cuiva familiarizat cu apartamentul.

—Și ție, în același timp, afirmă Kit. Amintește-ți să-ți iei o gratificație pentru sculpturile Tang pe care m-ai determinat să le aduc de la Shaanxi. Saskia are fler pentru piesele de artă, adăugă el întorcându-se către Angela. E foarte pricepută.

Cum are fler și pentru bărbații chipeși, gândi Angela, dar se simțea curios de binevoitoare față de fermecătoarea femeie care-l cunoscuse pe Kit cu mult timp

înainte de al cunoaște ea. Saskia îl părăsea la cererea lui în fața rivalei ei, mai degrabă cu compasiune decât cu gelozie. Băură ceai și apoi șampanie, vorbind despre îmbunătățirile care i se aduceau lui Desiree și de îndeletnicirile lor de la Easton. Saskia plănuia să se stabilească la Paris și discuta îndelung despre cartiere și apartamente convenabile. Apoi, privindu-și ceasul, Kit îi spuse Angelei:

—Ar trebui să-l văd pe Chambres înainte să se închidă banca. Te-ai supăra dacă aș lipsi puțin timp? Ea spuse că nu, că înțelegea situația. Kit o sărută afectuos și se ridică să plece. Saskia se ridică și ea, punându-și jos paharul.

—Rămâi, te rog, dacă vrei, îi spuse Angela. Dacă mai ai treabă de făcut aici, o să găsec eu ceva cu care să-mi treacă timpul.

—Ai putea să verifici facturile acelea după numerele date de Johnson, Saskia, propuse Kit. Dacă vrei, desigur, adăugă politico, manifestând prudență față de sentimentele celor două femei.

—Dacă nu te superi, aș mai sta puțin, răspuse Saskia. N-am găsit înregistrarea baloturilor de mătase tailandeză și totuși, îmi amintesc că le-am văzut undeva.

—Grozav, am plecat. La revedere, iubito. Cere-i lui Whitfield orice dorești. Mulțumesc, din nou, Saskia. Și făcând cu mâna, ieși din cameră.

Când Saskia se îndreptă spre birou, Angela o întrebă:

—Îl iubești?

—Nu așa cum îl iubești tu.

—Cum adică? întrebă Angela și mai blând, răspunsul Saskiei fiind inexpresiv și ca atare, ușor enervant.

—Tu îl iubești prea mult. Stând în spatele biroului își propti vârful degetelor pe suprafața îmbrăcată în piele și adăugă pe un ton plin de simpatie:

—Și el te iubește în același fel, nu trebuie să te alarmezi.

—Nu mă pot abține, deși aș vrea să fiu în stare.

—Poți să faci orice, dacă vrei cu adevărat, contesă, dar înțeleg... zise ea ambiguu, nefiind sigură dacă vrea să fie confesoarea iubirii adevărate a lui Kit.

—De câtă vreme îl cunoști? se interesă Angela. Scuză-mă că te întreb dar știu puține despre el, în afara unor lucruri de suprafață își mai dorea, cu o oarecare teamă, să afle despre legătura lor.

—L-am întâlnit pe Kit cu cinci ani în urmă în Java, răspuse Saskia pe un ton măsurat, atentă să nu dezvăluie prea multe. M-a salvat de ucigașii pe care-i angajase soțul meu ca să mă omoare. Suntem prieteni foarte buni.

—Dar ați fost mai mult decât prieteni, concluzionă Angela calmă.

—Am fost până te-a întâlnit pe tine. Apoi, am fost scoase toate la pensie, remarcă ea cu un zâmbet slab.

—Am sentimentul ciudat că ar trebui să spun că-mi pare rău, când de fapt nu-mi pare câtuși de puțin.

—Nu trebuie să te învinovățești. A fost hotărârea lui Kit — care sunt sigură că n-a fost făcută fără o analiză serioasă. În plus, toate am stat cu el pentru că așa am dorit. Ne-a făcut foarte bogate pe toate, ceea ce în lumea asta constituie un

avantaj de netăgăduit, după cum bine știi, adăugă Saskia netulburată. Sper că va ieși un lucru bun de aici.

—De ce spui asta?Cuvintele cumpătate ale Saskiei păreau să aibă o nuanță profetică neliniștitoare.

—Pentru că va cere totul de la tine, atât de mult te iubește și sunt sigură că Angela de Grey îi poate da tot ce vrea.

—Poate că voi reuși, răspuse Angela, dar tonul șovăielnic contrazicea calmul vorbelor sale.

—Atunci totul o să fie perfect, răspuse Saskia trecând cu vederea sensul vorbelor Angelei, și o să fiu fericită pentru el, fiindcă îl iubesc, deși nu cu atâta disperare ca tine. (Își plimbă ușor degetele pe suprafața biroului și apoi zâmbi vag.) Șederea mea în Java mi-a luat o parte din inimă. N-am știut că se poate întâmpla așa ceva, dar așa este,

—Îmi pare rău. Soții pot fi uneori greu de suportat.

—Chiar periculoși.

—Da, și asta.

—Am făcut o mică ancheta despre soțul tău, când s-a decis Kit să ne pensioneze, spuse Saskia, și vocea îi deveni brusc serioasă. În locul tău mi-aș supraveghea spatele. Angela clătină din cap.

—Nu vreau să mă gândesc la asta.

—S-ar putea să fii nevoită în cele din urmă.Ea suspină.

—Știu.

—Kit e foarte priceput. Nimeni altcineva n-ar fi supraviețuit în Macao în zilele când a fost acolo, sau în Marea Chinei de Sud fără cicatrici de pe urma luptelor.

—Vai, te rog, zise Angela nervoasă, nu mai pomeni niciodată de lucrurile astea.

—Sunt sigură că nu se va ajunge la așa ceva, rosti Saskia prietenoasă.

—Ce morbidă a devenit conversația asta, spuse Angela cu un zâmbet mic. Lucrurile sunt mult mai puțin complicate la Easton.

—Ce bine pentru tine. Ați navigat?Discuția luă apoi o turnură mai plăcută și mai puțin personală, când cele două femei începură să vorbească despre dragostea lor pentru mare.Kit o convinse pe Angela să ia cina în oraș în seara aceea. Rezervase un salon separat la „Kettner”. Nu-i văzu nimeni intrând, dar tânăra marchiză de Berwick, ce aștepta să-i fie adusă trăsura, îi zări când plecară.

De- abia aștepta să-i povestească Oliviei, a doua zi dimineața.

Îi telefonă atât de devreme încât camerista Oliviei ezită să-și trezească stăpâna.

—Trezește-o! țipă Gace Albright. în momentul ăsta!

—L-a înhățat, se văită marchiza când Olivia, amețită, răspuse la telefon, l-am văzut seara trecută la „Kettner”. El era așa de superb și ea, ei bine, știi că arată întotdeauna uluitor și el tocmai o urca în trăsura, iar mie, pur și simplu, mi-a venit să țip.

—Sfinte Dumnezeule, cât e ceasul? Și despre cine dracu vorbești, Grace?

—Cui îi pasă cât e ceasul? răspuse marchiza cu amărăciune. Femeia aia l-a prins în cursă exact după cum spuneau c-o va face și nu e drept pentru că mai

are o mie de amanți...

—Angela, spuse Olivia încet, recunoscând descrierea și trezindu-se dintr-o dată pe deplin. Nu-mi spune că era cu Kit, zise ea scurt.

—Ba firește că era. Nu pune ea mâna pe toți bărbații din lume? Nu s-a învârtit Bertie ani întregi în jurul ei ca un cățeluș? replică marchiza înfierbântată.

—Ești sigură că era Kit? Spune-mi ce-ai văzut, ordonă Olivia cu asprime în glas.

—Sunt sigură, Olivia, spuse ea sec. Crezi că te sunam la opt dimineața, dacă nu eram? Cine-ar putea să-l confunde pe Kit Braddock? spuse ea indignată. Arăta atât de fermecător, atât de viril, încât îmi venea să plâng, mai ales că după aceea a trebuit să stau lângă Sidney, căruia i-e frică de arme, de cai și de mii de alte lucruri. E al naibi, de supărător, continuă ea exasperată, să-i vezi împreună și Kit, practic o ducea pe sus pe Angela la trăsură; era atât de îndatoritor! Cum îi reușește ei figura asta? (Vocea marchizei se ridicase, devenind aproape isterică.) E cu cincisprezece ani mai mare ca mine; e mai în vârstă ca el.

—Probabil c-au avut o cameră separată. Olivia găsea că n-avea nici un rost să discute despre farmecul Angelei.

—Îmi imaginez că așa au făcut. Sunt sigură că aveau nevoie de o cameră separată.

—Lawton House e închisă, declară Olivia mai puțin interesată de activitățile lor sexuale, care erau un lucru cert, decât de posibilitatea de a zădărnici legătura Angelei cu Kit. Probabil că stă cu el.

—N-am putea să-i facem o vizită? Aș folosi orice pretext ca să-l văd.

—N-ar fi acasă pentru noi, chiar dacă ne-am duce. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

—Nu vreau să-l aibă, Olivia! se jelui Grace. Când bărbații se îndrăgostesc de Angela, nu mai văd pe nimeni altcineva în fața ochilor.

—Brook e în oraș?

—Sidney a pomenit ieri despre el. A fost aici; Sidney spunea ceva despre un acces de furie al lui Brook, de la club din timpul unei mese... sau poate era în timpul unei ture la jocul de cărți. Nu prea eram atentă, Sidney e așa de plicticos.

—N-a fost văduva contesă de Grey cu fetele alea șterse ale ei la dineul dat ieri de Agnes? întrebă Olivia. Dacă ar ști de noul cavaler al Angelei, i-ar spune lui Brook. Știi, de la povestea cu Joe Manton, Brook a devenit foarte ciudat... sau poate așa a fost întotdeauna, conchise ea. În orice caz, mă îndoiesc că domnul Braddock ar fi interesat de o altercație serioasă cu un soț furios.

—Ce deșteaptă ești Olivia, gânguri Grace veselă. Apoi, săracul Kit va avea nevoie de consolare și-i vom putea arăta simpatia noastră. Nu te trece un fior doar gândindu-te la el?

Ceea ce simțea Olivia când se gândea la Kit nu putea fi satisfăcut decât de un bărbat sau prin masturbare; trecuse de mult de faza fiorilor adolescentini. În plus, se gândise deseori la Kit de când fusese la castelul Morton, amintirea înclinației lui spre raporturile sexuale sălbatice fiind pur și simplu amețitoare.

—Are un farmec deosebit, încuviință Olivia pe un ton potolit. Acum ce-ar fi să mă îmbrac, tu să vii să mă iei și să-i facem o vizită contesei de Grey care e

îndreptățită să afle.

Văduva contesă de Grey se arată amabilă când Olivia și Grace sosiră într-o vizită având aparent de-a face cu operele de caritate. Cele două fete ale ei fură mai puțin binevoitoare; n-aveau nimic din farmecul sau din înfățișarea mamei lor, semănând în schimb cu tatăl lor.

Doamnele vorbiră mai întâi despre vreme, toate fiind de acord că toamna era neobișnuit de blândă. Văduva turnă ceaiul cu manierele rafinate ale unei epoci mult mai decente, în timp ce fetele ei schimbau priviri întrebătoare. Erau suspicioase față de orice cauză sprijinită de ducesa de Lexford, iar aceasta și caritatea formau în mod evident o alăturare atât de neinspirată încât se întrebau ce anume motiva vizita ei.

În continuare, se discută despre picturile în expoziția Academiei Regale și toate deplânseseră recentul deces al lordului Leighton. Când, în cele din urmă, veni vorba despre opera de caritate, aceasta se referea la un spital care avea nevoie de fonduri pentru construirea unei noi aripi și după cum se așteptau cele două surori, detaliile date de Olivia erau destul de vagi. Totuși, văduva promise să facă o donație pentru susținerea proiectului și între persoanele prezente avu loc un schimb de zâmbete.

—Ați mai văzut-o pe Angela în ultima vreme, întreabă Olivia ca din întâmplare, acceptând a doua ceașcă de ceai cu un zâmbet cordial.

—Nu, de când am văzut-o la puțină vreme după ziua de naștere a mamei, în iulie, răspunse sora cea mare, Gwendolin. E ocupată cu construcțiile și școlile de la Easton. Tonul ei nu prea sugera că ar fi fost de acord.

—Ea și cu Brook cu greu se pot purta civilizat, unul cu celălalt, interveni sora ei mai mică, cu o notă caustică în voce. Vizita ei la castelul de Grey a întors totul cu susul în jos. Și-a adus până și avocatul cu ea, de parcă ar fi avut nevoie de sfatul unui jurist ca să intre în casa soțului ei.

—Destul, fetelor, le admonestă mama lor, ca și cum ar fi fost niște tinere necoapte și nu niște matroane de patruzeci de ani având proprii lor copii. Angela și Brook au găsit cu cale să nu se înțeleagă, și asta nu este treaba noastră, Conștientă de imoralitatea fiului său, văduva simpatizase întotdeauna cu nora sa, deși era incapabilă să-i ofere altceva decât un sprijin tacit. Răposatul conte fusese și el un bărbat cu un temperament violent.

—Am văzut-o ieri seară pe Angela la „Kettner”, exclamă Grace, nemaifiind în stare să se abțină mai mult.

Ce drăguț. Am auzit că bucătarul lor șef este excelent, spuse amabilă soacra Angelei. Aruncându-i o rapidă privire amenințătoare impulsivei marchize care nu avusese destul bun-simț să pregătească cum se cuvine terenul pentru destăinuirea lor, Olivia comentă pe un ton jenat, extrem de convenabil pentru scopul ei:

—Din păcate, era în compania domului Braddock...acel american bogat care are un harem la bordul iahtului său și care mi-e teamă că a reprezentat o escortă de un gust mai mult decât îndoielnic.

—Nu este un prieten apropiat al prințului? Întrebă văduva.

—Maman, cum poți să-i iei mereu apărarea? Protestă fiica ei cea mare, cu gura strânsă într-o expresie severă de dezaprobare. Bărbatul ăsta are un harem.

—Îți mulțumesc că te-ai abținut să mă doenești, spuse mama ei liniștită. Soții voștri s-au dus în Scoția la vânătoare? le întrebă ea curtenitoare pe Olivia și Grace. Se pare că majoritatea bărbaților au părăsit Londra.

—Archie n-a mai vânat de ani întregi, răspunse politicoasă Olivia, înțelegând că discuția despre Angela fusese închisă, și dându-și seama în același timp că văduva era un avocat devotat al nurorii sale. Mi-e teamă că e prea bătrân pentru asta.

—Ce rușine, când tu ești atât de tânără și plină de viață, remarcă văduva amabilă, zâmbind cu condescendență.

Toată lumea cunoștea înclinația Oliviei pentru bărbații tineri.

—Mi-aș dori ca Sidney să meargă la vânătoare, declară marchiza frământându-se.

—Poate c-ar trebui să te apuci tu de sportul ăsta, sugeră văduva, zâmbindu-i tinerei fete care se căsătorise cu un bărbat ce nu avea alt merit decât averea lui, fapt des întâlnit în cadrul clasei lor sociale. Poți întâlni atâtea persoane interesante la vânătoare... Angela vânează cu ogari toată iarna și găsește multă satisfacție în ocupația asta.

Răposatul conte dezaprobase mereu faptul că Angela vâna, găsind că nu era o ocupație potrivită unei doamne; văduva însă o găsea minunat de independentă.

—Brook e la vânătoare? întrebă Olivia, hotărâtă să arunce semințele nemulțumirii în altă parte, de vreme ce văduva se dovedea a fi un teren nefertil pentru planurile ei.

—Da, de-abia a plecat; și lui îi place să împuște animalele, spuse mama lui, cu o expresie neutră. Pot să vă mai ofer niște ceai?

Grace se agita ca o școlăriță și Olivia se întreba cum credea ea c-o să-i atragă atenția lui Kit, fiind atât de lipsită de rafinament, dar, cel puțin, fata îi dădu ocazia să plece.

—Mi-e teamă că Grace ne-a făcut un plan cam încărcat de activități pe ziua de astăzi. Trebuie să mai vizităm, și alte persoane pentru misiunea noastră de caritate. Vă mulțumesc foarte mult pentru contribuția dumneavoastră și transmiteți toate cele bune familiei.

—A început iar, Maman, explodă Gwendolin în momentul în care plecară musafirele lor. Femeia asta n-are nici o rușine? înțeleg de ce o disprețuiește Brook. Nu e câtuși de puțin discretă.

—Luând în considerare că voi n-o vedeți niciodată pe Angela, nu înțeleg de ce vă privește ce face ea. Cât despre Brook, ignorați foarte multe aspecte ale vieții lui. Angela are tot dreptul să procedeze așa.

—Are dreptul să-și ia amanți fără a fi pedepsită? se consideră fiica ei Beatrice îndreptățită să întrebe.

—Are dreptul la mai mult decât atât, răspunse mama lor calmă. Nu știți nimic

despre căsătoria lor. Subiectul este închis.

Dar cele două surori îi scriseră fratelui lor, povestindu-i despre apariția Angelei la „Kettner” cu Kit Braddock și, când masacrarea potârnicilor luă sfârșit în Scoția, el porni spre sud, către Easton, ca să-și vadă soția și fiica.

Aștepta întâlnirea cu speranțe renăscute. Era ca și cum ceva modificase pentru totdeauna relațiile dintre ei de când o bătuse pe Angela în urma indiscrețiilor lăudăroase ale lui Joe Manton. Se gândise deseori cu plăcere la noaptea aceea și la teroarea care pusese stăpânire pe ea. N-o mai văzuse pe Angela atât de supusă pînă atunci fusese o moștenitoare dictatorială, o femeie independentă de o mare frumusețe, cu o prezență fermecătoare chiar și la vârsta de șaptesprezece ani. După ce o răsfățase la extrem, bătrânul viconte făcuse greșeala să-i lase averea nepoatei sale, după cum spusese mereu tatăl lui. Iar el era de acord.

Brook se întrebă dacă Angela avea să țipe din nou în cazul în care o va bate. Ultima oară n-o făcuse decât la sfârșit. Violența îl excitase, așa cum se întâmpla întotdeauna, frica și suspinele ei incitându-i poftele la culme și-și aflase plăcerea în ea, cum de altfel era și dreptul lui de soț. Poate ar fi trebuit s-o bată cu ani în urmă și atunci nu l-ar mai fi tratat cu atîta dispreț.

Era o posibilitate plăcută la care să se gîndească.

La un nivel mai prozaic, însă, excursia lui la Easton servea altui scop. Datoriile lui la joc ajunseseră din nou la punctul în care nu se mai putea duce la administratorii averii sale după fonduri. Deși conții de Grey erau de viță veche și nobilă, nu avuseseră avantajul de a poseda terenuri bogate în cărbune sau fier și nici strămoșii lui nu avuseseră prevederea de a se căsători cu moștenitoare bogate de la oraș, cum fusese cazul Angelei, care aduceau odată cu averea lor posesiuni profitabile cum erau construcțiile sau terenurile din Londra. Căsătoria lui cu Angela fusese de fapt un miloc de revitalizare a veniturilor bănești ale familiei de Grey.

Ar putea să-mi dea o parte din rezervele ei de bani ca să- mi plătesc datoriile, gîndi el ranchiunos, simțindu-se totdeauna insultat că ea își păstra controlul asupra propriei averi. Dat fiindcă era soția sa, averea ei ar fi trebuit să-i aparțină lui. Brook Greville sosi la Easton două zile mai târziu și, interogându-i pe servitori de cum intră în casă, o găsi pe Angela în camera copiilor citindu-i lui May.

—Ce tablou încântător la întoarcerea acasă! spuse contele sarcastic, sprijinindu-se de cadrul ușii, mînat de intenții răuvoitoare și afixând o comportare grosolană.

La vederea tatălui său, May, care stătea în poala Angelei, își aruncă brațele în jurul taliei mamei ei și se agăță strîns de ea.

—Vrei ceva? întrebă ea pe un ton glacial. Angela își păstră cu efort vocea calmă deoarece el o privea cu lăcomie.

—Oare nu pot veni pur și simplu în vizită? în loc să-i răspundă, Angela se întoarse spre cealaltă ușă care dădea în cameră și strigă:

—Bergie!

—Îți seamănă tot mai mult pe zi ce trece, Angela observă soțul ei disprețuitor. O înveți cum să devină și ea o moștenitoare bogată?

—Avem doi copii, Brook. Fitz va avea și el jumătate din averea mea.

—Și el îți seamănă foarte mult, draga mea. Cum reușești?

—Comportându-mă ca un părinte normal. Oh, aici erai, Bergie, spuse ea simțindu-se cuprinsă de ușurare, nevoia de a o proteja pe May având prioritate în mintea ei. May va merge la plimbare acum. Ia-i puloverul, în caz că se face răcoare.

—Vino încoace, May. Lasă-l pe papa să te ia în brațe, rosti Brook încet, bătând cu palma pe picior de parcă ar fi chemat un câine.

Privindu-l cu precauție, May se agăță și mai strâns de mama ei.

Desprinzându-se de ușă, contele înaintă în cameră. Ochii îi luceau ciudat.

—Sunt tatăl tău, copil idiot, declară el mânios, și aplecându-se, o smulse pe May din brațele Angelei.

May urlă, zvârcolindu-se frenetic și dând din mâini și din picioare; își arcuia spatele opunând rezistență strânsorii tatălui ei și înfricoșată fiind, țipa ascuțit din răspuțeri. Sculându-se brusc în picioare, cu inima zbatându-i-se-n piept, Angela strigă:

—Pune-o jos! și vocea îi răsună strident în urechi. Repezindu-se spre el, își încheștă pumnii ca să-l lovească. Brusc, el îi dădu drumul fetei de parcă s-ar fi săturat de jocul acela. Angela o luă pe May în brațe ținând-o strâns și apoi se îndreptă spre Bergie care stătea îngrozită în ușa budoarului și i-o dădu pe fiica ei.

—Du-o la Stone House, spuse ea calmă și le făcu vânt afară din cameră. Să nu-i mai faci vreodată lui May așa ceva. Să n-o mai atingi niciodată, monstrule, și ieși odată din casa mea sau pun să fii aruncat afară.

—De către noul tău amant?

—De el sau de unul dintre ceilalți amanți ai mei, om dezgustător și josnic ce ești, spuse ea pusă pe hartă.

—Care alți amanți? întrebă o voce potolită din pragul ușii.

—E gelos, remarcă Brook insinuant, întorcându-se să-l privească pe Kit care stătea liniștit în ușă. Crede că e singurul aflat în grațiile tale, draga mea? întrebă el batjocoritor. Să-ncep oare să recit lista tuturor amantilor ei?

—Cel puțin ei nu sunt fete de opt ani, răspunse ea disprețuitoare.

—Care a fost primul? reflectă el teatral ignorându-i dojana. Charlie Beresford? Soția lui a fost atât de supărată încât i-a scris primului ministru, comentă contele în bătaie de joc. Din nefericire, primul ministru nu i-a prea fost de ajutor; și el te voia.

—Angela și cu mine, ne comparăm listele, rosti Kit domol, dar sub tonul catifelat, vocea îi era rece. Nu-mi aduc aminte ca tu să fii pe a ei, spuse el încet. Statura lui masivă umplea cadrul ușii și cutia cu prăjituri cu frișcă pe care o adusese pentru May, mai era încă în mâna lui.

—Nu cred că te place, zise el tăios cu voce aspră, lăsând de-o parte tonul leneș și

batocoritor. Ar trebui să pleci.

—Asta înseamnă că rămâi aici mai multă vreme? De Grey era îmbrăcat în negru și arăta încă bine la cincizeci de ani, dar avea o privire otrăvitoare, ca a unei vipere amenințătoare.

—Cam așa ceva, murmură Kit. Pășind în cameră, puse cutia cu prăjituri pe o masă de joc și continuă.

—Cred că pe viitor Angela ar prefera să nu mai vii neanunțat.

—Nu vreau să te mai întorci niciodată, spuse Angela cu vocea aspră și rece, ținând mâinile strânse în pumni ca să le împiedice să tremure. Easton este al meu și nu ești binevenit aici.

—Pare foarte clar, de Grey, spuse Kit pe un ton moderat, interpunându-se între Angela și soțul ei, ca s-o protejeze.

—Gwendolin mi-a scris despre tine, rosti contele tărăgănat, neluând în considerare faptul că fusese alungat, propriile lui obsesii fiind mai importante. Din câte am auzit, f... toate femeile.

—Nu pe toate. Pe sora ta, nu. Asta era o insultă clară.

—Probabil că e o schimbare pentru tine, Angela. Ți-aș fi spus că nu cade în prostație la picioarele tale, nu-i așa?

—Și nici nu mă bate, Brook.

—O meritai. Ostilitatea din vocea lui era tăioasă ca lama unui cuțit.

Kit se mișcă atât de repede, încât răspunsul i se opri Angelei în gât, cuvintele transformându-i-se într-un țipăt înăbușit. Înșfăcându-l pe Brook, Kit îl ținu la un braț distanță cu picioarele atârându-i deasupra podelei și spuse cu o voce care arăta o siguranță implacabilă:

—Dacă o mai atingi vreodată, de Grey, te omor. Apoi îl aruncă pe contele departe, de parcă s-ar fi ușurat de o povară nocivă. Deși căzu greoi, de Grey se ridică imediat în picioare, iar ochii îi luceau răuvoitori și fanatici.

—Nu poți s-o păzești în fiecare secundă, zise el cu o bucurie diavolească.

—Ieși, murmură Kit, sau te omor acum.

—O să mă mai vezi, Angela, șopti Brook întorcându-se să-i arunce o privire scurtă soției sale. După aceea, plecă făcând cu mâna nepăsător, ca și când trecuse pe acolo pentru a sta prietenește la taifas.

Pașii săi răsunară pe culoarul etajului trei și fluieratul său straniu, fără melodie, atârna în aer mult timp după aceea, ca un vâl rău prevestitor.

—I-a scris sora lui, spuse Angela prăbușindu-se într-un scaun din cameră și tremurând ca urmare a prezenței malefice a soțului ei. Probabil că ne-a văzut cineva la Londra.

—N-ar trebui să mai ai de-a face cu el, zise Kit calm, apropiindu-se și așezându-se pe podea lângă ea și atingându-i cu blândețe mâinile pe care le ținea încleștate în poală.

—Știu. E mai greu acum... fiindcă te iubesc. Mi-e mult mai teamă. Te-aș putea pierde pe tine.

—Eu nu plec nicăieri, dar ar trebui să divorțezi de el. Ce rost mai are să aștepti?

—N-am putea vorbi despre asta mai târziu? Mentea mea e complet întoarsă pe dos. Ramificațiile unui divorț public și ale unui scandal o copleșeau și inspiră adânc încercând să-și revină.

—Unde ai ascuns-o pe May? întrebă Kit și zâmbi, vrând să-i dea un răgaz să analizeze toate complicațiile situației. O să piardă prăjiturile cu frișcă.

—Ești atât de fermecător și natural, murmură ea atingându-i ușor părul ciufulit de vânt. Ce m-aș face fără tine?

—Ai lua-o de la cap cu foștii tăi iubiți?

—Îmi place gelozia ta și răsunsul este nu, niciodată!

—Atunci o să-ți dau voie să mănânci și tu o prăjitură cu frișcă, o tacină el. Hai să mergem s-o găsim pe May.

—Am pus-o pe Bergie s-o ducă la Stone House. Brook a înspăimântat-o când a încercat s-o ia în brațe.

—O să-i distragem atenția cu ceva caraghios, rosti Kit liniștit, ridicându-se în picioare și autând-o și pe ea să se ridice. Tu duci prăjiturile, eu te duc pe tine și o să vorbim numai despre lucruri plăcute cum ar fi cadourile pe care le am pentru tine și May la Stone House, continuă el întinzându-i cutia și luând-o în brațe.

—De unde ai cumpărat cadouri? I se citea mirarea în glas.

—Din Easton Vale, răspunse el ieșind din cameră.

—Ce pot avea în Easton Vale? Micul sat avea mărfuri limitate.

—Oh, scuză-mă, complicata mea contesă, murmură el sardonice și ochii strălucitori îi trădau veselia, dar sunt multe lucruri în Easton Vale care să prezinte interes pentru trei doamne pe care le cunosc. Va trebui doar să aștepti și să vezi. Am găsit și pentru Bergie ceva.

—Deja te adoră. Acum o să te iubească pentru totdeauna.

—Asta e, în mare, ideea.

—Individ arogant ce ești! pufni Angela agățându-se mai strâns de el. N-am să te mai scap din vedere.

—Nici eu pe tine. După ce-l văzuse pe Brook din nou, vorbea serios. Omul era periculos. Le cumpăraseră la amândouă frâie noi pentru cai, din piele roșie ornamentată cu argint, cu numele lor frumos gravate pe metalul lustruit și veste asortate din piele roșie. Le comandase cu o săptămână în urmă când văzuse lucruri asemănătoare în fereastra pielarului care făcea harnașamente.

Mănușile lui Bergie erau din piele de culoarea lavandei, brodate și parfumate și când îi mulțumi, tenul ei trecu prin zeci de nuanțe de roșu.

Mai târziu în ziua aceea, după prăjiturile cu frișcă și ceai, după joaca în compania pisicuțelor și mult râs și după o cină liniștită în camera copiilor cu Peter Rabbit, amintirea vizitei contelui fu înlocuită de mult mai familiara veselie și mulțumire a micului lor grup de familie.

Dar sentimentul de frică rămase și Baby May readuse din nou incidentul pe tapet pe când era dusă la culcare.

—Mi-e frică, spuse ea.

—Mama e aici, iubito, o liniști Angela. N-are de ce să-ți fie frică.

—Blook e lău, declară cu emfază fetița. Nu-i spunea niciodată papa.

—Nu se mai întoarce, o liniști mama ei uitându-se la Kit care stătea trântit pe un scaun la picioarele patului.

—Sigul? întrebă ea neîncrezătoare, strângându-l și mai tare pe Peter Rabbit în brațe.

—Sigur, răspuse Kit. Mama i-a spus să plece.

—Mulțumesc, mama, șopti May evident ușurată. Eu dolm acum.

Angela și Kit rămaseră cu ea până când adormi.

—Va trebui să-l scoți din viața ta, comentă Kit când părăsiră camera copiilor. De Grey nu e periculos numai pentru tine, ci și pentru May și Fitz.

—Dacă Brook n-ar avea o atitudine atât de greu de prevăzut, s-ar putea sta de vorbă cu el, replică Angela, dar l-a amenințat pe Bertie suficient ca să-l alarmeze și regina s-ar înfuria dacă Wales ar fi adus din nou la tribunal ca parte acuzată într-un divorț. Totul este atât de frustrant. Cu Brook nu se poate discuta.

—Uite ce este, iubito, va trebui să rezolvi problema asta. N-o să-ți spun ce să faci, dar de Grey este o persoană instabilă, și un real pericol pentru voi. Gândește-te la asta.

—Mă voi gândi, mă gândesc... asta fac de ani întregi.

—Va trebui să te hotărăști curând. Desiree va fi gata de plecare într-o lună.

—O lună!? șopti ea.

—Nu fii atât de îngrozită, iubito. în mod sigur o doamnă care conduce un domeniu, crește doi copii, fondează un colegiu, participă la curse cu iahtul, vânează și își găsește timp și ca să se bucure de câteva din plăcerile vieții, va mai putea lua o hotărâre. Mai ai încă patru săptămâni.

Luna trecu, frunzele începură să-și schimbe culoarea, Fitz mai petrecu o săptămână cu ei înainte de a se duce la Cambridge și May învăță să citească Peter Rabitt pentru că petrecuse enorm de mult timp cu Kit și ea își dorise cu disperare să știe să citească. Nu se mai abordase niciodată tema divorțului și Angela aproape că ajunsese să creadă că poate fi fericită și îndrăgostită fără a face față problemelor insurmontabile.

Se agăța de el ca o fată aflată la prima dragoste, dorind să-l atingă de o duzină de ori într-un ceas, iar lui îi făcea plăcere adorația ei și i-o oferea pe a lui în schimb. Amândoi învățară despre tandrețe și devotament, despre fermecătoarea iubire, și despre binefacerile pasiunii ca auxiliar al dorinței, o opțiune pe care o găseau și mai încântătoare, însoțită de dragoste. Această afecțiune prețioasă le oferi noi perspective și deschise cele mai ascunse tainițe ale inimilor lor.

Explozia se declanșă însă pe neașteptate. Amândoi făcuseră prea multe presupuneri... sau poate nu suficiente.

Totul începu sub auspicii bune, într-o atmosferă romantică.

După cină, rămaseră să bea un pahar în bibliotecă. May fusese dusă la culcare și amândoi se simțeau cuprinși de o mulțumire deplină. Stând față în față cu Angela, Kit se cufundase adânc într-un fotoliu de piele, arătând zvelt și fermecător în hainele de seară. Stătea cu picioarele lui lungi întinse în față și o

privea plin de afecțiune pe deasupra paharului de whisky.

—Nu ți-am dat niciodată o bijuterie, spuse el.

—Mi-ai dat cu mult mai mult, murmură ea. Era atât de îndrăgostită încât o durea inima. Stând ghemuită pe sofa, cu picioarele strânse sub ea, se rezemă de brațul acesteia și-i zâmbi. Părul și rochia ei luceau palid în lumina lămpilor.

—Am ceva pentru tine, zise el și punând jos paharul, se ridică de la locul lui. În timp ce traversa scurta distanță până la canapea, își alunecă degetele în buzunarul vestei și extrase un obiect de acolo.

—N-am crezut că am să ajung vreodată să fac asta, murmură el cu un zâmbet strâmb așezându-se fără efort într-un genunchi. Privind la ea cu o licărire ispititoare în ochii de smarald, o întrebă tandru:

—Vrei să te căsătorești cu mine și să mă faci fericit?

Luându-i mâna dreaptă din poală, îi puse un superb inel cu diamant pe cel de al patrulea deget.

—Asta ne stă în drum, observă el neglient, atingând verigheta. Deci, deocamdată... zâmbi el.

Când ea nu răspunse, o privi o clipă și se așeză pe covor uitându-se la ea cu o ușoară nedumerire.

—Cred că va trebui să spui ceva.

—De ce nu putem lăsa lucrurile așa cum sunt? întrebă Angela și vocea ei nu era mai mult decât o șoptă.

—Deoarece, spuse el intenționat și cu o privire rece în ochi, nu vreau să te împart cu nimeni.

—Nu va fi nevoie.

—Orice ai spune tu, asta e situația, și nu îmi place.

—Dumnezeu știe ce va încerca să facă Brook dacă voi încerca să divorțez de el. În mod sigur, îl va implica pe Wales.

—Cui naiba îi pasă? replică el pe un ton rece, ridicându-se în picioare.

—Toate detaliile vieții mele vor fi expuse prin ziare. Copiii mei vor suferi. Familia mea va fi umilită. Regina... vorbele ei se opriră în gât sub privirea înverșunată a lui Kit.

—Nu vă înțeleg, mârâi el. Faceți orice naiba vă place, ignorând toate principiile sociale și morale, și singurul păcat mortal constă în dezvăluirea lor. De ce are atâta importanță ce anume cred ceilalți? Oricum, toți știu cu cine te f...

—Te rog, Kit, încearcă să înțelegi.

—Ce să înțeleg? Că fiecare duce o viață plină de prefăcătorii, că nimic nu este ce pare a fi, că numai primului născut îi este garantat un tată legal? Mi-am dat toată osteneala.

—Poate cu timpul aș putea să-l conving pe Brook să fie mai rezonabil și...

—Eu nu vreau să aștept, rosti el fără menajamente. Sfinte Dumnezeule, Angela, căsătoria asta mizerabilă a ta durează de optsprezece ani. Cât timp mai intenționezi să amâni inevitabilul? Începe odată procedura de divorț.

—Cât aș vrea să fie atât de simplu!

—Este, dacă vrei să fie.

—Îmi pare rău, murmură ea.

—Nu, mie îmi pare rău, murmură Kit cu vocea încordată, încercând să se abțină. Am crezut că mă iubești cu adevărat. Nu mi-am dat seama că am fost doar o altă distracție din existența ta plină de jocuri amoroase. Dar cel puțin, toți bărbațiiăștia fac viața să fie interesantă, așa e?

—N-au fost suficient de mulți ca să poți spune „toți“, replică ea înfuriindu-se la auzul insinuării. Cum îndrăznești să-mi ții socoteala, tu, un bărbat care ține un harem?

—Care ținea un harem, și asta mulțumită ție, observă el concis. Dar a fost o plăcere să fiu adăugat pe lista ta, contesă, adăugă el cu un zâmbet numai miere, și o experiență deosebită. Oare o să-ți lași soțul să te bată din nou ca să menții această fațadă acceptabilă pentru mama ta, pentru regină și pentru publicul tău? Stătea dominând-o ca un înger al răzbunării, necruțător și mânios, și batocura i se citea limpede pe față.

—Dacă aș fi fost bărbat, aș fi putut divorța fără a fi pedepsită, dar, în fond, amândoi știm că asta-i o lume a bărbaților, nu-i așa?

—Și tu ai învățat s-o manipulezi destul de bine, adevărat?

—Supraviețuiesc, zise ea gândind cât de puține știa el despre realitățile dure ale vieții ei. Averea mea îmi este de ajutor, dar știi prea bine care sunt binefacerile bogăției, continuă ea calmă. Amândoi știm cât de mare este puterea ei.

—Asta e?

—Nu pot să divorțez dacă Brook nu este de acord. Dacă se hotărăște să mă înfrunte la tribunal, ar putea fi periculos și pentru mine și pentru copii; l-ar putea distruge pe prințul de Wales.

—Atunci, îți mulțumesc pentru ospitalitate.

—Și eu îți mulțumesc, zise ea încet. Pentru prietenia ta.

—Nu vreau să fim prieteni.

—Știu. Kit o mai privi o secundă cu o expresie impenetrabilă și apoi, cu o scurtă înclinare a capului, părăsi camera. Stătu multă vreme amorțită, nevrând să se miște, așteptând, nutrind o slabă speranță iluzorie că se va întoarce, o va lua în brațe și va face să-i dispară tristețea. Văzuse, însă, răceala din ochii lui.

Și nici în cele mai ireale vise ale ei, nu va putea șterge acea privirea din amintire. Câteva ore mai târziu, când părăsi în cele din urmă biblioteca și se duse în camera ei, hainele lui dispăruseră odată cu cele două genți de piele și cu cizmele de sub scaun. Uitase un pieptene de fildeș pe măsuța de toaletă și jacheta de piele aruncată într-un colț întunecat al camerei.

Își puse jacheta pe ea, răsucindu-i mânecile, adunând-o mai aproape de ea și mirosul coloniei lui o învălui. Dorea cu disperare să părăsească totul și să se ducă împreună cu el la Brisbane sau Madagascar sau într-o căsuță din Maine. Sfârșită, se așeză în scaunul de lângă foc în care stătea Kit mereu și plânse cu șiroaie de lacrimi pentru că nu putea merge nicăieri cu el. Și pentru că toată fericirea ei dispăruse. Dimineață, Bergie îi spuse că Kit venise sus s-o țină pentru

câteva clipe pe May în brațe înainte de a pleca.

—Se întoarce repede? întrebă fata. A spus că trebuie să plece din cauza unor afaceri.

—Nu sunt sigură, răspuse Angela, întrebându-se ce-o să-i spună lui May când el nu va mai veni înapoi. Se mai întreba dacă disperarea care-i umplea sufletul va dispărea într-o mie de ani. Kit îi scrisese o scrisoare de la Londra lui Fitz, încercând să-și motiveze plecarea. *Mama ta nu vrea să ia acum în considerare un divorț și eu n-am reușit s-o conving să-și schimbe hotărârea. Ea crede că există nenumărat probleme de nerezolvat legate de societate. Eu nu consider că aceste probleme ar fi insurmontabile dar ea a trăit alături de acești oameni toată viața iar eu nu. S-ar putea ca tu să înțelegi lucrurile mai bine ca mine.*

Dacă vreodată îți voi putea fi de ajutor cu ceva nu ezita să mă chemi, sau dacă simți vreodată impulsul să vezi China, am întotdeauna loc pentru un pasager la bordul lui Desiree. Îți las adresa lui Chambres. El mă poate găsi oriunde.

Păstreazăz poneyii. O să devi un foarte bun ucător de polo.

Cu drag, Kit.

CAPITOLUL 20

În zilele care urmară, Angela își făcu de lucru la moșie, trezindu-se dimineața devreme și muncind până noaptea târziu, încercând să-și uite durerea printr-o activitate continuă. Începu să angajeze profesori pentru colegiu și li se alătură la alcătuirea unui plan de învățământ, cerându-le și arendașilor ei s-o ajute. Avură întâlniri peste întâlniri, își luă notițe și le sistematiză noaptea când nu putea să doarmă. Fitz veni o dată acasă și o consolă cu prezența lui, deși ea își putu da seama că și el resimțea lipsa lui Kit aproape la fel de mult. May încetase să mai întrebe de Kit de zeci de ori într-un ceas; acum întreba doar de același număr de ori într-o zi. Dar la trecerea a două săptămâni de când plecase Kit, viața Angelei se transformase într-o rutină acceptabilă, pentru că-și umplea fiecare ceas al zilei cu ceva de făcut, și când nu putea dormi noaptea, scria rapoarte pentru administrator, ceea ce constituia într-un fel o poțiune soporifică.

În ultimele zile ale lunii se simți destul de puternică pentru a pleca la Londra. Bancherii ei aveau nevoie de cheltuielile pe care le făcuse pentru colegiul ei. În ultima vreme scrisorile lor deveniseră insistente.

Kit se consola de pierderea suferită într-o manieră mai activă. Era încă în Londra, așteptând contractele pentru unele clădiri și terenuri pe care le achiziționase și în același timp, aștepta ca Henry Watson să termine lucrul la Desiree. Îi permisesse să-i instaleze un nou motor, mai puternic, și unele dintre subansamble veniseră cu întârziere. Așa că în timp ce zilele îi erau ocupate cu afacerile, lucru care constituia un obicei pentru el, nopțile le petrecea într-un turneu continuu prin bordelurile exclusiviste din Londra. Bea mai mult ca de obicei și, în rarele ocazii când se ducea la petreceri de societate, dacă era abordat de doamne care încercau să reîndoade o veche legătură amoroasă, spunea politicos, ca și când ar fi discutat despre vreme „Regret, dar i-am promis mamei

mele să mă abțin de la raporturile sexuale".

Desigur că nu făcea așa ceva, dar el nu dorea să vorbească cu femeile, voia doar să se culce cu ele și bordelurile îi ofereau acest prilej. Așa încât își începea nopțile la vreun club și, după ce bea și juca până când era convenabil de beat și simțea nevoia unei femei, apărea într-unul din luxoasele stabilimente ale plăcerii și își alegea tovarășa sau tovarășele de pat pentru noapte.

Era generos cu banii și cu talentele în pat, așa încât era iubit deopotrivă de patroane ca și de fetele de acolo. La sfârșitul lunii se tutuia cu orice curtezană de seamă din Londra.

Saskia nu părăsise încă orașul când el se întorsese furios și plin de ură de la Easton, așa încât locuia la el în apartament. Nu împărțea însă patul cu ea; într-o dimineață când se întorsese acasă în zori, încă îngrozitor de beat, îi spusese în glumă că-și pierduse cheful de a se mai culca cu vreo femeie în afara camerelor drapate în catifea roșie.

—Să mă culc cu tine ar fi ca și când m-aș culca cu sora mea, îi spusese el bătând-o ușurel pe braț când îl ajutase să-și scoată pardesiul. Nu pot să fac așa ceva, iubito adăugă el vesel, sărutând-o ușor pe obraz. Te-ai gândit la localul lui Madame Centisi? Am auzit că are armăsari chipeși pentru doamnele bogate, ia din banii pentru cheltuieli mărunte. Cutia de bani din biroul meu e plină.

Sprijinindu-se pentru un moment de perete, închise ochii. Era obosit, se săturase să tot fie obosit, și se săturase s-o caute pe Angela în fiecare femeie cu care se culca. Expiră, deschise ochii și, cu o privire atât de lucidă care o făcu pe Saskia să se mire de subita transformare, zâmbi și spuse:

—Ce hârtii avem de semnat în dimineața asta? Chambres trebuia să trimită rezumatele ieri, cel târziu.

—Sunt pe biroul tău.

—Acordă-mi doar un minut să mă schimb. Ai putea să-l rogi pe bucătar să-mi facă niște cafea? Tare. Foarte bine. Și nu mai arbora aerul ăsta matern. O să supraviețuiesc foarte bine și fără ea.

Dar se întreba dacă va reuși cu adevărat, mai ales în momentele în care rămânea singur, chiar și pentru scurt timp. Angela îi invada mintea, amintirea surâsului ei, mirosul ei, atingerea pielii ei, țipătul ei delicios de plăcere când ajungea la orgasm, când el era afundat adânc în ea... Apoi își revenea cu o tresărire și alunga fără milă amintirile, aruncându-le acolo unde le era locul, la grămada de ruine ale visurilor irealizabile.

Când Angela sosise în oraș, își planificase să nu stea mai mult de trei zile. O zi pentru bancheri, una ca să-și vadă prietenii și alta pentru rudele care erau convinse că putezea la Easton, dat fiindcă nu mai fusese văzută în societate din august. Bancherii se arătară dificili, ca de obicei, nefiind înclinați să aprobe planurile ei risipitoare de a-și ajuta arendașii. Ei subscriau teoriei conform căreia faptul că le plătea oamenilor o leafă și le oferea case confortabile, era un răsfăț dus dincolo de orice limită.

„Săracilor le place să fie săraci", spuneau ei. „Acela era locul lor în societate,

adăugau ei plini de importanță, stând în fața ei grași și bine îmbrăcați și trăind în lux.

—N-am nevoie de aprobarea dumneavoastră, avea ea să le declare în final, după ce renunțase la politețe și curtoazie și ei se încruntau ca niște purcei nefericiți. Scrieți ordinele de plată și mâine să fie gata. În ziua următoare, se duse mai întâi să o vadă pe Violet, pentru că ei îi dusesese dorul cel mai mult și pentru că voia să poată vorbi cu cineva de nefericirea ei.

—Știi, e încă în oraș, o anunță Violet înainte ca ea să poată intra de-a binelea în salon. N-avea nici un rost să se prefacă că nu înțelege.

—Am crezut că a plecat de mai mult timp, zise Angela, așezându-se.

—Gurile rele spun că domnul Braddock încearcă să stabilească noi recorduri în bordeluri.

—Cât de contrar firii sale! răspunse Angela sarcastică.

—Nu s-a atașat de nimeni, rosti Violet cu blândețe, urmărind-o pe Angela cu atenție, în cazul în care asta sperai.

—Pur și simplu nu mai am nici o speranță, recunosc Angela suspinând ușor. Când i-am spus că nu mă pot căsători cu el, am știut că totul s-a sfârșit irevocabil. Mi-a dat asta, adăugă ea ridicând mâna.

N-o lăsase inima să scoată inelul primit de la el; era, într-un fel, o ultimă legătură, o amintire a faptului că o iubise odată.

—E de-a dreptul extraordinar! exclamă Violet întinzându-se să atingă uriașul diamant. Toată lumea o să vrea să-l privească. Știai că l-a cumpărat de la „Cartier”? Lucy și Margaret au auzit povestea când au trecut pe acolo, a doua zi după ce-l cumpărase. Vânzătorii numai despre asta șușoteau. A plătit telegrafic cincizeci de mii de lire.

—Atunci nu pot să-l port.

—Poartă-l când ești printre prieteni. Găsesc că gestul este extrem de romantic. Lucy moare de nerăbdare să-l vadă. I-am spus că ești în oraș. Ea te simpatizează. Anul trecut, a trebuit să renunțe la Drew fiindcă soțul ei a amenințat că divorțează de ea.

—Aș dori ca Brook să divorțeze de mine. L-aș plăti să divorțeze.

—Sunt convinsă că ai încercat să faci asta.

—De mai multe ori decât îmi pot aminti. Nimeni din familia lui n-a divorțat vreodată — și Brook e foarte dogmatic în privința asta — deși soacra mea ar fi trebuit s-o facă; avea destule motive. Dar e mult prea cumsecade, de modă veche și dispusă să suporte. E singura persoană cu adevărat decentă din familie.

—Poate că Brook o să moară. Angela râse.

—Spui același lucru ca la opt ani când îți doreai ca guvernanta aia acră a ta să-și dea duhul la vârsta de treizeci de ani.

—Cel puțin Brook nu mai e așa tânăr.

—Deci ar trebui să sper.

—Pari a supraviețui pierderii, observă Violet mulțumită să vadă că Angela mai e în stare să râdă.

—Nu prea am de ales, nu-i așa? Și apoi, în mod sigur noi două am învățat cum să supraviețuim nefericirii. Am putea scrie un manual pe tema asta. Gândul ăsta morbid îmi reamintește că mâine trebuie să o văd pe mama. Sper că n-o să mă pună la frigare. N-am nici un chef de discursuri moralizatoare. Dacă Brook n-ar fi atât de hotărât să-l implice pe Bertie la tribunal și dacă nu mi-ar fi teamă pentru copii, aș intenta divorț și la naiba cu consecințele. Și la dracu' și cu regulile de viață pline de cucernicie ale mamei. Și de unde era să știu când aveam douăzeci de ani că multă vreme mai târziu o să regret ziua când Bertie s-a uitat la mine? Violet înălță din umeri.

Se compătimiră una pe alta reflectând cât de nedreaptă era viața, deși știau amândouă cât de zadarnică era autocompătirea și peste puțin timp Violet schimbă subiectul la ultimele bârfe, sperând să-i ridice Angelei moralul. Când la scurtă vreme după aceea, apărură Lucy și Margaret, Lucy se aruncă într-un scaun însoțită de foșnetul inconfundabil al rochiei de tafta și spuse:

—Va trebui să spui da, neapărat. O să fie cea mai grozavă distracție. Margaret m-a convins și, când o să afli, o să leșini. Povestește-le, Margo.

—Am auzit despre cel mai delicios local, declară contesa de Bensenhurst. E foarte exclusivist și rafinat și nimeni nu va ști că ne-am dus acolo.

—La Madame Centisi, spuse Violet.

—De unde știi? exclamă Lucy. De-abia s-a deschis.

—De-abia l-a deschis pe cel din Half Moon Way. De ce nu mă întrebi de cel de pe Chesterfield Way?

—Ai fost acolo? întrebă Margaret făcând ochii mari.

—Cu ani în urmă, înainte ca Andrew să înceapă să mă amuze. '

—Ei bine, va trebui să mergi din nou, insistă Lucy. l-am promis lui Margo că merg și tu va trebui să vii cu noi pentru sprijin moral.

—Ce anume e localul lui Madame Centisi? Deși cred că pot să ghicesc, murmură Angela curioasă, în ciuda stării ei sumbre de spirit.

—Mi s-a spus că e tot drapat în pluș purpuriu de mătase, adăugă Margo, făcând cu ochiul ștrengărește, cu oglinzi aurite și vinuri fine.

—...și bărbați teribil de atrăgători care ar face orice le-ai cere, exclamă Lucy, emoționată.

—Nu, mulțumesc, obiectă Angela. M-aș simți stânjenită să aleg un bărbat și, pe de-asupra, să-i mai și spun ce vreau.

—Dar ăsta-i tot hazul, susținu Lucy cu fervoare. Poți să le ceri acestor bărbați încântători bani pentru o pălărie nouă.

—Idea prezintă un oarecare interes, observă Violet cu vioiciune, având în vedere că deținem atât de puțin control asupra propriilor noastre vieți.

—Violet, o dojeni Angela. Nici să nu te gândești în fond, îl ai pe Andrew pe care să-l conduci.

—Dar e plecat la vânatoare, murmură Violet.

—O să vină cu noi, Margo. Uită-te la strălucirea din ochii ei. N-am spus eu c-o să meargă? declară Lucy veselă. Acum tot ce avem de făcut e s-o convingem pe

Angela că nu va ajunge în flăcările veșnice ale iadului din cauza unei singure nopți petrecute într-un bordel respectabil.

—Dacă m-ar fi îngriorat flăcările iadului, dragele mele, zise Angela, mi-aș fi trăit viața în cu totul alt mod.

—Așa e. Vezi? zise repede Lucy. Atunci de ce să nu mergi? Privește-o ca pe un experiment științific și psihologic. Nu i-ai citit pe Hawelock Ellis și pe Dr. Freud? Poate că ai dorințe ascunse pe care ți le reprimi.

Angela și Violet schimbă priviri între ele, așa cum o mai făcuseră de nenumărate ori în trecut. Confidențele pe care și le făcuseră, constituiseră baza unei lungi prietenii, pline de afecțiune.

—Vezi draga mea, îi spuse încet Violet Angelei, ridicându-și cu delicatețe sprâncenele, ești obligată să mergi cu noi ca să îți arăți respectul pentru mama știință a psihologiei.

—Oare!? zise Angela. Asta ar însemna dacă aș merge?

—Absolut, Angela, și pe deasupra ai să te mai și distrezi, o imploră Lucy. Trebuie să vii și tu. O să bem mai întâi niște șampanie ca să nu ne ducem acolo treze.

—O să-ți facă bine, afirmă Violet pe un ton liniștit. Pentru o clipă Angela se întrebă dacă nu cumva tot acest scenariu fusese regizat în folosul ei.

—Nu te uita așa la mine, protestă Violet. Eu plănuisem o cină plictisitoare la „Watley“.

—Ești sigură? întrebă Angela suspicioasă.

—Spune-i Lucy! Știam eu despre-asta?

—N-ar fi avut cum să afle, Angela. Margo mi-a spus pe drum și vizitiul meu o fi crezut că punem la cale ceva ilicit cu toate șoaptele și chicotelile noastre. Asta îmi aduce aminte că va trebui să închiriem o trăsură diseară. Nu vreau să transpire ceva și să afle Charlie.

—De parcă ar băga de seamă! rosti amabilă Violet, știind că soțul lui Lucy tocmai și-o luase ca amantă pe cea mai frumoasă stea de la music-hallul „Roxie“. Deci, ce-ar fi să ne întâlnim aici la nouă? propuse vioaie Violet. Eu voi avea șampania gata frapată și trăsura deja închiriată.

CAPITOLUL 21

Seara lui Kit începu ca oricare alta din ultima vreme, cu o cină luată la club și joc de cărți după aceea. Era doar ora zece și deja era plictisit de conversație, de norocul la cărți și de băutura pe care o turnase în el începând cu ora cincii. Watson ar trebui să termine mai repede lucrul la Desiree, altfel va muri de plictiseală. Peste câțva timp, auzi un bărbat întrebând:

—Pot să iau loc? Kit își ridică încet privirea și îi aruncă o privire apatică, dar când observă cine era, se uită la individ cu ceva mai mult interes. Decise după aceea că era Joe Manton, și mai beat ca el.

—Se simte careva norocos în seara asta? întrebă Joe clătinându-se ușor înainte de a se așeza, și făcând semn către teancul de cambii cu un gest neglijent al

mâinii? Unele zile sunt, pur și simplu, al dracului de bune, nu-i așa? declară el, zâmbind larg.

—Ești bine dispus, Manton, remarcă unui dintre bărbați.

—Am luat ceaiul la „Ritz“ cu Angela, spuse el. Asta ar binedispune pe oricine.

—S-a întors în oraș? întrebă tânărul duce de Carnaevon. Am crezut că e ocupată la țară cu școlile și proiectele de construcții.

—S-a săturat de ele, zise Joe privind direct spre Kit cu un aer îngâmfat și obraznic. A venit în oraș ca să se distreze.

—Am auzit de la soția mea că Georgiana se duce la „Rutlands“ la sfârșitul săptămânii,, rosti un domn în vârstă făcând ștregărește cu ochiul. E o coincidență a naibii de fericită. .

—Pleacă pentru o săptămână, recunosc Joe zâmbind plin de el, într-un fel care îi dezvăluia planurile.

—Cred că e rândul meu să servesc, zise Kit leneș ridicându-se din poziția indolentă în care stătea și întinzându-se după cărți. Ce-ar fi să creștem miza ca să facem jocul mai interesant? Kit își șlefuisese abilitatea la joc în tripourile din Macao, unde viața cuiva putea atârna de un fir de păr la un tur de cărți. Avea degetele agile și era un jucător desăvârșit, greu de bătut. Nu peste mult timp Joe ceru cambii noi. În acel moment Binky Wootton se alătură jocului, beat și el pe jumătate, și imediat se lansă în delicioasa îndeletnicire a bârfitului. Tocmai ieșise dintr-un bordel frecventat de tinerii din aristocrație când se întâmplase să privească de-a lungul străzii și observase o trăsură din care coborau câteva doamne în fața localului lui Madame Centisi.

—Și pe cine credeți că am văzut? întrebă el aranjându-și cărțile în mână cu o mișcare lină și privind în mod deliberat la ceilalți cu mină gravă.

—Pe soția ta? întrebă sarcastic prietenul său, ducele.

—N-are atâta energie, răspuse Binky fără să-și ridice privirea.

Binky era un tânăr chipeș dar desfrânat, silit să se căsătorească sub rangul său în momentul în care tatăl lui pierduse la joc toată averea familiei.

—Atâta timp cât îți dă un moștenitor alături de averea ei, băiatule, comentă un domn în vârstă, poți trece cu vederea fabrica de bere a tatălui ei.

—Exact astea au fost și cuvintele tatălui meu, observă nepăsător Binky, aruncând două cărți. Acum, în ceea ce le privește pe fascinantele doamne care au ieșit în oraș, continuă el, deși, evident purtau toate voaluri, una dintre ele era soția lui Charlie; i-am recunoscut pelerina de samur. N-am putut să le recunosc pe două dintre ele, dar gluga celei de-a patra s-a agățat de ușa trăsurii pe când cobora și am observat inconfundabilul păr blond al contesei de Grey. îi invidiez pe băieții de la Madame Centisi pentru distracția lor din noaptea asta.

—Amin, Binky, deși nu pot să spun că aprob în totalitate afurisita asta de egalitate, declară un alt bărbat.

—N-aș avea nimic împotriva ca soția mea să-și cheltuiască o parte din bani acolo, zise trăgănat Binky. M-ar scuti de blestemata aia de obligație.

—I-auzi, i-auzi! exclamă Joe libidinos, ridicându-și paharul către cei prezenți,

înainte de a-l bea până la fund.

—N-ai fost chiar așa mult timp căsătorit, Joe. Deja te-ai săturat de consoartă? Întrebă glumeț unui dintre ucători.

—Nu cred că bărbații au fost făcuți pentru a fi soți, mârâi cu bruschete Joe Manton.

—Trebuie să te însori, câteodată; ăsta-i necazul, mormăi ducele, căsătoria lui cu verișoara sa fiind impusă de necesitatea de a păstra averea în familie.

—Plănuiești să te însori în curând, Braddock? Întrebă Joe trăgându-l de cuvintele și făcând pe grozavul, insolent și batocoritor. Am auzit că ai comandat un inel de logodnă extraordinar. Kit îl privi un moment cu un dispreț nedisimulat, provocat de ceva mai mult decât trâmbișatul triumf al lui Joe și ofensat de șarada vieții Angelei. Irascibil și morocănos, răspunse cu arțag:

—E a ta, Manton. A ta, a Angliei și a soțului ei, desigur... nu trebuie să-l uităm. Așa se obișnuiește pe aici, nu? continuă el ursuz. Toți se încurcă unii cu alții.

Aruncându-și cărțile pe masă, se ridică brusc în picioare, răsturnând scaunul în mișcarea lui agresivă.

—Îți doresc să ai parte de multă plăcere cu ea, cu nevastă-ta și cu oricine altcineva te mai f... Manton. Noapte bună, domnilor. Am chef să mă îmbăt și mai tare.

—Americani ăștia sunt așa de impetuoși și de impulsivi observă Binky amabil, urmărindu-l cu privirea pe Kit care ieșea din cameră. Nu înțeleg care sunt regulile aici.

—Nu-i place să piardă, observă Joe Manton plin de el.

—Având în vedere că Angela nu are nimic altceva de făcut pentru moment, te gândești să continui treaba de unde ai lăsat-o? Întrebă nepăsător ducele.

—Bineînțeles, murmură Joe. Cu două luni în urmă i-am spus americanului că nu va fi a lui, adăugă el ca să se asigure că toată lumea a înțeles că Angela se afla din nou în teritoriul rezervat lui. Cred că va părăsi Anglia în curând.

Kit bău doar un pahar la bar și deodată se trezi stând pe veranda de la intrare, cu pardesiul pe el și cu mintea preocupată de o idee nesăbuită. Portarul îl întrebă:

—Pot să vă ajut cu ceva domnule? Agitat și prost dispus, Kit ezită un moment și apoi zise:

—Pune pe cineva să-mi aducă trăsura. Când aceasta apărură, îi dădu vizitiului adresa, se urcă în trăsura și apoi începu să facă, fără prea multă energie, presupuneri asupra desfășurării ulterioare a faptelor.

„Fără energie" era exact expresia potrivită. În fond, era beat și presupunerile erau tot ce avea. Restul — principii, oportunitatea acțiunii și scrupulele — era pus sub cheie alături de rațiune. Madame Centisi, îmbrăcată în inconfundabila ei rochie de mătase cenușie, îl primi cu respect, întrucât oricine avea de a face cu lumea femeilor ușoare știa că domnul Braddock era serios pornit în căutarea plăcerilor. În ultima vreme, madamele țineau o evidență neoficială în care el se afla printre puținele persoane foarte cheltuitoare, alături de maharajahi și membrii unor familii regale. Madame Centisi îl invită în salonul ei și îi oferii

ceva de băut, dar el refuză, înțelegând că nu venise acolo în vizită, îl întrebă:

—Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? Vă interesează vreunul dintre bărbații fermecători de aici?

Era convinsă că prefera femeile, dar era conștientă că plictiseala putea afecta pe oricine.

—De fapt, sunt interesat s-o urmăresc pe una dintre clientele dumneavoastră, rosti el.

—Nu sunt sigură că vă pot satisface dorința, domnule Braddock, răspuse respectuos patroana care, cu părul ei încărunțit, arăta și vorbea mai degrabă ca soția unui preot de țară decât ca proprietăreasa unui bordel. Clientela mea pretinde păstrarea unui secret total. Dacă se aud vorbe despre o atare practică...

—Înțeleg, răspuse Kit cu amabilitate, după cum înțelegea la fel de bine că în bordelurile lumii orice putea fi vândut. Sunt dispus să plătesc foarte bine pentru acest privilegiu. Spuneți-mi dumneavoastră de cât este nevoie ca să fiți de acord cu cererea mea.

—De unde știți că doamna este aici? întrebă ea, știind prea bine cine-l interesa.

Era întotdeauna la curent cu bârfele din societate. Și ea fusese surprinsă când apăruse contesa de Grey; nu era o femeie care să aibă nevoie de bărbați.

—O cunoștință a văzut-o când intra aici, cu patruzeci de minute în urmă, zise el uitându-se la ceasul de la mână. Poate că am sosit prea târziu, adăugă el stăpânindu-și mânia la amintirea reacției sexuale înfierbântate a Angelei.

—N-ați venit prea târziu, spuse ea.

—Blondă, mică, o binecunoscută frumusețe, adăugă el. Vorbim despre aceeași doamnă, nu-i așa?

—E în camera Boucher, murmură ea. Kit îi oferă imediat destui bani pentru a preîntâmpina negocierile pentru care s-ar fi pierdut timp.

Ochii lui Madame Centisi se măriră considerabil la auzul sumei uluitoare și, ascunzându-și icnetul de surpriză sub aparența unui delicat acces de tuse, întrebă:

—Bani gheață? Vârându-și mâna în buzunarul jachetei sale, Kit scoase un teanc de bani și extrase cinci bancnote mari. Le puse pe masa dintre ei și se ridică repede.

—Mă cam grăbesc, preciză el liniștit. Madame Centisi îl însoți spre o ușă secretă de sub scară și îl conduse la etaj pe un culoar strâmt care făcea legătura între camerele de la etajul principal. Oprindu-se la cea de-a treia arcadă, își duse degetul la gură ca să-i arate că trebuie să păstreze liniștea și trase o mică perdea de catifea de pe perete. Dându-se la o parte, îi făcu semn să înainteze și apoi dădu să plece. El o prinse de braț, îi făcu semn să stea și privi prin mica deschizătură care oferea o vedere largă în camera de un lux opulent.

Angela, complet îmbrăcată, ședea pe un scaun aurit lângă foc, și tocmai ducea la gură un pahar cu șampanie. Tânărul bine clădit pe care-l închiriasse s-o distreze, stătea pe apărătoarea șemineului cu torsul gol și avea în mână un pahar de vin.

—Îmi pare rău că sunt cam stingherită, rosti Angela Jenată. De obicei nu sunt

așa afectată, dar nu te cunosc și... ei bine, nu sunt sigură...

—...că vrei s-o faci? Întrebă bărbatul brunet zâmbind. Ea ridică delicat o sprânceană:

—Ai mai auzit așa ceva până acum? El încuviință și luă sticla de șampanie din frapiera din apropiere, se întinse către ea și mai adăuga câteva degete de băutură în paharul ei.

—E mai ușor după câteva pahare de șampanie. Te-ai certat cu soțul?

Ea chicoti, deoarece șampania pe care o băuse deja la Violet dădea întrebării lui o nuanță bizară. Îi zâmb clătinând vag din cap.

—Cu ani în urmă, dar nu asta e scuza mea pentru acum.

—Te-ai certat cu iubitul? Întrebă el cu blândețe.

—Ah, suspină ea teatral și Kit își dădu seama că ea resimțea deja efectul șampaniei. Asta trebuie să fie.

—M-ai ales pe mine pentru că arăt ca el? Individul era perfect relaxat, chiar și așa pe jumătate dezbrăcat, și era clar că se simțea în largul lui într-un rol pe care-l mai jucase de sute de ori.

—Nu tocmai... pentru că nu arăți ca el.

—Atunci n-o să vrei să mă chemi cu numele lui, o tachină el. Unele doamne o fac.

—Într-adevăr? (Ochii ei se deschiseră larg din cauza surprizei.) Faci de mult timp treaba asta?

—Nu chiar. Îmi place, Helena plătește bine și mă simt grozav în compania doamnelor de felul tău, continuă el zâmbind ademenitor în lumina focului din șemineu. Îmi face plăcere să satisfac femeile cu sânge fierbinte, șopti el.

Ridicându-se în picioare, se răsuci pe jumătate ca să-și pună paharul pe polița șemineului și apoi, întorcându-se din nou spre ea, spuse liniștit:

—Eu sunt gata dacă și tu ești.

—Oh, suspină Angela ușor uimită, fiindcă erecția lui era pe deplin vizibilă sub stofa moale a pantalonilor săi.

—Lăsa-mă să-ți scot pantofii, propuse bărbatul. Asta n-ar trebui să te sperie prea mult. Îngenunche la picioarele ei și, fără a mai aștepta răspunsul, îi ridică tivul fustei și al juponului și i le așeză peste genunchi astfel încât picioarele ei să fie complet expuse. Zâmbindu-i, îi scoase cu blândețe pantofii cu tocuri înalte.

—Așa, murmură el, mângâindu-i ușor tălpile picioarelor îmbrăcate în ciorapi de mătase. N-a fost prea rău, nu-i așa?

—Nu. Vocea ei de abia se mai auzea. În coridorul ascuns, Madame Centisi atinse ușor brațul lui Kit și îi făcu semn că pleacă.

Ridicând mâna, el mimă cuvântul „așteptați” și se întoarse către scena care era jucată în camera luminată doar de focul din șemineu.

—Acum o să scoatem jartierele, murmură bărbatul brunet, alunecându-și mâinile pe ciorapii albi de mătase ai Angelei până când degetele atinseră jartiera dantelată.

—Relaxează-te, spuse el în șoaptă atingându-i mâna care stătea pe brațul

scaunului și zâmbindu-i. O să-ți placă.

Îi scoase o jartieră și apoi ciorapul. Șoptind cuvinte dulci, i-o scoase cu blândețe și pe cealaltă și când termină, se aplecă și îi sărută carnea dulce a interiorului coapsei. Madame Centisi icni surprinsă când Kit se răsuci repede spre ea și o trase după el de-a lungul coridorului. Imediat ce trecură de camera în care se afla Angela el spuse scurt:

—Scoateți-l de acolo.

—Nu pot, protestă matroana durdulie, încercând să-și țină echilibrul în timp ce el o trăgea pe scări în jos. Ce aș putea să spun? Ea a plătit deja pentru Steven. O să-ntrebe ce se întâmplă. De îndată ce ajunseră la baza scării, în coloanele ascunse ale casei, Kit o apucă ferm de braț, împiedicând-o să iasă.

—Vor fi suficiente alte cinci mii de lire ca să-l scoateți de acolo? mârâi el.

Ea încuviință grăbită. Pentru banii ăia l-ar fi cărat în spate.

Dându-i drumul, el scoase banii din buzunar și numără zece bancnote.

—Aveți cinci mii de lire în plus ca să nu auziți nimic. Voi petrece noaptea aceasta cu contesa de Grey. Ea inspiră adânc, chibzuind. În afirmația lui se simțise clar o nuanță de violență. Kit îi întinse banii.

După încă o secundă de ezitare, ea îi luă.

—Mișcați-vă, zise el. Repede. Când Madame Centisi intră în cameră să-și retragă tănărul angajat, era atât de nervoasă încât scuzele ei bâlbâite sugerau neîndoielnic un caz de urgență. Însoțitorul Angelei ieși pe hol, îl văzu pe Kit și după ce-l privi repede, spuse:

—Probabil că ești iubitul ei. Nu arăți ca un soț.

—Scuzați întreruperea, rosti Kit fără să răspundă câtuși de puțin comentariului.

Cuvintele lui silabisite doar cu greu puteau fi considerate politicoase.

—N-o să-i faci rău, nu-i așa? Bărbatul în haine de seară părea furios.

—Nu, dar asta nu e treaba dumitale.

—Cred că deja i-ai făcut rău... Privirea lui Kit se întoarse spre Madame Centisi.

Ea îi observă nerăbdarea și puterea incontestabilă care era cu totul diferită de puterea pe care i-o dădea averea lui așa încât îl luă pe tănăr de braț și-i spuse:

—Vino. Tănărul ridică din umeri. Înțelegea prea bine limitele meseriei lui și factorul pecuniar ce motiva atitudinea patroanei sale.

—Trimiteți, vă rog, și niște ceai odată cu lucrul acela, îi reaminti Kit lui Madame Centisi și spuneți-le prietenelor doamnei că o voi trimite acasă cu trăsura mea. După aceea înclină scurt din cap în semn că nu mai avea nevoie de ei. În momentul următor rămase singur pe culoar.

Când Kit își făcu apariția în cameră, Angela tocmai își puneă înapoi un ciorap. Se simțea realmente ușurată că fuseseră întrerupți de Madame Centisi, deoarece nu era sigură că ar fi reușit să ducă până la capăt tranzacția amoroasă.

La auzul sunetului ușii care se închidea, se întoarse și privi în sus, apoi împietri, șocată la vederea lui Kit care se sprijinea de ușă într-o atitudine indolentă și în același timp amenințătoare întinzând mâna cu un gest deliberat leneș, el răsuci cheia în broască și o strecură în buzunarul de la pantaloni.

—Ce faci? Fiind conștientă de antipatia din privirea lui, sunetul zăvorului care se închidea i se păru neliniștitor.

—Admir priveliștea, spuse el nonșalant, prefăcându-se a înțelege greșit întrebarea, individul acela musculos s-a purtat foarte frumos cu tine.

—Ne-ai spionat? Angelei îi sări muștarul instantaneu din cauza îndrăznelii lui și a indolenței tonului cu care vorbise.

—Nu te mai arăta atât de șocată, spuse el înaintând în cameră. Fără îndoială că-ți dai seama de posibilitățile existente în casele de acest gen începând să-și descheie nasturii de la haină, adăugă:

—Nu-mi imaginez c-ai venit aici așteptându-te la un recital de pian.

Își dezbracă haina de seară cu revere de satin și o aruncă pe un scaun.

—Ce-ți imaginezi că faci? întrebă ea susceptibilă, iritată de presupunerea lui, în timp ce-și cobora fusta și jupoanele ca să-și acopere picioarele goale.

—Preiau ștafeta de la tânărul tău armăsar, răspunse el glacial, desfăcând nasturii din perle ai vestei de mătase albă. E clar c-ai venit aici să ți se facă un anume serviciu. Cred că pot să-mi mai amintesc ce anume îți place.

—Mă lipsesc, replică ea cu o voce acră.

—Poate, numai că nimeni nu te întreabă ce preferi. Vocea lui era moale ca o catifea.

—De ce nu te duci la una din curtezanele tale selecte? îl luă ea în zeflema. Înțeleg că în ultima vreme le-ai dedicat tot timpul tău liber.

—Adevărat? murmură el, ridicând o sprânceană. Îmi ții socoteala?

—Sunt bârfe binecunoscute, izbucni ea, îndreptându-și poziția în scaun cu ochii sticlind de furie. Ești total lipsit de discreție.

—Spre deosebire de tine, observă el caustic, reluându-și îndeletnicirea. Aș spune că prințul de Wales este mai degrabă o persoană binecunoscută.

—N-am de gând să mă cert cu tine, rosti ea arțăgoasă, asupra unui subiect lipsit de sens.

—Nici eu, având în vedere că pe moment ești disponibilă. Cum te-ai simțit în ultima vreme? întrebă el politicoș, de parcă tocmai s-ar fi întâlnit cu ea la un ceai.

—Cu inima sfârâmată, nefericită și nespus de tristă. Tu cum te-ai simțit? întrebă ea sarcastică.

—La fel de distrus, murmură el zâmbind slab, în timp ce-și scotea lanțul de la ceas prin butonieră.

—Probabil că ai aruncat un vâl de tristețe asupra nopților curtezanelor.

—Nu s-a plâns nimeni, spuse el liniștit, scoțându-și ceasul și lăsându-l să cadă pe jachetă. Nici pe tine nu te-a deranjat când tânărul acela ți-a sărutat coapsa, continuă el cu un zâmbet lipsit de căldură. Erai absolut gata să te f... cu el, draga mea, așa încât spune-mi: cine ți-a alinat cumplita mâhnire, la țară? o ironiza el. Vechiul tău iubit Manton?

—Ești teribil de agasant, spuse Angela, indignată și prost dispusă, simțindu-se ofensată de faptul că el continua să se dezbrace nepăsător. Și n-are rost să

continui să te dezbraci. Chiar dacă aş avea chef să fac dragoste cu cineva în noaptea asta, acela n-ai fi tu.

—Dacă tu nu vrei să-mi faci confidențe despre viața ta amoroasă, spuse el calm, de parcă n-ar fi țipat la el, înțeleg, dar Manton mi-a spus deja că ați reînnoțat prietenia voastră. Când își scoase vesta și o aruncă lângă haină, butonii de diamant cu care era încheiată cămașa străluciră în lumina focului.

—Ți-a spus el așa ceva? Chipul ei exprima o neîncredere totală.

—A fost extrem de încântat să-mi spună noutățile.

—E un mincinos, replică ea scurt.

—N-ai luat astăzi ceaiul cu el la „Ritz“?

—Ba da, împreună cu Violet și Georgiana, sau a uitat să menționeze acest lucru?

—A spus că soția lui va pleca în curând într-o mică vacanță. Aștepta cu nerăbdare să-l distrezi în absența ei.

—Voi, bărbații, sunteți cu toții la fel, declară ea cu ură. Femeile există doar pe tabela voastră personală de marcaj, sau ca un triumf al dreptului de proprietate.

—Eu sunt doar un jucător temporar, draga mea, fără tabelă de marcaj și fără drept de proprietate. Mă interesează numai noaptea asta, zise el inspectând camera cu un ochi priceput, comparând-o cu altele similare pe care le frecventase în ultima vreme. În ultimele săptămâni mi-am petrecut timpul în locuri ca ăsta. Deci, spune-mi contesă, ai fi mai docilă pentru o anumită sumă? Am destui bani. Cât vrei ca să-mi faci pe plac la pat?

—Cum îndrăznești? Angela se îmbujoră toată din cauza afrontului.

—I-am plătit deja lui Madame Centisi cincisprezece mii de lire ca să se uite în altă parte în seara asta. O să îndrăznesc să fac orice-mi place. Nu te mai deranja să-ți pui ciorapii. Te vreau fără ciorapi.

—Și dacă nu-ți voi face pe plac? El râse încet.

—Tu-mi faci întotdeauna pe plac, iubito, afirmă el și își desfăcu cravata.

—Noaptea asta va fi o excepție.

—Nu cred. Cu cincisprezece mii de lire se pot cumpăra o mulțime de lucruri în bordelurile astea. Aruncându-și cravata pe grămada de haine, se îndreptă spre peretele din stânga lui și trase un dulap în fața ferestruicii practicate în zid.

—Prefer să nu avem spectatori, îi comunică el întorcându-se spre ea.

—O ușă închisă, iar acum nevoia asta de izolare... ar trebui să mă alarmez?

—Nu trebui să te alarmezi ci numai să fi cooperantă.

—Și dacă nu voi fi? întrebă ea fără să se miște din scaun.

—Am menționat cumva că sunt beat? Asta mă face să-mi pierd răbdarea.

—Mă ameninți?

—Probabil că nu. (El ridică din umeri.) Nu sunt sigur... poate că asta fac, murmură el nehotărât. Dar o să te f... în acest sclipitor budoar purpuriu, spuse el răgușit aruncând o privire rapidă cu ochii îngustați prin încăperea. Bănuiesc că asta e o amenințare.

—Violet și Lucy m-au convins să vin, zise neliniștită.

—Tot ele ți l-au ales și pe Steven? întrebă el în zeflemea.

—Nu știam cum îl cheamă.

—Dar ai aflat ce senzație îți dă gura lui pe p... ta, constată el, și zâmbetul lui fugăr o îngheț. Putem să fim la fel de anonimi, dacă vrei. Un f... este un f... pur și simplu.

—Asta a fost întotdeauna pentru tine, nu-i așa?

În ciuda dorinței ei de a-l disprețui, nu putu să nu remarce că el mirosea a whisky și viciu... o tentație irezistibilă.

—Cum m-ai găsit? reluă ea.

—Te-a văzut Binky. Fusese la Madame Jordan, în Josul străzii. Eșarfa ta s-a agățat și ți-a văzut părul.

—La dracu! suspină ea.

—Prețul păcatului, murmură el sarcastic traversând mica distanță până la pat unde se așeză pe cuvertura de satin roșu.

—Și al acestei societăți incestuoase din Londra, spuse ea dezgustată, din vârful buzelor.

—În care reputația ta are o faimă neîntrecută. (Vocea lui era blândă, dar mânia i se citea în ochi.) Săptămâna trecută, Olivia a fost încântată să-mi enumere cuceririle tale.

—Deci te culci cu ea din nou, rosti Angela glacial, supărată pe ea pentru că-i păsa.

—Nu. îmi place ca pielea mea să fie întreagă. M-a înghesuit într-un colț la ceai la Alexandra.

—Tu... la ceai?

—Chambers m-a împins să merg, spuse el fără ocolișuri. Musafirul de onoare era un oarecare prinț din Siam care are un port bun.

—Și Olivia n-a reușit să te atragă în vreun ungher retras?

—Nu pot spune că n-a încercat. Când am refuzat, a decis că mă simt legat de tine și a încercat să mă scape de ideea că același lucru ar fi valabil și în cazul tău. Spunea că te-ai culcat cu Lou Archer după fiecare cursă pe care a câștigat-o, că tu ai fost muza lui la campionatele din acel an. Ar fi trebuit să ghicesc: mutra lui fericită a apărut în toate ziarele. Apoi s-a gândit că m-ar interesa să știu că prințul României aproape renunțase la tron pentru tine. Ei da, așa f... mai zic și eu. După asta, a continuat să-mi povestească despre familia regală elenă, din care și tatăl și fiul s-au îndrăgostit de tine. Te-ai culcat cu amândoi în același timp?

—Olivia nu este deținătoarea adevărului suprem.

—Poate, dar se apropie suficient de mult de el. Cu care din ei nu te-ai f...?

În vocea lui se simțea batjocura și, în plus, o altă nuanță diferită un ton de reținere deliberată.

—N-am de gând să discut în contradictoriu cu tine despre trecutul meu, răspunse ea. Am mai trecut o dată prin asta.

—Steven aștepta probabil cu nerăbdare să-și petreacă noaptea cu o seducătoare notorie. Ce păcat!

—Ai de gând să mai insiști mult pe tema asta? N-ar fi trebuit s-o ascult pe Violet. Nu este o comportare demnă de un gentleman, nici chiar în cazul tău. Privirea pe care i-o aruncă pe sub franjurile genelor era netulburată.

—Eu nu sunt un gentleman, iubito, ți-am spus asta cu mult timp în urmă. Cât despre insistat, nu cred c-am să ajung la așa ceva.

Vorbea foarte liniștit, fără nici o inflexiune nedorită în glas.

—Consideră-mă, pur și simplu, un înlocuitor al lui Steven. Spune-mi ce vrei.

N-ar trebui să fie chiar așa de greu.

—Vreau să plec.

—Mai târziu.

—N-o să mă lași să plec acum.

—Nu.

—În acest caz, va fi o noaptea lungă, lipsită de evenimente, doar dacă n-ai intenția să folosești forța. Angela se rezemă de spătarul scaunului, își încrucișă brațele în fața pieptului și închise ochii. Kit surâse. Atitudinea ei încăpățânată și fals neinteresată în această casă a plăcerilor oferea o priveliște încântător de distonantă.

—Să cer o altă femeie? întrebă el mios.

—Madame Centisi n-are femei.

—O să-mi găsească una pentru cincisprezece mii. Ai putea să ne privești.

—O să-mi țin ochii închiși, răspunse ea făcând întocmai.

—Atunci, vei putea auzi.

—Sunt sigură că mă voi distra.

—Nu la fel de mult ca mine, observă el, dar presupun că voyeurismul oferă un oarecare grad de stimulare a excitației.

Își scoase un pantof și-l lăsă să cadă pe podea. Câteva momente mai târziu, celălalt pantof avu aceeași soartă și sunetul pe care-l făcu când căzu pe covor se amplifică în urechile Angelei.

—N-am fost niciodată un ascet, iar ultimele săptămâni... (El expiră ușor.) Voi avea nevoie de cota mea zilnică de sex. În timp ce-și scotea ciorapii, privi spre doamna îmbrăcată ispititor în dantelă neagră așezată pe scaun într-o poziție nefirească, asocierea pozei adoptate și a toaletei fiind uluitor de erotică.

—Poate ar trebui să am două femei, mormăi el. Ea auzi pocnetul slab al bretelelor când și le trecu peste umeri, după care urmă o liniște absolută. Nu putea auzi cum își desfăcea nasturii de la pantaloni, însă în mintea ei își imagina următoarea fază a procesului de dezbrăcare. Se auzi distinct foșnetul țesăturii care cobora pe picioarele lui ca și impactul răsunător dintre cheia de la ușă aflată în buzunarul pantalonilor și spătarul de lemn al scaunului pe care aterizară aceștia.

Acum, cămașa, gândi ea, observând că mintea îi crea maginea din memorie și fiecare buton care era desfăcut, luând contact cu pieții foarte tare apretați ai cămășii, îi trimitea un sunet clar în urechi.

Deodată, el înjură și ea îi aruncă o privire pe furiș. Unul dintre butonii de

diamant de la mânecă se înțepenise între foile apretate ale manșetei. Cămașa atârna descheiată, pielea lui bronzată era încadrată de albul pur al linoului fin, iar mușchii torsului și pieptului erau scoși în evidență de lumina lămpii. Eliberându-și butonul cu o smucitură, își lăsă cămașa să-i alunece de pe umeri și impresia de forță pe care o dădea musculatura lui o afectă profund. Acum nu mai avea pe el decât lenjeria albă.

Închise ochii strâns ca o pavăză împotriva căldurii ce-i invadea simțurile. Își aminti cât de tari fuseseră mușchii aceia sub atingerea mâinilor ei când Kit se mișca în ea, cum se relaxau, se încordau și unduiau sub piele. Vechi amintiri îi evocau în detalii grafice extraordinara plăcere pe care i-o dăduse el și își încleștă brațele și mai strâns în Jurul taliei. Linoul moale al lenjeriei lui evidenția o erecție agresivă. Iar ea îl dorea cu disperare.

Observându-i roșeața din obraji și noua rigiditate a corpului, el își permise un mic zâmbet triumfător. Contesa Angela venise aici în seara asta să-și potolească dorințele. După părerea lui, era doar o problemă de timp până avea s-o facă. Își descheie indispensabilii, și-i scoase și îi aruncă pe mormanul de haine.

—Aș prefera să te am pe tine, iubito, decât marfa lui Madame Centisi. Privește, te așteptăm.

—Nu vreau să mă uit. Vocea ei era redusă un sunet mic și înăbușit.

—Crezi că încă ne mai potrivim... acolo?

Angela simți că trupul i se deschide la auzul vorbelor lui, de parcă ar fi recunoscut imensa plăcere pe care o oferea atât de nepăsător.

—Ce rău poate să-ți facă dacă privești? murmură el oferindu-se pe un ton mângâietor. Când ea deschise încet ochii, privirea îi fu inexorabil atrasă de superba lui erecție. Stătea așezat pe marginea patului, lăsat pe spate și sprijinindu-se în mâini, iar penisul lui congestionat era încordat și arcuit către abdomen, urmând cărarea îngustă de păr roșcat care urca în sus spre stomac. Rețeaua de vene care pulsau era pronunțat reliefată, iar capul umflat se înălța până la talie în splendoarea lui trufașă.

—Hai, uită-te la noi. Ea clătină din cap, dar privirea ei nu părăsi ostentativa etalare a virilității. Blestematul știa exact cum să-i stârnească dorința mistuitoare.

—Asta-i ultima șansă. S-ar putea să pară frustrant... să privești doar, zise el.

Apucându-și cu griă erecția, alunecă o mână exersată de-a lungul ei și Angelei i se opri respirația când volumul acesteia se mări.

—Ești sigură? întrebă el încet, perfect conștient de privirea ei hipnotizată.

Pulsația din vaginul ei împrăștia în sus căldura pur carnală; putea să simtă cum sfârcurile întărite îi împungeau corsetul. Sâni grei și umflați o furnicau și o binecunoscută umezeală îi udă pantalonașii. Avu nevoie de toată puterea de concentrare ca să spună în șoaptă:

—Sunt sigură.

—Să cer o femeie, sau două? Ai vreo preferință?

—Aș prefera să mă lași să plec.

—Îmi pare rău. Am plătit mai mult decât tine, așa încât o să fie după voia mea. Cred că am să cer două. E încă devreme. Ridicându-se din pat, el se îndreptă spre ușă.

—Nu, murmură Angela. El se opri și o privi.

—Ce vrea să însemne acest nu? Ea înghiți în sec, deschise gura ca să vorbească, o închise din nou, și în cele din urmă vorbi atât de încet, încât el abia auzi cuvintele:

—Nu trimite după femeii. Kit se întoarse și se așeză iarăși pe pat.

—Deci, te interesează?

—Nu-mi face asta, șopti ea.

—De ce nu, după tot ce mi-ai făcut tu mie? Ești interesată?

Ea nu răspunse imediat, dar el așteptă.

—Da, murmură ea, fără să-l privească în ochi.

—Uită-te la mine când o spui, insistă el cu brutalitate.

Angela ridică privirea și se uită în ochii lui pentru o clipă ce i se păru că durează o eternitate.

—Mă interesează. El zâmbi și îi întinse mâna, iar ea veni spre el pentru că îl voia cu atâta disperare încât ar fi făcut orice ar fi dorit el.

O puse să se dezbrace în fața lui în timp ce el o privea, dându-i ordine liniștit, spunând „Nu face asta acum“, „Lasă aia pe tine până mai încolo sau „Vino aici și dă-mi voie să te ajut“. Îi preciză în detaliu ce avea de gând să-i facă, până când Angela se umezi atât de tare de parcă ar fi făcut deja dragoste. Îi dezlegă corsetul de satin negru fiindcă ea avea nevoie de ajutor ca să și-l poată scoate și când acesta fu aruncat pe grămada de jupoane de mătase galbenă cu volane, remarcă doar cu o ușoară umbră de dezaprobare în glas:

—N-ai cămășuță? Îți făcuseși planurile dinainte, iubito? Timpul trebuie economisit în locurile de genul ăștia, nu-i așa? Goală, cu excepția pantalonașilor, Angela tremura de dorință și nu se simțea în stare să ia parte la un schimb de replici făcut cu detașare.

—Îmi pare rău, șopti ea. Pe Kit îl ofensa tot ce era în legătură cu reacția ei sexuală promptă. *Ar fi tremurat la fel pentru Steven, pentru Mantou sau pentru orice alt bărbat*, reflectă el iritat și posac și deodată, înfuriindu-se la acest gând, îi dezlegă funda pantalonașilor ei de dantelă care îi căzură la picioare și o trase mai aproape, o luă cu mâinile de talie și o ridică în poala lui, făcând-o să-l încalece.

—Sus! ordonă el brusc, dându-i o palmă ușoară pe fund că s-o facă să se ridice în genunchi. Ești gata să te f...? Ea tremura fără să se poată reține.

—Probabil că Manton n-a făcut treabă prea bună în după-masa asta. Ești ca o cățea în călduri. Răspunde-mi!

—Te rog, Kit, nu.

—Sunt numai câteva litere. Spune-le, mârâi el. Nu vorbea despre dragoste, ea știa asta, și rușinată și umilită de dorința ei neînfrânată, șopti:

—Vreau să mă f...

—Cât de mult vrei?Îl voia cu o dorință aproape independentă de voința ei, cu o dorință aprigă și de nepotolit.

—Cu disperare, recunosc ea cu o voce aproape imperceptibilă.

—P ...ta fierbinte a fost întotdeauna una dintre favoritele mele, trăgână el vorbele, ghidând vârful penisului spre vulva ei udă, alunecându-l de-a lungul crăpăturii alunecoase, săcăind-o cum fac armăsarii cu iepele în călduri, până când ea se cutremură, gemu și încercă să-l conducă înăuntrul ei, dar el o ținu ridicată, proptind-o cu palma sub fese.

—Noaptea asta jucăm după cum vreau eu. După regulile mele,în ritmul pe care-l vreau eu și urmărind instrucțiunile mele. Ești partenera mea de f... de marți seara și n-am nici un chef să mă grăbesc.Ea îl privi fix, cu ochii strălucitori din cauza dorinței puternice în timp ce secrețiile ei intime se scurgeau de-a lungul penisului lui; era atât de aproape de orgasm încât trupul îi era rigid sub mâinile lui Kit.

—Ai nevoie de ceva antrenament în ceea ce privește reținerea orgasmului.

—De la tine? (Ochii ei ardeau.) De la un desfrânat de talie mondială ca tine?

El își înfipse degetele în fesele ei.

—Te-am văzut cu Steven.

—Asta e cu totul altceva și, în plus, nu sunt proprietatea domnului Braddock.

—Ba ești, în noaptea asta.Își împlântă degetele în ea, se ancoră în osul ei pelvian și o trase în sus încât genunchii ei aproape că nu mai atingeau patul. Ochii lor erau acum la același nivel și ea putu să vadă dușmănia rece care ardea în ochii lui.

—Eu o să te f... toată noaptea. Nu Steven, ci eu!

—Te urăsc!

—Adevărat? Asta vrea să însemne p... ta care curge?

Își scoase degetele atât de repede încât ea aproape că se dezechilibra.Prinzând-o, o ținu cuprinzându-i fesele cu o mână, apoi, ridicând-o pe cealaltă, îi puse degetele ude pe gură.

—Asta nu e ură, șopti el. Ești gata pentru p...își acoperi degetele și gura ei cu a lui într-un sărut brutal și apăsător care avea gustul sexului și al dorinței.

Nu-l ura. El știa asta, și ea o știa și, undeva în adâncul ei, aceea partea care dorea să înlătore tristețea din viața ei, dori să-l fi putut urî.

Kit îi devoră gura printre degete, iar ea i le mușcă fiindcă miroseau și aveau gustul trupului ei.

—Dumnezeule,blestemata ce ești!exclamă el îndepărtându-și degetele cu o smucitură.

—Ai de gând să mă bați sau să mă f...? întrebă Angela trufașă, radiind senzualitate în jurul ei. Nu te poți decide, nu-i așa?

Pentru o fracțiune de secundă ochii lui verzi îi aruncară o privire de gheață, apoi îi cuprinse mijlocul cu mâinile, o ridică, își ghidă erecția spre țintă și îi apăsă puternic șoldurile în jos cu o mișcare brutală.

Ochii ei se închiseră și, înainte de a fi pătrunsă cu totul, ajunse la orgasm.

Țipătul ei răsună în somptuoasa cameră purpurie. Kit se opri, afundat în ea până la refuz, proptindu-și mâinile cu putere pe șoldurile ei în timp ce orgasmul o copleșea. Când tremurul ei încetă și țipătul pătrunzător se stinse, o ridică, alunecându-i corpul de abia satisfăcut de-a lungul membrului său rigid cu o mișcare înceată, deliberată, și apoi iar în jos, într-un ritm senzual impus de el.

Îi umplea corpul, sufletul, fiecare părticică cu o plăcere care o topea și aplecându-se îl sărută fără rușine în dorința ei pentru el, lacomă de tot ce-i putea oferi el provocările și disputa fiind uitată și îndepărtată de un potop de beatitudine și dorință nepotolită.

—Ți-am dus dorul, șopti ea mișcându-și șoldurile de îndată ce îl absorbi complet, chinându-se să-l țină în adâncurile ei, în pofida încercării lui de a o ridica.

—Se vede, spuse el, ridicând-o fără efort și dându-și seama că asta căutase el în toate bordelurile, acest extaz indescriptibil, atât carnal cât și sufletesc.

—Ție ți-a fost dor de mine?El așteptă până când ritmul lor o aduse iar la nivelul ochilor lui și, ținând-o suspendată pe vârful erecției, zâmbi.

—Ți-am simțit lipsa chiar și când eram beat, spuse el și depuse pe buzele ei un sărut cald, plin de tandrețe.

—Sunt bucuroasă că ai venit aici.Șoapta ei avea gustul coniacului pe care-l băuse și ea alunecă din nou în josul erecției lui cu un suspin de voluptate.

—Mulțumită lui Binky.

—O să te sărut toată noaptea, spuse ea cu o voce excitant de guturală.

—O să fac dragoste cu tine o mie de ani.

—N-o să trăiesc atât.

—O să te fac eu...În ușa se auzi un ciocănit puternic.

—Imediat, strigă Kit.

—Nu, șopti Angela.Simțurile ei înfierbântate erau gata să ajungă la climax.

—Au adus ceaiul.

—Nu acum.

—În noaptea asta va trebui să faci cum ți se spune, iubito. închide ochii.

Încolăcindu-i picioarele în jurul milocului său, se sculă din pat și, susținându-i greutatea cu brațele, își înhăță pantalonii în buzunarul cărora era cheia și se îndreptă spre ușă.Fiecare pas îl împlânta și mai mult în ea, așa cum stătea atârnată pe umerii și șoldurile lui, cu coapsele mult depărtate — poziție care-i deschidea și mai mult trupul la o mai adâncă penetrare cu fiecare zvâcnitură. O ținea strâns ca să nu se poată mișca și astfel s-o poată pătrunde și mai profund.

Angela nu încercă să schimbe lucrurile; de-abia mai putea gândi copleșită fiind de senzația desfătătoare. Orice gând care nu avea legătură cu iminentul orgasm era ignorat.Începu să se apropie de climax exact când el ajunse la ușă.

Kit o propti de perete, extrase repede cheia din buzunar, descuie ușa cu mâna stângă, și o deschise larg, făcându-i vânt cu piciorul.

După ce îi indică servitoarei printr-o mișcare a capului o măsuță alăturată, se aplecă spre Angela și își potrivea mai bine palmele sub fesele ei, presând-o cu

spatele de suprafața acoperită de o tapițerie, așa încât ea să-i simtă erecția întărită alunecând și mai profund.

—Acum, șopti el, ar trebui să simți asta.

Își încordă picioarele și se împinse în ea cu toată forța soldurilor lui puternice.

Țipătul ei asurzitor o luă prin surprindere pe servitoarea care lăsă tava să cadă pe masă cu un zgomot de veselă ciocnită și părăsi camera în grabă, ferindu-și privirile, așa cum fusese învățată să facă în decursul îndeletnicirilor ei de la Madame Centisi. Kit rămase nemișcat mult timp după ce ușa fu închisă.

Angela juisa cuprinsă de un orgasm interminabil.

În cele din urmă, deschise ochii și roși sub privirea lui.

—Mă simt jenată. El păru să găsească ideea ciudat de amuzantă.

—Ai fost încântătoare.

—Fata aceea... Ea roși din nou.

—Nu contează, zise el pe tonul plat, impasibil, pe care îl folosea ca să vorbească despre ceea ce lumea numea desfrâul din existența lui. Te-aș fi putut avea în holul de la intrare și nimeni nu m-ar fi putut opri.

—Te rog, nu... Vocea ei era șovăielnică și ochii priveau cu prudență, în seara asta starea lui de spirit se dovedea a fi extrem de capricioasă și, din câte îi spusese Violet, existau povești despre el care vorbeau despre un exhibiționism lipsit de rușine.

—Ești atât de modestă.

—Nu sunt beată.

—Iar eu sunt. Nu vrei niște spectatori?

Ea își îngropă fața în adâncitura caldă a locului unde gâtul lui se unea cu umărul.

—Atunci, o vom face în patul purpuriu, zise el zâmbind ușor și o duse spre imensul pat cu baldachin pe care o așeză fără a se desprinde de ea.

Ridicând-o puțin, el o așeză drept în milocul patului, presiunea dirijată a erecției lui care o țintuia constituind un inedit sprijin, alături de mâinile lui.

—Acum e rândul meu, murmură el.

—Și al meu, zise ea zâmbind.

—Întotdeauna e și rândul tău.

—Fă-mi un serviciu.

—Acum? întrebă el cu o străfulgerare trecătoare de neîncredere în priviri. Nu poate aștepta?

-Ridică-te să-mi pot scoate capișonul olandez.

—De ce-ai face așa ceva?

—S-a mișcat, simt asta. Oricum, când suntem împreună nu folosește la nimic.

Kit îl scoase fiindcă ea avea dreptate și el era în stare să fie atent, indiferent că era beat sau treaz, îl scoase repede pentru că fusese politicoș și indulgent prea mult timp, rândul lui venise de mult.

—Acum ești la mâna mea, șopti el.

—Sau tu la a mea. Kit zâmbi larg.

—N-am motiv să mă plâng.

—Parcă am fi acasă, murmură Angela întinzând brațele către el.

Strecurându-se între picioarele ei, o pătrunse încet.

—Acum suntem acasă, spuse el și amândoi simțiră fiorii de dorință, căldura, vraja tulburătoare a languroasei penetrări și când fu complet scufundat în ea și atât de aproape încât mai mult n-ar fi fost posibil, ea îi șopti „Te iubesc”, deși știa că n-ar fi trebuit s-o spună, pentru că nu făcea decât să complice viața amândurora și ar fi trebuit să-și dea seama că nu trebuia să vorbească de dragoste în locuri ca acesta. El încercase să și-o scoată din suflet bându-și mințile săptămâni de-a rândul.

—Cu tine mă simt ca-n rai, murmură el, sau ca într-o mie de nirvane.

Ea nu se așteptase ca el să îi ofere mai mult, îi era suficient, își spusese ea, să vrea să fie cu ea în noaptea asta.

—Îți pot oferi plăcere, șopti ea, ondulându-și mușchii cu un tremur mic și delicat, care-l aduse și mai în adâncul ei, producându-i un mic spasm extatic.

—Am observat, rosti el surâzându-i. Asta o să mă coste?

—O să-ți fie ușor să plătești. La început, se adaptă ritmului lui leneș. Pătrunderea și retragerea alunecată se transformau în extaz și corpurile lor se legănau lasciv împreună de parcă ar fi avut toată noaptea la dispoziție să guste din plăcerile dragostei. Se sărutară cu rândul, și buzele lor savurau, se șicanau, iar limbile cochetau una cu alta într-o mie de feluri. Mai apoi, cadența se schimbă în momentul în care îi mângâie sânii și-i supse până când ea gemu, se zvârcoli și se umezi toată. Intensitatea jocului crescuse când corpurile lor se înfierbântară și deveniră lucioase de sudoare, când pasiunea pură trecu înaintea a orice altceva de parcă erau prinși în plasa unei vrăji erotice. Privirea și tonul adânc al vocii lui se schimbară și își modifică brusc și agitat strânsoarea.

Se împlântă în ea adânc, tot mai adânc, vrând să-și pună amprenta asupra ei, și fiecare zvâcnire era necruțătoare: pățimașă, înverșunată. Ea se cutremură în strânsoarea lui ca o femelă neajutorată, împerechindu-se din instinct, cuprinsă de călduri, vrând să fie acoperită și penetrată, dorind ca el să-și planteze sămânța în ea. Coapsele lui i le forțară pe ale ei să se îndepărteze și mai mult pe când se înfîgea în ea cu putere, ținându-și mâinile pe șoldurile ei așa încât ea să nu se poată mișca, să nu se poată retrage, astfel încât s-o poată subuga, s-o facă să fie a lui. Nu exista nici un gând conștient, nici minte și nici o voință, doar nevoie și senzații și dorință înfierbântată. Ea îl primea cu bucurie în trupul ei, arcuindu-se să-l întâmpine, ținându-l strâns în timp ce el o penetra până în cele mai ascunse adâncuri și se strivea cu putere de pântecul ei.

Deși era condus doar de cele mai sălbaticе instincte, chiar și în extremis, cele mai elementare principii încă mai existau întipărite în creierul lui și, când simți că orgasmul începe să-l cuprindă, începu să se retragă.

Angela se agăță de el scâncind, cu răsuflarea întretăiată, iar brațele și picioarele ei se agățară de el și mai strâns.

— Rămâi, îl rugă ea. Voia pentru ea toată furia aceea sălbatică, îi voia trupul tare și puternic, voia cu toată disperarea dragostea lui și cum nu putea avea lucrurile

acestea în lumea de prefăcătorie și infidelitate în care trăia, voia sămânța lui în ea... în cel mai ascuns colț al inimii... ea dorea copilul lui.

—Nu, se împotrivi Kit cu vocea răgușită din cauza efortului de a se abține.

—Te rog, îl imploră ea cu mâinile înnodate pe după gâtul lui, încercuindu-i milocul cu picioarele. Corpul ei ajunsese atât de aproape de orgasm, încât fremăta toată. Încordat și gata să se retragă, el știa că-i putea rupe îmbrățișarea dacă dorea, dar nu înțelese de ce n-o făcu.

—Vreau tot ce-mi poți da înăuntrul meu, șopti Angela.

El tremura la un pas de orgasm, ea era fierbinte împrejurul lui, femeia ispititoare a viselor lui desfrânate, pledând să fie receptacolul seminței lui. Privirea lui se ridică repede, neliniștită, și văzu imaginea lor în oglinda înclinată de deasupra capului patului. Era așa de mică sub el, cu pielea albă, cu trupul copleșit de al lui, scufundat sub al lui și străpuns de el. Era o acuplare animalică: masculul dominant și o mie de imagini ale feminității dornice și roditoare, și într-un colț al minții lui, ca o rămășiță barbară trecută cu vederea în procesul evoluției și înăbușită sub lustrul cultivat al rafinamentului și educației, exista un instinct animalic brut care răspunse dorinței ei. Voia într-un fel primordial s-o posede total. Își văzu mâinile alunecând sub fesele ei și ridicând-o. Ea suspină. El își înteteți strânsoarea. Cu ochii fixați pe imaginea din oglindă, își urmări mușchii contractându-se, se văzu cufundându-se în ea, un bărbat separat de propriul lui eu, funcționând la cel mai primitiv nivel, împins de o pură poftă carnală. Carnea ei maleabilă îl primea, îi putea simți spinarea relaxându-se sub mâinile lui, reacția ei fiind la fel de aprinsă și de desfrănată după cum și-o amintea. Apoi, vorbele ei de dragoste îi răsunaseră în urechi, cuvinte familiare de pe vremea când fusese la Easton, un câtec dulce de sirenă pentru ritmul lui puternic și rapid. *Rămâneea*, se gândi ea cu bucurie, bunăvoința lui echivalând cu o recompensă sau cu un compromis, poate chiar cu dragostea. Dorința ei de a-l avea îi umplea mintea, sufletul și trupul încât simțea c-o să explodeze. îi mângâie umerii, brațele, mușchii încordați care i se reliefa pe spate, părul moale și cărlionțat. Fusese derutant și îngrozitor de închis în sine, crud și fără pic de milă când ieșise din viața ei, iar ea... îl iubea nespuse de mult.

O devora, o mânca de vie, și în camera drapată în mătase, respirația lui aspră se asemăna cu sunetele scoase de un animal. Imaginea din oglindă îl excita dar îl și alarma: aproape că îi pricinuia durere. Ar fi putut ușor să facă asta dacă ar fi dorit. Pentru o clipă efemeră se întrebă de ce reacționa la prezența ei cu atâta brutalitate. Demența de a o poseda total îi părea incredibilă când tot ce făcuse cu celelalte fusese doar un joc. Apoi, respirația i se opri și, demență sau nu, ajunsese dincolo de punctul unde luarea unei decizii mai era posibilă. Spinarea i se arcui, ochii i se închiseră și sperma lui o umplu. Angela i se alătură într-un orgasm sălbatic și delirant, un act de paroxism turbulent care-i făcu trupul să se convulsioneze și sufletul să-i tremure. Erau legați acum în cel mai intim mod imaginabil și ea simți o căldură binefăcătoare pătrunzându-i până în măduva oaselor. După ce impulsul sălbatic se stinse, zăcură sfârșiți, cu simțurile invadate

de o stare de beatitudine, flacăra toridă lăsând locul unei străluciri pline de voluptate. Kit o sărută ușor pe obraz, pe lobul urechii și pe colțul gurii, apoi îi desfăcu picioarele din jurul milocului lui cu blândețe și le puse pe pat.

—Ești foarte convingătoare, murmură el lingându-i obrazul înfierbântat.

—Sunt mai puternică decât tine, afirmă ea cu un surâs nespus de ademenitor.

—Poate că așa este. Sper că n-am să regret.

—Eu nu regret, rosti ea trasând curba perfectă a buzelor lui cu vârful degetului. Vreau să mă umpli la nesfârșit. Era încă rigid în ea în ciuda orgasmului și la cuvintele ei, erecția lui se intensifică.

—Runda întâi, atunci, zise Kit cu un zâmbet leneș. Nu mai avea importantă acum, era prea târziu. O atinse ușor pe gât — o mângâiere și un gest de posesiune.

—Cât de mult vrei?

—Tot, spuse ea. O simțea alunecoasă și umedă împrejurul lui și-și mișca șoldurile într-un ritm ispititor și într-un fel extrem de senzual și feminin ca răspuns la foamea lui carnală.

—Mereu ai fost lacomă, oftă el teatral, și se adânci în ea cu o mișcare fluidă.

Angela își alunecă mâinile pe umerii lui largi.

—Iar tu ai fost întotdeauna îndatoritor.

—Cât de mult poți să stai? întrebă el și se mișcă din nou în ea.

—Atâta timp cât ai nevoie de mine, șopti ea. El se opri.

—Probabil că n-ar trebui să spui așa ceva.

—Știu. Amândoi știau care este situația, dar pentru câtva timp abandonaseră avertismentele rațiunii.

—Te-am meritat, adăugă Angela. Am muncit foarte mult.

—În timp ce eu mă antrenam pentru noaptea asta. Kit nu muncise din greu, se ocupase cu cerințele minime ale lui Chambers și își consolase melancolia cu ajutorul viciului.

—Nu cred că mai aveai nevoie de practică. El zâmbi.

—Am să-ți arăt noile îmbunătățiri. Explorare granițele fierbinți ale pasiunii, poftelor carnale și ale dorinței febrile pe patul îmbrăcat în purpură al exclusivistei case de plăceri a lui Madame Centisi, fiecare înfometat de celălalt, cu trupurile într-o sincronizare nesățioasă, odată ce lungul post al despărțirii luase sfârșit

CAPITOLUL 23

.După ce dorința lacomă de la început dispăru, după ce experimentară un număr impresionant de poziții diferite, el îi sărută obrajii îmbujorați, gura zâmbitoare, îi desprinse brațele de după gâtul său și, ridicându-se din pat, se duse la mica măsuță pe care erau ligheanul și cana ca să se spele.

Angela îi urmări cu încântare corpul cu membre lungi, deopotrivă de zvelt și de musculos, o sinteză a puterii și supleții, șlefuit la perfecție de anii de navigație

pe mări și de... cea de-a doua vocație a lui.

Când ridică ochii și o văzu privind-l, zâmbetul lui căpătă o nuanță de amuzament.

—Cât de caldă vrei să fie apa?

—Ador să fiu îngriită de tine, șopti Angela.Era, cu siguranță, cel mai frumos bărbat de pe pământ. Corpul ei strălucea radiind senzualitate, pielea i se-nfiora la cea mai mică atingere a lui, și vaginul ei insațiabil, care zvâcnea la simpla lui prezență era invadat acum de senzații lascive.

—După aceea am să-ți servesc ceaiul.Ea ridică vag din sprâncene.

—E un ritual al acestor stabilimente?

—M-am gândit că s-ar putea să-ți placă, îi răspunse el clătindu-se de săpun.

Pielea mătăsoasă și udă a penisului lucea în lumina lămpii, oferind o imagine incitantă privirii.

—Pare delicios de curat. Corpul ei răspundea deja priveliștii printr-o căldură care se stârnea din centrul lui.El sesiză fierbințeala din vocea ei.

—E pentru tine.

—Atunci, grăbește-te, pentru că ai stat departe de mine prea mult timp.

El vărsă apa, umplu ligheanul cu apă fierbinte de la mica chiuvetă și îl aduse pe masa de lângă-pat.

—Miroși ca o prostituată.

—N-am de unde să știu. Asta-i specialitatea ta. Le speli și pe ele?

—Nu stau cu ele suficient de mult timp pentru a face așa ceva. Acum întinde-te și stai nemișcată. Ea se întinse după erecția lui, dar el se feri, așa încât degetele ei atinseră doar părul castaniu, luxuriant, de sub pântecul lui.

—O s-o primești în curând, spuse el și rămase în afara razei ei de acțiune.

—Lasă-mă s-o ating acum.

—Nu. Lasă mâna jos.El așteptă până ce ea se supuse, țuguindu-și buzele și strâmbând din nas, dar conformându-se poruncii.

—Nu înțeleg de ce n-am voie să te ating.

—Pentru că vreau să fii curată înainte de a-mi băga p... asta țepănă în păsărică ta mică și îngustă și, dacă mă atingi... Sprâncenele lui se ridicară dându-i o expresie lubrică,

—Mă vrei, șopti ea mulțumită.

—Vreau asta, rosti el, alunecându-și degetul milociu prin părul umed ce-i acoperea muntele lui Venus și, trecând prin fanta alunecoasă, îl strecură în ea. Acum, nu te mișca.Îi îndoi piciorul drept de la genunchi, apoi pe stângul, ducându-i călcâiele până lângă fese, așa încât coapsele ei se desfăcură și putu să vadă cât de umflate îi erau țeșeturile și cât de udă era, iar ea putu să citească în ochii lui cât de mult o dorea.

—Ar trebui să te închid undeva, mormăi el.

—Eu numai pe tine te vreau.El râse domol.

—Cel puțin în noaptea asta. Ești mai bună decât oricare dintre ele, iubito. Să nu lași pe nimeni să-ți spună că nu-i așa.Obrăznicia lui familiară revenise și, în timp

ce săpunea cârpa moale, o întrebă despre Violet de parcă s-ar fi întâlnit să ia prânzul la „Ritz“. Apoi îi despărți labiile cu degetele și trecu ușor cârpa peste țesuturile congestionate. Ea gemu și scoase un mic suspin de plăcere, fiindcă presiunea nuanțată asupra țesuturilor care zvâcneau era delicioasă, iar când el strecură cârpa mai adânc în toate faldurile și adânciturile, începu să se zvârcolească sub mâinile lui. Degetele lui săpunate erau înfipite adânc în ea și percepea atingerea lor alunecoasă ca pe-o senzație dulce și mătăsoasă. Angela se frecă de degetele lui ridicându-și pelvisul. Se părea că dorința persistentă ce-o simțea pentru el era imposibil de domolit.

—Te rog, nu mă mai face să aștept.

—Aproape am terminat. Va trebui să aștepți, răspunse Kit cu o voce calmă, dar timbrul gros vibra asemeni unei mârâieli.

—Nu vreau.

—Niciodată nu vrei. Acum taci. Clăți pânza de spălat și șterse săpunul de pe ea cu mișcări iuți și economice, apoi Angela simți degetul lui intrând în ea și se ridică să-l întâmpine. Mâna cealaltă o ținu însă nemișcată și palma părea foarte rece pe pânțele ei.

—Verific doar cât de curată ești, mai adăugă Kit.

—Suficient de curată ca să fiu mâncată, murmură ea zâmbindu-i, după care gemu fiindcă el își strecurase un al doilea deget în ea și tatonă delicat peretele din față al vaginului cu rezultate fascinante.

Un spasm de plăcere acut și profund carnal făcu să-i vibreze întreg trupul, încât ea se întrebă dacă un bărbat putea fi iubit fie și numai pentru că provoca astfel de senzații. Căldura pătrunzătoare o străbătea urcând în sus pe spinare și coborând prin picioare, pulsând adânc în ea. Zvârcolindu-se, încercă să reînvie senzația. Atunci Kit apăsă muntele lui Venus cu podul palmei și degetele lui presară micul miez de carne de sub el.

Ea juisă, tremurând, palpitând, cu ochii strâns închiși, cuprinsă de un extaz desăvârșit, într-un orgasm instantaneu și năucitor. Oprindu-se doar atât cât s-o lase să-și recapete respirația, el reluă cu delicatețe masajul cu degetele-i abile, ținându-i corpul prizonier între mâini. Aceleași senzații șocante, care tocmai ajunseseră la paroxism, reapărură cu promptitudine, de data asta cu mult mai puternice și mai profunde. În câteva secunde ajunse din nou la orgasm și apoi, încă o dată, într-o succesiune rapidă, după care Kit rămase lângă ea, așteptând-o să-și revină în simțiri.

—Ce-ai făcut? șopti ea amețită.

—Ți-a plăcut? întrebă el și ochii lui verzi o priveau amuzați.

—Oarecum, murmură Angela mângâindu-i mâna care se odihnea pe pânțele ei. Ești un dar al zeilor.

—Nu pot să mă fălesc cu asta, e o subtilitate descoperită de chinezi cu mult timp în urmă.

—Iar tu vorbești limba chineză. Ce bine de mine! Kit zâmbi cu un aer indulgent.

—În plus, sunt întotdeauna gata să te ajut. Te-ai odihnit suficient ca să poți bea

ceaiul?Ea îl privi circumspectă, încă uimită de supraabundența de senzații orgasmice.

—Trebuie să fiu odihnită pentru ceai?El ridică din umeri.

—Am pus-o pe Madame Centisi să-mi aducă ceva din apartamentul meu.

—Pentru mine?El încuviință din cap, îi oferi mâna și o ridică în capul oaselor. Se dădu jos din pat și o ridică în brațe cu blândețe, așa cum ai lua un copil încă adormit din pătuț, o duse la unul din scaunele de lângă foc și o așeză confortabil. Ațâță focul încât să nu-i fie frig, deși în cameră, era destul de cald iar corpul ei era încălzit grație talentelor și abilității lui. După aceea aduse tava cu ceaiul și o puse pe masa dintre cele două scaune aflate de o parte și de alta a șemineului, turnă două cești de ceai din cana de argint, iar ea decise că probabil făcuse o faptă foarte bună în ultimul timp, de vreme ce îi fusese dăruit el drept recompensă.

—Lapte sau lămâie? întrebă Kit ridicându-și privirea.

—Lapte și zahăr. Trebuie să-mi recapăt puterile.

—Bună idee, rosti el privind-o pe sub gene.Îi puse trei lingurițe de zahăr în ceașcă, turnă laptele, le amestecă și i-o dădu, oferindu-i cu cealaltă mână un platou cu prăjituri glasate.

—Te gândești la toate. De unde ai știut că îmi plac prăjiturile roz?

O luă pe cea mai mare, a cărei glazură roz,- delicată, era ornamentată cu drajeuri argintii.

—Știu tot ce-ți place, afirmă el punând platoul pe masă.

—Mă agasează bărbații înfumurați, declară Angela pe un ton șagalnic.

—Cu toate acestea, te f... cu ei, susținu Kit sigur de el, observând privirea încărcată de dorință din ochii ei.

—Numai când sunt ținută prizonieră de vreunul.

E frumos ca păcatul, gândi ea, și conștient de faptul că este dorit de femei.

Ar fi vrut să nu-l dorească atât de mult.

—Vrei să pleci?El se așeză pe scaunul din fața ei și își arcui sprâncenele în semn de întrebare.

—Vrei să plec? îl provocă ea privind peste marginea ceștii.

—Desigur că nu, se pronunță el și zâmbi. Am investit mult aici.

—Ești satisfăcut de ce ai primit pentru banii cheltuiți?

—Până acum, da.Întinzându-se, luă o mică cutie roșie lăcuită de pe tavă, îi deschise capacul și i-o dădu.

—Spune-mi ce părere ai de astea. Au fost făcute ca să le înlocuiască pe cele pe care le-am aruncat.

—Și pe care nu mi le-ai dat pentru că ai plecat prea în grabă de la Easton, zise ea privind la cele două sfere de aur ce stăteau pe o perniță albă de mătase.

Când le ridică, acestea scoaseră un clinchet, sunau ca niște clopoței mici.

—Am cerut să fie gravate, zise el ignorându-i remarca.Ea răsuci micile sfere în palmă.,,Pentru dragoste“ citi ea pe prima dintre ele; „Pentru plăcere“ scris pe cealaltă.Angela zâmbi.

—Merg oare alături de ceai?

—Acum, da. Dă-mi-le, zise Kit aplecându-se spre ea și întinzând mâna.

Ținea mâna cu o palmă întinsă în sus, și mușchii brațului erau puternic reliefați, când îi puse bilele în mână, degetele lui se închiseră leneș în jurul lor.

Pentru un timp el nu se mișcă și nici nu vorbește, doar stătu tolănit în scaun și, nefiind prea sigură de starea lui de spirit, ea roși când îl văzu cântărind-o cu privirea aceea inexpresivă. Putea să simtă căldura care îi invadase obraii.

—Pari așa de mică în scaunul ăla, vorbește el domol. Mâna care ținea bilele era spriinită de brațul de lemn aurit al scaunului său.

—Nu se poate spune același lucru despre tine. El zâmbi.

—Pari așa de pudică și inocentă când roșești așa. Chiar și sânii tăi devin trandafirii. Când pielea ei căpătă o nuanță și mai închisă de roz, el se sculă de pe scaun, se lăsă într-un genunchi în fața ei și îi despărți coapsele apăsând ușor pe partea lor interioară.

—Ai mai folosit bilele în ultima vreme?

—Le-ai aruncat pe ale mele. Răspunsul ei îi făcu plăcere și putu să vadă că ochii lui căpătară brusc o privire caldă. Mâna pe care-o ținea pe coapsa ei se mișcă în sus mângâind-o, trimitându-și semnalul personal corpului ei și Angela simți cum se deschide larg ca să-l primească.

—Am uitat ce mică ești.

—Eu n-am uitat nimic despre tine. Gura lui se contorsionă.

—Am băut în neștire, zise el introducând o sferă aurie în vaginul ei și apoi și pe cea de a doua, apăsând puțin mai mult cu o mișcare expertă și fluidă a încheieturii, mâinii și degetelor, executată cu o măiestrie desăvârșită. Cum ți se pare? Cu o apăsare abia simțită, degetele lui trecură peste vulva ei umedă și umflată, blocând bilele metalice. Mângâie carnea congestioantă care pulsa, și în tot corpul ei se răspândi o fierbințeală plăcută, trimitând spirale voluptuoase încântătoare, făcând-o să nu mai știe de nimic altceva decât de dorința ei sexuală. Apoi, brusc, el își împinse degetele în sus și un extaz aproape dureros îi cutremură tot corpul.

—Par să funcționeze, spuse el liniștit.

—O să mor până dimineață.

—Nu, n-ai să mori. Părea că știe cât de mult, când și până la ce limite va reacționa ea, în timp ce tot ce putea ea face era să-l dorească fără pic de rușine.

—Lasă-mă să-ți dau de mâncare, rosti Kit domol urmărind excitarea ei vizibilă.

—Nu știu dacă pot să mănânc chiar acum, șopti ea legănându-se inconștient ca să mențină senzația încântătoare.

—Încearcă. Luă o prăitură de pe platou, i-o oferă, iar în liniștea din încăperea clinchetul slab al clopoțelilor din trupul ei avea rezonanța argintului.

Ea clătină din cap și dorința imposibil de reprimat de a-l avea îi electriza simțurile. *Oare e posibil*, se întrebă ea, *să mori din cauza exceselor sexuale?*

—Te vreau numai pe tine, șopti Angela privindu-l cu ochi aprinși și neliniștiți.

—Îmi plac clopoțelii, spuse Kit luând niște glazură de pe prăjitura din mâna lui și

îi unse cu ea sfârcul unui sân.

Se cutremură la atingerea lui, sfârcurile ei sensibilizate reacționând la cea mai mică atingere. Lăsând prăjitura jos, el o făcu să stea liniștită punându-și palma pe încheietura mâinii ei ca un mic semn autoritar de constrângere și, luând o altă cantitate de glazură, o întinse cu o atenție deosebită pe toată suprafața sensibilă a aureolei. După aceea, o sărută ca să-i înăbușe scâncetul pătrunzător.

—Știam că-ți vor plăcea clopoței, șopti el dezlipindu-și gura de a ei. Ar trebui să te păstrez pe post de muzicant personal.

Angela îl auzi printre zgomotele făcute de respirația ei gâfăită și sunetul liric al clopoțeiilor, simțea tapiseria mătăsoasă de catifea presată de vulvele ei congestionate care se mișcau și mintea i-o luă razna. Trupul ei devenise un fel de sclav sexual receptiv, senzații lascive îi inundau fiecare celulă, nerv și milimetru de piele, iar lumea ei era redusă la un singur punct. O foame sexuală de nesuportat îi clocotea în simțuri și dorința ei atotstăpânitoare era scăzută la cerințele minime: sex și Kit, sau Kit și sex sau numai Kit, pentru că el era sexualitatea încarnată. Îi acoperi sfârcurile cu mângâieri languroase, chinuitoare și întinse pe ele glazura alunecoasă cu atenția unui perfecționist față de detalii. Apoi, așezându-se în genunchi, îi depărtă picioarele și se plasă între ele, pătrunzând-o cu grijă. Simțea bilele de metal suspendate în interiorul ei și nu voia să întindă excesiv carnea umflată care le ținea pe loc.

Aplecându-se, luă în gură un sfârc glazurat și, când îl supse, la început cu blândețe, apoi mai puțin delicat, Angelei i se opri respirația. Plăcerea acută devenise de-a dreptul de nesuportat. Sfârcul se întări ca o piatră în gura lui și mâinile ei se întinseseră ca să-l țină și mai strâns, iar degetele i se împletiră în părul lui. Scânci când Kit dădu drumul sfârcului, dar el se mută la celălalt sân și ea suspină, își ridică sânul cu amândouă mâinile și i-l oferă. Limba lui i-l atinse cu gingășie, înconjurând aureola alunecoasă și împingând glazura în cărări lucioase peste carnea rotundă își umflată.

Din ea mustea fluidul sidefiu al excitației, bilele aurii alunecau în ea într-un râu de dorință, iar simțurile îi erau suspendate la limita descărcării prin orgasm. După ce mușcă ușor și tachină micul mugure tensionat de carne timp de câteva clipe chinuitoare, îl luă în gură, își strânse buzele cu putere și supse de parcă avea nevoie de vârful copt ca să-l susțină.

- Climaxul explodează adânc în ea și, în timp ce tremura în febra orgasmului, el își coborî mâna, trecând ușor peste pânțele ei și oprindu-se cu precizie pe labiile care zvâcneau. El se împinse în sus, forțând bilele aurii să urce și mai mult și un alt orgasm începu, spasmul fiind atât de intens încât ea tresări sub mâinile lui. Kit încă îi mai sugea sânul pârguit, ținându-și mâna pe sexul ei și susținându-i corpul străbătut de fiori. Tremurând neajutorată, Angela își pierdu cunoștința.

Cu degetele lui lungi și fine, îi scoase bilele cu multă griă, le puse deoparte, se ridică din genunchi și se așază pe scaunul lui. Stând tolănit și nemișcat, el o observă cu ochiul unui cunoscător. Zăcea satisfăcută până la sațietate, cu ochii închiși și capul căzut pe spate, cu mâinile atârându-i moi pe brațele capitonate

ale scanului, complet vulnerabilă în fața sentimentelor pe care i le genera el. Lui îi făcea plăcere să-i satisfacă firea voluptuoasă, acest lucru oferindu-i o dulce revanșă pentru toată suferința din ultimele săptămâni. Totuși, răzbunarea avea mai puțină importanță decât tumultul încântător al emoțiilor ce i se infiltrau în minte. Era singura femeie pe care o iubise vreodată; perechea lui perfectă, sufletul geamăn al vieții lui; îi oferea o beatitudine carnală incomparabilă și era stăpâna inimii lui. Se întrebă cum de fusese în stare să tăgăduiască existența acestor sentimente de când plecase de la Easton și cum va mai putea trăi în viitor știind toate astea. În acel moment, ea deschise ochii și gura i se curbă într-un zâmbet îmbietor, iar el zâmbi la rândul lui.

—Ți-am spus în ultima vreme cât de mult te iubesc? șopti ea, întinsă pe catifeaua purpurie ca o fermecătoare hurie cu părul blond, îmbujorată din cauza atâtor delicii voluptuoase.

—În ultimul timp, nu, murmură el, tolănit în scanul din fața ei, tot numai grație, suplețe, mușchi puternici și frumusețe masculină. Mulțumesc.

—Trebuie să-mi spui că mă iubești, chiar dacă nu vorbești serios.

—Te iubesc, Angela. Cum aș putea să nu te iubesc?

—O spui cu atâta ușurință.

—Nu, o spun cu mare greutate stând în camera asta părăsită de Steven doar cu puțin timp în urmă.

—Presupun că n-am cum să-ți explic asta.

—Cred că nu.

—De când ai plecat ți-am dus dorul în fiecare zi și acum, că suntem împreună din nou, simt că am și mai multă nevoie de tine.

Ea închise ochii pentru o secundă, strângând brațele scaunului cu mâinile de parcă s-ar fi luptat cu simțămintele ei.

—E ca și cum aș fi dependentă de atingerea ta, de corpul tău, de sunetul vocii tale.

—Și de asta, adăugă el plimbându-și vârful degetelor de-a lungul erecției sale, conștient de privirea ei și vocea îi deveni încordată din cauza încercării de a se stăpâni.

—Și de asta, recunosc ea moale, privind-i degetele erecția. Mă simt de parcă ar trebui să-i cer iertare.

—Nu știu dacă i s-a mai cerut iertare până acum.

—Te-ar derana dacă aș face-o?

—Nu-mi amintesc să fi fost atât de politicoasă.

—Te doresc prea mult ca să-ți fac greutate.

—Ce norocoși suntem, spuse el pricepând înțelesul cuvântului „iertare“.

Își împinse penisul impresionant îndepărtându-l de pânțele în direcția ei, astfel încât acum acesta se înălța semeț la verticală.

Angela se apropie, atrasă de o ispită sexuală copleșitoare și, așezându-se între picioarele lui larg desfăcute, îngenunchie în fața lui.

—Îi place glazura? îl întrebă în șoaptă.

—Numai cea roz, răspuse Kit rânjind.Ea îi atinse penisul cu delicatețe, experimental, de parcă acolo se ascundea un secret misterios ce ar fi putut explica foamea ei nepotolită. Acesta se mișcă sub atingerea ei ușoară; era forța fundamentală a vieții care avea o voință proprie. Alunecându-și degetul pe pielea satinată, examinează venele puternic reliefate, părul creț de la bază și globurile pline care se odihneau pe catifeaua purpurie a scaunului.

Kit gemu și se cutremură când ea ridică greutatea testiculelor și mângâie pielea catifelată. Îi dădea un sentiment de putere să-l vadă reacționând astfel la mângâierile ei. Urmări cum erecția lui se umflă, capul enorm zvâcnește în sus și pulsul devine și mai rapid în venele proeminente.

El o privi absorbit când ea luă cu fermitate baza penisului în mână încât acesta zvâcni puternic și apoi atinse vârful strălucitor și roșu cu o cantitate mică de glazură. Se chinui să întindă uniform glazura roz, netezind cu grijă materia zaharoasă pe capul puternic bombat și apoi de jur împrejurul crestei sensibile ca și cum ar fi dat un examen în materie de decorări.

El își ținu respirația din cauza intensității șocante a senzațiilor ce-l străbăteau.

—Așa, zise ea examinându-și opera.Dorința de a-l avea i se simțea în voce și radia din ochii aprinși.

—Asta-i magnifica mea acadea roz.Lui Kit îi luă ceva timp să răspundă, întrucât pofta carnală îi domina deja mintea.

—Să nu-ți ia prea mult timp...

—Ești grăbit să faci dragoste cu mine? zise ea în șoaptă.

Un geamăt adânc ieși printre buzele lui strânse.

—Nu poți ejacula în gura mea, rosti ea și sânii ei plini îi atinseră în treacăt picioarele.Ochii ei albaștri aveau o privire inocentă și gura i se afla la o distanță milimetrică de creasta glazurată a penisului.

—Pentru că vreau să ejaculezi în mine.

—O să vedem, răspuse el gâfâind.Mușchii torsului său erau încordați din cauza reținerii.Kit inspiră scurt când limba ei îi fulgeră vârful, lăsând o cărare mică în glazură, după care se retrase, savurând leneș gustul, evident satisfăcută.

—O să guști mai mult decât atât dacă nu te grăbești, rosti el cu vocea îngroșată deoarece trupul lui de abia mai reușea să se stăpânească.

—Dar nu ești tu un maestru al reținerii? îl tachină ea.

—Nu-ți forța norocul, Angela, mârâi el.În timp ce ea lungea delicat dulceața, lipicioasă, el strânse brațele scaunului cu mâinile, absorbind plăcerea insuportabilă și înfrânându-și pofta aprinsă. Apoi gura ei se închise complet împrejurul crestei dilatate,alunecând de-a lungul membrului rigid și absorbindu-l adânc în gura ei și Kit nu mai fu sigur că va mai putea rezista mult timp. Când toată glazura fu linsă, suptă și înghițită, ea se ridică, își sprijini brațele pe coapsele lui și spuse cu o voce guturală, vibrând de dorință.

—Când te țin în gură, simt de parcă ai fi în mine.

Buzele ei roșii erau încondeiate cu zahăr roz, luceau de umezeală și gura ei era ispititor de aproape — un receptacol pentru pasiunea lui, dacă asta ar fi fost

alegerea sa.

—Asta e, mormăi el și împingând-o pe covor, o urmă cu o mișcare fluidă, prinzând-o sub corpul său; deja genunchiul lui îi desfăcea picioarele brutal și nerăbdător, o pătrunse strecurându-se prin culoarul alunecos cu c familiaritate nesăbuită care stârnea amintiri dulci și îmbătătoare. Trecut cu mult de faza nerăbdării, cuprins de frenezie și nemaiavând acea detașare rece, dacă o avusesese vreodată, se înfipse în ea, o zdrobi de podea și o umplu.

Angela se încolăci în jurul lui bucuroasă, gâfâind la finalul fiecărei izbituri, înălțându-se ca să-l întâmpine cu o poftă crescândă, dorindu-l mai presus de capacitatea ei de înțelegere.El îi ridică un picior pentru a o putea penetra mai profund și o ținu strâns lipită de șoldul lui, în timp ce partea de jos a corpului lui se înfîgea în ea cu putere, o izbea cu violență, mârâielile lui sălbatice acompaniind fiecare lovitură impetuoasă.

—Umple-mă, șopti ea, foamea ei de a-l poseda fiind sufocantă, stăpânind-o atotputernică.

—Nu, mârâi el, începând deja să ejaculeze, descărcându-se în ea și cutremurându-se violent, umplându-itrupul fertil, fierbinte și ispititor, deși știa că n-ar fi trebuit când orice tânăr naiv și necopt la minte ar fi dat dovadă de mai multă logică. Nu, vrăjitoare mică ce ești, șopti el simțind cum vârful penisului său se retrage și ultima picătură de spermă se împrăștia în ea. La naiba, murmură el sprijinindu-și fruntea de carpetă, încercând să-și recapete respirația, bățile inimii răsunându-i în urechi în timp ce sudoarea îi curgea în ochi.

Deja dorea s-o posede din nou.

—Va trebui să discutăm despre asta, zise el răgușit.

El era dragostea ei pentru tot restul vieții, dar nu îndrăzni să spună da.

—Nu chiar acum.

—Atunci, mai târziu, articulă Kit cu o voce înăbușită.

—Mai târziu, șopti ea.Când reuși să respire din nou normal și când inima nu i se mai zbatu sub coaste, o ridică și o duse în pat.Se sărutară și se mângâiară cu blândețe de parcă ar fi vrut să teaurizeze aceste senzații la adăpost de alte vremuri mohorâte și reci. Și făcură dragoste la nesfârșit, până când noaptea cedă locul zorilor. Se iubiră cu ardoare și fericire, cu o melancolie dulce-amară și cu tandrețe infinită.Mai presus de orice însă, în dragostea lor era disperare.

Cum zăcea în brațele lui, în timp ce lumina zilei se strecura printre draperiile grele, își dori să poată rămâne pentru totdeauna în această cameră luxoasă, ascunsă de lume, izolată de toate problemele care îi asaltau.

Când el îi ceru din nou să se mărite cu el, după cum știa că va face și îi promise să o protejeze de Brook și de toate regulile societății, ea plânse ca un copil. Îl imploră să rămână cu ea, spuse că va face orice numai să-l păstreze.

Orice, în afară de a se mărita cu el, după cum se dovedi.

Pentru că aceleași obstacole, aceleași impedimente și aceeași închisoare aurită o împiedicau în continuare.

—Nu pot trăi așa,rosti el în cele din urmă, să am numai o parte din tine. îmi pare

rău. Nu putea s-o împartă, oricât de ne semnificativă ar fi fost prezenta soțului în viața ei. Părăsi patul și se îmbracă în timp ce ea îl urmărea cu lacrimile curgându-i pe obraji.

—Dacă o să mă vrei vreodată, spune-i lui Chambers, zise el liniștit. El poate da de mine oriunde aș fi. Dar va fi vorba de căsătorie, iubito, sau nimic altceva. Aș muri de fiecare dată câte puțin, trăind așa cum fac prietenii tăi în lumea lor perfectă. Se agăță de el când o sărută dar el îi desfăcu brațele și șopti îndurerat:

—Nu încerca să mă farmeci acum, micuță încăpățânată. O să supraviețuim amândoi. Dar el știa că nu era adevărat. Și, totuși, făcu cel mai greu lucru din viața sa. După un timp, Madame Centisi bătu la ușă și o anunță că trăsura lui Kit o va duce acasă. Așa încât ea își șterse ochii umflați și roșii, își suflă nasul și-și spuse că oamenii trăiau și fără dragoste sau fericire și se îmbracă de parcă se ducea la moarte. Când se urcă în trăsura lui Kit, parfumul lui o învălui, așa încât cedă nervos și începu să suspine așa de tare, încât vizitiul lui Kit se întrebă ce oare făcuse stăpânul lui:

Nu dormi deloc în noaptea aceea, îi scrise mesaje pline de jale rugându-l să se întoarcă, implorându-l să rămână. Le rupse însă pe toate și le arse pe rând, ca într-un ritual păgân al morții, pentru că nu-i putea cere așa ceva și oricum, el n-ar fi rămas. N-avea nici un rost.

CAPITOLUL 24

În primele ore ale acelei dimineți, Kit umblă prin Londra din West End până în City și după aceea înapoi de-a lungul râului, când soarele răsări într-o splendoare magnifică, ca și când universul n-ar fi observat că existența lui devenise cenușie și searbădă.

În cele din urmă se întoarse în apartamentul său, se duse în birou și, în locul micului dejun, goli câteva pahare. Pe la ora nouă, Saskia intră în încăpere și văzându-l, zise:

—Cred că ai nevoie de niște vești bune. El o privi cu ochi mohorâți și goi.

—Îmi pare rău, dar mi-e teamă că veștile bune nu există.

—Desiree va fi terminată în zece zile. El suspină în loc să zâmbească.

—Vii cu mine?

—Ca prietenă? Ea așteptă răspunsul frământându-se mai mult decât și-ar fi imaginat. El ezită atât de mult încât ea se întrebă dacă o auzise, dar în cele din urmă răspunse:

—Da, ca prietenă.

—Mulțumesc, nu vin, răspunse ea încet. Cred că a sosit timpul să văd ce are Parisul de oferit.

—Pot să vin să te vizitez câteodată?

—Desigur, îi spuse ea bărbatului care-i salvase viața. Ești întotdeauna binevenit. El zâmbi vag, de parcă răspunsul ei i-ar fi oferit un mic licăr de speranță.

—Rămâi măcar până plec.

—Dacă vrei...

—Ți-aș fi recunoscător.El răsuci în palme paharul de coniac din cristal, privindu-l un moment și apoi strâmbându-se.

—Am văzut-o noaptea trecută.

—Puteam să jur.

—Aș vrea să-mi sfășii inima ca să opresc durerea, zise el și zâmbi descurajat, sau încă și mai bine, să-i spintec inima lui de Grey și să termin odată cu toate.

—E o idee, dragul meu, rosti Saskia, care se aflase de atâtea ori atât de aproape de a fi omorâtă de mâna soțului ei, încât privea răzbunarea cu o sinceritate neobișnuită.

—N-am ajuns încă până acolo. Presupun că omorul cu sânge rece necesită o structură aparte a minții.

În acea dimineață, Angela era obligată să-și vadă mama și, neputând găsi o scuză convenabilă prin care să se sustragă de la această obligație, o determină pe Violet să vină cu ea. În stadiul de adâncă deprimare în care se afla, nu se simțea în stare să suporte singură discursurile mamei ei.

—Doamne Sfinte, arăți tare obosită, dragă, zise mama ei strângându-și buzele de îndată ce intră în cameră. Încremenită într-o ținută țeapănă în scaunul ei preferat de lângă fereastră, radia o răceală neprimitoare.

—Nu te-am prevenit în repetate rânduri că toate activitățile tale de la Easton te vor epuiza?

—Mă simt foarte bine, mamă, spuse Angela apatică verificând ora pe ceasul de porțelan de lângă ușă.*Am să stau o jumătate de oră și nimic mai mult.*

—Violet, mă bazez pe tine să mă auți s-o fac să-și bage mințile-n cap, declară văduva contesă de Ross Cheltuiește prea mult timp și bani cu arendașii ei, continuă ea cu pedanterie. Sunt sigură că ei nu apreciază cum se cuvine acest lucru. Beți ceai sau ciocolată în dimineața asta, fetelor?

Amândouă optară pentru ciocolată și, de îndată ce văduva le-o turnă din cana de argint aflată în fața ei, spuse încruntându-se:

—Sora lui Brook mi-a dat niște vești penibile. Găsesc că grupul de persoane imorale cu care te-ai asociat nu este demn de tine. Gwendolyn este foarte supărată.

—Gwendolyn este o scorpie, contesă, afirmă Violet Toată lumea o știe.

—Se prea poate, dar știrile ei sunt, totuși, alarmante.A vorbit despre un inel de logodnă.

—N-am de gând să discut despre nimic din cele spuse de Gwendolyn, mamă, zise Angela strângând din dinți ca să-și înăbușe dorința imperioasă de a urla.

N-are nici un drept asupra vieții mele.

—Sper doar, Angela, că măcar înțelegi gravitatea faptului de a-l provoca pe Brook, o admonestă mama ei cu severitate. Lady Orme a fost de curând la regină și mi-a reamintit că Wales abia a reintrat în grațiile mamei sale. Nu-ți poți permite să-ți înfrunți soțul.

—Poate că mai degrabă Brook ar trebui să se gândească la pericolul de a mă

provoca, mamă. S-ar putea să mă doară în cot de Bertie sau de regină.

—N-o să-ți permit să vorbești urât în prezența mea, o muștră mama ei. Ai vocabularul tatălui tău. Fiind o femeie austeră, contesa suportase firea nesăbuită a primului ei soț plină de resentimente.

—Cum poți măcar să te gândești să pui în pericol familia regală? Nu simți nici o îndatorire față de clasa din care faci parte?

—Brook este un ticălos, contesă, interveni Violet. Este de nesuportat din nenumărate puncte de vedere. Sunt sigură că regina ar lua în considerare caracterul lui, dacă s-ar ivi vreo dispută.

—Ce știe ea în izolarea pe care și-a impus-o la Windsor, în afară de ceea ce i se spune? răspunse contesa de Ross.

—Ceea ce aude ar putea atrage rușinea asupra familiei noastre. N-o să permit așa ceva, Angela, mă auzi?

—Mamă, rosti Angela suspinând ușor, nu-mi mai da ordine referitor la viața mea astăzi. Sunt foarte obosită.

—Sper cel puțin că vei da dovadă de considerație față de surorile tale și de mine, continuă contesa de parcă fiica ei nici n-ar fi vorbit. Gândește-te ce va însemna dizgrația pentru Millie și Dolly, ca să nu mai vorbim de familia Sutherland. Ei țin foarte mult la decență.

—Edward e un om perfect normal, mamă, mormăi Angela, cât despre Millie și Dolly, sunt sigură că mi-ar dori să fiu fericită.

—Întotdeauna ai fost foarte egoistă, Angela, replică mama ei supărată. Nu ți-a păsat de nimeni decât de tine. Bunicul tău e vinovat în mare parte de asta. A petrecut mult prea mult timp cu tine înainte de a muri. Uneori mi se pare că semeni extraordinar de mult cu el. N-a dat niciodată nici doi bani pe buna cuviință. Angela știa că de fapt ideea era că bunicul ei greșise lăsându-și întreaga avere nepoatei lui, în loc să i-o lase norei lui ca tutore.

—Bunicul a vrut ca Eastonul să prospere, spuse Angela liniștită, litania greșelilor ei fiindu-i deja familiară.

—Sunt sigură că nu era câtuși de puțin nevoie de cheltuielile pe care le-ai făcut pentru grămada aia veche de pietre. Cât privește ideea ta despre agricultură — Dumnezeule, Angela, — oare nu supraviețuiesc celelalte domenii și fără modelele străine de cultivare a pământului?

—Sunt absolut sigură că supraviețuiesc, mamă, după cum sunt sigură că ai dreptate în absolut orice privință, spuse ea obosită, mult prea descurajată ca să se mai apere de atacurile neconținute ale mamei sale.

—Atunci ai să te descurci tu cumva să ai o comportare mai plăcută față de Brook, insistă contesa de Ross.

—Nu vreau să-l mai văd niciodată, mamă. îmi pre rău, dar va trebui să te obișnuiești cu asta, replică Angela fermă, dovedindu-se neînduplecată în această privință, fie că era obosită, sau nu. îngrozește copiii și eu n-am să accept așa ceva.

—Sunt sigură că sunt mult prea tineri ca să-i înțeleagă comportarea.

Nu; sunt mult prea mici ca să-l suporte.

Categoric nu înțeleg de ce nu te poți comporta civilizată cu el, susținut contesa, considerându-se îndreptățită să vorbească așa. Alții își aranjează viețile și fără atâtea istericale.

—Nu sunt isterică, mamă. Pur și simplu nu mai vreau să-l suport pe Brook sau pe surorile lui. Au trecut optsprezece ani și cred că e timpul să elimin prezența lor din viața mea.

—Tatăl tău vitreg ar fi foarte dezamăgit de atitudinea ta, Angela. Mă bucur că nu mai e în viață să-ți vadă egoismul.

-Trebuie să iau trenul de ora unu spre Easton, așa încât plec, declară Angela, prea epuizată pentru a o mai suporta mult pe mama ei. Mulțumesc pentru ciocolată, adăugă ea politicoasă, împingând ceașca neatinsă și, dacă o mai vezi pe Gwendolyn, spune-i să-și vadă de treburile ei.

În mod categoric nu voi face așa ceva. Este o rudă de-a noastră, indiferent dacă-ți place sau nu.

Violet se sculă prima și Angela îi zâmbi în semn de mulțumire. .

—O voi conduce eu pe Angela la tren, contesă. Dudley vă transmite toată considerația lui.

—Întotdeauna este atât de amabil, zise mama Angelei.

Sunt sigură că ești foarte fericită că te-ai măritat cu el, spre deosebire de Angela, care se pare că nu înțelege care sunt obligațiile unei soții.

—Dudley și cu mine ne înțelegem de minune, replică Violet pe un ton mios și batocoritor. El îmi apreciază cu adevărat averea.

—Așa ar și trebui, după cum sunt sigură că Brook i-o apreciază pe a Angelei. Vezi, dragă, alte femei fac ajustările de rigoare.

—Da, mamă, spuse Angela, zâmbind cu un efort supraomenesc. O să-i transmit lui May urările tale de bine.

—Pentru numele lui Dumnezeu, dar de abia are doi ani. Ce știe ea despre astfel de lucruri? Adu-ți aminte ce ți-am spus: datoria mai presus de toate.

Angela simți brusc că i se face greață. Se întoarse și ieși din cameră, lăsând-o pe Violet să-și ia rămas bun.

—Îmi vine să leșin, spuse Violet când i se alătură în hol, sau să vomit, nu știu care dintre ele. Dumnezeule, a înfricoșătoare iar tu nici măcar nu ți-ai revenit după noaptea trecută, adăugă ea afectuoasă. Ce-ar fi să pleci cu un alt tren, mai târziu, și să dormi la mine o oră, sau două?

—Vreau doar să merg acasă.

—Crezi că s-ar putea să se răzgândească? întrebă Violet, știind de apariția lui Kit în noaptea trecută și de reînnoirea cererii în căsătorie.

—Nu, răspunse Angela liniștită. Cel puțin la Easton viața mea are un scop.

De-abia aștept să-l văd din nou. Țelul lui Kit din ultima vreme constă în procurarea proviziilor pentru apropiata călătorie. De asemenea, petrecu o dimineață întreagă cumpărând cadouri pentru May. îi cumpără bijuterii — o brățară, un medalion și o versiune miniaturală a unui iepure făcută din aur și

email — dorind să-i poată cumpăra și mamei ei ceva. Reuși, în cele din urmă, tocmai când era pe cale să părăsească magazinul. Alese pentru Angela perle din măril Sudului, șiraguri întregi, și ceru să fie aranjate într-o cutie de aur gravat, împreună cu un bilet:

„Fiecare perlă este o sărutare de la mine. Aș fi vrut să-ți dau mai multe dar nu sunt destule pe lume.”

În pofida dorinței de a-și declara mai pe larg sentimentele, sigilă plicul, dădu ordin să fie expediat și părăsi magazinul.

Rămase pe trotuar în aerul rece de noiembrie, neștiind care este rostul existenței lui. Voia să meargă spre nord, s-o ia pe Angela și s-o ducă cu el. Acum, în momentul ăsta, cu sau fără consimțământul ei, cu sau fără consimțământul soțului ei, fără consimțământul afurisitei de regine. Îi trebui mult timp ca să-și stăpânească acest impuls.

Magazinul de jucării în care intră după aceea, îi abătu atenția pe moment și când termină cumpărăturile, May avea suficiente jucării ca să se distreze zece ani. Urmând sfaturile primite de la un vânzător, se duse după aceea la o croitoreasă și aranjă să-i fie cusută lui Peter Rabbit o garderobă întreagă. Avea să fie iepurele cel mai bine îmbrăcat din toată lumea. Apoi, intră în cea mai apropiată cârciumă și bău până nu mai știu de el.

Noaptele erau cele mai grele fiindcă nu mai avea de făcut nimic ca să-l țină ocupat. În general stătea acasă și bea; nu își putea impune să fie sociabil și să accepte invitațiile pe care le primea. Saskia era mângâierea, prietena și confesoarea lui și îl răsplăti, probabil într-o mică măsură în acele zile, pentru tot ce făcuse pentru ea.

În cele din urmă, plecă mai devreme cu două zile la Plymouth pentru că nu-și mai găsea locul. Își luă la revedere de la Saskia în apartamentul lui, o sărută afectuos pe obraz ca pe o soră și murmură:

—Îți mulțumesc că m-ai ajutat să nu-mi pierd mințile.

O să-ți duc lipsa la Pearl River, adăugă el. Erai cel mai bun și mai nemilos negociator al meu.

—Cine știe? Dacă o să mă plictisesc la Paris, s-ar putea să vin uneori cu tine pe mare.

—Invitația e permanentă. Spune-i doar lui Chambers și vin să te iau. Când cadourile lui Kit ajunseră la Easton, Angela își puse perlele când se duse la culcare, și avu niște vise imposibile. În zilele următoare, Peter Rabbit fu îmbrăcat și dezbrăcat de nenumărate ori, camera copiilor arătând ca un magazin de jucării în miniatură. Acum, deoarece colegiul de agricultură se deschisese, Angela petrecu zile întregi la școală, stând de vorbă cu profesorii și studenții, preocupându-se de detalii, asistând la ore și supraveghindu-și noua investiție.

La un sfârșit de săptămână, Fitz veni acasă într-o scurtă vizită fără vreun motiv aparent.

—Mi-a fost dor de tine, declară el și la plecare, o ținu îmbrățișată mai mult timp ca de obicei. Nu-ți face griji în legătură cu mine.

—Da, în curând nu va mai fi nevoie să te supraveghez, zâmbi Angela.

El o îmbrățișă din nou, apoi o purtă pe May pe umeri de-a lungul aleii până la poartă, unde îl aștepta o trăsură ca să-l ducă la gară. Angela și May se reîntoarseră pe os în lumina palidă a soarelui de după-amiază, discutând planurile pentru Crăciun când Fitz avea să vină din nou acasă.

Scrisoarea sosi cu trei zile mai târziu și, când putu respira din nou, se gândi la comportarea ciudată a fiului ei și decise că ar fi trebuit să-și dea seama.

„Am plecat spre Africa de Sud. Nu te îngrijora în legătură cu mine. O să fiu departe și de Grey nu se va putea atinge de mine. Aici nu va mai trebui să-mi asiguri protecție. Călătoresc împreună cu Reggie Carlton care va fi cantonat la Port Elizabeth. Pot să stau cu el. scria el.

Africa de Sud? se gândi nervoasă Angela. În anul care trecuse țara aceea fusese de mai multe ori în pragul războiului. De la raidul Jameson, când forțele britanice fuseseră capturate în Trasnvaal, toată lumea știa că era doar o problemă de timp până când burii și guvernul britanic vor declanșa războiul. Fitz încerca să o ajute fugind în Africa de Sud, dar, bunule Dumnezeu, avea numai șaptesprezece ani; era mult prea tânăr ca să-și riște viața și era singurul ei fiu. Chiar dacă nu izbucnea un război care să-l pună în pericol, putea să-și piardă viața din cauza vreunei boli.

Africa era numită, pe bună dreptate, mormântul omului alb. De Grey constituia de departe cea mai mică amenințare dintre cele două și cel puțin avea mijloace cu care să-și apere fiul împotriva lui. Bani constituiau întotdeauna o armă eficientă în ceea ce-l privea.

Verifică repede data poștei de pe scrisoare și văzu că Fitz plecase abia de două zile. S-ar putea să mai aibă timp să-l oprească. O chemă pe Nellie și începu imediat să-și facă planurile.

Chiar în timp ce le dădea instrucțiuni lui Nellie și lui Bergie relativ la îngrijirea lui May în absența ei, știa că va trebui să-i ceară ajutorul lui Kit. Dacă Fitz se îmbarcase deja, Desiree era singurul vas capabil să-l ajungă din urmă.

Când ajunse la Londra, află de la personalul de la Lawton House că Fitz trecuse pe acolo acolo cu două zile în urmă. Se duse imediat la apartamentul lui Kit și îl trezi pe Whitfield numai ca să descopere că și Kit plecase deja la Plymouth.

Douăzeci de minute după aceea, sosea la locuința lui Chambers și când el coborî îmbrăcat în grabă în pantaloni și halat, o găsi umblând în sus și-n jos în holul de la intrare. Fără preliminarii, ea îi spuse:

—Iertați-mă pentru deranj, dar trebuie să dau imediat de Kit. Whitfield mi-a spus că a plecat la Plymouth. Contesa era evident extrem de agitată și deși Kit nu-i făcuse confidențe, îi lăsase instrucțiuni că, în cazul în care Angela ar avea nevoie de el, Chambers trebuia să-i dea de știre oriunde și oricând.

—S-ar putea să fie la „The Gull” în Plymouth sau poate că a ridicat deja ancora, declară Chambers cu amabilitate. Domnul Braddock voia să plece folosind marea din noaptea asta. Vă pot ajuta cu ceva?

—Vă mulțumesc, nu, răspunse Angela. Trebuie să-l văd personal. Vă rog

acceptați încă o dată scuzele mele că v-am trezit.

Dar după ce Angela plecă, Chambers se îmbracă și se duse la biroul lui ca să trimită el însuși o telegramă.

Angela îi trimise propriul mesaj lui Kit de la cel mai apropiat oficiu telegrafic deschis la acea oră, explicându-i pe scurt situația disperată în care se afla.

„Am nevoie de ajutorul tău să-l gădesc pe Fitz. S-a imbarcat pentru Africa de Sud. Așteaptă-mă la Plymouth. Angela

Kit primi ambele telegrame pe când aștepta la docuri încărcătura ultimelor provizii la bordul lui Desiree. Misiva lui Chambers era o simplă notificare a vizitei Angelei și el aprecie spiritul de responsabilitate al bancherului. Împături hârtia și deschise a doua telegramă cu o speranță moderată și cu nervii în alertă, știind deja cine era expeditorul. Dar Angela nu îl voia pe el, ci numai ajutorul lui și, după un moment de chibzuință, nu fu prea sigur că dorea să o aștepte. Echipajul lui era gata să ridice ancora. Henry Watson era prezent să-i vadă plecând. Avea ocazia să lase în urmă o idilă dulce-amară dinainte condamnată și era mai obișnuit să-și facă lui pe plac, decât să le facă altora.

Nu știa dacă era suficient de dispus să fie serviabil și desigur, în Plymouth se găseau destule nave care puteau fi închiriate.

—Sunt vești rele? îl întrebă Henry când mototoli telegrama în pumn.

—Nu sunt sigur, răspunse Kit calm, băgând bucata de hârtie în buzunar. Cât timp mai avem până pierdem refluxul?

Era o întrebare retorică. Kit cunoștea marea mai bine decât mulți alții.

—Patru ore, spuse Henry. Poate ceva mai puțin, dacă ținem cont de chila asta nouă. Kit privi luna plină ca pentru a aprecia exact timpul și scoase iarăși telegrama din buzunar, o netezi între degete și citi mesajul iar. Angela o trimisese cu două ore în urmă. N-avea cum să afle dacă plecase.

Fir-ar a dracului înjură el în gând, aruncând telegrama.

Dar când o rafală de vânt începu să rostogolească bucata de hârtie către capătul cheiului, fugi după ea, o înhăță și-i spuse lui Henry Watson care încerca să-și mascheze politicozitatea:

—Te rog, spune echipajului că rămânem aici în noaptea asta. Plecăm cu refluxul de dimineață. Porni apoi pe cheiul luminat de lună către micul hotel pe care de-abia îl părăsise.

După cum se dovede, Angela nu reuși să plece imediat deoarece, când se întoarse de la oficiul telegrafic, Brook era la Lawton House. Majordomul ei spuse nervos:

—E în camera chinezească, my lady. A fost foarte hotărât să rămână până ce vă întoarceți.

—N-ai avut de ales, Childers. Înțeleg. Conte face rareori ceva ce nu dorește.

Se forță să trateze cu soțul ei chiar dacă mintea îi era împovărată de o neliniște chinuitoare.

—Am văzut luminile aprinse și mi-am dat seama că ești în oraș, articulă târăganat Brook, foarte beat și zâmbitor, atunci când ea intră în salon.,

—E târziu, Brook. Dacă vrei să discuți ceva, prefer să-mi faci o vizită mâine dimineață. Vreau să mă duc să mă odihnesc.

—Nu poate să aștepte până mâine, draga mea, spuse el leneș. Blestemații ăia de creditori au început să fie al dracului de impertinenți. Am nevoie de o bucațică din averea ta ca să pun lucrurile la punct.

—Nu pot să te ajut în noaptea asta, zise Angela fără să se miște de lângă ușă.

—Puștoaica aia a lui Lofton mi-a trimis un bilet copilăresc și dulce, întrebându-mă dacă n-ar vrea Fitz să-i scrie, rosti încet Brook. După câte se pare, e îndrăgostită. De asemenea, mă gândeam că poate ar fi cazul ca May să vină să petreacă o bucată de vreme cu mine, continuă el cu o voce mieroasă. Sunt sigur că tribunalul va fi de acord, dacă tu nu vrei să-mi faci pe voie. Cred că un tată are dreptul să-și vadă fiica.

—Câți bani vrei? întrebă ea dezgustată.

—Șaptezeci de mii vor fi suficienți pentru o perioadă.

—Treci pe la bancherul meu mâine dimineață, spuse Angela glacial. O să-i trimit instrucțiuni.

El regretă imediat că nu ceruse mai mult; ar fi consimțit cu promptitudine.

—Childers te va conduce, articulă ea întrerupându-i contemplarea de bețiv.

Deschizând ușa, ea chemă majordomul care aștepta în hol. Personalul de la Lawton House avea întotdeauna grijă s-o protejeze pe contesă atunci când venea contele. Reputația acestuia era bine cunoscută.

Angela îl părăsi pe foarte costisitorul ei soț și traversă repede holul către biroul personal. Apariția lui Brook făcea necesar un mesaj către bancherul ei și, în plus, o vizită foarte târzie la Violet înainte de a putea pleca la Plymouth.

Angela fu condusă în budoarul lui Violet de către un valet somnoros și întâmpinată de prietena ei care se dăduse jos din pat când auzise de sosirea Angelei.

—Ce te aduce la ora asta? întrebă ea îngrijorată, o vizită la ora aceasta târzie fiind ceva cu totul neobișnuit.

Angela nu se întorcea acasă de la vreo petrecere; era îmbrăcată pentru călătorie.

—Vreau să-ți cer o favoare.

—Cu plăcere. Stai jos și spune-mi, zise ea și se îndreptă spre scaunele de lângă foc.

—Fitz a plecat în Africa de Sud cu Reggie Carlton, zise Angela cu o voce tremurătoare. Sunt îngrozită că i s-ar putea întâmpla ceva.

—A plecat?

—Mi-a trimis o scrisoare, îi explică Angela. A plecat cu două zile în urmă și știi cât de groaznică a fost situația pe acolo.

—Ce îngrozitor trebuie să fie pentru tine. Lasă-mă să-l chem pe vărul meu Chester care e la Departamentul de Război. El o să știe ce e de făcut.

Angela clătină din cap.

—Plec după Fitz și vreau să ai griă de May în locul meu. Nu te-aș fi rugat, dar Brook m-a acostat acum câteva minute la Lawton House, cerând din nou bani și

amenințând-o pe May dacă n-aș fi fost de acord să-i dau. Nu cred că e în siguranță la Easton numai cu servitorii. Brook ar putea să-i intimideze.

—Nu și pe mine. Angela zâmbi pentru prima dată în noaptea aceea.

—Sunt recunoscătoare pentru acest fapt, așa că ai vrea să te duci la Easton mâine și s-o aduci pe May la tine? Te cunoaște și se simte bine în prezența ta. Adu-le și pe Nellie și pe Bergie să aibă griă de ea și — deși n-aș vrea să par melodramatică — May n-are voie să iasă afară fără doi valeți ca escortă.

—Am destui valeți, zise Violet urmărind mersul agitat al Angelei prin cameră. Nu te neliniști, o să fie în siguranță în ceea ce-l privește pe Brook. Consideră totul deja făcut. Cu ce te duci după Fitz? Cu Shark?

—Sper să mă ia Kit la bordul lui Desiree. E mai rapid decât Shark, mai rapid decât orice altă navă.

—Am crezut că a plecat. Nu l-a mai văzut nimeni de câteva zile.

—Nu sunt sigură, dar am vorbit cu bancherul lui astă seară și s-ar putea să mai fie încă în Plymouth. Iau un tren în direcția aceea imediat ce plec de aici.

—Crezi că va fi de acord?

—Sper. E singura mea speranță să-l ajung din urmă pe Fitz.

—Moment în care s-ar putea să ai necazuri în plus. Băiatul ar putea să se încapățâneze ca tine. Poți să-l determini să se întoarcă?

—Odată ce căpitanul va afla ce tânăr este, va înțelege că Fitz n-ar trebui să călătorească singur într-o posibilă zonă de război.

—Vrei să-l chem pe amiralul Hartley să aflăm pe ce vas s-a îmbarcat?

—Tatăl lui Reggie spune că au plecat cu Adelaide din Portsmouth. Am vorbit deja cu toată lumea care i-ar fi cunoscut planurie.

—Ți-ai făcut bagajul?

—Am câteva lucruri în trăsura. Trenul mă așteaptă. Spune-i lui May că mă întorc repede. Angela sosi la „The Gull“ puțin după răsăritul soarelui. Kit, care o aștepta în micul salon de la parter, îi ieși în întâmpinare la ușă, de cum coborî din trăsura.

—Mulțumesc că m-ai așteptat, spuse ea, aproape leșinând de ușurare, fiindcă toată noaptea fusese îngrijorată că s-ar putea să-l piardă.

—Ești epuizată, rosti Kit cu blândețe, atent să n-o atingă. Vino sus; o să comand să ne aducă niște mâncare și vei putea să-mi povestești despre Fitz.

Avusese toată noaptea la dispoziție să mediteze asupra opțiunilor pe care le avea, dar în mintea lui nu se conturase nici un răspuns clar și era încă indecis.

Angela îi povesti pe scurt tot ce știa de la cei cu care vorbise și apoi îl rugă s-o ajute să o prindă pe Adelaide din urmă și să-l aducă pe Fitz înapoi.

—Te rog, Kit, îl imploră ea. Sunt dispusă să te rog în genunchi dacă este necesar. Fitz ar putea fi ucis. N-aș putea suporta să moară. Te rog, trebuie să mă ajuți. Ochii ei erau plini de lacrimi, chipul, o mască a suferinței, iar vocea îi era atât de disperată încât el ar fi vrut s-o ia în brațe, să-i aline durerea și să-i spună că va face orice dorește, dar de abia supraviețuise dezastrului sufletesc din săptămânile care trecuseră după ce o părăsise. Probabil că băuse destul whisky

ca Desiree să poată pluti pe el. *E oare cinstit din partea ei să sosească, pur și simplu, și să se aștepte la atât de mult din partea mea?*

Probabil că decizia lui consitui expresia unui mod ciudat de a se răzbuna sau fu determinată de nevoia unei compensații printr-un târg brutal... sau poate că era vorba de ceva mult mai elementar și carnal.

—Aș vrea să te ajut, spuse el cu o voce complet lipsită de expresie, dar am o condiție.

—Orice, exclamă ea și brusc ochii i se luminară prinperdeaua de lacrimi.

—Va trebui să stai cu mine patru luni, spuse el.

—Ce vrei să spui prin... *să stau cu tine*

—Să navighezi cu mine până la Pearl River. Drumul durează patru luni. Îl putem aduce pe Fitz înapoi în Anglia, înainte să plecăm; oricum ai să vrei să o iei pe May. Sau Fitz poate rămâne cu noi dacă vrea.

—Și ar trebui să mă culc cu tine? murmură ea blând privindu-l în ochi.

—Categoric, răspunse Kit fără a încerca să se scuze.

—Poți să-mi ceri așa ceva într-un astfel de moment?

Glasul Angelei începu să tremure din cauza indignării.

—Tu-mi ceri să-mi redeschid rănilor din nou, așa încât asta va fi un contract de afaceri. Eu îți dau ceea ce vrei, tu îmi dai mie ceea ce vreau și poate voi supraviețui. Aceste cuvinte erau spuse de un bărbat care deschisese douăzeci și două de depozite comerciale în întreaga lume.

—Este crud și n-ai nici un pic de suflet.

—Nu, tu ești așa. Mi-ai făcut viața un infern. Se lasă o tăcere plină de încordare și suferința mocnită vibra în mica încăpere.

—Îmi pare rău, spuse Angela fără să înțeleagă că el fusese ocolit de nefericire până când o întâlnește pe ea; fusese un copil fericit, iubit și adorat, un tânăr bogat, frumos și plin de realizări, un bărbat care avusese lumea la picioare.

Nu aflase sensul cuvântului *suferință*.

—Foarte bine, se declară ea de acord. O să fac orice ca să-mi salvez fiul.

Răspunsul ei era insolent. Apoi însă, impertinența ei se transformă, aidoma culorii unuiameleon și-i spuse recunoscătoare, cu umilință:

—Îți mulțumesc. Când putem ridica ancora? Întrebă ea dintr-o suflare, cu vocea plină de voiciune, cu chipul lipsit acum de tristețe și cu atât de familiara veselie sclipindu-i în ochi. El zâmbi în ciuda voinței lui.

—Acum, răspunse, și îi întinse mâna.

El nu se grăbi să-o preseze să-și respecte partea ei din târgul făcut în timp ce navigau repede spre sud. Poate era o simplă comportare plină de tact, poate se arăta galant din respect pentru neliniștea ce i-o pricinuia Fitz sau poate că îi era și lui frică de o nouă suferință sufletească. O evita intenționat, stând mereu pe puntea de comandă, cerând să i se aducă mâncarea acolo și nu cobora în cabina lui ca să se spele sau să se schimbe, până ce nu era sigur că ea doarme.

Și lăsase ordine ca doamna să rămână sub punte. Angela se supuse cu dragă inimă, pentru că îi aprecia intențiile onorabile și, de asemenea, știa mai bine

decât multă lume cât de anevoioasă și riscantă era sarcina de a pilota atunci când motorul mergea cu turație maximă prin mări învolburate de furtună.

Navigară luptându-se să mențină cursul în ciuda asaltului vântului puternic care îi devia către est și încercând să o descopere pe Adelaide după a treia zi de călătorie, Angela se plimba în sus și-n jos prin cabina instabilă din cauza tangajului, cât de bine putea, încordată și îngrijorată, își amintea toate poveștile despre bolile cu febră și epidemiile de la bordul vaselor care transportau trupe și mintea îi era obsedată de o groază de gânduri morbide. Verifica iar și iar hărțile pe care Kit i le trimisese, întrebând la nesfârșit despre înaintarea navei, atunci când i se aducea mâncarea în cabină. Kit stătea la cârmă cu excepția unor mici moșaieli pe furate, mintea lui fiind mult prea agitată pentru a putea dormi și prin creier i se învârteau mereu aceleași gânduri nefaste: nesiguranța de a prinde din urmă un vas care avea un avantaj atât de mare în timp față de ei, ca posibilitatea ca furtuna să-i abată de la ruta stabilită, îndoiala că o putea repera pe Adelaide pe timpul nopții sau chiar posibilitatea ca aceasta să fi fost scoasă în afara rutei navigabile de către furtună.

Desiree transmise semnale la două vase pe lângă care trecură noaptea, dar nici unul nu era cel căutat. Unul dintre ele o văzuse pe Adelaide în ziua precedentă și le dădu coordonatele cursului acesteia. Kit îi trimise imediat un mesaj Angelei, comunicându-i noutățile.

După aceea, ceru să fie mărită viteza vasului și oamenii din camera motoarelor crescură viteza cu cinci noduri, aducând acul manometrului în zona de pericol.

Desiree înainta laborios prin noapte.

În ziua următoare, Angela ceru permisiunea de a se urca pe puntea de comandă.

—De acord, dacă nu-mi stai în drum, spuse Kit tăios. Nu pot garanta c-am să fiu politic. Ai dormit? o întrebă el inspectând-o cu privirea.

—Nu prea mult, răspunse ea observând cearcănele adânci de sub ochii lui și barba roșcată, nerasă de câteva zile, de pe obraji. N-o să-ți pot mulțumi vreodată îndeajuns pentru că m-ai luat cu tine.

—N-am găsit încă timp pentru asta, zise el morocănos, încordându-se să întâmpine valul care venea. Păstrează mulțumirile pentru altă dată. Acum, stai acolo și ține-te bine.

—Navă la tribord, strigă secundul lui Kit în acea după-masă, când conturul neclar al unui vas începu să se observe vag prin ploaia torențială.

—Aproprie-te de ea, spuse Kit, și dacă e Adelaide, semnalizează când ne vom apropia.

Când numele vasului deveni vizibil izbucniră urale scurte și, în ciuda ordinelor, Angela nu mai putu să stea liniștită.

Își lipi fața de geamul cabinei de comandă, încercând să vadă prin furtună.

Putem aborda cu valurile astea? întrebă ea.

—Nu putem, răspunse Kit cu privirea ațintită spre babordul Adelaidei, dar eu pot.

—N-o să mă lași să merg și eu?

—Fii rezonabilă, Angela, sunt valuri de opt picioare.

—Poate că ar trebui să așteptăm; am putea să-i urmăm până dăm de ape mai liniștite.

—Aș prefera să nu aștept. Am făcut patru zile chiar navigând cu viteză maximă și ne va lua alte patru zile să ne întoarcem. Dacă furtuna continuă, s-ar putea să trebuiască să ne ținem după ei până la Capul Bunei Speranțe și nu vreau să pierd atâta timp. Sunt așteptat la Pearl River; ar fi trebuit să plec acolo cu săptămâni în urmă. Ea îi aruncă o privire iute.

—Nu dau vina pe tine, roști, el și expresia chipului îi era la fel de calmă ca și vocea. S-a întâmplat, pur și simplu, dar trebuie să ajung acolo cât mai curând. Crezi că pe Fitz l-ar speria o transbordare pe vremea asta?

Angela clătină din cap.

—A fost pe mare toată viața, dar Violet se întreba dacă va vrea să se întoarcă cu mine. N-am luat în considerare această problemă până n-a menționat-o ea.

—Nu-ți face griji în privința asta. Simplitatea răspunsului lui era încurajatoare. La fel fusese și scurtul mesaj pe care-l dăduse transmisionistului să-l trimită celor de pe Adelaide cerându-le permisiunea să urce la bordul acesteia.

După ce discută cu căpitanul de pe Adelaide care încerca să-i descurajeze în efectuarea unei astfel de misiuni pe marea agitată, o mică barcă se desprinsese de Desiree echipată cu opt dintre cei mai puternici membri ai echipajului lui Kit. Era o priveliște care-ți tăia respirația. Barca de salvare era aruncată și zgâlțâită de talazurile care se înălțau deasupra ei, iar marea o ridica și o lăsa să cadă de parcă ar fi fost o coală de nucă. Marinarii vâsleau cu toată puterea când erau în hăul dintre valuri, și apoi se țineau de vâslele ce deveneau nefolositoare când erau aruncați pe creasta vreunui val. Încet, cu eforturi herculeene, oamenii aduseră barca de salvare aproape de Adelaide. O droaie de spectatori se alinaseră pe punte, cu privirile ațintite la spectacolul eroicei traversări.

Apoi, Angela zări silueta fiului ei îmbrăcat cu vesta de salvare, ținându-se strâns de balustradă lângă deschiderea de abordaj, iar alți trei oameni care formau un lanț îl țineau în siguranță.

Ușurat, Kit îl văzu pe Fitz ieșind prin deschidere. Când ajunseră mai aproape îi făcu semn cu mâna să coboare pe scara spălată de valuri, în timp ce barca lor se apropia periculos de mult de navă. În apele învolburate puteau fi zdrobiți de coasta vasului, dacă se apropiau prea mult, sau puteau fi târați sub carenă dacă forța vreunui val i-ar fi împins dedesubt. Kit îi dădu în sinea lui băiatului Angelei note maxime pentru curaj deoarece acțiunea era riscantă pentru un băiat de șaptesprezece ani. De fapt, era periculoasă la orice vârstă.

Supusă ruliului și tangajului puternic, barca lor se apropie în cele din urmă de Adelaide. De aici, frica de pe fața lui Fitz se vedea clar și bărbații care formau lanțul uman de-a lungul scării erau speriați în egală măsură. Kit strigă ceva către omul care stătea lângă el și vocea lui fu înăbușită de vântul care șuiera. Când omul aprobă din cap, se balansă în mod precar pe marginea bărcii, cu o fracțiune de secundă înainte de a sări peste marea agitată cu brațele întinse ca să prindă

rampa de oțel.

Angela țipă și vocea ei răsună în micul spațiu al cabinei de comandă; apoi închise ochii neavând puterea să vadă dacă el reușise să acopere distanța periculoasă.

—A prins-o, spuse cineva pe un ton liniștit, dar afirmația fusese făcută cu prudență și, când Angela deschise din nou ochii, văzu de ce în tonul celui care vorbise nu fusese nici un pic de entuziasm. Kit atârna suspendat de ultima treaptă și corpul i se clătina deasupra apelor înspumate în timp ce vaporul se ridica și cobora. Picioarele lui se balansară o dată într-un arc redus, apoi încă o dată într-o curbă mai amplă și, ajutat de un val puternic, se ridică pe rampă. Se ghemui pe treaptă preț de o secundă, cât să-și recapete răsuflarea și toți cei aflați pe puntea de comandă a lui Desiree izbucniră în urale. Apoi se ridică în picioare și începu să urce scara alunecoasă spre băiatul care aștepta. Angela îl văzu aplecându-se spre urechea lui Fitz și spunându-i ceva. Când fiul ei dădu din cap în semn de aprobare, el le făcu semn celorlalți oameni să plece și rămaseră singuri, două siluete minuscule profilate pe coasta vasului ce se înălța deasupra lor, confruntându-se cu asaltul furios al mării.

Ar fi trebuit să poarte o vestă de salvare. se gândi Angela, observând abia acum că Kit nu avea așa ceva, dar apoi, cei doi bărbați începură să coboare și orice considerații superflue dispărură din mintea ei.

Kit îi spunea ceva lui Fitz în timp ce coborau scara înclinată dar, orice i-ar fi spus, se părea că nu era pe placul acestuia, deoarece băiatul clătina energic din cap. Odată ajunși la baza scării, Kit, care-l ținea pe băiat cu putere de încheietura mâinii, făcu semn echipajului din barcă să se distanțeze de laterala vaporului și le urmări cu atenție deplasarea până când aceștia se distanțară de navă.

Apoi, înconurându-l cu brațele pe Fitz, fără a-l avertiza, Kit sări departe de vapor, luându-l pe băiat cu el. Îngrozită, Angela închise din nou ochii, rugând orice Dumnezeu care ar fi fost dispus s-o asculte să-i salveze de la pericol.

—L-a prins, spuse secundul.

Devenită aproape isterică de ușurare, Angela văzu capul închis la culoare al lui Kit și pe cel blond al lui Fitz săltând ca niște dopuri în oceanul furios. Înotând cu putere, Kit îl trase pe Fitz spre mica barcă și îl împinse peste bord, ridicându-se și el după aceea în barcă. Erau în siguranță. Angela izbucni în lacrimi.

Când se urcară la bordul iahtului uzi din cap până-n picioare, Fitz și Kit râdeau, complet imuni la neplăcerile create de furtună. Privind în sus, Kit o văzu pe Angela stând în ușa cabinei de comandă și îl împinse pe Fitz înainte.

Îi urmări cu un chip inexpresiv pe mamă și pe fiu îmbrățișându-se și veselia dispăru din ochii lui; apoi se îndreptă spre membrii echipajului și le mulțumi la fiecare în parte, strângându-le mâinile și vorbind cu toți deodată.

La o oarecare distanță de ei, Fitz își ceru scuze:

—N-ar fi trebuit să plec, mami, spuse el. Te rog, iartă-mă și nu plânge, o alină el, bătând-o ușor pe umăr: Mă simt grozav. M-ai văzut când ne-am aruncat în mare? Vocea lui era veselă și răsunătoare; acum, când totul se terminase,

pericolul nu mai părea decât o aventură.

—Te-am văzut foarte bine, zise Angela ștergându-și lacrimile, zâmbindu-i fiului ei care era mult mai înalt decât ea. Amândoi ați fost foarte curajoși.

—Pur și simplu m-a tras în mare, admise Fitz chicotind. Kit, strigă el apoi, atingându-i brațul ca să-i atragă atenția, spune-i lui maman cum am țipat când am sărit.

—A fost din cauza șocului, rosti Kit condescendent, părăsindu-și echipajul. A fost foarte curajos după ce a ajuns în apă.

—I-ai mulțumit lui Kit? îl îmboldi Angela. îi datorăm toată recunoștința noastră.

—Pe tot drumul de întoarcere, maman, răspunse Fitz vesel. Vasul ăla era o gaură de iad. Mulțumesc că ai venit să mă ieși, maman, zise el recunoscător, și mulțumesc, Kit, adăugă el rânjind, pentru partida grozavă de înot.

—Data viitoare o să alegem o vreme mai bună, răspunse Kit, zâmbind și el. Ce-ar fi să nu mai stăm în ploaie? (Făcu semn unui membru al echipajului să se apropie.) Afgar o să vă conducă jos și, dacă vreți să mă scuzați, adăugă el înclinându-se ușor spre Angela, o să mă ocup ca Desiree s-o ia pe drumul de întoarcere în Anglia.

În seara aceea, Kit nu-și făcu apariția la cină. Stewardul le transmise scuzele lui, așa că Fitz și Angela mâncară singuri, apoi se duseră în salon. Fitz îi spuse că el crezuse că plecarea lui ar fi fost de ajutor. N-ar mai fi trebuit să-l apere de tatăl lui.

—Tatăl tău poate fi manevrat, spuse Angela liniștită, fiind atât de mulțumită .că își recăpătase fiul, încât n-avea intenția să-l pedepsească.

—O să stau cu tine data viitoare când ai să te mai vezi cu el. Sunt destul de mare acum, ca să pot avea griă de tine, spuse el de parcă în ultimele câteva zile ajunsesse la un acord cu frica față de tatăl lui.

—Mi-ar plăcea asta,, zise Angela cu duioșie. Mi-ar plăcea chiar foarte mult.

—Nu plânge, maman.

—Nu plâng, rosti Angela suspinând și ștergându-și lacrimile.

CAPITOLUL 26

În noaptea aceea, foarte târziu, Angela auzi ușa cabinei deschizându-se și, ridicându-se în capul oaselor, văzu silueta lui Kit profilându-se în prag.

—Am ieșit din furtună, spuse el îndreptându-se spre un scaun și așezându-se.

—Am observat, zise ea întinzându-se să aprindă lampa de lângă pat cu mâini tremurânde, conștientă de târgul pe care-l făcuseră.

—Am crezut că pot să mă port cavalierește, spuse el încet, dar după cum vezi... (Ridică din umeri și epuizarea se citi clar pe trăsăturile feței.) N-am să te rețin mult timp.

Își descheie încet nasturii hainei, de parcă coordonarea degetelor îi cerea un efort intens și apoi o dădu jos reprimându-și un suspin ușor.

—N-ai dormit de loc, nu-i așa? murmură Angela conștientă de efortul pe care-l

facea el ca să se miște.

—Ba cred că da. Ridicându-și un picior pe genunchiul celuilalt, își desfăcu șireturile pantofului, îl scoase și-l lăsă să cadă și se rezemă iar de spătarul scaunului încercând să-și adune puterile pentru următorul efort.

—Și tu trebuie că ești obosită, spuse el și vocea îi era răgușită de oboseală. Îmi cer scuze pentru prezența mea inoportună.

—Nu trebuie să te scuzi. Mi l-ai adus pe Fitz înapoi. Îți voi fi etern recunoscătoare. El zâmbi pentru prima oară.

—E un băiat curajos.

—Și mulțumită ție, e în siguranță. Deodată simți un val imens de căldură și afecțiune pentru bărbatul ostenit aflat în fața ei. Literalmente înfruntase elementele naturii dezlănțuite pentru ea.

—Lasă-mă să te ajut, propuse ea, dând așternuturile la o parte și sculându-se din pat. Închipuie-ți că sunt una dintre femeile din haremul tău, făcând pe valetul. În ritmul în care te dezbraci, ai să adormi înainte de a face ceea ce ți-ai propus.

—N-ai nimic împotriva prezenței mele?

—Îți sunt extrem de îndatorată. Noaptea asta este o ocazie pentru a sărbători. Mi-am regăsit fiul. El era întotdeauna uimit de spiritul ei plin de viață, un factor hotărâtor, fără-ndoială, pentru a rezista unei căsătorii ca aceea a ei. Zâmbi ușor când îi spuse:

—Știi care sunt îndatoririle femeilor dintr-un harem? Nu sunt sigur că pot să mă mișc prea mult în noaptea asta.

—Am dezbrăcat de multe ori copiii de-a lungul anilor, zise ea îngenunchiind la picioarele lui. Ești doar o versiune mai mare, adăugă ea zâbindu-i și începu prin a-i desface șireturile celuilalt pantof.

—O femeie cu o multitudine de talente, murmură el mulțumit, privind-o cu ochii pe jumătate acoperiți de pleoape, cu simțurile ademenite de atitudinea ei supusă și de frumusețea ei plină de inocență, așa cum era îmbrăcată într-o cămașă de noapte largă, ca aceea a unei călugărițe. Nu mă așteptam, spuse el descheindu-i primul nasture de la gât. Asta-i o ținută de o modestie prefăcută, care nu ți-e caracteristică.

—Mi-a fost frig. Kit râse încet.

—Ar fi trebuit să vin mai devreme. Scapă-mă de pantalonii ăștia și o să te încălzesc. Vocea lui se schimbă. Angela detectă în ea un ton de comandă și o nuanță de obrăznicie și amuzament.

—Ce spun femeile din harem la poruncile tale?

—Îmi mulțumesc, declară el zâbind fără rușine. Cred că încep să mă trezesc, mai adăugă trecându-și degetele prin părul destul de lung.

Dacă el nu e treaz. în mod sigur erecția lui este. realiză Angela pe când degetele ei desfăceau nasturii bleumarin de la șlițul pantalonilor; putea să-i simtă prezența rigidă. Corpul ei răspunse, așa cum făcuse întotdeauna la puternica sexualitate a lui Kit Braddock — o flacără se aprinse brusc în străfundurile ei, un fior de dorință începu să-i pulseze prin vene și se simți ciudat de neliniștită și

cuprinsă de frisoane ca o virgină.

—A trecut mult timp, șopti ea și degetele îi tremurau pentru că nu era sigură că se putea descurca dintr-o dată cu o intimitate reînnoită. Întotdeauna o copleșea înfățișarea lui extraordinar de senzuală și o făcea să se simtă înfometată.

—N-am mai fost cu un bărbat de... El îi puse degetele pe gură.

—Nu-mi pasă, murmură el. Termină ce ai de făcut. Se rezemă din nou de spătarul scaunului și urmări mâinile ei tremurânde luptându-se cu nasturii rămași și cu catarama curelei. Văzu roșeața fierbinte inundându-i obraii, coborând în jos pe gât și dispărând în gulerul deschis al elegantei cămăși de noapte albe.

—Acum ar trebui să dai astea jos, rosti el când pantalonii îi fură desfăcuți și ea încerca să-i desfacă nasturii de sidef ai lenjeriei. Mă ocup eu de ăștia.

Ea privi în sus, fără să înțeleagă.

—Pari ceva mai încălzită acum, deci poți să-ți scoți blestemata aia de cămașă virginală.

—De unde știi ce poartă virginele?

—Am văzut una odată. Mai ai și alte întrebări?

—Nu știu de ce te doresc atât de mult, murmură ea provocator, cântărindu-i din ochi erecția pe care o eliberase din pantaloni. Ești lipsit de maniere și insuportabil.

—Iar eu sunt gata să mă sacrific pentru tine. Crezi că primesc vreun premiu pentru asta? În fața unei rezumări atât de succinte, ea își dădu seama că propriile ei temeri erau complet disproporționate față de actul simplu al dragostei. Își trecu repede cămașa este umeri, o lăsă să cadă pe podea și, rămânând în toată splendoarea frumuseții ei voluptuoase, îi șopti:

—Pentru asta mă primește pe mine.

—E al naibii de sigur că așa o să fie, spuse el ridicându-se cu greutate din scaun și trăgându-și puloverul alb peste cap cu o smucitură rapidă a mâinii. Întinde-te acolo, iubito, spuse el zâmbind, arătând spre patul cu așternuturi șifonate și ne vom ocupa de contractul nostru de afaceri.

În câteva secunde își scoase pantalonii și lenjeria și, trezit de-a binelea, fu gata de acțiune; corpul lui dur, profund masculin o hipnotiza prin forța lui. O pătrunse cu violență imediat ce se așeză între picioarele ei și se întâlniră într-o fuziune febrilă a trupurilor și sufletelor, ca și cum le fusese permis să se lase în voia dorinței lor mistuitoare odată ce criza trecuse.

Știa precis ce îi plăcea ei și, deși era obosit până în măduva oaselor, dorea să-i ofere acele senzații desfătătoare și satisfăcătoare. Ea juisă de două ori, apoi încă o dată, după care îi atinse gura cu buzele ei și-i spuse:

—Nu mai e nevoie să fii atât de galant. Și îl atrase în trupul ei parfumat cu acea vrajă specială care îl cucerise de la-nceput și i se alătură în dorință și ritm, ținându-l atât de strâns înăuntrul ei, încât el se cutremură sub impactul unor sentimente deosebit de violente. De data aceea, nu mai trebui să-l roage să rămână în ea așa cum făcuse ultima oară când fuseseră împreună. Era. prea obosit pentru a putea face și acel suprem efort și dorea prea mult să rămână în

căldura ei dulce și minunată, iar când acea beție convulsivă îl copleși și își vărsă sămânța în ea, se întrebă cum de o singură femeie din toată lumea aceasta mare putea însemna atât de mult. Când totul se termină, o sărută cu blândețe; corpul lui era complet epuizat, sațiat și amorțit.

—O să plec imediat, spuse el rostogolindu-se de pe ea dar ochii i se-nchiseră chiar în timp ce vorbea și adormi în brațele ei.

Nu dormise atâtea zile, realiză Angela, mângâindu-i ușor părul mătăsos. Capul lui, care i se odihnea pe umăr, o apăsa cu o greutate masivă și reconfortantă. Nu dormise pentru că ea avusese nevoie de el ca să-l salveze pe Fitz și, fiind bun la suflet, o ajutase. În momentele acelea îl iubea enorm de mult pentru generozitatea lui, pentru curajul lui neîmblânzit, pentru tandrețea și pasiunea lui, pentru tot ce însemnase pentru ea în trecut și se gândi în cabina aceea izolată în imensitatea întunecată a oceanului că, dacă mai rămăsese ceva din ea, ar fi dorit să facă parte din el.

Era esențial pentru viața ei, ceva la fel de necesar ca actul de a respira și într-o secundă, totul i se clarifică în minte și își dădu seama că nu mai voia să-și ducă viața în funcție de alți oameni, ascultătoare, supunându-se rânduielilor societății. Voia să fie soția lui Kit Braddock, dacă el mai dorea asta.

Inventă scenarii romantice în mintea ei în timp ce-l ținea strâns, imaginându-și cuvintele cu care avea să-i spună asta, cum el va zâmbi tandru și va spune că vrea ca ea să-i fie soție. Vor vorbi despre viața pe care o vor duce împreună, de speranțele și visurile lor, de tot ce vor face împreună. Zâmbind în sinea ei născoci o conversație absolut încântătoare.

Dar anunțul ei, când se pregăti să-l facă, nu fu împodobit cu cuvinte amețitoare sau ghirlande de proză lirică. La cinci dimineața sări din pat și de abia reuși să ajungă în mica baie alăturată unde vomită. Când privi în sus și-l văzu pe Kit stând în pragul ușii, îi spuse slăbită, în timp ce greața îi agita stomacul:

—Cred c-am rămas însărcinată și e numai vina ta că ai ejaculat în mine la Madame Centisi.

—Din câte-mi amintesc, tu erai aceea care nu mi-a dat drumul, declară el calm, dar privirea îi era mai puțin liniștită decât vocea. După aceea, oricum n-a mai avut importanță.

—Acum, va trebui să te căsătorești cu mine, șopti ea, palidă, slăbită și simțindu-se foarte rău.

Kit rămase complet nemișcat, privind-o cum stătea pe podeaua de marmură.

—Este o cerere în căsătorie? întrebă el cu blândețe.

—E datoria ta, murmură Angela și un zâmbet dulce se așternu pe față, iar greața îi dispăru subit în felul acela curios al indispozițiilor matinale.

—Datoria mea? întrebă el de parcă acel concept îi era străin, în timp ce-i oferea un pahar cu apă să-și clătească gura și se așeză pe jos lângă ea. Nu sunt sigur că sunt un băiat ascultător. Ridicând-o în poala lui, rânji și murmură:

—Ce mai câștig din afacerea asta?

—Un bebeluș, un fiu, o fiică și o soție îndrăgostită de tine cu disperare, răspunse

Angela cu un zâmbet fericit.

—Hmm, făcu el în joacă, privind-o cu o teatrală îngustare a ochilor. Dă-mi voie să mă mai gândesc.

—Nu se poate, refuză ea, netulburata Angela Lawton care întotdeauna obținuse ce dorise. Am nevoie de cineva care să mă țină de mână în fiecare zi când vomit.

—În fiecare zi? întrebă el cu o groază mimată. Poate ar trebui să revenim asupra acestei cereri în căsătorie.

—O să te fac eu să te însori cu mine. Sprâncenele lui se ridicară în bătaie de joc.

—Și cum anume intenționezi să procedezi?

—O să te leg de patul meu, declară ea, insolentă și obraznică și, ca să scapi de pretențiile mele lacome, în cele din urmă ar trebui să fii de acord. Kit surâse.

—N-ai înțeles prea bine cum vine treaba, iubito; de obicei eu nu încerc să scap de femeile nesățioase, dar cealaltă idee mă intrigă. N-am fost niciodată un sclav al dragostei.

—Nu mă mai poți tachina, îl provocă ea cu buzele delicios țuguiate și nespuse de atrăgătoare. Te doresc prea mult și vom avea un copil.

—Ești chiar atât de sigură? Privirea lui îi examină leneș formele voluptuoase, oprindu-se cercetătoare asupra sânilor și pântecelui.

—N-am mai avut ciclu de când am fost la Madame Centisi, spuse ea direct. La început am crezut că este din cauza nervilor, a stresului, ei bine... din cauza noastră... și apoi din cauza plecării lui Fitz, a fricii și nesiguranței. Dar acum am început să vomit dimineața și... bonjour, papa.

—De unde să știu că este al meu?

Vocea lui era calmă, dar se vedea clar că aștepta un răspuns.

—Pentru că am fost în doliu mare de când ai plecat.

—Cu excepția nopții în care ai fost cu Steven. Mă întreb, au mai fost și alte nopți ca aceea? continuă el pe un ton incredibil de calm.

—Nu mă crezi? Kit ridică aproape imperceptibil din umeri.

—Nu mă crezi!

—Aș putea.

—Chiar dacă aș mai fi fost cu alți bărbați — ceea ce nu s-a întâmplat — n-aș fi fost atât de iresponsabilă încât să nu mă protejez. Crezi că m-am prefăcut în noaptea aceea la Madame Centisi? Ochii ei strălucitori aruncau scânteii minuscule de furie.

Amintirea acelei nopți era deopotrivă dulce și dureroasă. El nu era prea sigur că poate separa cele două emoții.

—Răspunde-mi, fir-ai al naibii!

—Nu, nu te prefăceai, spuse el cu blândețe; cât despre restul problemei urma să se împace cu sine însuși, lartă-mă că m-am îndoit de tine.

—Vei vedea adevărul în opt luni, zise Angela și zâmbetul îi reapăru instantaneu, la fel de repede pe cât dispăruse; gândul de a avea copilul lui Kit o umplea de bucurie. De data asta, el îi răspunse la zâmbet. Posibilitatea de a fi tată era o idee plăcută, acum că tot o lăsase să-i ocupe gândurile.

—Asta înseamnă că Pearl River nu mai e de actualitate? întrebă el și în ochi îi dansau luminițe jucăușe.

—Dacă mă poți aduce înapoi în patru luni, avem destul timp la dispoziție.

—Vrei ca bebelușul să se nască în Anglia? Tonul lui se schimbase.

O umbră de nesiguranță îi schimbă pentru o secundă trăsăturile, apoi zâmbetul reveni.

—Nu m-am gândit, răspuse ea. îmi pare rău. Dar atâta timp cât mă vei iubi cu disperare, nespus de mult, excesiv, și juri că n-o să te mai uiți la altă femeie toată viața ta, roști ea într-o cascadă veselă de cuvinte, copilul poate să se nască oriunde dorești.

N-a pomenit de Brook observă Kit și, nedorind să-i schimbe starea optimistă de spirit, n-o făcu nici el. Soțul ei, poate fi manevrat de avocați. Cu suficienți bani m-aș putea descurca și cu regina.

—Ce-ar fi să decidem asta mai târziu, spuse el.

—Mă iubești? întrebă ea cuprinsă brusc de presimțiri rele.

—Te-am iubit din prima noapte în care te-am întâlnit și o să te iubesc până la ultima suflare. Atinse arcul îngrijorat al sprâncenelor ei și îl netezi cu degetul cu o mișcare plină de gingășie:

—Da, te iubesc, dragostea mea, spuse el foarte, foarte dulce, te iubesc din toată inima.

—Spune-mi că toate se vor aranja, îl rugă ea în șoaptă.

—O să am grijă să se întâmple asta.

—Dar dacă... știi tu... divorțul ar putea dura... mult timp și...

Ea se încurcă în cuvinte fiindcă obstacolele erau descurajante.

—Poate că tribunalul va fi... El nu poate avea acest copil, murmură ea temătoare.

—Nu, spuse Kit cu hotărâre, decis și optimist la gândul pretențiilor lui Brook de a avea acest copil. N-am să permit așa ceva. În dimineața următoare îi spuseră lui Fitz despre planurile lor de a se căsători, odată ce divorțul de Brook avea să fie pronunțat.

—Grozav, exclamă fiul ei. Ar fi trebuit s-o faci cu mult timp în urmă.

Când Kit începu să-i povestească lui Fitz despre copil Angela încercă să-l oprească, dar el o întrerupse:

—Taci, tot va afla în curând. Vreau să-i spun acum.

Fitz o privi pe mama lui în timp ce Kit îi relata noutățile și, zâmbind cu zâmbetul cald și atât de familiar al bunicului ei, remarcă:

—May o să fie și ea extaziată.

—Asta înseamnă că nu te deranjează?

—De ce să mă deranjeze? M-a supărat mai mult faptul că a trebuit să suferi atâta timp din cauza lui Brook. (Ochii lui se umplură de lacrimi.) N-am fost în stare să-l fac să te lase în pace. Kit atinse umărul băiatului și spuse răgușit:

—O să avem amândoi grijă ca mama ta să nu mai sufere. Sper să mă ajuți.

—Da, domnule, spuse tânărul clipind ca să-și limpezească ochii. Să-mi spuneți

numai ce trebuie să fac.

—Ne-am gândit să mergem la Pearl River mai întâi, în timpul discuțiilor preliminare. Ar putea fi util să nu ne aflăm în țară atâta timp cât avocații și bancherii vor negocia.

—În China, domnule? întrebă Fitz surescitat. (Privi apoi spre mama lui, radiind.) Kit a spus China, mami. Putem să mergem? Angela și Kit schimbă priviri pline de tandrețe.

—Mie mi se pare grozav, răspuse ea.

—Atunci, așa rămâne, hotărî Kit. Pe drumul de întoarcere își făcuse planuri de viitor, discutând despre locul în care se va naște copilul și unde vor locui — șase luni la Easton, câteva la bordul lui Desiree și o parte din an la San Francisco unde era căminul lui Kit. Vorbiră despre primul Crăciun pe care-l vor petrece împreună și Angela făcu liste de cadouri pentru copii. Kit zâmbi doar și spuse:

—Cumpărați tot ce vă doriți. Când îl întrebă ce va dori să mănânce în seara de Crăciun, răspuse simplu:

—Mai întâi pe tine, restul nu contează.

—În cazul ăsta am să mai adaug un lucru sau două meniului nostru special, replică ea zâmbind. Apoi căutară nume pentru copii, luând mai multe în considerare, până când Angela observă că de fapt conversația se transformase într-un monolog la care Kit răspundea pe un ton amabil și neutru.

—Spune ce părere ai, îl îmboldi ea.

—Nu vreau să discut în contradictoriu.

—Va trebui, în cele din urmă. Bebelușul n-o să dispară.

El o privi gânditor un moment.

—N-am nici o preferință anume pentru numele de fete, atâta timp cât nu e vorba de Priscilla, rosti el zâmbind vag, însă dacă va fi băiat, mi-ar plăcea să-l cheme Billy ca pe tatăl meu.

—De ce crezi că-ai avea ceva împotriva?

—N-aveam de unde să știu, dar nu este o problemă negociabilă... deci, dacă aveai de gând... îmi pare rău, zise el ridicând din umeri, fără a face caz de înclinația lui spre încăpățănare.

Ea înțelese că voia să aibă un fiu care să poarte numele tatălui lui pe care nu-l cunoscuse și decisese că va fi inclus și numele tatălui ei.

—Crezi că am găsit această iubire deosebită din cauză că amândoi am crescut fără tații noștri? întrebă Angela într-o noapte, pe când zăceau unui în brațele celuilalt, în timp ce sunetul motoarelor iahtului și al mării creau, spre mulțumirea lor, un fundal înăbușit.

—Am găsit dragostea asta specială, iubito, pentru că te-am urmărit fără încetare și te-am hărțuit până ai ajuns în patul meu.

—În patul meu, rosti Angela râzând, și n-am să te mai las niciodată să pleci.

—Așa așa o să fie, pentru că mama copilului meu stă cu mine.

—Acum am ajuns doar mama copilului tău? îl tachină ea.

—Nu, tu ești mama copilului meu... printre alte lucruri.

—Care alte lucruri? Faci să pară totul ca o listă pentru spălătorie.

—Păi, în primul rând ești cea mai fierbinte bucățică de pe pământul ăsta verde al lui Dumnezeu și acesta este cel mai important lucru de pe lista mea, deși este absolut sigur că nu este o listă pentru spălătorie. De asemenea, găsesc că ești compania ideală pentru micul dejun, că să nu mai vorbim de prânz sau cină și atât de diferită de Priscilla — slavă Domnului! Se întâmplă că tu conduci un domeniu pe care oricine l-ar invidia. E absolut clar că mă căsătoresc cu tine pentru cایی de rasă pe care-i ai și ești extraordinar de isteată. Oare am menționat că îmi place să fac dragoste cu tine douăzeci și patru de ore pe zi? Unde rămăsesem?

—Îmi spuneai ce minunată sunt.

—Ia să vedem, mai e ceva... copiii tăi, desigur, sunt perfecți grație îngrijirii și educației pe care le-ai dat-o, și dacă și al nostru va fi la fel de minunat, eu voi fi mulțumit. Ochii lui se plimbară de-a lungul formelor ei generoase, care erau încă trandafirii după ce făcuseră dragoste.

—Sânii tăi sunt și mai plini acum. Maternitatea ți se potrivește. Și cred că am să-i sărut din nou.

—Știi ce o să se întâmple dacă faci așa ceva. Numai gândul la asta o făcea să se topească pe dinăuntru.

—Știu, murmură el, atingându-i sfârcul cu vârful degetului și urmărindu-l cum se umflă. De-asta sunt aici... .

CAPITOLUL 27

Patru zile mai târziu, când acostară la depozitul din Chelsea fiecare avea sarcini imediate de îndeplinit, înainte de a porni din nou la drum. Fitz și Kit trebuia să facă rost de provizii în plus, acum că numărul persoanelor de pe vas crescuse. Kit trebuia, de asemenea, să-l vadă pe Chambers —O întâlnire de mare importanță pentru demararea planurilor sale de căsătorie.

Angela trebuia să meargă la Lawton House, să avertizeze personalul de absența ei ulterioară, să-și împacheteze hainele și apoi să le ia pe May, Bergie și pe Nellie de la Violet. Când intră în Lawton House, Angela fu imediat informată de vizitele repetate ale lui Brook în absența ei. O căutase în fiecare zi. Atâta agitație din partea soțului ei sugera o problemă urgentă, care întotdeauna era legată de bani, altfel nu apărea decât rareori. Era recunoscătoare că prărăsea țara pentru un timp. *Lasă-i pe avocați să aibă, de-a face cu el.* Ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată. În timp ce servitoarele împachetau în grabă haine pentru May, Fitz și ea, îi scriseră un scurt bilet mamei sale, informând-o despre divorț și planurile ei de căsătorie. Nu aveau să cadă de acord asupra divorțului rareori aveau aceeași părere despre un lucru.

A fost nevoie de ceva timp ca să fie împachetate toate cuferele: au trebuit să fie alese jucăriile preferate ale lui May; cărțile lui Fitz și echipamentul de navigație; apoi propria ei îmbrăcăminte ținând cont de talia care avea să se îngroașe. În cele din urmă însă, bagajul fu trimis la încărcat la bordul lui Desiree și, după ce își

luă rămas bun de la personalul casei, Angela pomi spre Violet ca s-o ia pe May și pe bonele ei. Aglomerația de după-masă de pe străzile Londrei produse mici întâzieri, dar mersul cu trăsura făcea din călătoria prin Londra o expediție hazardată, iar ea era absorbită să facă o listă de ultimă oră cu lucrurile indispensabile care mai trebuiau să fie cumpărate pentru călătorie. Astfel încât, atunci când trăsătura se opri de câteva ori pentru scurt timp, ea nu dădu atenție faptului. În final însă, își dădu seama că pietrele de pava ale străzilor orașului sunt înlocuite de un drum nepietruit. Privind pe fereastră, cercetă împrejurimile.

Peisajul citadin fusese substituit de case și grădini; călătoreau printr-un cartier mărginaș al Londrei pe care nu-l recunoscu. Bătu în acoperișul trăsुरii, dădu la o parte prelata care acoperea ferestruica dinspre vizitiu și-i strigă:

—Ai luat-o greșit, Burton. Vreau să merg în Eaton Square.

Drept răspuns auzi pocnetul biciului, viteza trăsुरii se mări și un fior de frică o fulgeră în tot corpul. Bătând din nou în acoperișul trăsुरii, strigă iar cu cea mai dictatorială voce a ei către vizitiu să oprească, dar trăsura își grăbi mai mult mersul și o groază prevestitoare de rele i se strecură în suflet.

Era clar că soțul ei era implicat în toate astea.

Nimeni altcineva în afară de Brook n-ar fi recurs la răpire și, dacă se deranjase atât de mult încât s-o răpească, înseamnă că se afla fără nici un dubiu dincolo de punctul în care se putea discuta rațional cu el. Apucând mânerul ușii, se decise să sară din trăsura fără a ține cont de viteză, acțiunea disperată a soțului ei demonstrându-i că era cazul să fie alarmată. Dar când apăsă, mânerul ușii nu se mișcă. Lăsându-se cu toată greutatea pe zăvor, încercă să elibereze cârligul. Lacrimi de frustrare îi izvorăriră din ochi, iar panica creștea asaltându-i mintea.

Era încuiată înăuntru iar ferestrele erau prea mici ca să-i permită să fugă.

Căzând înapoi pe canapeaua trăsुरii, se cutremură dându-și seama de situația în care se afla: trăsura o ducea în viteză departe și, ceea ce era și mai rău, o ducea la soțul ei. Din ziua în care o bătuse nu mai îndrăznise niciodată să rămână singură cu el. întotdeauna avusese grijă să aibă prin preajmă servitori sau prieteni, cineva pe care să-l poată chema în ajutor. De data asta, situația era alta, așa încât se forță să judece logic asupra opțiunilor pe care le avea.

Se gândi cu groază că nu era așteptată la bordul lui Desiree mai multă vreme de acum încolo. Cei din Lawton House o credeau plecată în străinătate pentru patru luni. Violet nici nu știa că se întorsese la Londra. *Vor trece ore până când va fi dată alarma*, reflectă ea. Mintea îi fu copleșită de o presimțire morbidă. .

Singura ei speranță era să-l poată cumpăra pe Brook, dar chiar și această procedură obișnuită avea acum o nuanță de ambiguitate.

Dacă Brook ar dori o sumă de bani ca până acum, de ce forța lucrurile la extrem?

—Deci te-ai întors, în sfârșit, rosti Brook nepăsător câteva ore mai târziu când Angela fu condusă în fața lui, într-o casă mică de țară pe care nu o cunoștea. Oamenii mei care stăteau la pândă își pierduseră orice speranță în a obține vreun rezultat, dar le-am spus că în cele din urmă vei veni după May. Fiindcă veni

vorba, May o duce bine; oamenii mei au urmărit-o și pe Violet.

—De ce a fost nevoie de atâta deranj, Brook? Ai fi obținut aceleași rezultate cu o simplă bătaie în ușă.

Vorbea cu o voce calmă, deși teama ei creștea la vederea soțului ei. Beat, era nepieptănat și ochii lui o priveau cu malițiozitate.

Tolănindu-se în scaun, el o privi cum stătea în milocul camerei unde fusese adusă de doi indivizi voinici.

—Draga mea, am ajuns la punctul în care problema banilor trebuie discutată cu foarte mare seriozitate.

—Oare nu ți-am dat întotdeauna bani, Brook? în mod sigur această răpire dramatică nu era necesară.

Dacă-mi țin șira spinării absolut dreaptă, gândi ea, *îmi pot controla tremuratul* Chipul lui era palid și îngrozitor de privit — parcă era masca unui lunatic.

—Pur și simplu nu este suficient, Angela.

Ducându-și paharul la gură îl bău până la fund. îl umplu din nou, cu o mișcare rapidă dar nesigură, și îl ridică în direcția ei, vărsând o parte din conținut pe covor.

—Pentru noul nostru aranjament financiar, spuse el cu o mișcare largă a mâinii ce imita o reverență teatrală, și zâmbetul lui diavolesc semănă teroare în sufletul ei.

—Și care e acesta? întrebă ea paralizată de groază, forțându-se să vorbească și nedorind să-și arate frica.

—Eu voi avea toți banii tăi, rosti Brook încet și vocea lui părea o șoaptă venită din infern. Enormitatea pericolului în care se afla o izbi ca o lovitură. Dacă era de acord, el nu mai avea nevoie de ea, dacă nu, el își va face o plăcere din a abuza de ea până va consimți.

—Ce-ar fi să discutăm despre asta în timpul cinei? zise Angela sperând să câștige timp ca să plănuiască o evadare. Sunt sigură că vom ajunge la o înțelegere.

—Ce calmă ești, draga mea.

—Am reușit să ne aranjăm convenabil viața de-a lungul anilor, Brook. Sunt sigură că vom reuși și de data asta. Făcu un efort deosebit să vorbească pe un ton de conversație și să-și păstreze sângele rece sub privirea lui răuvoitoare.

—Tu nu mai ai nimic de aranjat, rosti el nepolitic. De acum încolo, eu voi fi cel care hotărăște.

—Observ. Atunci, pot să plec?

—Nu până ce nu vei semna câteva hârtii.

—O să ai nevoie de martori, nu-i așa?

—Am martori. Mai ai și alte întrebări? o chestionă el sarcastic.

—Când o să pot pleca? Așa era în mintea ei obiectivul primordial.

—O să vedem, zise el cu o intonație sinistru. Ești liberă să te duci sus acum. Până dimineață n-am nevoie de tine, adăugă el și-i făcu semn să plece cu o fluturare neglijentă a mâinii. Când ieși din cameră, cei doi bărbați care păzeau

ușa o urmară în sus pe scări și o păzire cât timp se uită în camerele ce se aliniau de-a lungul micului coridor. Alesese ultima cameră pentru că oferea posibilitatea de evadare prin grădina neîngrijită din spatele casei, dar când închise ușa și se duse la fereastră ca să aprecieze distanța până la pământ, își dădu seama că era periculos de mare.

O cină simplă îi fu adusă sus de unul din oameni — o farfurie cu pâine și brânză —dar mănca totul în ciuda situației primedioase în care se afla. De când rămăsese însărcinată, îi era foame în mod constant. În seara aceea chibzui încercând să elaboreze un plan de a se înțelege cu soțul ei. Poate că dimineată când nu va mai fi beat, va fi mai puțin inflexibil și vor putea ajunge la o înțelegere asupra banilor de care avea nevoie. *Poate că voi putea, pur și simplu, să semnez hârtiile și să plec.* reflectă ea optimistă. Odată ce va scăpa de el, va avea destul timp ca să contracareze efectele semnăturii obișnuite prin constrângere sau poate că martorii îi vor oferi prilejul să negocieze eliberarea, dacă simpatia lor avea un preț, dar indiferent de măsuri, va trebui să se bazeze pe propriile forțe. Kit n-avea cum s-o găsească; nici ea nu știuse de această casă.

Pe la milocul după-amiezii, odată ce noile provizii fură îmbarcate, Kit îl lăsă pe Fitz în grija secundului și plecă la întâlnirea cu Chambers și cu avocații pe care acesta primise instrucțiuni să-i convoace. Când ajunse la docuri, Kit îi trimise lui Chambers un mesaj cu o scurtă trecere în revistă a planurilor lor.

În drum, Kit trecu în fugă pe la apartamentul lui ca să-l informeze pe Whitfield de schimbările survenite în itinerariul lui înainte de a se întâlni cu Chambers și avocații lui ca să parcurgă metodologia și protocolul unui divorț în Anglia. Discutară detaliat procedura dar, când Kit le aduse la cunoștință amenințările lui Brook de a-l implica pe prințul de Wales în divorț în cazul în care Angela ar intenta acțiune, bărbații păliră vizibil.

—Dacă doriți să nu fiți implicați în aceste lucruri, le zise fără ocolișuri Kit, vă rog să-mi spuneți acum. Am nevoie de o echipă agresivă căreia să nu-i fie frică de amenințările cu diverse sancțiuni și nu mă interesează nici dacă regina ar fi chemată să depună mărturie, ne-am înțeles?

Toți înclinară nervoși din cap cunoscând sumele pe care era dispus să le plătească ca să urgenteze acest divorț. Deja Chambers le făcuse cunoscute detaliile excelentei lor renumerări.

—Ofer o bonificație de cincizeci de mii de lire fiecăruia dintre dumneavoastră dacă divorțul va fi pronunțat în șase luni, rosti Kit. Mai sunt și alte întrebări?

Stătea în picioare în capătul mesei lungi, îmbrăcat elegant, sigur pe el și deplin conștient de ceea ce putea cumpăra cu banii lui.

—Va dori contesa să depună mărturie?

—Nu, nu vreau să apară la tribunal, spuse el cu vocea autoritară a unui bărbat care era obișnuit ca ordinele lui să fie ascultate. Faceți tot ce trebuie ca ea să nu fie nevoită să apară acolo.

—S-ar putea întâmpla să fie citată în instanță.

—Atunci aveți grijă să fie citată doar pentru depoziție și nu ca martor. Starea

sănătății ei este precară, adăugă el calm. l-am explicat deja detaliile lui Chambers și, dacă vreunul din ele devine public, voi avea grijă personal să fiți înghițiți de flăcările iadului.

Kit zâmbi de parcă nu le amenințase viețile cu câteva secunde mai înainte.

—N-am vrut să fiu nepoliticos dar, în această situație, doamna are tot dreptul să-i fie protejată intimitatea. De acord?

Zâmbetul lui era plin de farmec, dar ochii îi supravegheau pe cei prezenți cu o privire directă și intransigentă. Nu continuă; aștepta ca fiecare dintre ei să-și exprime acordul printr-o înclinare a capului sau printr-un răspuns stânjenit.

—Deci, am căzut de acord, zise el. În acest caz, vă doresc numai bine. Chambers este autorizat să mă reprezinte la întâlnirile în care vor fi discutate nuanțele și detaliile, continuă el întorcându-se spre bancherul său. Știi cum să dai de mine pentru problemele de importanță majoră.

—Da, domnule. Chipul rotund al lui Chambers era îmbujorat și puținul păr cenușiu pe care-l mai avea era ciufulit. De la primirea mesajului lui Kit, lucrase într-un ritm îndrăcit.

—Vom fi plecați patru luni în străinătate. Bună ziua, domnilor, le spuse Kit tuturor celor de față. Vă urez succes în tratativele cu familia de Greville.

Când părăsi spațioasa cameră lambrisată, toți avură impresia că un suflu de energie lăsase un gol în urma lui și, în tăcerea deplină ce se așternu, un avocat spuse cu o voce ezitantă:

—Cred că-și dă seama de ce cere, nu-i așa?

—Este dispus să plătească oricât e nevoie, afirmă Chambers liniștit și tonul lui era la fel de sobru ca și eleganta lui redingotă neagră, și v-am convocat tocmai în acest scop. Dorește să-i aibă pe cei mai buni.

Precizarea nerostită de încheiere — „Care pot fi obținuți cu autorul banilor — fu înțeleasă de toată lymea.

—Primul nostru pas va fi o ofertă inițială în numerar, spuse unul dintre bărbați. Ce sumă sugerezi că ar putea fi oferită, Chambers? Știi care sunt veniturile bănești ale domnului Braddock.

—E destul de flexibil în privința cifrei totale, și este preocupat mai mult de accelerarea procesului. Ce-ar fi să studiați veniturile și rentele de la terenuri și alte valori ale lui Greville, vorbiți cu administratorii averii și faceți-le o ofertă pe care s-o recomande călduros contelui. Din câte mi s-a spus, în ultima vreme Greville a pierdut foarte mulți bani la cărți. Poate că ar fi tentantă o sumă adițională care să-i acopere pierderile. Las asta pe seama dumneavoastră. Bani sunt o problemă secundară pentru domnul Braddock. Nici unuia dintre ei nu-i mai fusese dată mână liberă mai înainte și, citind expresiile de pe chipurile lor cu ochiul experimentat al unui bancher care deseori făcea afaceri pe bază de încredere reciprocă, Chambers își împreună degetele formând o piramidă și adăugă ca un avertisment:

—Țineți minte, domnilor că eu joc rolul rațiunii domnului Braddock în această acțiune și că, în timp ce sentimentele lui sunt deplin implicate în această situație,

ale mele nu sunt. N-am să permit să se abuzeze de nevoia lui de a grăbi mersul lucrurilor. Toți veți fi foarte bine plătiți. Nu deveniți lacomi. (Își așeză cu grijă mâinile pe tăblia mesei și spuse cu un aer vesel și binevoitor.) Aștept un raport preliminar până mâine după-masă la aceeași oră.

Pe fața avocaților de înaltă clasă, se așternu o expresie de șoc.

—Și dacă nu-mi puteți face acest serviciu, rosti Chambers blajin, cunosc câteva persoane care ar fi mai mult decât fericite să obțină onorariile și bonificația dumneavoastră. Apoi se ridică, indicând că întâlnirea luase sfârșit.

Când Kit reveni de la biroul lui Chambers, după-amiaza se transforma în amurg și Angela tot nu se întorsese.

—Probabil că maman și lady Lanley sunt adâncite în discutarea noutăților din oraș, spuse Fitz văzând îngriorarea lui Kit. Ar putea sta de vorbă cu orele.

Kit speră că avea dreptate, dar nu prea credea că Angela zăbovea la Violet atât de mult.

—Mă duc eu s-o conving să vină, spuse el nevrând să-l alarmeze pe Fitz, deși semnalele lui de avertizare intraseră deja în funcțiune.

Când ajunse acolo, află că Violet n-o văzuse pe Angela și imediat ea-i șopti înfricoșată și tulburată:

—Sper că nu i-a făcut nici un rău.

—Dumnezeule, a fost aici?

—Nu, și nici Angela, dar dacă venea s-o ia pe May, ar fi trebuit să fi ajuns aici până acum. O să vin cu tine la Lawton House. Haide să nu le speriem încă pe May și pe bone. Poți să aștepti s-o vezi pe Baby May odată ce...

Violet tăcu când Kit o apucă de braț și o împinse afară din cameră.

Știrile de la Lawton House erau și mai alarmante. Angela fusese aici după-masa devreme și plecase cu trăsura și vizitiul ei cu ore în urmă. Nici trăsura și nici vizitiul nu reveniseră.

—Contesa pleca spre lady Lanley, domnule, rosti Childers grav. V-a povestit de vizita pe care a făcut-o contele seara târziu înainte de plecarea ei cu Dessire?.

Angela nu-i spusese.

—Mi s-a dat un mesaj pe care să-l transmit bancherului ei în dimineața următoare, domnule, ceea ce, dacă îmi este permis să spun, de obicei înseamnă că este nevoită să-i mai dea niște bani lordului Greville.

—La ce oră a plecat de aici? întrebă Kit tăios.

—Aproximativ pe la unu, domnule. *Cu mai mult de patru ore în urmă — asta însemna o groază de timp. dacă era în pericol*—se gândi Kit nervos.

—Poate cineva s-o conducă pe lady Lanley acasă? întrebă el. Violet, dacă nu te superi, te las aici. Dă-mi adresa contelui și pe cea a familiei lui. Am câteva vizite de făcut. *Apartamentul contelui din Mayair e părăsit*, decise Kit repede. Nu erau lumini, nici urmă de servitori, nu era nici un semn că acolo ar fi cineva. Portarul îi declară că domnul conte lipsea din apartament de dimineață și că servitorii fuseseră trimiși în vacanță. Corelate cu recenta dispariție a Angelei, noutățile erau extrem de neplăcute.

În continuare, Kit se opri la Greville House, unde fu lăsat să aștepte în holul de la intrare. Majordomul se întoarse aducând cu el un refuz categoric — lady Greville nu era acasă pentru domnul Braddock.

Întrucât aceasta era cu siguranță acasă, altfel majordomul n-ar fi avut de unde primi ordine, Kit îl împinse pe omul surprins și urcă scările în fugă. Dând la perete fiecare ușă de pe coridorul de la primul etaj, printr-un proces de eliminare, ajunse în cele din urmă în salonul dinspre est unde surorile lui Brook erau așezate în jurul unei mese de ceai plină cu de toate.

Ridicându-și privirile pline de îngrijorare, la brusca lui apariție inoportună, Gwendolyn exclamă iritată:

—Cum îndrăznești să dai buzna?

—Unde-i fratele dumitale? întrebă Kit tăios. Ori îmi dai informația ori aduc la ușa dumitale în zece minute polițiștii de la Scotland Yard.

—Rowland! strigă Gwendolyn.

—Nu te mai obose. L-am lăsat pe podeaua holului de la intrare. Răspunde-mi doar la întrebare.

—De ce-ar trebui să-ți spun ceva, domnule Braddock? răspunse ea înfuriată, privind de-a lungul nasului lung la bărbatul a cărui înfățișare se potrivea cu descrierea ultimului amant al cumnatei ei.

—Hai să spunem doar că ar fi mult mai plăcut dacă ai face-o.

—Ne ameninți? explodă Beatrice.

—Ca să spun sincer, da, și sunt al naibii de grăbit. Trebuie să aflu unde e fratele vostru. (Vocea lui deveni dintr-o dată foarte blândă.) Și vreau să aflu acum.

—Nu fii ridicol, izbucni Gwendolyn. Știm cine ești. Fratele meu nu vrea să aibă de-a face cu tine.

—Uite ce e, zise el exasperat, dorind să le poată amenința fizic ca să termine odată. Nu prea am timp să aștept ca un polițist să vină până aici. Dacă te simți legată de hidosul Poussin de acolo, continuă el desfăcând un mic cuțit de buzunar din aur atașat de lanțul ceasului său, s-ar putea să vrei să-mi spui unde e fratele dumitale.

—Ești nebun, țipă Gwendolyn, urmărindu-l cum se îndrepta spre tabloul mare de pe perete.

—Nu sunt la fel de nebun ca fratele dumitale, însă pe moment, sunt de-a dreptul periculos. Am de gând să aflu unde este. Ce-ar fi să încep din acest colț? spuse Kit indicând silueta unui păstor profilată pe un fundal bucolic și deschise lama cuțitului cu o încetineală deliberată.

—E la Wicken House, domnule Braddock, declară o voce din pragul ușii.

Kit se întoarse și văzu o doamnă în vârstă care stătea în ușă. Era scundă, zveltă, și purta încă pălăria și haina lungă tivită cu blană.

—Tocmai m-am întors de la o întâlnire cerută grabnic de administratorii averii noastre. Li s-a comunicat de către domnul Chambers al dumneavoastră că era cerut până mâine dimineață un răspuns preliminar. Sunteți foarte generos.

—A luat-o pe Angela. Știați asta? Lady Greville rămase ca trăznită la această

veste și când vorbi, vocea îi tremura de emoție.

—Mi-a fost teamă că asta se va întâmpla. Vă rog, grăbiți-vă!

Kit se îndrepta deja spre ușă punând cuțitul la loc.

—Cât de departe este Wicken? întrebă el, și când văduva îi dădu îndrumări, inima i se strânse; îi era imposibil să ajungă acolo în mai puțin de trei ore.

Nu fu în stare să-i mulțumească, deși era recunoscător pentru informații. Pe moment își dorea ca toți cei din familia Greville să ardă în flăcările iadului. Trecu pe lângă ea și o luă la fugă.

În drum spre ieșirea din oraș, Kit se opri acasă la Chambers ca să împrumute cei mai buni cai ai acestuia și arme. În decurs de câteva minute, era deja călare. Îi expuse pe scurt faptele și îi dădu niște instrucțiuni detaliate în timp ce rândașii pregăteau alți trei cai pentru drum pe care îi legară cu o frânghie lungă.

—Vreau să-i trimiți un mesaj lui Fitz — nimic care să-l sperie — spune-i doar că Angela și cu mine am întârziat și venim mâine dimineață. Pune pe vreunul dintre prietenii tăi influenți de la Scotland Yard să trimită o telegramă celui care conduce poliția din Wicken. Să trimită imediat un polițist la Wicken House. Contesa trebuie scoasă din casă

—Fă-i să înțeleagă asta, adăugă el deliberat. Vor trebui să aibă griă de ea până când sosesc eu. Nu menționa nici un alt nume la poliție în afară de cel al lui Greville. Chambers încuviință, înțelegând cuvintele ce rămaseră nespuse.

—Ar trebui să mă întorc mâine dimineață cu contesa, spuse Kit, cu brațul în care ținea biciul înălțat și cu privirea ațintită asupra rândașului care lega ultimul nod al frânghiei. În clipa în care rândașul se dădu deoparte, Kit plezni scurt din bici. Calul său țâșni înainte, el smuci de frânghie și cei mai buni cai de curse ai lui Chambers ieșiră ca o furtună din curte.

CAPITOLUL 28

Angela auzi zgomotul făcut de biciclete venind în sus pe alee. Fugi la fereastră ca să-i vadă pe noii veniți, dar aceștia se opriră în afară liniei ei vizuale.

Sosirea determină o reacție precipitată a locatarilor aflați în Wicken House. Peste câteva momente auzi pași iuți pe scară, apoi alții care se apropiau pe coridor de camera ei. Recunoscu călcătura grea a paznicilor lui Brook și, presimțind ceva, se ridică să-i aștepte. Aceștia dădură buzna în cameră și înaintară spre Angela, în timp ce ea căuta din priviri o cale de scăpare, iar inima îi bătea asurzitor în urechi.

Când ei se întinseră după ea, încercă să fugă, dar o prinseră între perete și dulap și îi puseră o mână la gură chiar înainte de a o lua pe sus. Deși îi lovi cu picioarele și încercă să țipe prin mâna care o înăbușea, aceștia o ținură strâns și îi puseră un căluș. Îi legară mâinile și picioarele, o puseră în pat și o lăsară legată fedeleș fără a se mai uita înapoi. Toată acțiunea se desfășură în câteva minute, în deplină liniște. Aproape imediat ce ușa se închise după ei, Angela auzi bătăi la ușa din față.

Oare era posibil ca ajutorul așteptat să se afle deja în prag?

Angela știa că polițiștii locali se deplasau întotdeauna pe biciclete. Brusc, speranța îi încălzi inima.

Încurajat de coniac, furie și o nemăsurată siguranță de sine, Brook se duse la ușă, pregătit să-i trimită rapid pe polițiștii locali să-și vadă de treabă.

—Îl căutăm pe contele de Grey, spuse cel mai înalt dintre aceștia, care era și cel mai mare în grad.

—Eu sunt de Grey. De ce sunt deranjat la ora asta? întebă Brook privindu-i cu aroganță.

—Ni s-a spus să întrebăm de o doamnă aici, domnule. Contesa de Grey.

—În ce scop? E soția mea.

—Mai mult o problemă de identitate, my lord, răspunse cel mai tânăr. O chestiune de rutină. Avem ordine să o aducem în sat.

—Nu este aici, răspunse Brook tăios.

—Putem să ne uităm prin casă?

—Categoric nu.

—N-o să facem deran,j domnule.

—N-o să deranjați, pentru că n-o să intrați, izbucni Brook.

—Putem să facem rost de un mandat de percheziție, domnule, amenință polițistul mai vârstnic, ofensat de arogantul aristocrat, aflat în stare de ebrietate.

—Foarte bine, atunci duceți-vă naibii și faceți rost de el, altfel nu intrați în casa mea.Și contele le trânti ușa în față.

—Odată ce blestemații ăștia de polițiști vor pleca, aduceți-o jos, rosti Brook tăios paznicilor săi, care stăteau în afara razei vizuale în holul din spate.

Câteva minute mai târziu când Angela fu dezlegată și adusă în fața lui, îi spuse irascibil:

—Se pare că avem o problemă.

—Ai avut vizitatori, zise ea mulțumită că-l vedea așa de agitat.

—Cineva a trimis poliția să te caute.Kit. gândi ea reconfortată de veste, știind că eliberarea ei era aproape.

—Poate că ar trebui să-ți revizuiеști planurile, remarcă ea simțindu-se mai sigură pe sine. După câte se pare, ascunzătoarea ta a fost descoperită. E doar o problemă de timp, nu-i așa?

—Din fericire timpul nu este o problemă presantă, zise contele vioi. Hârtiile îmi vor fi aduse într-o oră.Trimisese pe unul dintre oamenii lui să-l trezească pe avocatul din partea locului de îndată ce planurile fuseseră schimbate. în locul unei întâlniri a doua zi de dimineață, Haversham va trebui să aducă hârtiile imediat.

—De ce ar trebui să semnez ceva în favoarea ta, Brook? întrebă Angela încurajată de posibilitatea de a fi salvată. Poate că ar trebui să-ți iei, pur și simplu, cei doi asasini mătăhăloși și să pleci.

—Nu prea înțelegi, Angela, spuse soțul ei încet, și dușmănia îi pâlپâia în privirea încetoșată de băutură. Nu mai negociem dacă-mi vei da banii tăi sau nu.

Ori mi-i dai, ori te omor. Cuvintele îi trimiseră un fior rece de-a lungul spinării. Până acum nu-i mai amenințase niciodată viața în mod atât de franc.

—Atunci, n-am de ales, rosti ea calmă, sperând să-i liniștească mintea tulburată, cel puțin până când va sosi omul cu hârtiile; poate se va dovedi a fi un aliat.

—E al dracului de adevărat că n-ai. De îndată ce omul meu va veni cu bătrânul Haversham, voi deveni foarte bogat. Stai jos, acolo unde te pot supraveghea. Ar trebui să sosească în curând.

—Prefer să stau în picioare, zise ea vrând să fie gata de fugă dacă s-ar fi ivit ocazia. El o lovi și lovitura dată în plin cu dosul mâinii în laterala capului, o trânti la pământ.

—Fă cum îți se spune, urlă el, cu fața palidă de furie, îți-am spus să stai jos.

Vru s-o lovească cu piciorul, dar în agitația lui greși ținta. Apoi se întoarse să-și toarne o băutură în pahar, cu o nepăsare la fel de stranie ca și brusca lui violentă.

Cum Brook era întors cu spatele, Angela se ridică clătinându-se în picioare, și fugi spre ușă, dar fu prinsă la mică distanță de ieșire, mâna lui apucând-o tocmai când atingea clanța. Ținând-o strâns de braț, o izbi de perete.

—Târfă afurisită și independentă, mârâi el clătinându-se ușor pe călcâie în timp ce-și ducea paharul pe umătate plin la gură, urmărind-o cum se târa în spatele unui scaun. După ce goli paharul, îl aruncă, îndepărtă scaunul din cale și se întinse după ea. Ridicându-se repede în picioare Angela îl înfruntă din spatele unei mese mici pe care o trăsesese în fața ei, cu ochii ațintiți asupra siluetei lui care se balansa. Costumul lui de călărie era șifonat, fața îi era roșie din cauza băuturii și nările îi erau umflate ca ale unui animal aflat în urmărire.

Cum de-a ajuns viața mea într-o asemenea cumpănă? se întrebă ea tremurând de frică.

—Trebuie să îți se dea o lecție, mormăi contele, împingând masa la o parte și avansând către ea ca un nebun, cu chipul contorsionat de ură.

Când intră în raza ei de acțiune, Angela îl lovi cu toată puterea cu piciorul, iar în momentul în care el se depărta poticnindu-se, ea trecu în fugă pe lângă el, îndreptându-se spre ușă. O deschise dintr-o smucitură și traversă în fugă holul de la intrare către ușa din față pe care o găsi încuiată. Înnebunită, căută cheia pe masa alăturată și, nefiind în stare s-o găsească, începu să plângă înăbușit de frustrare și teamă. Se răsuci asemenea unui animal încolțit, fugi către holul de la parter, dar la jumătatea lui, din umbrele holului apăru unul dintre paznici. Schimbându-și direcția, ea o luă la fugă spre scară. În acel moment, explodă zbieretul lui Brook care dădu buzna prin ușa salonului, făcând-o să fugă cu capul înainte, mărinv viteza. Urcând în grabă primle scări, se gândi că ar fi la adăpost dacă s-ar putea încuia într-un dormitor. Kit era în drum spre ea. Apoi însă, piciorul i se încurcă în fuste și se clătină, luptându-se cu febrilitate să dea deoparte materialul care atârna. Fusta se rupse, ea își pierdu echilibrul și se-ntinse cât era de lungă la jumătatea scărilor.

Brook o înhăță și o răsuci cu fața spre el.

—Nu-mi place să fiu lovit, urlă el și ochii lui înfricoșători ardeau ca doi cărbuni

aprinși la mică distanță de ai ei. Angela se cutremură luptându-se să-l împingă, însă chiar atunci mâinile lui o pucară de gât și începură să-l strângă. Respirând convulsiv, îi zgârie degetele, brațele și fața, dar presiunea mâinilor lui creștea inexorabil.

—Hei, șefule, ai nevoie de ea ca să semneze, zise calm uriașul care stătea la baza scărilor, de parcă n-ar fi urmărit o luptă pe viață și pe moarte.

Brook ezită, furia îi întunecase mințile și o sete de sânge frenetică în zgândărea simțurile.

— Haversham e pe drum. În cele din urmă, contele păru să înregistreze cuvintele paznicului și se crispă, ca și când și-ar fi revenit în simțuri.

—Asta-i doar o amânare, șopti el diabolic, cu mâinile încă strânse în jurul gâtului ei. În timp ce aștepți, gândește-te cum o să te omor, murmură el.

Începu s-o tragă în sus pe scări cu degetele încleștate atât de strâns, încât era practic strangulată, neputând să tragă aer în plămâni și nemaifiind sigură că va supraviețui accesului lui de furie. Era inertă, neajutorată, aproape inconștientă în timp ce el o trăgea de gât pe scări în sus, brutalizând-o și gâfâind, roșu la față și transpirat, jurând c-o să se răzbune și vorbind fără șir.

Angela își pierdu cunoștința înainte de a ajunge sus.

CAPITOLUL 29

Amurgul cedă repede locul nopții în timp ce Kit se îndrepta cu toată viteza spre sud. Temperatura începutului de decembrie era foarte scăzută iar vântul aducea din nord-vest rafale puternice de ploaie. Cum nu știa dacă Angela era în siguranță, mintea lui agitată era chinuită de neliniște. *Găsise oare Chambers persoanele care să autorizeze trimiterea telegramei? O luaseră oare polițiștii de la Wicke House? Era oare departe acum de brutalul ei soț?* Dacă nu, consecințele erau mult prea înfricoșătoare pentru a se putea gândi la ele.

O să-l omor, își jură Kit, dacă i-a făcut rău Angelei. Nu-și făcea nici o problemă de principiu sau de etică. Dacă de Grey îi făcuse ceva, avea să moară.

Goni nebunește și se debarasă de calul pe care-l călărise la gradul din Beechton, strigând după un rânđaș pe când se arunca în șaua celui de-al doilea cal și îi dădea deja pinteni. Caii de rasă ai lui Chambers erau splendizi, puternici și iuți și ritmul clocotitor al copitelor care loveau pământul în galop, era ecoul înfrigurării lui nestăpânite.

În acea noapte rece și întunecoasă de iarnă, împovărat de groaznicele lui temeri, se rugă pentru prima oară în viața lui, vorbind vântului, ca și cum spiritele păgâne ale nopții ar fi fost mesageri spre zeitățile mai mari. Era un strigăt deznădăjduit de ajutor venind din partea unui om disperat. Nu voia s-o piardă pe femeia pe care o iubea. Era soarele, luna, inima și sufletul lui.

Nu știa dacă îl aude cineva și nu era deloc sigur dacă în afara unor acte necruțătoare mai exista ceva care să-i aducă liniștea. Dădu bice calului ca să meargă mai repede pentru că avea de gând să-și îndeplinească misiunea, cu sau fără autor. Brook Greville trăise prea mult și făcuse prea mult rău.

Dar cea mai chinuitoare temere a acestei lungi călătorii prin noapte era că nu știa nimic de soarta Angelei sau a copilului său. Fiecare minut părea o oră și fiecare milă — un drum nesfârșit care nu ducea nicăieri. O iubea mai mult decât crezuse posibil să iubească o altă ființă umană.

Pe moment, vederea i se împăienjeni până ce reuși să-și alunge lacrimile. *La dracu. aveau nevoie de o linie de cale ferată până la satul ăsta îndepărtat*, gândi el furios. Dacă ar fi fost o cale ferată ar fi putut-o scuti pe Angela de trei ore de teamă. În timp ce Kit se îndrepta în grabă spre Wicken, Alfred Haversham era dat jos din pat în mod neceremonios de un individ straniu și violent. Acesta trecuse pe lângă servitorul său ce deschisese ușa ca răspuns la bătăile insistente, urcase scările cu pas apăsător și-i speriasse de moarte pe avocatul local și pe soția acestuia.

—Contele vrea să vii acum la Wicken House, mârâise uriașul și-l trăsese pe omul în vârstă afară din pat, în timp ce soția sa îngrozită se înghesuise între perne. Imediat ce bruta plecase împreună cu soțul ei însă, doamna Haversham îl chemase pe servitor și-l trimisese în mare viteză după polițist.

Nobilii puteau avea locul lor pe pământ, gândise ea înfierbântată, îmbrăcându-se cu greu din cauza degetelor care-i tremurau, *dar contele de Grey își depășise limitele dacă credea că-l putea lua pe soțul ei în mijlocul nopții ca pe un vagabond oarecare*. Fiind fiica unui moșier bogat, se simțea ofensată să fie tratată cu atâta josnicie. Venise timpul ca patricienii de felul lui de Grey să înțeleagă că ea și soțul ei aveau tot atâta influență ca și el în acest sat.

Angela își reveni în simțiri într-un pat dintr-un dormitor ciudat care se rotea, și care în cele din urmă se opri, însă mintea ei nu își regăsi tot atât de ușor facultățile. Observă că nu e în stare să gândească, să planuiască sau să-și analizeze situația în modul obișnuit. Închise ochii din nou, sperând că un mic răgaz îi va limpezi gândirea. O durea tot corpul. Nu putea să-și miște capul fără a simți junghiuri îngrozitoare, așa că atunci când deschise ochii din nou, cercetă camera schimbându-și încet și continuu poziția, înțelegând că se afla în cel mai mare pericol.. Soțul ei nu putea s-o lase în viață odată ce hârtiile erau semnate, deoarece era sigur că ea avea să le conteste. Era hotărât s-o omoare. Aproape o făcuse. Această perspectivă descurajantă o aruncă într-o stare de tristețe și pesimism, însă numai pentru scurt timp, fiindcă ura constantă față de soțul ei o făcea să vrea să continue lupta până când n-ar mai fi fost în stare.

N-avea nici o intenție să-și abandoneze viața în mâinile unui ucigaș laș ca Brook, fără să lupte. Zâmbi ușor în patul din casa necunoscută, cu o hotărâre reînnoită. *Poate că n-a sosit încă timpul să mă retrag*, reflectă ea. În primul rând, bunicul ei n-ar fi fost încântat dacă ar fi renunțat la averea lui fără să lupte, și, în mod cert, nu voia ca Gwendolyn sau Beatrice să aibă parte de vreun penny din ea. Gândul ăsta o făcu să zâmbească și mai mult încercă să-și miște ușor picioarele. Decise că durerea era suportabilă. Dacă dorea să se apere cât de cât de Brook, trebuia să se ridice. Ridicarea brațului stâng foarte puțin obținut ca reacție un icnet de durere. *Așadar, nu voi folosi brațul stâng*. hotărî ea amintindu-și de

câte ori fusese trântită de pe cal încercând să sară garduri periculoase.

Le supraviețuise acestora și atâtea alte căderi în atâția ani în care mersese la vânătoare. Avea să-i supraviețuiască și acesteia, dar în prezenta stare de spirit care oscila încă, nu era sigură că același lucru era valabil și pentru Brook. Va plăti cu sângele lui, bătaia asta. Brook Greville se plimba în sus și-n jos prin salonul de la parter, uitându-se mereu la ceas agitat și nervos, ducându-se mereu la fereastră sau la ușa din față și așteptând ca omul lui să revină cu Haversham. Pierduse, într-o singură zi, la mesele de joc cele șaptezeci de mii pe care i le dăduse Angela și creditorii lui cereau să fie plătiți, amenințându-i pe administratorii averii lui cu stingerea dreptului de răscumpărare a ipotecilor. Marea majoritate a averii lui o constituia o moștenirea inalienabilă, dar dacă creditorii ar fi luat dreptul de răscumpărare al ipotecilor, ar fi pierdut mai multe proprietăți mai mici și toate lichiditățile: mobilele, picturile, obiectele de familie, caii și argintăria familiei Greville, în timp ce soția lui ar fi continuat să trăiască în lux. *Vezi să nu gândești el, înfuriindu-se la atâta nedreptate. Unde dracu o fi Haverham cu hârtiile alea nenorocite.*

Când gardianul veni să o ducă pe Angela jos, ea era pregătită. Își refăcuse pieptănătura, prinzându-și cu agrafe buclele blonde în vârful capului, astfel încât vânățile groaznice de pe gâtul ei să fie perfect vizibile. Printr-o minune, perlele pe care i le dăduse Kit rezistaseră atacului lui Brook și cele două șiraguri pe care le purta în decolteul rochiei ei verzi de lână îi dădeau curaj și speranță, de parcă spiritul lui Kit era alături de al ei. Când intră în salon câteva momente mai târziu, era aceeași Angela Lawton care se întâlnește cu cei din neamul Greville cu ani în urmă și înfruntase cu fermitate avocații și administratorii cu o atitudine dictatorială remarcabilă pentru o fată de șaptesprezece ani.

—Mă aflu aici împotriva voinței mele, spuse ea cu voce tare și clară, asta pentru cazul în care aveți vreo îndoială. Soțul meu este de-a dreptul nebun.

—Destul, Angela, mârâi Brook, apropiindu-se de ea amenințător.

—O să mă strângi iar de gât, Brook? întrebă ea sfidătoare. Dacă mor înainte de a semna hârtiile? Alfred Haversham își dresese glasul nervos.

—Este complet împotriva regulilor, se bâlbâi el privind urmele de un purpuriu aprins care înconjurau gâtul Angelei. N-am fost informat de împotrivirea contesei. Nu vreau să fiu implicat...

—Închide-ți dracului gura, Haversham, lătră Brook. Nimeni nu ți-a cerut părerea, zise el și făcu semn unuia dintre oamenii lui către secundul și vârșnicul avocat.

—Dacă lucrurile astea sunt făcute prin constrângere, Brook, accentuă Angela, n-o să reziste la tribunal nici un minut.

—Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta, izbucni soțul ei. Hârtiile sunt pe masă, arată el spre un mic birou de lângă perete. Tu doar semnează-le.

—Țineți minte, domnule Haversham, spuse Angela în timp ce trecea pe lângă el îndreptându-se spre birou; fac acest lucru sub constrângere.

—Înțeleg, murmură el, temându-se de consecințele acestei nopți pline de

violență. Se întrebă dacă vreunul din ei doi va mai fi în viață ca să depună mărturie asupra circumstanțelor. Contele părea să nu fie preocupat de neregulile flagrante, de parcă amândoi erau personaje secundare ale acestei întâmplări.

Când Angela se așază, soțul ei veni să stea lângă masa de scris, iar pumnii i se închideau și se deschideau din cauza nervozității, mintea fiindu-i tulburată de complicațiile care îi stricaseră pe neașteptate planurile făcute cu grijă. Se muta de pe un picior pe altul și cizmele lui de călărie luceau în lumina lămpii. Averea pe care o așteptase atâta vreme era aproape în mâinile lui.

Angela luă tocul, îl înmuie în călimară, se uită la hârtii, după care puse iar tocul jos.

—Semnează-le, zbiră contele, lovind cu pumnul în masă.

—Nu, spuse ea, fiindcă nu avea de gând să abandoneze docilă lupta cu un nebun care, oricum, avea s-o omoare. Luând în mână foaia de hârtie, o rupse în două.

—Nu! țipă contele, aplecându-se să ia de jos cele două bucăți de hârtie.

O secundă mai târziu se întoarse spre ea cu atâta furie, încât ea sări în sus și se feri, fără să mai țină seama de durere sau vânătaie. Când se răsuci să fugă, el o prinse de păr și o smuci înapoi, iar mâna lui liberă se ridică s-o lovească. Angela țipă. Strigătul ei se auzi simultan cu zgomotul puternic de sticlă spartă care veni din spatele casei. Brațul contelui căzu și, întorcându-se către omul cel mai apropiat de ușă, zise:

—Du-te și verifică, iar tu, mârâi el către Haversham, nu te mișca. Ai griă de el, îi ordonă celuilalt paznic. Acum, stai jos, îi comandă Angelei, și o forță să se așeze smucind-o dureros de păr. Semnează hârtia aia, așa cum e.

Angela se așază calmă, sperând că geamul spart însemna salvarea.

—Grăbește-te, fir-ai a dracului! îi ordonă soțul ei.

Când luă tocul în mână, fereastra dinspre sud a salonului explodează într-o ploaie de sticlă și o banchetă de piatră din grădină căzu în cameră, urmată într-o secundă de Kit care sări înăuntru prin geamul spart. Picioarele lui încălțate în cizme zdrobiră cioburile lucitoare iar revolverele îi fură instantaneu ațintite asupra lui Brook și a paznicului lui Haversham.

—Vă omor, fie și numai dacă clipiți, spuse el în liniștea grea care se așternu.

—Pleacă de acolo, Angela, adăugă el repede vrând s-o distanțeze de soțul ei și știind că al treilea individ avea să se întoarcă dintr-un moment în altul.

Cioburile scrâșniră sub cizmele lui în timp ce înaintă prin cameră făcând semn paznicului mătăhălos să treacă lângă Brook.

Haversham tremura acolo unde stătea, evenimentele îngrozitoare ale serii aflându-se la distanță astronomică de existența lui obișnuită.

Avansând spre Greville și bruta de lângă el cu revolverele îndreptate spre ei și având piedicile ridicate, Kit spuse:

—Dacă n-aș avea conștiință, Greville, aș fi tentat să te ucid chiar acum.

Deși nu împușcase niciodată cu sânge rece un om, vânătăile de pe gâtul Angelei constituiau un motiv mai mult decât suficient care să-l abată de la principiile sale, însă un foc de armă l-ar fi adus imediat înapoi pe omul care supraveghea

partea din spate a casei. Acele puține momente de răgaz ale absenței lui le erau necesare să poată fugi. Retrăgându-se încet, Kit murmură către Angela și bătrânul avocat:

—Vom ieși pe ușa din față. Amândoi erau albi la față de frică și tocmai când începură să se miște, Angela rămase nemișcată, privind fix, îngrozită, către fereastra spartă.

—L-am prins, șefule, se auzi o voce groasă. Cel de-al doilea gardian se afla în dreptul ferestrei cu un pistol îndreptat spre Kit. Brook zâmbi.

—Aruncă armele, Braddock. Acum vom vedea cine pe cine împușcă. Poate că ar trebui să te punem să-ți sapi groapa mai întâi, spuse el cu un zâmbet plin de răutate. Mai întâi însă, aștepta prevăzător până ce Kit dădu drumul pistoalelor, înainte de-a o teroriza pe Angela, târând-o spre masă.

—Semnează, comandă el. Aplecându-se deasupra mesei, Angela își mângăli în grabă numele pe foaia ruptă și apoi, îndreptându-se și răsucindu-se în același timp și având încă în mână tocul cu peniță de oțel îl îndreptă direct spre fața lui Brook. Vârful ascuțit se înfipse în golul de sub ochi și se adânci în el, iar urletul lui Brook răsună în toată camera. Angela se retrăsese deja.

—Împușcă-l, strigă ea, și smulse tocul din obrazul lui Brook.

În acel moment, Kit se lăsă la podea, înhăță un revolver și se năpusti s-o ia pe Angela. Șuieratul unui glonț îi trecu pe deasupra capului. O luă pe Angela de talie cu mâna dreaptă, făcu o jumătate de rotație la stânga și se aruncă la podea, preluând șocul căderii lor pe umerii lui largi. Își ochise deja ținta și primul glonte îl lovi pe omul de la fereastră, care căzu în cameră cu gura întredeschisă; moartea îi întrerupsese strigătul de surpriză.

Îi luă doar o fracțiune de secundă până să tragă din nou și bărbatul de lângă Hawersham se prăbuși înainte de a mai avea timp să-l așeze pe avocat în fața sa, ca pe un scut. Kit îl lăsase pe Brook la urmă.

Un impuls sălbatic îi indicase lui Kit ordinea împușcăturilor. Voia să urmărească neamenințat de nimic cum glonțul avea să intre în carnea lui de Grey și să i-o sfâșie. Observă că de Grey ridicase de jos celălalt pistol. Grozav. L-ar fi împușcat oricum, dar acum avea o justificare ireproșabilă. Când începu să apese pe trăgaci, Kit remarcă plăcerea deosebită care îl cuprindea, de parcă eliminarea unui astfel de netrebnic ar fi fost o dovadă de virtute. Îl umplu de o deosebită satisfacție vederea șocului de pe chipul lui de Grey când glonțul de calibru treizeci și opt îl lovi pulverizându-i jumătate din cap. Corpul lui se prăbuși fără viață pe covor.

În *fine*, gândi Kit, zăcând pe podea alături de Angela și strângând-o în brațe.

În aer plutea mirosul de praf de pușcă, în urechi încă îi mai răsuna ecoul focurilor asurzitoare de armă și sângele îi pompa cu violență adrenalina prin vene. Se terminase. Lăsând arma jos, își lipi obrazul de al Angelei și îi șopti:

—N-am avut de ales. Ne-ar fi omorât. Vocea lui n-avea nici o inflexiune, de parcă ar fi vrut să-și ascundă satisfacția în adâncul sufletului.

—Nu te scuza, șopti Angela tremurând încă, acum că totul se terminase.

Propria ei moarte, pe lângă care trecuse atât de aproape, îi amortise simțurile. Evenimentele serii constituiseră un moment cumplit din existența ei.

—Ne-ați salvat viața! exclamă înfricoșat domnul Haversham, tremurând vizibil și agățându-se de spătarul unui scaun ca să se susțină.

—Vom avea nevoie de câțiva polițiști, spuse Kit calm, ridicându-se în picioare cu Angela în brațe, lăsând revolverul lui Chambers să zacă pe covor. Familia lui va trebui anunțată. Haversham înghiți greoi în sec, își luă mâna de pe scaun și reuși să stea drept prin forțe proprii.

—Pot să mă ocup eu de asta domnule...

—Braddock, rosti Kit. Vă mulțumesc. După cum ați putut vedea, contesa a trecut printr-o încercare grea, continuă el pe un ton de conversație pe care Chambers avusese de multe ori ocazia să-l audă când îi erau transmise sarcini de îndeplinit. Aș dori s-o duc înapoi la Londra cât mai curând posibil. (Chipul Angelei avea culoarea cenușii.) V-am fi recunoscători dacă v-ați putea ocupa de procedurile legale.

—Desigur. Alfred Haversham la dispoziția dumneavoastră, domnule, zise omul în vârstă făcând o plecăciune. A fost un om înfricoșător, adăugă el clătănând din cap. Primiți, my lady, sincerele mele regrete, pentru deserviciile pe care vi le-am făcut fără să știu, se scuză el. N-am avut nici cea mai vagă idee...

—Înțeleg, rosti Angela încercând să-i zâmbească omului cuprins de remușcări. Nu vă învinovațiți. N-aveați de unde să știți.

Zgomotul de pași din holul de la intrare le întrerupse conversația și, pentru un scurt moment, teama îi cuprinsese pe toți. Kit măsură repede distanța până la revolvere, chibzuind dacă poate aunge la timp la ele cu Angela în brațe.

—Haversham! strigă cineva. Pe chipul bătrânului apăru un zâmbet.

—E șeful poliției de aici, zise el. Ne vom îngriji de toate detaliile legale.

—V-am fi recunoscători dacă ne-ați putea găsi un vizitiu pentru trăsura contesei, sugeră Kit politicos. În următoarea jumătate de oră totul fu aranjat: fu găsit un vizitiu, caii fură înhămați, cadavrele luate de acolo și rapoartele necesare întocmite de Haversham și polițist. Când trăsura contesei plecă, bărbații rămaseră să discute despre nervii de oțel ai americanului care împușcase trei oameni cât ai clipi din ochi.

—Nici măcar n-a transpirat de teamă, zise Haversham cu ochii încă măriți de uimire, iar după aceea s-a uitat la cadavre fără să clipească, l-a împușcat pe toți în cap; exact la fel pe toți trei, deasupra ochiului stâng.

—Aș zice că ne-a făcut un serviciu la toți, spuse vârstnicul polițist. Un bărbat care-și bate nevasta, nu e un bărbat adevărat.

—N-ar trebui să spun asta, dar mă bucur c-a murit, murmură Angela când plecară. Mă face asta să par o persoană îngrozitoare?

—Nu ești nici pe departe îngrozitoare, spuse Kit ținând-o în poală, încercând să amortizeze hurducăturile trăsurii. De Grey a fost dracul în persoană, în timp ce tu ai fost stimulentele plin de curaj care a înlesnit salvarea noastră. Ne-ai dat

tuturor o șansă atunci când l-ai rănit pe de Grey

—Am avut șansa asta pentru că ai venit tu după mine, murmură ea. Ți mulțumesc că m-ai găsit. *Pentru că te-am găsit la timp.* gândi el simțind, în corelarea la limită dintre spațiu și timp, atingerea ușoară îngerului său păzitor.

—Mi-aș fi dorit să fi putut ajunge mai devreme, și să te scutesc de asta, șopti el atingând ușor vânătăile livide de pe gâtul ei.

—Cum m-ai găsit? întrebă Angela care nici măcar nu știuse de proprietatea aceasta. El îi povesti cum îl căutase pe Brook, despre vizita la Greville House și de autorul pe care i-l dăduse văduva.

—Îi datorez viața, nu-i așa? El suspină, chibzuind dacă era cazul să se arate ranchiunos și să protesteze acum, când ea de abia își revenea după calvarul prin care trecuse.

—În parte, rosti el pe un ton neutru înțelegând importanța ajutorului dat de văduvă într-un moment critic.

N-avea însă să-i ierte contesei faptul că-i permisesse fiului ei să continue atâta vreme să trăiască în depravare. Cineva ar fi trebuit să-l oprească cu multă vreme în urmă. Și ea era de blamat, într-o oarecare măsură, pentru chinurile prin care trecuse Angela. De asemenea, mai exista și codul nedrept al societății care permitea înșelătoriei, duplicității și prefăcătoriei să strice atâtea vieți în numele unui fals concept de onoare de clasă.

—N-am să mă duc la înmormântare, zise Angela cu hotărâre.

—Nimeni nu s-ar aștepta la așa ceva.

—Oare s-a terminat totul cu adevărat? întrebă ea cu vocea lipsită de vlagă a cuiva care suferise prea mult.

—S-a terminat, spuse el cu blândețe.

—Ce-o să le spun lui May și lui Fitz?

—Lui Fitz trebuie să i se spună adevărul. Bârfele vor da oricum amploare detaliilor îngrozitoare, deși Haversham mi-a spus că poate să oprească răspândirea unor dezvăluiri. May este însă, prea mică. Vei lua o hotărâre atunci când va mai crește.

—Și bebelușul care va veni? întrebă ea zâmbind cu o dulce speranță în ochi.

El se simți încurajat de acel prim zâmbet; de când avusese loc schimbul de focuri, păruse complet inertă.

—Bebeluşul ăsta nu va ști niciodată că există și răul pe lume, iubito, murmură el tandru. Ți promit. Nu plecară imediat spre Peral River, dat fiindcă mai trebuiau îndeplinite anumite formalități legate de moartea lui Brook, care necesitau prezența Angelei în Anglia, dar, de îndată ce fură semnate toate hârtiile și completate la tribunal toate documentele legate de deces și de prevederile contractului de căsătorie, fură liberi să plece.

Plănuiseră să se căsătorească în liniște, de Crăciun, la capela de la Easton, fiind prezenți doar copiii, familiile și câțiva prieteni apropiați, fiindcă societatea ar fi privit cu dezaprobare atâta grabă după moartea soțului, fără a ține cont de faptul că Brook încercase s-o omoare.

—S-o ia dracu' de societate, mormăi Kit succint cu un farmec care o umplu de dragoste și cu un zâmbet insolent; ca și cum aş avea chef să-l văd pe Joe Manton la nunta noastră.

—Sau pe Olivia, răspunse cu dulceață Angela.

—Vezi care sunt avantajele unei ceremonii intime? zise el cu un zâmbet nerușinat.

—Cel puțin nu va trebui să mă lupt cu Olivia.

—Sau eu cu cel mai devotat amarez al tău, replică el cu o impertinență netulburată.

—Mi-ai promis că n-ai să te mai uiți niciodată la vreo altă femeie, îi reaminti ea, și să nu cumva să uiți. Sunt teribil de geloasă și mă îngraș pe zi ce trece.

—Așa o să am și mai mult ce iubi. Și am spus că nu.

—Că nu... ce? întrebă ea dorind să-l audă pronunțând toate cuvintele.

—Nu mă voi mai uita vreodată la altă femeie. Ești mulțumită?

Zâmbetul ei strălucea ca lumina soarelui. Iar el râse, o luă în brațe și gustă soarele.

CAPITOLUL 30

Mama lui Kit și toți cei din familia Braddock-Black veniră la nuntă, răspunzând cu promptitudine invitațiilor telegrafiate. Alăturându-se grupului în Montana, mama lui Kit călători cu familia lui Blaze și Hazard Black în trenul lor personal care mergea pe liniile ferate ce-i aparținau lui Etienne Martel, duce de Vec. De la căsătoria lui Daisy Black, ducele nu pierduse timpul și cumpărase material rulant în America. După o călătorie de patru zile cu trenul până la New York și încă șase zile cât dură traversarea Atlanticului, sosiră la Easton la 20 decembrie alăturându-se surorilor vitrege ale Angelei și familiilor lor. Casa era minunat decorată în vederea sărbătorilor și mirosul de mirt și pin invadase camerele; cununi și ghirlande atârnavă pe pereți, de polițele semineelor, de balustrada scării, pe uși și pe ramele ferestrelor. Vaze uriașe cu liliac, trandafiri albi și roșii și aranjamente florale diafane făcute cu orhideele de un verde pal din sera Angelei, adăugau culoare și un parfum dulce camerelor. Casa era plină cu membrii familiei și treisprezece copii contribuiau din plin la zarva existentă: doi ai Angelei, cinci ai lui Millie și Dolly, patru ai lui Trey și Empress Braddock-Black.

Era un haos total, dar unul dintre cele mai plăcute.

—Îmi place familia ta, zise Angela în prima seară după ce făcuse cunoștință cu toată lumea, cina se terminase, iar ea și cu Kit se retraseră aproape de miezul nopții în liniștea apartamentului ei. Stătea tolănită în pat, în timp ce Kit își scotea butonii de la cămașă, și-i puneă pe o tavă de pe măsuța de toaletă.

—Nici unul nu se formalizează, adăugă ea. E atâta afecțiune între ei... iar pe mama ta n-o deranează faptul că nu sunt o virgină de optsprezece ani.

—Ți-am spus că n-o să-i pese, răspunse Kit, întorcându-se pe jumătate ca să-i arunce un zâmbet peste umăr. Are încredere în judecata mea. Despre ce ați

vorbit voi două atâta timp după cină?

—Despre cât de dulce erai tu când erai copil.El rânji în oglindă.

—Presupun că ți-a spus că eram teribil de neascultător.

—După câte se pare, un ștregar adorabil, spuse ea cu un zâmbet plin de dragoste. Știu tot ce-ai făcut între unu și șase ani. Mâine voi afla relatări despre perioada următoare.Kit gemu încet.

—O să-i spun mamei să te lase-n pace.

—Îmi place să ascult povești despre tine și îmi place mama ta, așa că n-ai de ce să te amesteci, afirmă Angela. O să mă ajute mâine dimineață să aranjez muzica pentru nuntă.După ce o întâlnise pe mama lui, Angela înțelesese de unde venea farmecul lui Kit. Blondă, frumoasă și plină de grație, Bianca Herbert Braddock era de-a dreptul încântătoare. În scurtul timp de când o cunoștea, Angela se simțea mai apropiată de mama lui Kit, decât fusese vreodată față de mama ei.

—A fost de acord să cânte la ceremonie. Sunt foarte emoționată.

Kit era și el mulțumit. Nimeni nu cânta la pian mai bine decât mama lui și, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de tatăl lui ar fi avut o carieră strălucită. „Dar l-am iubit pe el mai mult” îi spusese ea întotdeauna. „N-am vrut să mai plec în turnee și, după ce te-ai născut tu, n-aș fi putut să te las singur”.

—Asigură-te că mama va cânta bucata mea favorită

—Nocturna de Chopin în mi bemol major, la nuntă, zise Kit. Știe care sunt pasajele mele favorite.

—Orice dorești, iubitule.El se întoarse la. auzul glasului senzual care parcă torcea.

—Probabil că vrei ceva, rosti el domol, cu o privire amuzată, de vreme ce ești atât de amabilă.

—Doar o mică favoare în cazul în care nu ești foarte obosit, murmură ea, îmbujorată și ciufulită.Își aruncase pantofii din picioare și rochia ei, pe jumătate desfăcută, alunecase dezgolindu-i un umăr.

—Aceeși mică favoare pe care mi-ai cerut-o azi dimineață și apoi iar, înainte de cină? întrebă el înălțând ușor o sprânceană în semn de provocare.

Angela îi aruncă un zâmbet cochet și ademenitor.

—Se pare că de când am rămas însărcinată m-am ales cu pofta asta aprigă și absolut insașiabilă.Vocea lui Kit se transformă într-o șoaptă răgușită.

—S-ar putea să trebuiască să-mi reduc programul de lucru în următoarele câteva luni, dacă ai de gând să pretinzi atâta atenție din partea mea.

—Ce plăcut, murmură ea dulce, ridicându-și fusta și jupoanele într-un nor spumos de șifon de culoarea strugurilor, așa încât el să bage de seamă că nu purta pantalonăși.El zâmbi observând priveliștea delicioasă.

—Ți-am cumpărat ieri câteva nimicuri. Ți-ar plăcea să primești mai devreme un cadou de Crăciun?

—Mi-ar plăcea să te am pe tine chiar acum.

—O să mă ai și pe mine alături de ele.Surâsul ei se umplu imediat de bucurie.

—Atunci, da... da, da.El se duse în camera de îmbrăcat și se întoarse după câteva

momente cu o cutie de lemn de satin care avea dimensiunile unei mici casete de bijuterii. Se așeză pe pat și i-o întinse.

—Crăciun fericit, iubito, spuse el. Nu eram prea sigur ce bijuterii ai.

Ridicând capacul, Angela privi uimitoarea etalare de bijuterii care sclipeau în toate culorile curcubeului — pandantive, brățări, broșe, cercei și inele. Ochii ei se ridicară să-i întâlnească pe ai lui și zâmbi:

—Așa încât ai cumpărat din fiecare.

—Îți plac? întrebă el. Uită-te la brățara asta cu turcoaze și diamante. Pasărea de pe încuietoare e interesantă.

—Toate sunt foarte frumoase. E prea mult. Am impresia că o să am ocazia să spun de multe ori cuvintele astea trăind alături de tine.

—Îmi face plăcere să-ți cumpăr cadouri.

—Ești prea extravagant. N-am nevoie de toate astea.

—Atunci vinde-le și contruiește o nouă aripă școlii tale, cu excepția micului articol de acolo, spuse el indicând o cutie mică îmbrăcată în catifea aflată în colțul casetei de bijuterii. El plănuise să-i dea cadou de Crăciun o aripă nouă pentru școala ei, dar lăsase asta pentru mai târziu. Bijuteriile erau un dar mai frivol.

—De ce n-ar trebui să vând asta? întrebă ea ridicând cutia de catifea albastră.

—Deschide-o și ai să vezi.

—Cercei? rosti ea pe un ton întrebător ridicând capacul și privind conținutul oarecum perplexă. Două chipuri de aur foarte mici, care păreau a fi niște cercei, zăceau în interiorul cutiei: unul era ornat cu email verde, celălalt cu roșu și de fiecare era atașat câte un clopoțel minuscul.

—Clopoței de Crăciun, spuse Kit.

—Dar nu cercei.

—Nu.

—Și din cauza asta nu sunt un articol care să se vândă ușor.

—Nu, pe aici nu prea cred că s-ar vinde.

—Dar s-ar vinde... și ea ridică întrebătoare sprâncenele și un zâmbet slab îi arcui colțurile gurii pe măsură ce începea să înțeleagă.

—..în Kenya.

—Ceea ce înseamnă că nu provin de la „Cartier”.

—Le-am comandat pentru tine.

—Ador cadourile cu tentă personală.

—La asta m-am gândit și eu.

—Și ai de gând să-mi arăți unde se poartă? El zâmbi.

—Dacă vrei...

—Tu ce crezi?

—Cred că ai de gând să spui „grăbește-te”.

—Ce isteț ești, spuse ea cu un zâmbet ispititor, dându-i cutia mică îmbrăcată în catifea. El îi luă caseta de bijuterii din brațe, îi puse capacul și o așeză deoparte. Aruncă în pat cutia de catifea, îi desfăcu cu rapiditate restul de copci de la rochie

și i-o scoase. jupoanele și corsetul se alăturară în curând rochiei ei de seară pe podea și, sprijinind-o de mormanul de perne, îi aruncă o privire șireată pe sub genele negre. Luând primul clips din cutie, o întrebă:

—Mă mișc destul de repede?Clinchetul clopoțelului răsună în liniștea încăperii, și sunetul delicat era la fel de pur și de dulce ca și gestul de încuviințare al Angelei. Când Kit îi desfăcu picioarele apăsând cu mâinile partea interioară a coapselor fu cuprinsă de senzații delicioase care i se împrăștiară prin corp. Fără îndoială că el era răspunsul zeilor la chemarea plăcerilor.

Depărtându-i cu blândețe labiile, Kit prinse micul ornament verde de buzele interioare, la milocul lor. Arcul clipsului era destul de slab, astfel încât ținea ornamentul la locul lui fără a exercita o presiune nedorită. Când fu prins și al doilea clips, Kit mângâie carnea netedă și inflamată de care se țineau fragilele biuterii emailate.

—E cea mai fermecătoare dintre toate ornamentele sclipitoare, iubito, murmură el dulce, scuturând ușor clopoței minuscule. Ești minunat împodobită pentru Crăciun îi simți?Angela suspină, gemând ușor de plăcere. Presiunea care-i producea furnicături în carnea ce pulsa era desăvârșită.

El atinse din nou clopoței, și aceeași senzație se propagă vibrând prin țesuturile care zvâcneau.

—Crăciun fericit, murmură el.Genele ei se ridicară și ochii aveau în ei o flacără fierbinte și strălucitoare.

—Tu ești cel mai bun cadou de Crăciun, rosti ea în șoaptă.

—Și tu ești la fel pentru mine. .Aplecându-se și mai mult o sărută până când ea avu impresia că se dizolvă în neant.

—Fii drăguță acum și du-te înspre oglindă până mă dezbrac și eu. Vezi dacă-ți place sunetul.

—Mai târziu, murmură ea. După aceea...Dar el o ridică din pat și clinchetul argintiu răsună ademenitor în urechile ei; o puse jos și o întoarse cu fața spre oglinda înclinată din partea opusă a camerei.

—Du-te, îi porunci el liniștit.Uitându-se la el peste umăr, Angela murmură jucăușă:

—Sper că vei fi dezbrăcat când mă voi întoarce. Astăseară, răbdarea nu face parte din virtuțile mele.

—De parcă ar fi fost vreodată răpunse Kit rânjind ștregărește, scoțându-și deja cămașa din pantaloni. Voi fi gata adăugă el. Mergi.

Când ea traversă camera, clopoței care se clătinău sunară melodios și tonul lor era dulce afrodisiac, ca și când sunetul atrăgea delicat atenția asupra miezului ei ademenitor și umed, asupra centrului chinuitor al dorinței, asupra dulceții îmbietoare dintre picioarele ei.

Ea rămase pentru un moment în fața oglinzii, încercând să vadă dacă exista vreodată vizibilă a existenței lor, dar nu se observa nimic, iar când stătu complet nemișcată, nimeni n-ar fi putut spune cât de înfierbântată era, cât de puternică îi era dorința sexuală, cât de tare îi ardea și îi pulsa trupul și cât de tare o furnica

locul unde erau plasate micile clipsuri de aur.

—Nu vii înapoi? întrebă Kit și vocea lui adâncă avea inflexiuni catifelate.

Când se întoarse, clinchetul ispititor al clopoțelilor îi răsună incitant și puternic în urechi încât aproape ajunse la climax auzindu-l.

—E un zgomot delicios, rosti Kit moale. Faci oare cunoscut faptul că ești disponibilă? întreb pentru că mă interesează așa ceva, continuă și îi făcu indolent semn cu degetul, chemând-o la el.

Stătea întins pe pat, complet gol, puternic excitat, frumos ca păcatul și în ochii verzi ardea o leneșă senzualitate.

Muzica clopoțelilor o însoți pe când se apropia de el, de privirea lui lacomă și gradul ei de excitare crescuse atât de aproape de orgasm încât nu credea să mai ajungă în pat în timp util. Ultimii pași îi parcurse în fugă, aruncându-se în brațele primitive ale lui Kit care o rostogoli sub el nerăbdător și înnebunit de dorință și o pătrunse imediat.

Micii clopoței cântau melodios în ritmul pasiunii lor incandescente, melodia plăcerii, a dorinței și poftei carnale, a dragostei dulci și sublime.

Era începutul unui Crăciun minunat.

Crăciunul fu deosebit de darnic în materie de festivități, atmosferă de veselie și cadouri. Personalul casei, arendașii și locuitorii satului luară parte cu toții la activitățile de sezon, așa încât Eastonul fu scena a numeroase petreceri care incluseră pe toată lumea, de la cei mai mici copii până la bătrâni. Fură distribuite cadouri tuturor și Fitz și May o ajutară pe Angela așa acum făcuseră întotdeauna. Marele hol era plin de servitori și în el se afla un uriaș brad împodobit. Slujba din ajunul Crăciunului de la capelă a fost încântătoare; colindele de Crăciun au fost cântate de copiii din sat și directoarea radia de încântare în timp ce-i dirija pe micii școlari.

Angela și Kit prezidară festivitățile cinei de Crăciun. Fiecare musafir se simțea o persoană deosebită și iubită în mod special, copiii fiind așezați alături de cei mari cu această ocazie deosebită, și își zâmbeau unul altuia de-a lungul mesei lungi, simțindu-se recunoscători și binecuvântați. Apoi, Kit îi făcu semn cu ochiul și, ridicându-se în picioare, își înălță paharul pentru un toast.

—Pentru primul nostru Crăciun dintr-un lung șir, spuse el cu privirea unui bărbat îndrăgostit, zâmbindu-i iubiteil ui. Pentru bucurie, armonie... și dragoste.

Următorul se ridică Hazard.

—Pentru familie, spuse el îmbrățișând cu privirea grupul sărbătoresc și oprindu-și în cele din urmă ochii asupra frumoasei sale soții; și pentru noroc, adăugă el încet gândindu-se la nenumăratele bucurii pe care le împărțiseră.

În acea zi de Crăciun, toată lumea din jurul mesei se ridică și toastă în cinstea sărbătorilor cu cuvinte pornite din inimă. Chiar și copiii se alăturară veseliei.

Era cel mai frumos Crăciun din viața Angeiei.

În noaptea dinaintea căsătoriei, bărbații dădură petrecerea burlacilor pentru Kit, la Stone House.

—Fără femei, puse Kit condiții, și va trebui să vă părăsesc devreme. Dar nu

lăsați ca plecarea mea să vă oprească de la băutură, adăugă el nedorind să strice distracția nimănui pentru că viitoarea lui soție îi dorea prezența în patul ei.

Fără a ține seama de interdicția lui Kit de a aduce femei, Trey și Etienne aranjară să fie aduse niște dansatoare, cu ajutorul lui Carsons și Sutherland. Fără femei, aceea n-ar fi fost o adevărată petrecere a burlacilor.

Ceva mai târziu, în noaptea aceea, când femeile sumar îmbrăcate își făcură apariția alături de muzicanți, Kit se întoarse spre Trey și spuse zâmbind:

—Aici e mâna ta, fără-ndoială.

—Este un spectacol strict cultural, replică Trey rânjind larg. Sunt dansatoare egiptene. Dar nici unul dintre bărbați nu se arată interesat cu adevărat de altceva decât de dansul femeilor, grupul prezent fiind unic în comparație cu alți bărbați bogați. Spre deosebire de majoritatea contemporanilor lor, care acceptau dublul standard ca mod de viață și erau de acord cu practicarea activităților sexuale extraconjugale ca un drept al lor, bărbații de la Stone House erau îndrăgostiți de soțiile lor. Așa încât aplaudară extraordinara măiestrie, talentul și frumusețea exoticelor dansatoare, dar refuzară orice altă implicare cu caracter personal.

Etienne, care vorbea limba maternă a dansatoarelor mai bine decât vorbeau ele engleza, trebui să le facă să înțeleagă refuzul bărbaților față de avansurile lor lascive.

„Da, erau foarte frumoase”, răspunse el la întrebarea lor însoțită de o fermecătoare bosumflare, „și erau foarte atrăgătoare... și dansau divin. Nu, domnii nu îi prefereau pe băieții tineri”, declară el, în timp ce ele căutau să afle motivul care se afla în spatele refuzului. „Oare n-ar accepta niște bani în plus ca o dovadă a stimei lor?” întrebă el și, la auzul acelei oferte, zâmbetele dansatoarelor reapărură. Ceva mai târziu, după ce dansatoarele și muzicanții fură expediați cu un ultim cuvânt de mulțumire, paharele de whisky fură umplute din nou și discuțiile reveniră la stabilirea lui Kit în Anglia. Nimeni din Montana nu mai auzise nimic de el de la telegrama pe care o trimisese după victoria de la Cowes și în ciuda conversațiilor avute în ultimele zile, câteva lucruri rămăseseră neclarificate, așa încât Kit le prezentă o versiune masculină a evenimentelor petrecute din august.

—Era și timpul să te căsătorești, observă sarcastic Trey după ce scurta povestire a lui Kit luă sfârșit. Ai rezistat destul de mult. Fiind de aceeași vârstă, Trey era căsătorit de câțiva ani.

—Nu ești mulțumit că nu te-ai oprit la Priscilla? Întrebă Sutherland zâmbind. Ochii lui Kit se măriră alarmați.

—Probabil că, temporar, îmi pierdusem mințile.

—Știi, se mărită cu bătrânul Congreve, continuă cumnatul Angelei. Soția lui a murit pe neașteptate și, al naibii să fiu, dacă n-a cerut-o în căsătorie în ziua următoare. Se presupune că totul este secret. Logodna nu va fi anunțată decât după șase luni.

—O căsătorie perfectă, observă Kit batocoritor. Ea pune mâna pe banii lui și el va avea ocazia să-i admire trupul adolescentin; nu e în stare de mai mult. Ea,

însă, îi va avea la îndemână pe băieții de la grajduri.

Mai multe sprâncene se ridicară în semn de curiozitate.

—L-am auzit pe unul din ei făcând o remarcă foarte personală după una dintre plimbările noastre călare din Hyde Park și, în loc să se arate ofensată, a început să flirteze cu el. Aș zice că armăsarii ăștia tinerei ar putea fi primii pe lista ei, după ce bătrânul Congreve îi va părăsi patul după luna de miere, rosti Kit cu un rânjet vesel.

—Ce convenabil, murmură Carsons încet.

—Și este un lucru care nu va fi crezut, chiar dacă își vor lua nasul la purtare. Îi dau maximum două săptămâni după nuntă.

—N-ar strica puțin sânge tânăr în familia Congreve observă sardonice Sutherland. Moștenitorul și nepotul lui Congreve sunt amândoi firavi și bolnăvicioși.

—Fără îndoială că acesta este motivul vitezei cu care a acceptat Priscilla cererea bătrânului potlogar. Dacă dă naștere încă unui moștenitor, viitorul ei este asigurat.

—Bine, dar Congreve are cel puțin șaptezeci de ani exclamă ducele de Vec.

—Cel puțin e corect spus, observă Carsons. Bunica mea îl cunoaște.

—Dar e bogat și asta-i singurul criteriu care contează pentru cei din familia Pembroke, rosti Kit trăgănat.

—Fiindcă veni vorba, am mai cheltuit ceva bani pe o altă linie de cale ferată în California, interveni Hazard, căsătoriile dintre desfrânați bătrâni și tinere scăpătate fiind un subiect neinteresant. Etienne le-a făcut o ofertă pe care n-au putut s-o refuze. Avem toți patru câte o cotă parte egală pentru încă cinci mii de mile de cale ferată la nord de San Francisco.

—Mulțumesc, Etienne, zise Kit. Acum, că sunt pe cale să am copii, va trebui să mă apuc serios să fac bani.

Cuvintele veneau de la un bărbat care strânsese nepăsător o avere în ultimii zece ani. Conversația se axă pe investiții, familia Braddock-Black având un sistem de tranzacții financiare foarte bine pus la punct cu investiții în toată lumea.

Bărbății băură coniacul adus de Hazard și vorbiră despre căi ferate, despre cea mai nouă mină de cupru Braddock-Black, de comerțul cu China, plantațiile de cafea și zahăr și de starea minelor de diamant din Africa de Sud. Formau un grup vesel, relaxat și bine informat de bărbați care țineau cu adevărat unul la altul. Cumnații Angelei reflectară cât de deosebiți erau cei din familia Braddock-Black de Brook. Două rânduri de băutură mai târziu, Carsons aduse pe tapet subiectul morții lui Brook, deoarece cantitatea de coniac pe care o consumase atinsese nivelul la care curiozitatea în venise de hac discreției.

—Brook a fost un ticălos nenorocit, declară el. Mă bucur că l-ai împușcat. Am auzit că nu era singur. Kit le explică atunci ce se întâmplase, stăpânindu-și emoțiile. El nu menționează plăcerea pe care o simțise omorându-l pe individul acela. După o scurtă descriere a faptelor, spuse doar:

—Merita să moară. Hazard și Trey priviră unul către celălalt când Kit rosti calm

aceste cuvinte și o undă de deplină înțelegere trecu de la unul la celălalt. Răzbunarea fusese o cerință a codului războinicului în tinerețea lui Hazard, și el și cu Trey își protejaseră în multe ocazii de-a lungul anilor proprietățile lor din Montana prin acest mijloc. Chiar și în 86, în câmpiile din nord, actul de justiție era deseori personal, neoficial, și în mod clar, violent.

—Ai făcut un serviciu lumii întregi, spuse Sutherland. De Grey nu era în toate mințile.

—Angela a suferit destul, declară Kit liniștit și, aruncând o privire la ceasul lui, puse paharul jos. Ordinele mele sunt clare, adăugă el cu un zâmbet vag și e aproape unsprezece. Nu e nevoie să vă întrerupeți băutura, dar am promis să fiu acasă până la unsprezece.

—Vreau să mă duc și eu la Daisy, rosti de Vec cu nonșalanță, ridicându-se de pe scaun. Deși el și soția lui erau căsătoriți de patru ani, erau inseparabili. Întrucât ea avea impresia că era din nou însărcinată, el știa că avea să fie obosită la ora asta. Nu-l deranja să aibă o scuză să se ducă la culcare.

—Mâine va fi o zi lungă cu festivitățile, observă Hazard amabil ridicându-se și el. O să vin cu voi.

Ceilalți bărbați deciseră să li se alătore și plecară împreună prin parc către casă. Aerul nopții de iarnă era proaspăt și rece, iar luna strălucea pe cerul presărat de stele. Angela observase apropierea orei convenite în timp ce sta de vorbă cu celelalte doamne în salon, la un pahar de șampanie. Așteptându-l pe Kit să apară, se odihnea pe o sofa confortabilă și asculta conversația. Rudele lui Kit erau încântătoare, vesele și interesante și nu erau înclinate spre bârfă așa cum erau mulți dintre prietenii ei. Vorbiră pe larg despre bursa de mărfuri. Blaze și Empress investeau serios. Daisy era și ea partenera lor, dar era mai puțin implicată în activitatea de zi cu zi, deoarece întocmirea formelor legale pentru companiile Braddock-Black de care se ocupa, aveau prioritate. După ce le ascultară pe Blaze și pe Empress explicând metodologia care stătuse la baza succesului lor, Millie și Dolly se entuziasmară și se simțiră tentante să formeze propriul lor grup de investiții. Se dovedi că mama lui Kit se ocupa, în calitate de sponsor, de zece tineri muzicieni promițători. După nuntă se ducea la Scala din Milano pentru debutul uneia dintre tinerele ei soprane cu opera Italiana în Alger. În decursul serii, femeile povestiră întâmplări vesele cu copiii lor, aceștia fiind întotdeauna un subiect de conversație când se întâlneau. Următoarea generație de Braddock-Black creștea mereu ca număr.

—S-ar putea să fiu și eu însărcinată, spuse Daisy când Angela pomeni ce bine se simțea acum, când stările de vomă matinale se atenuaseră, și comparară diversele simptome și sensibilități cu o intimitate caldă, familiară.

Daisy și Angela erau de aceeași vârstă. Descoperiră că fuseseră odată la Newport în același timp, într-un august, când Angela îl adusesse pe Shark pentru curse; amândouă împărtășeau același interes de a-și ajuta semenii și erau implicate în acte de caritate. Ușile salonului se deschiseră puțin înainte de ora unsprezece, lăsând să intre bărbații care aduseră cu ei, în salonul aurit, mirosul

proaspăt al nopții și aroma dulce de coniac.

—Sunt punctual, proclamă Kit când intră în cameră aruncând o privire la ceas și rânjind, deci nunta va mai avea loc. În plus, nimeni nu poate spune că am fost forțat, adăugă el vesel făcându-i cu ochiul Angelei.

—Ți-a fost îngăduit un scurt răstimp de libertate, murmură Angela cu o voce suavă și cu ochii strălucitori de veselie.

—Câtă amabilitate, șopti Kit stând foarte aproape de ea, și aruncându-i o privire încărcată de senzualitate. (Așezându-se pe sofa lângă ea, îi luă picioarele și le puse în poala lui.) De-abia aștept nunta asta, murmură el mângâindu-i gleznele. Și luna de miere, adăugă el răgușit.

—Te vede mama ta, îl dojeni cu blândețe Angela. Stă de vorbă cu Millie. Ți-am lipsit? Pe când Kit se aplecă s-o sărute pe Angela, doamnele le făcură loc soților lor pe sofale.

—Te-ai întors devreme, îi spuse Blaze lui Hazard când acesta se tolăni lângă ea pe o canapea.

—Kit a avut niște ordine, se pare, replică Hazard cu zâmbetul înțelegător al unui om căsătorit de multă vreme, iar de Vec îi ducea dorul lui Daisy ca întotdeauna; așa că m-am decis să mă alătur lor pentru că și eu îți simțeam lipsa, adăugă el tandru. Ceilalți au venit și ei. Voi, femeile, v-ați distrat bine?

—Probabil că nu la fel de bine ca voi, considerând că noi n-am avut bărbați care să ne danseze, îl tachina delicat Blaze. Hazard înălță din umeri.

Blaze se apropie mai mult de Hazard.

—Daisy crede că este iar însărcinată.

—Ah, asta explică starea de spirit a lui de Vec.

—A schimbat-o atât de mult, spuse Blaze cu blândețe Privește-i.

Daisy stătea în poala soțului ei, cu mâinile de gâtul lui și capul odihnindu-se pe umărul lui, demonstrându-și clar afecțiunea chiar și în mijlocul atâtor persoane.

—Învață de la el; e un om care nu se conduce după reguli, observă Hazard.

În trecut el fusese întotdeauna îngrijorat de rezerva fiicei lui de a-și exterioriza emoțiile. Chiar când nu era decât un copil fusese foarte precaută în a-și arăta sentimentele.

—E foarte potrivit pentru ea, rosti Hazard liniștit. Empress și Trey se țineau de mână stând unul lângă altul pe o canapea mică, iar el îi șoptea ceva care o făcea să roșească și să chicotească.

—Hei, fără secrete, zise Kit vesel ridicând privirea la auzul chicotelilor lui Empress.

—Îi povesteam lui Empress despre dansatoare, îi comunică Trey

—Ce dansatoare? întrebă Angela.

—A fost ideea lui Trey și a lui Etienne. Nu mă învinovațiți pe mine, răspunse Kit. Oricum, au plecat devreme.

—O amintire, nimic mai mult, murmură nepăsător de Vec, mângâindu-i brațul lui Daisy. O petrecere a burlacilor impune prezența câtorva femei dezbrăcate.

—Am fost foarte pasivi, astă seară, remarcă Hazard. Aproape tot timpul am

vorbit despre afaceri. La cincizeci și șase de ani, Hazard Black era încă zvelt, în formă și atrăgător. Fiul unui șef de trib Absarokee, văzuse lumea suferind schimbări drastice de-a lungul vieții lui, modul de viață Absarokee tradițional dispărând aproape complet. Stilul distracției lor din seara asta indica probabil transformările suferite de lumea lor care în prezent era deja asimilată.

Blaze atinse mâna soțului ei, recunoscând seriozitatea din vocea lui. Îl condusese încă de pe vremea când cuvântul „docil“ îi era inaplicabil. El se întoarse spre ea, îi luă mâna mică într-a lui și îi mângâie încheietura cu gingășie; cum inimile lor băteau la unison după atâția ani de căsătorie și dragoste, le era ușor să-și citească unul altuia gândurile.

—La ce oră sosesc mâine invitații? întrebă Carsons umplându-și un pahar cu coniac de pe o măsuță pe care se aflau carafele cu băuturi.

—Trenul special cu invitație sosește la unu, răspuse Angela. Bianca a acceptat să cânte pentru Bertie și ceilalți oaspeți în timpul scurtei așteptări și, cum lui Kit nu-i trebuie mai mult de cincisprezece minute să se îmbrace, se va ocupa și el de musafiri până la ceremonia de la ora două. Acum, vă rog pe toți să mă scuzați, dar mă voi duce la culcare.

—Și eu lâ fel, spuse Kit repede ridicându-se de pe sofa și oferindu-i mâna Angelei.

—V-ați închipuit vreodată că se va însura? întrebă Trey după ce plecară. Scuzați-mă, adăugă el înclinându-se spre surorile Angelei, dar îl cunoaștem de multă vreme.

—Începusem să-mi pierd orice speranță, interveni mama lui, și când mi-a scris să-mi spună că e pe cale să-și aleagă o soție apelând la piața căsătoriilor cum ai alege o căpățână de varză, am fost de-a dreptul alarmată. Ce bine că a întâlnit-o pe Angela.

—Ce bine pentru Angela, spuse Millie. Suntem cu toții atât de recunoscători că e din nou fericită! Soțul ei devenise nebun de-a binelea. Eram cu toții foarte îngrijorați. Nu spuse „Ne bucurăm că l-a omorât Kit“, dar sentimentele ei erau evidente. Hazard, Trey și Etienne schimbară priviri între ei, gândindu-se că ei n-ar fi permis ca Angela să sufere atâta timp.

—Și tatăl lui de Grey a fost un bărbat dificil, zise liniștit ducele de Vec. Odată a trebuit să fie potolit cu forța la „Jockey Club“-ul din Paris. Nu rezista prea bine la băutura.

—Brook avea o problemă similară, rosti Carsons.

—A avut grijă Kit de treaba asta, remarcă Trey cu calm.

—Și totul s-a rezolvat într-un mod fericit. Kit și Angela s-au decis unde să-și petreacă luna de miere? întrebă Hazard, ghidând conversația spre un subiect cu mai puțină încărcătură emoțională.

Bertie veni și el la nuntă, ca și Souveral și Violet, aducând cu ei zâmbete, glume și daruri deosebite care să celebreze vesela ocazie.

Bertie le dădu o cutie din lemn lăcuit care aparținuse unui shogun japonez, scena pictată pe capacul acesteia fiind din romantica Poveste a lui Geni. Souveral și

Violet compuseseră un încântător poem narativ care să immortalizeze idila lor pasionată și îl legaseră într-o prețioasă copertă medievală.

May era una dintre fetițele cu flori și era încântată de rolul ei de a împrăștia petale de trandafiri, iar Fitz era cavalerul de onoare al lui Kit. Violet fu doamna de onoare a Angelei și vorbea visătoare de speranța de a-și găsi și ea fericirea.

—Întotdeauna există speranță, iubito, îi șopti Angela exact înainte de a păși în capela împodobită cu flori de la Easton. O știm amândouă, acum.

Kit, care aștepta în fața altarului, se întoarce să-și admire mireasa care, arătând strălucitoare în catifeaua trandafirică brodată și purtând o coroaniță de trandafiri în păr, pășea pe culoar către el și îi trimise o sărutare.

Zâmbindu-i, ea încălcă tradiția, fugi de-a lungul coridorului și i se aruncă în brațe. Preotul tuși politicoș, Kit șopti rânjind „Fii cuminte”, dar Angela îl mai sărută de două ori înainte de a se așeza cu un aer grav lângă el, fiindcă în fond era capela ei, preotul ei și nunta ei.

Jurară să se iubească, să se respecte și să aibă griă unul de altul și-și mai urară credință până la moarte. Când veni rândul lui Kit să repete jurămintele și pronunță cuvântul „credincios” el îi zâmbi și adăugă „veșnic”

—Acest bărbat care nu înțelesese niciodată nevoia de fidelitate.

Ochii ei zâmbitori se umplură de dragoste și își rosti jurământul cu aceleași cuvinte. S-au căsătorit în prima zi a noului an.

1879 era un nou început pentru toți: pentru familiile lor, pentru copilul care avea să se nască, pentru bărbatul și femeia care se găsiseră unul pe celălalt în tumultul vieții.

EPILOG

—Doctorul care așteaptă jos a spus că sunt punctual. Am făcut bine sincronizarea? o tachină Kit, intrând în dormitorul Angelei ținând în mână cupa de argint a regatei de la Cowes. Am navigat cu toate pânzele sus.

—De fapt, eu am făcut bine sincronizarea, spuse Angela zâmbind, zăcând în pat și aflându-se în travaliu. Am vrut să te las să termini mai întâi cursa...

Deodată icni și se agăță de cearșafuri. Fără pic de considerație față de premiul prestigios, Kit aruncă trofeul de argint după care jinduiau națiuni, echipe și oameni bogați și fugi lângă soția sa.

—Vai, Doamne, șopti el, apucând-o de mână copleșit de neputință la vederea expresiei ei chinuite. Avem nevoie de mai mulți doctori, spuse el grăbit. Unde e moașa? Ar trebui să fie aici. Ar trebui să oprească durerile astea.

Apoi contracția trecu, unghiile Angelei nu-i mai intrară în carne și el îi mângâie cu blândețe mâna.

—Sunt îngrozit, murmură el.

—Și asta n-a fost încă așa de rău, șopti ea inspirând adânc.

—Dumnezeule, Angela, spuse el neliniștit. Nu mi-am dat niciodată seama...

—E o zi minunată pentru nașterea copilului nostru, rosti ea calmă, privind la marea scânteietoare care se vedea prin geamuri; durerea trecuse iar realitatea

pașnică fusese temporar restabilită.

—Privești cu mult calm toate astea, spuse Kit, încordat, neliniștit și nefiind câtuși de puțin sigur că era o zi suficient de frumoasă încât să contracareze suferința soției sale.

—Stai cu mine, murmură Angela.

—Mereu, răspunse el tandru, dar dă-mi câteva puncte de reper asupra situației, iubito, o rugă el încet. Când intră în joc profesioniștii? Urăsc să te văd suferind.

—O să-ți spun eu când.

—Ar face bine să fie la înălțime.

—Vrei un băiețel sau o fetiță? întrebă ea rezemându-se de perne și zâmbindu-i.

Lunile care trecuseră de la căsătoria lor fuseseră cele mai fericite din viața ei.

—În momentul ăsta nu vreau nimic. Aș vrea o amânare ca să reconsider chinul prin care treci acum. De ce nu mi-ai spus?

—Vreau copilul tău, zise ea dulce. Copilul nostru. O să fie totul în regulă și când n-o să mai pot suporta, poți să chemi doctorul cu cloroformul. Acum sărută-mă și spune-mi că mă iubești. El se conformă ordinului cu afecțiune, devotament și din toată inima.

—Ești viața mea, șopti el; bucuria și mulțumirea mea. Adevărata mea dragoste, murmură ea. El încuviință.

—Singura mea dragoste... Fiul lor se născu în acea seară liniștită de august la Eden House, Cowes, anunțându-și intrarea în lume cu un strigăt zgomotos.

Noua lui familie exulta. Pe cap avea un puf trandafiriu care-l făcea să arate ca un amoraș fermecător din picturile renescentiste, ochii albaștri aveau deja o tentă de verde și gânguritul era ca un susur ce fermeca instantaneu.

În seara aceea, mai târziu, May spuse:

—Acum am trei ani și pot să-l țin în brațe, vezi pe când se lupta să ridice trupușorul din leagăn, în timp ce Kit stătea în apropiere pentru cazul în care ea l-ar fi scăpat din strânsoarea precară. Mă place, adăugă ea, îmbrățișându-l cu putere. Billy nu păru să fie deranjat de îmbrățișarea înăbușitoare și îi zâmbi surorii cu un gângurit vesel.

—Îți vorbește, spuse Fitz așezat la picioarele patului mamei lui, încă îmbrăcat cu hainele cu care participase la regată și având un zâmbet larg pe chipul lui tineresc. May își lăsă capul într-o parte ascultând atentă.

—Vrea să meargă cu barca, declară ea. Asta a spus. Putem să mergem, papa întrebă ea nerăbdătoare.

—Dacă mama voastră este de acord... spuse Kit.

Toate comorile lumii lui erau adunate în această încăpere care da spre mare, Angela întinse mâna către el, vrând să-i simtă atingerea și el se apropie, îi luă mâna mică într-a lui și-i zâmbi cu o dragoste nesfârșită în ochi.

—Putem merge mâine, răspunse Angela, dar va trebui să mă duci pe sus.

—O să te duc în brațe oriunde, zise Kit aplecându-se s-o sărute pe obraz. Chiar și la capătul pământului. Ea îi zâmbi așa cum o făcuse în noaptea aceea pe când îl fermecase, voluptoasă, încântătoare, îngerul inimii lui.

În anul următor, el o duse în brațe de-a lungul unui drum larg tăiat în junglă și pavat cu pietre spre un mic templu aflat într-un luminiș verde din care se ridicau aburi. Clădirea era o superbă bijuterie a arhitecturii javaneze. împodobită cu frunze de aur, sculpturi opulente și turnuri înalte, ascuțite și sclipitoare.

El îi povesti atunci cum invocase și acești zei asiatici, printre mulți alții, în acea noapte de groază când se temuse pentru viața ei. Ea spuse zâmbind:

—Poate ar trebui să includem unul dintre numele lor printre acelea ale următorului nostru copil.

—Adevărat? întrebă Kit surprins și mulțumit.

—E prea devreme pentru un alt copil? întrebă ea cu un zâmbet irezistibil.

—Luând în considerare apetitul tău amoroș, iubito, răspunse el rânjind, sunt surprins că nu s-a întâmplat mai devreme.

—Te deranează?

—Câtuși de puțin, iubito. Sunt mai mult decât dornic să-mi îndeplinesc obligațiile. Va trebui să-mi spui tu când am atins nivelul la care te declari mulțumită.

SFARSIT